

PAYTIL

Gelinçik BULVARI

Parola

ÇINARALTI

Bir rivayete göre yolları sonsuza kadar birleşecek bir kadın ve erkek, geçmiş bir zamanda mutlaka birbirlerinin yanından geçmiştir. Aynı kaldırım taşına basıp aynı karanlığın, rüzgarın ya da güneşin yansımasına dokunmuştur. Ve... Çoğu ~~bilmi~~ asla bilmeyecekti... Kader çizgisi, karmancanın gece varışı yürüyüşü kadar gizli adımlarla örülmüştü.

Belgin taşındığı yeni mahallede yan komşusu Asaf'la daha önce de karşılaşmıştı ama birbirlerini fark etmemişlerdi. Geçmiş onları bir şekilde ayırmış olsa da her şey zamanını beklemişti. Bir bahar günü ilk kez yüz yüze geleceklerdi...

"Yaşama ihtimalim varken yaşayamadıklarım ağlatıyor beni. Çok acıtıyor, ne geriye dönebiliyorum ne ileri gidebiliyorum. Kaçırdıklarımı canımı yakıyor ve hiç sahip olamayacaklarım."

"İhtimaller bile ihtimal dahilindedir Megara. Böyle ağlama, belki bir ihtimal daha vardır."

www.parolakitap.com

ISBN: 978-605-9011-69-3

★ 9 786059 011693 ★

- Facebook icon /parolayayinevi
- Instagram icon /parolayayinlari
- Twitter icon /parolayayinlari
- YouTube icon /parolakitap
- LinkedIn icon /parolayayinlari

PAYEILL

Gelincik BULVARI

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Parola

Ninova

*Bir rivayete göre yolları sonsuza kadar birleşecek bir kadın ve erkek, geçmiş bir zamanda mutlaka birbirlerinin yanından geçmiştir. Aynı kaldırım taşına basıp aynı karanlığın, rüzgârın ya da güneşin yansımasına dokunmuştur. Ve...*Çoğu bunu asla bilmeyecekti... Kader çizgisi, karıncanın gece yarısı yürüyüşü kadar gizli adımlarla örülmüştü.***

Büyükada

Ninova

Ninova

Çalma Listesi

Özdemir Erdoğan - Baharda Kuşlar Gibi

Özdemir Erdoğan - Bir Sevgili Arasam

Özdemir Erdoğan - Bana Ellerini Ver

Füsun Önal - Ah Nerede

Yeliz - Bu Ne Dünya Kardeşim

Cici Kızlar - Delisin

Tülay Özer - Büklüm Büklüm

Erol Eugin - Bir de Bana Sor

Gönül Akkor - Böyle Gelmiş Böyle Geçer Dünya

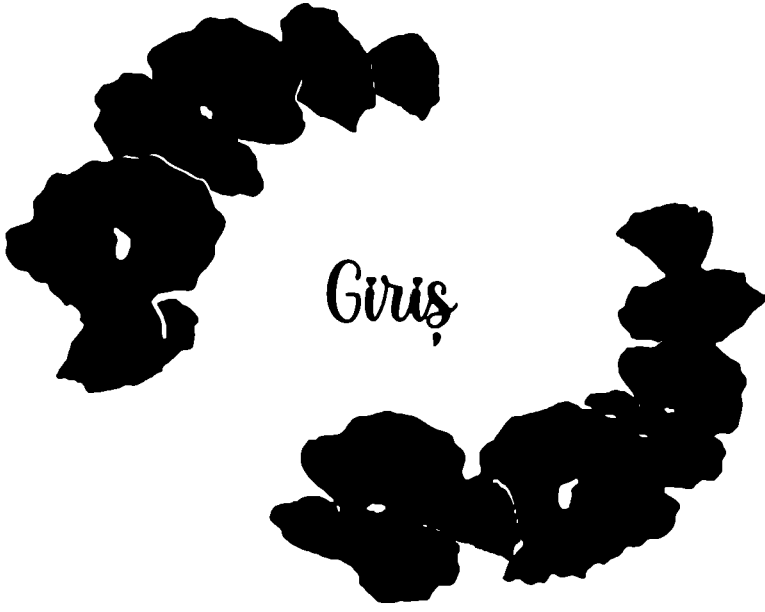
Yıldırım Gürses - Güller Ağlasın

Ferdi Tayfur - Çiçekler Açsın

Ferdi Tayfur - Sevgiler Çiçek Gibidir Soldurmayalım

Müslüm Gürses - Hangimiz Sevmedik

Emircan Öğrek - Nalan

Hava buz gibiydi, beresini almayı unutmamıştı çünkü umursamamıştı. Yangın yeri gibi olan kalbinin üşümediğini hatta bunu durup düşünmediğini bile umursamıyordu. İki yanı çınarla kaplı bulvarın Arnavut kaldırımı taşların üzerine basıp geçerken kaçırdığı çocukluğunu ya da genç kızlık zamanlarını arıyordu. İlk kez basıyordu, her birinde bir damla gözyaşı bırakıyordu. Bu bulvarda koşmamıştı, oradan oraya koşarken, “Anne, baba, abi,” diyememişti. Burada düşmemiş, dizleri bile kanamamıştı. Annesi karşı sokaktan ona seslenmemişti, koşarak gelip almamıştı ya da o ağlayarak evinin bahçe kapısından girememişti. Kardeşine ablalık yapamamıştı. Mesela... Saçlarını tarayamamış, örememişti. Birbirlerine ilk aşklarını anlatamamış, o *beni idare et* kısmını asla yaşayamamıştı. Abisini hiç tanımıyordu, nasıl biriydi? Kıskanç mı? Korumacı mı? Yoksa çok mu anlayışlıydı? Bir abisi olmasının nasıl bir duygu olduğunu bilememişti.

Babası peki? Nasıl bir babaydı? Yanlarında büyüse çok sever miydi onu? Nasıl bir ilişkileri olurdu ki? Annesi... *Güzel kızım* diye sever miydi?

Yutkundu. Başını yukarı kaldırıp yeşil gözlerini kırptırdı ama bu ona yardımcı olmadı. Damlalar daha hızlı düştü. Karanlıkta çınarların gür dallarını tam seçemiyordu. Başını indirip yoluna devam

etti, elleri montunun cebindeydi. Uzaktan sesler geldiğini işitti ama üzerinde durmadı. İçi çok kalabalıktı, dış sesler kulağını yalayıp geçiyordu. Başını indirip taşlara bakarak yürüdü. Siyah saçları, yüzünün iki yanına dökülmüştü. Arada rüzgâr saçlarını sağına savuruyordu ama yine de yüzü görünmüyordu.

Belkiler, keşkeler ve bir günler kalbinin kapılarında tartışarak dikilirken yanından geçen iki adamın dikkatlerini bile çekmediğini düşündü. Bulvarın sonuna gelmişti. Geri dönüp baktı, derin bir nefes aldı, soğuktan mora dönmüş dudaklarını kımıldattı.

“Tekrar geleceğim...” Önüne dönerek arabasına ilerledi. Onu bekleyen başka bir kardeşi vardı.

Bulvarın diğer ucundaki genç adam durdu. Adımı havada kalmıştı. Sanki bir ses ona durmasını ve dönmesini söylemişti. Biri ona seslenmişti, duyduğuna emindi. Hızla arkasına döndü, sokak lambalarının aydınlatığı uzun bulvarda hiç kimse yoktu. Dudaklarını bükerek önüne döndü. Ona ne olduğunu soran arkadaşına, “Hiç,” dedi ve yoluna devam etti...

1. Bölüm

Gelincik Bulvarı'nın hemen yanında bulunan boş arazide top koşturan mahallenin sekiz erkek çocuğu, bağıra çağıra o yana bu yana koşup duruyorlardı. Bahar ayının sıcaklığına aldırmadan alınlarından akan terleri toz toprak olmuş çamurlu elleriyle siliyor, yüzlerini lekeler içinde bırakıyorlardı. Eve gittiklerinde anneleri, "Eşeğin evladı, bu hâlin ne?" diye bağıracaktı ama bu onları durduramazdı.

Defalarca düşüp kanattıkları dizleri ve dirseklerine yara bandı yapıştırmadan büyüyen çocuklardı onlar, annelerinin çığlıkları bir kulaktan girip diğerinden çıkardı. Tişörtleri terden ve tozdan rengi değişmiş, kimininki düşünce yırtılmıştı ama o top var ya, o top, ayak ona degecek, o top havaya çıkacaktı. Arkasından bir çocuk, "Öyle mi vurulur lan!" diye bağırarak ama o topun da peşine düşecekti. Bazen olacak, horoz gibi başlarını birbirine değdirip, "Ne diyorsun lan sen?" diye kavgaya tutuşacak ama iki dakika sonra her şey unutulup yeniden oyuna girilecekti çünkü onlar çocuktu. Özgür, sokağın tadını almış, hâlâ camdan ekmek alıp kaçan ve hayatını neşeyle geçiren çocuklardı.

Onlar Üsküdar ilçesinin Çengelköy mahallesinde, Gelincik Bulvarı'nın mutlu çocuklarıydı...

İki yanı çınar ağaçlarıyla çevrili uzun bulvarın iki yanı ayrı ayrı

komşuluklara yer etmişti. Bulvarın bir yanı Telliöglü, bir yanı Seferoğlu'ydu. Mahalle halkı kendilerine böyle bir isim takmışlardı. Onları ayıran bir bulvar vardı. Ağaçların diplerinde gelincikler yetişiyordu. Her yıl kendiliğinden çıkan, mevsimi bitince yok olan gelincikler...

Çarkın tüketmeye yetmediğı o evlerdeki muhteşem komşulukların mahallesi Çengelköy. Bir yanı deniz, bir yanı yeşillik. Yalancı bir cenneti yaşıyorlardı. Evler bahçe içinde iki üç katlıydı, bazıları dar sokaklar arasında tek katlı veya iki katlı eski ve yeni yapılar kardeş kardeş, yan yana duruyorlardı. Sokaklar Arnavut kaldırımıydı, topuğunun tıkırtısına karışan sesler dikkat çekerekdi.

Asaf'ın evi Gelincik Bulvarı'nın Telliöglü tarafındaydı. Bahçe içindeki üç katlı yapı tek ev gibi görünse de iki ayrı daireydi. Büyük bir bahçesi vardı, bahçede meyve ağaçları ve annesinin nadide gülleri dikiliydi. Annesi Aysel Hanım gül hastası bir kadındı, her renkten gül severdi. Özenle baktığı gülleri tomurcuklanmaya başlamıştı. Bir kısmına sebze ekmişti, filizlerini yakın bir zamanda dikmişti. Bahçenin ortasında ahşap kamelyada gündüz komşularını ağırlıyordu. Akşamları da eşiyle muhabbet ederdi. Kızı Nilüfer ve oğlu Asaf da bazı anlarda onlara katılırdı. Yaz akşamlarında yemekler orada yenir, çay orada içilirdi.

Karşı tarafta yani Seferoğlu tarafında, tam karşısında komşusu Fahriye Hanım ve Serdar Bey yaşıyordu. Kızları Yasemin ile oğulları Ferdi, Asaf ile Nilüfer'in yakın arkadaşlarıydı.

Fahriye Hanım'ın evi de bahçe içinde üç katlıydı. Geniş bahçesi ağaçlar envaiçeşit çiçeklerle kaplıydı. Sebzeleri eksik kalır mı? Asla!

Bulvar boyu evler devam ediyor, her birinde sevdikleri komşuları oturuyordu. Sokağın sonunda dar ve bitişik evler konuşlanmıştı. Bazı geceler Asaf, Ferdi ve en yakın arkadaşları Emin, o dar sokaklar boyunca dolaşır, muhabbet ederlerdi.

Hurdacıydı Asaf, babasıyla geniş bir alana yayılmış çelik-demir toplama alanını işletiyorlardı. Okumak gibi bir derdi olmamıştı. İn-

sanın içinden gelecekti, Asaf istememişti. Annesinin ve kız kardeşinin zoruyla dışarıdan tarih bölümünü bitirmişti. Sadece tarihe meraklı olduğu için okumuştı, başka bir açıklaması yoktu. Kendi işini yapıyor, seviyor ve çok da iyi kazanıyordu. Yirmi tane işçileri vardı, sabah kamyonlarıyla çıkar, mahalle aralarında dolaşır, akşam olunca merkeze gelir, topladıklarını indirir, evlerine giderlerdi.

Asaf ve babası toplanan metalleri belirli zamanlarda büyük kamyonlara yükletir, daha büyük hurda merkezlerine götürüp satıp evlerine dönerlerdi. Asaf'ın hedefi demir-çelik fabrikasına doğrudan satan en büyük hurdacı merkezlerinden olmaktı. Zamanla olacağına inancı büyüktü.

Asaf'ın antika merakı vardı. Hurda olarak elden çıkarılan değerli parçalar, evin arka tarafında eski kömürlük olan ama bugün tertemiz boyanıp antikacı kadar şık olan odanın raflarında duruyordu. Neler yoktu ki ... Asaf onlara baktıkça ömrü uzuyordu. İbrikler, şamdanlar, metal ve işlemeli gaz lambaları, güğümler, taslar tabaklar ve daha bir sürü şey. Meraklısının milyonlar verip alamayacağı parçaları vardı çünkü Asaf için onlar satılık değildi.

Hayatı çok güzeldi, fazla güzel ve huzurluydu. Tek eksiği vardı, gönlü boştu. Otuz yaşma gelip hiç mi âşık olmazdı, olmadı. O özel kadın gelmedi. Aramıyordu, beklemiyordu ama yapbozun o son parçası kabak gibi ortadaydı. Annesi içli soluklar alıp kız arıyor ama oğluna beğendiremiyordu.

Asaf bir gün o özel kadını bulacaktı, aramıyorsa da karşısına çıkarsa tanırdı. *Ben bu kızla evleneceğimi* diyeceği o kadın bir gün gelecekti.

Uzun boyluydu, koyu kestane rengine saçları vardı. Çok kısa kestirmezdi, biraz havalı saç severdi ama uzun da tutmazdı. Bal rengi gözleri gülümseyince ayrı bir renge kavuşur, güneş gibi parlardı. Annesinden yadigâr sol yanağında gamzesi vardı. Bir tane de sol gözünün hemen yanında vardı, güldüğünde küçük bir oyuk orada parlardı. Çok az, kirli sakal dediklerinin bile bir tık azı sakalları vardı, gamzesini saklayamazdı. Buğday tenliydi ama kışın soğukta, ya-

zın güneşin altında, hurdaların arasında bronzlaşıyordu. Yaz vakti özellikle dört yanı çevrili alanda üstsüz gezerdi, yılladır demirleri indir, kaldır, her yanı kas doluydu. Mahallenin kızlarından kaçtığı doğrudu, sadece o da değil. Emin ve Ferdi de kaçıyor. Güzel kızın peşinden koşulurdu da güzel erkeğin koşulmaz mıydı? Bu üçü mahallede kapanın elinde kalacaktı da kimselere yüz vermezlerdi.

Emin mahallenin din kültürü öğretmeni. Abdest, namaz, Kur'an, ona kız verilmez mi? Koca olarak seçilmez mi? Emin istese neler olurdu da istemiyordu işte. Yakın arkadaşının bacısına gönlü düştü bir kere, ne alabiliyor ne ağzını açabiliyordu. Nilüfer'e bakmaya bile çekiniyordu. Onunki tam bir teslimiyetti ama Asaf'a olan saygısından bir adım bile atamıyordu. Emin, Seferoğlu tarafındaydı. Bir gün aşkından ölüp gitmezse belki Allah'ın emri derdi. Ya nasip...

Ferdi de Asaf gibi o özel kadını bekleyengillerdendi. Ferdi emlakçıydı. Babasının mesleğini icra ediyordu. Babası aynı zamanda da müteahhitti. Birlikte arsa ev peşinde koşuyorlardı. İşler tıkırındaydı.

Tek sıkıntıları vardı bu ara, Asaf'ın evinin yanındaki iki katlı evi alan anne ve iki kızı! Mahalleye yabancı gelmesinden hoşlanmıyorlardı. Evi Ferdi satmıştı, sadece evin annesini görmüştü. Huzurlarının kaçmasından korkuyorlardı çünkü gelen ailenin nasıl insanlar olduğunu bilmiyorlardı. Ev rahmetli komşularından çocuklarına kalmıştı. Çocukları da satıp kurtulmuşlardı. Ev dün birkaç kadın tarafından temizlenmişti, bugün taşınma olacağı konuşuluyordu ve aileyi gören olmamıştı. Tek duaları iyi insanlar olmasıydı.

"Asaf abi!" diye bağırdı kaçan topun sahibi. On bir yaşındaki Ahmet tozlu eliyle yüzünü sıvazladı. "Asaf abi, vur abi, gelsin!"

Asaf arkasını dönünce ayağının dibine gelen topu ayağıyla tuttu. Evin arkasındaki boş arazide dolanıyordu, çocukları görmüş, oyunlarına karışmamıştı ama şimdi top ayağına gelmişken artık duramazdı. "Ben de oynarsam olur," dedi gülümseyerek. Bal gözleri yine güneş gibi parlamıştı.

"Pas vereceksin ama söz mü?" dedi Ahmet.

"Söz!" dedi Asaf ayağının ucuyla topu havalandırıp dizinde sek-

tirdi. Ayağının ucuyla havalandırıp çocuklara doğru attıktan sonra koşarak peşine düştü. Çocukların kesilen çığlıkları tekrar gökyüzüne çıktı. Asaf da aralarına karıştı, bazen de yalandan topu çocuklara kaptırdı, onlar bağırdıkça o da bağırdı. “Ne o, ne? Öyle mi oynanır Hasan?”

Cihan topu kurumuş çayırın üzerinde sürükledi. “Asaf abi!” diye bağırdığında Asaf topu bekledi. Havalanıp ayağının ucuna gelen topa vurduğunda gücünü kullandığını geç fark etti. Top havalanıp boş evin bahçesine girdi.

“Hadi abi ya!” dedi Sinan. “Kim alacak şimdi?” dedi akan burununu çekerken.

Asaf saçları üçe vurulmuş kara çocuğa bakıp ilerledi. “Bekleyin, alıp geliyorum.” Asaf eve doğru ilerlerken çocuklar kendilerini çayıra attılar. Saatlerdir oynuyorlardı ama yorulmak da bilmiyorlardı.

Asaf duvara çıkmak için bahçe duvarının dibindeki tuğlalara bastı, çocuklar daha önce de kaçırdıkları için dizmişlerdi. Ayağının birini tuğlalara, elini de beton duvara verip diğer ayağını bahçe duvarına attı. Eliyle ve ayağıyla senkronize hareket edip duvarın üzerine çıkıp zaman kaybetmeden kendini evin bahçesinin içine bıraktı. İki ayağı üzerinde durdu, eğilerek dengesini sağlamıştı. Doğrulurken karşısına baktı, aradığı top bir kadının iki elinin arasında duruyordu. Bedenini tam doğrulturken karşısındaki kadına bakıyordu. Bir omzuna topladığı siyah, uzun saçları gün ışığında parlıyordu. Kalın dalgaları toplanmış olsa bile belirgindi. Kar gibi beyaz teni saklama gereği duymamıştı. Uzun boylu ve ince yapıydı. Beyaz ince askılı tişört giyiyordu. Mavi kot pantolonu ve kar gibi beyaz spor ayakkabıları giymişti kadın. Bakışlarını kadının yüzüne çevirdiğinde yeşil gözlerini gördü, büyük yeşil gözler... Kadının biçimli dudaklarında küçük bir kıvrılma oldu.

Asaf dünyadan ayrıldı. Yeşil, siyah ve beyaz karışımı bir evrene doğru yola çıktı. Daha önce böylesi bir güzel görmemişti. Aslında güzelliği değil ama kadını gördüğünü düşünüyordu, kadın birine çok benziyordu ama anlam veremiyordu. Sima tanıdıktı ama bu bakışlar, bu gülüş tanıdık değildi. Kimdi bu güzel?

“Bunu mu arıyordunuz?”

Kadının sesiyle dünyaya geri döndü, yumuşacık, iç çektiren sesle gözlerine baktı. Kadın onun tutulduğunu anlamış olabilirdi ama ne önemi vardı ki?

“Asaf abi!” duvarın arkasından Hasan seslendi, arkasına dönüp tekrar kadına döndü. Dili tutulmadıysa nutku tutulmuştu. “Evet,” diyebilirdi zoraki bir sesle. Sesini bulduğuna sevinirken kadın topu ona uzattı. “Alabilirsiniz.”

Asaf topu alırken parmak uçları kadının parmaklarına değdi, ikisi arasında geçen statik elektrikle aynı anda ellerini geri çektiler. Top ikisinin arasında yere düştü. Kadın kaşlarını çatıp, ellerine bakıyordu.

Asaf ellerini yumruk yapıp açarken gülüşünü gizledi. Toparlanıp yerdeki topu aldı. “Güneş var ya, ee, bu da plastik, ondan oldu sanırım.”

Kadın ellerini çırparak başını salladı. “Evet evet, kesin ondan.”

Asaf topu duvarın arkasına doğru atıp kadına döndüğünde, yeşil gözlü peri ona bakıyordu. “Siz kimsiniz?”

“Ben...” dedi Asaf, evini işaret ederek. “Bu evde oturuyorum, siz de yeni taşınan komşular olmalısınız.”

“Evet,” dedi kadın elini uzatıp. “Belgin, memnun oldum.” Gülümseyince gözleri parladı, güzelliğine güzellik katıldı.

Asaf kadının beyaz eline bakıp kendi toprak ellerine aldırmandan sıktı. Tutmamak kabalık olurdu, bir kadın elini uzatmadan Asaf uzatmazdı. “Asaf.” Uzattınca da geri çeviremezdi. Bunlar nezaket kurallarıydı. Ama elektrik nezaket tanımıyordu, elleri birleşir birleşmez daha sert bir titreşim olunca Belgin ağzının içinde bir küfürle elini çekti. “Hay Allah,” dedi öfkeli bir gülüşle.

Asaf elini çıırttı. “Güneş, güneş!”

Ben bu kadınla evleneceğim!

O kutlu söz, doğmak için bugünü ve tam bu saatin o saniyelerini beklemişti ve Asaf içinden tekrar etti.

Ben bu kadınla evleneceğim.

“Ya... Sormayın.” Belgin elini kotuna sürüp başını kaldırdı. Adam yıkılıyordu, o bal gözler de neydi öyle? Siyah tişörtünden taşan kol kasları ve karnındakileri belirgin eden insafsız ve zalim kumaş parçası. Belgin uzun denecek bir kadındı ama adama bakmak için başını kaldırıyordu. İkidir de elektrik çarpıyordu, Asaf gerilim hattı gibiydi.

“Abla!” diyen bir ses duydular. Belgin arkasını dönüp, “Arka taraftayım,” derken Asaf’a döndü. “Kamyonu bekliyorduk, evin etrafını gezeyim demiştim.”

“Yardımcı oluruz, yani isterseniz,” dedi Asaf gülümseyerek.

Belgin’in tek kaşı havalandı. Adamın iki tane gamzesi vardı, biri gözünün hemen çaprazında, diğeri yanağındaydı. İç sesi ona yelpaze tutuyor ve, “*Jumbo paket kara prens gibi parlıyor adam,*” diyordu. “Olur, seviniriz.”

Başka genç bir kadın, evin yan tarafını dolanıp ikisini görünce gözlerini kocaman açtı. “Abla?” Ablasının yanına yürüdüğünde Belgin kardeşiyle Asaf arasında bakındı. “Asaf Bey, yan evde oturuyormuş. Buraya top kaçınca almak için girdi ama tanışmış olduk.”

“Öyle mi?” dedi genç kadın. Belgin ikisini tanıştırmadığını anımsadı. Asaf’a döndü. “Kız kardeşim Nalan, Asaf Bey.”

“Asaf yeterli,” derken Nalan’ın uzattığı eli tuttu Asaf. Belgin ikisini çarpmayan elektrikle kaşlarını kaldırdı ama dikkati çabuk dağıldı. “Kamyon geldi, annem çağırıyor,” dedi Nalan.

“Ben de bakayım,” diyerek kızlardan önce adım attı Asaf. Kızlar birbirine bakıp sessizce konuştular, Asaf’ın peşine düşüp evin ön tarafına ilerlediler. Asaf köşeyi dönünce açılmış demir kapıyı, önündeki kamyonu gördü. Evin kapısının önüne baktığında uzun boylu esmer bir kadının ayakta durduğunu gördü. Kadın da onu gördü, adımlarını kadına doğru attı.

Gülümseyerek başını eğdi. “Hoş geldiniz, adım Asaf. Bahçeye top kaçtı, almak için girdiğimde kızlarınızla tanıştım.”

Esmer ve yaşlı kadın gülümsedi. “Hoş bulduk çocuğum, adım Neşe.”

Teyze demenin kabalık olacağını düşünerek, “Neşe ablacığım, yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

Neşe Hanım yüzünde memnun bir ifadeyle Asaf’ı süzerken, kızları da genç adamın arkasında durmuştu. Kızlarına bir göz atıp Asaf’a döndü. “Adamlar indirecek ama ek destek işi hızlandırır. İşin yoksa seve seve kabul ederiz.”

“Şu an boşum, annem de sizi bekliyordu. İsterseniz bize götürüyüm sizi.”

“Bilmem ki...” dedi Neşe Hanım etrafına bakınarak.

“Çok iyi olur anne, değil mi?” dedi Belgin, Asaf’ın arkasından dolanıp annesinin yanına geldi. “Biz eşyaların yerini gösteririz. Sen komşularımızla tanış, kaynaş.”

Neşe Hanım kızma manidar bir bakış atıp başım salladı. “Olur,” dedi Asaf’a dönerken.

“O zaman gidelim.” Asaf, Neşe Hanım’a yol açıp önden gitmesi için bekledi. Neşe Hanım asil hareketleriyle bir manken edasında yürüyordu. Giyimi yaşına göre şık ve bakımlıydı. Yüzü ve fiziği kaç yaşında olduğunu belli etmiyordu ama altmışa yakın görünüyordu.

Kamyonla ilgilenen adamların yanından geçip yan evin bahçe kapısına geldiler. Asaf kapıyı açıp yine önden buyur etti. Neşe Hanım bahçeye adımını atar atmaz, “Mükemmel bir bahçe,” dedi etrafına bakarak.

“Annemin el işçiliği, kimseye bırakmaz, kendisi uğraşır.”

“Yetenekli ve zevkli bir annen var genç adam.”

Asaf tebessüm ederek evin açık kapısına ilerledi. “Anne!” diye seslendi. Çok derinlerden, “Efendim,” sözünü duydular ama saniyeler sonra Aysel Hanım kapıda belirdi, oğluna ve Neşe Hanım’a bir bakış attı. “Hoş geldiniz,” dedi gülümseyerek.

“Yeni komşumuz Neşe abla,” dedi Asaf.

“Merhaba, hoş bulduk,” dedi Neşe Hanım çekingenlikle.

“Aaa, öyle mi? Biz de sizi bekliyorduk, içeri gelin Neşe Hanım.” Aysel Hanım kadar komşu seven bulunmazdı, komşuluk için yaratılmıştı. Tüm mahalle komşuluk etmekte ustaydı ve hiçbiri Aysel Hanım gibi olamazdı. Onun fırınından kekler, poğaçalar eksik olmazdı. Mahalleyi hamur kokusu sarıyorsa, o koku kesin Aysel Hanım’ın evinden geliyordur.

“Anne biz eşyaları indireceğiz, yarım saat falan sürer, çayını içeriz.”

“İçeriz annem, siz bitirin, gelin. Biz de komşumla muhabbet ederiz.”

“Zahmet olmasın,” dedi Neşe Hanım tedirgin bir tavırla.

“Aaa!” Aysel Hanım gerçek bir şaşkınlıkla ağzını açmıştı. “Olur mu öyle şey, asla zahmet olmaz. İçeri mi oturalım, bahçede mi oturmak istersin?”

Neşe Hanım etrafına bakındı. “Bahçe çok hoş, dışarıyı iyi olur.”

“Nilüfer nerede?” diye annesine sordu Asaf.

“Yaseminlere geçtiydi.”

“Tamam anne, size iyi sohbetler.”

“Size de kolay gelsin annem.”

“Kızlar size yardım eder Asaf oğlum,” dedi Neşe Hanım.

“Biz hallederiz.” Asaf arkasını dönerken arkasından telefonunu çıkardı. *Ekip Toplan* grubuna girdi. Belgin’e giden her yol mübahtı ve herkes çalışacaktı.

Asaf: Yeni komşulara yardıma, beş dakikanız var. Koşarak gelin.

Ferdi: Geliyorum.

Emin: Ezana kadar vaktim var. Müezzin rahatsızmış, ezan okuyacağım.

Ferdi: Ezana iki saat var! Kaçma oğlum.

Emin: Dua et, küfür günah ve din hocasıyım ben, yakışmıyor.

Ferdi: Et ulan, et. Tövbe edersin.

Kızların da dahil olduğu grupta kimse küfretmezdi, laf ola beri gele bir sohbet dönüyordu. Asaf sırtarak eve yürüyordu.

“Geliyoruz abi,” dedi Nilüfer, Yasemin bir şey yazma zahmetine girmede, kızlar Tellioğlu tarafından çoktan kapıdan çıkıyorlardı. Terlikler ayaklara geçirilirken, Ferdi ile Yasemin’in annesi Fahriye Hanım da onların peşine düştü. Gelincik Bulvarı’nı aşp Seferoğlu tarafına geçtiler. Asaf kamyonun ününde inen eşyalara bakıyordu. Lüks akan mobilyalar dikkatinden kaçmamıştı.

Gelenleri görünce onlara döndü. “Fahriye abla, evin annesi bize geçti. Sen oraya git.”

Fahriye Hanım başörtüsünün önünü tekrar ilıştırıp başını salladı. “Tamam oğlum,” dedi yönünü soluna çevirdiğinde Nilüfer ile Yasemin, Asaf’ın yanında durdular.

“Abi,” dedi Nilüfer, abisi ona baktı. “Kızları nasıl, gördün mü?”

“Gördüm,” dedi Asaf gizli bir gülüşle ama Nilüfer fark etti, gözleri parlamıştı. “Eee?” dedi imayla.

Yasemin de abi kardeşe dönüp, fikir sahibi olmak için bakıyordu. Yeşil gözleri kıpırdanıp duruyordu.

“Sizin gibi işte, ne bekliyorsun?”

Belgin ile Nalan kapının önüne çıkmak için adamların yanından kıvrılarak görüş alanına girdiler. Tek tanıdıkları Asaf olduğu için adamın yanına ilerlediler.

“Bunlar mı?” dedi Nilüfer. “Oha! Kızlara bak!”

“Best Word Gelincik Bulvarı’na mı katılmaya gelmişler,” dedi Yasemin. “Giyimleri ne kadar da şık.”

“Şışt!” dedi Asaf yanlarına gelen kızlara döndü. Dört kadın birbirini süzmeye başladı. Kısa bir andı belki ama ilk izlenim önemliydi.

“Kardeşim Nilüfer,” dedi Asaf, diğer yanındaki Yasemin’e döndü. “Yasemin de kardeşim sayılır, karşı evde oturuyor, komşu kızı.”

“Merhaba,” dedi Nalan kızlara elini uzatırken, Belgin, Yasemin’e bakıyordu, Yasemin de ona. “Merhaba,” dedi Belgin hüznü yüklü gözleriyle. Yutkunmak zorunda kalmıştı. Yasemin, Belgin’in elini

gölümseyerek sıktı. “Hoş geldiniz,” dedi, Belgin zorla gülümsedi. “Hoş bulduk.” Elleri birbirinden ayrıldığında Belgin sakin ve sessiz bir soluk aldı. Saçlarını geriye iterek kendine zaman tanıdı. Nalan ablasına göz ucuyla bakıp ona yardımcı olmak için diğerlerine döndü. “Eşyalar birazdan içeri taşınmaya başlayacak. Ablamla odaları seçtik, biz içeride yol gösteririz.”

“Olur,” dedi Asaf.

Bir anda yüksek bir ses girdi sokağa. Hepsi sokağın soluna bakmak için döndü. “Hay Allah,” dedi Yasemin çekinerek gülümsedi. “Abimin gelişi sesinden belli olur.”

“Ya ...” dedi Belgin. Yüksek sesli bir, “Ben de özledim, ben de,²” çalıyordu. “Resmin var şu an elimde, ben de özledim, ben de ...³”

Siyah Škoda’nın açık camlarından ses sokağa yayılıyordu. Ferdi elini camdan dışarı çıkarmış hem söylüyor hem de direksiyona vuruyordu. “Ah ulan, ah!” diye bağırdığında Nalan dudaklarından bir gülüş bıraktı. Siyah Škoda tam önlerinde durdu. Yanında biri daha vardı, müzik susmuştu.

Emin arabadan inip kapıyı çarptı. “Nerede duyulmuş din hocasının Ferdi Baba’yla sokakta gezdiği, açma diyorum sana, açma!” Öfkeli sesine Ferdi kahkaha attı. “Ne be oğlum, yabancı yer mi?” Ferdi arabadan inip kapısını havalı bir şekilde kapatıp gözlüğünü aracın içine fırlattı. Önce kamyonu baktı, yanına gelen Emin ile kendilerini izleyen grubu fark ettiler.

Aralarında bulunan yabancı iki kadına gelişigüzel bir bakış atıp yanlarına adımladılar. Nalan ve Belgin genç adamlara bir göz attı. “Hoş geldiniz,” dedi Ferdi. “Adım Ferdi,” dedi kadınlara bakıp.

“Ben de Emin, hoş geldiniz.”

“Belgin,” dedi usul bir sesle. Ferdi’ye uzun sayılan bir bakış attı. Burukça gülümsedi. “Hoş bulduk.”

“Ben de Nalan, kız kardeşiyim ve hoş bulduk.”

2. Ferdi Tayfur – Ben De Özledim şarkısı.

3. Ferdi Tayfur – Ben De Özledim şarkısı.

Ferdi, Nalan'a alıcı gözle bir bakış attı. Esmer güzeli bir kadındı, siyah saçları, koyu kahverengi gözleri ... Şekli burnu ve gülümseyen dudakları. İnce yapılı ve uzun boylu bir kadın.

Nalan da ona aynı şekilde baktı; siyah saçları, beyaz teni ve yeşil gözleriyle erkek güzeliyim dercesine bir havası vardı.

"Bu evi alırken tereddüt etmiştik ama güzel arkadaşlıklar kuracağımıza inancım arttı," dedi Nalan, ablasına keskin bir bakış attı. "Değil mi abla?"

Belgin, Yasemin ve Ferdi arasında dolaşan bakışlarını kardeşine çevirip gülümsedi. "Ya ... Evet, ben de aynı düşünüyordum."

"O zaman biz eve girelim," dedi Nalan, dönerken ablasının kolundan tutup çevirdi. "Hadi abla."

"Biz de gelelim," dedi Nilüfer, Yasemin de onları takip etti ve kızlar eve girdi. Üç adam kadınların arkasından bakarken saniyeler öylece akıp geçti.

"O neydi lan?" dedi Ferdi, Asaf arkadaşına yandan bir bakış attı. "Ne demek o?" dedi kısık sesle. Ferdi kadınların eve girişiyle Asaf'a döndü. "Nalan ..." Asaf rahatlayıp ayak ucuna bakındı. "Ayıp ayıp!" dedi.

"Ne ayıbı oğlum! Bacım mı? Vallahi bence değil," dedi Ferdi. "Bu kız bana *ah ulan Nalan* dedirtmez umarım."

"Süphanallah," dedi Emin. "Bacın değilse de komşu kızı. Doğru konuş!"

"Tamam, sen doğru konuş, bundan sonra yenge de!" Ferdi olmayan sakallarının yerini sıvazlayıp kaybolan kızların yoluna baktı. Nalan'ın ona verdiği enerji farklıydı. Çok kuvvetli bir çekim alanına girdiğini hissediyordu. "Bu kadın o kadın, yemin ederim o." Çarpılmıştı, kadının esmer güzelliği ve gözlerinin içinde oynaşan kıvılcımlarla. Sesindeki o sev beni tonlaması ... İç çekti Ferdi.

"Diyorsun?" dedi Asaf, kendisi dememiş gibi.

Emin, "Estağfurullah," diyerek başını yana çevirdiğinde Asaf sırtıttı. "Hadi beyler, hadi!" dedi Asaf eşyaların bir ucundan tutarken.

Bir saat sonra eşyalar evin içine inmiş, gardıroplar montelenmişti. Kutular, halılar, valizler ve perdeler dışındaki ağır işler bitmişti. Kalanı kadınların sakince yerleştireceği türden inceliklerdi. İki gün süreceğini Belgin ve Nalan konuşup duruyorlardı. Taşıma şirketine son ödemeyi yapıyordu Belgin, kartını adama uzattığında Asaf uzaktan onu izliyordu. Adam miktarı çekip kartı Belgin'e uzattı. Adam aracına, Belgin eve doğru ilerledi. Kartı telefonunun arkasındaki cüzdanına bırakıyordu.

Asaf'ın çalan telefonu bile kadına olan bakışlarını kesmesine engel olamadı. Arka cebine uzanıp cihazı çekip aldı. Ekranı bakması gerektiği için başını eğdi. "Efendim anne?" dedi yaklaşan Belgin'e bakarken. Belgin ona tatlı bir gülüş atıp yanından geçtiğinde Asaf, Belgin'i görmek için döndü. "Tamam anne."

Telefonu kapatıp arka cebine attı. Evin merdivenlerine oturmuş, Ferdi'ye ve yanındaki Emin'e bakıp yaklaştı. "Annem yiyecek bir şeyler hazırlamış."

"Of," dedi Emin. "Aysel ablam yine neler yaptı acaba?"

"Şimdi onlar kadın kadına oturur, biz gitmeyelim," dedi Ferdi. Yanlarından geçip merdivenlerden inen kızlar, beylerin karşısına geçti. "Kalanını kendileri yapacaklarmış, anneleri çaya çağırdı, bize gidiyoruz," dedi Nilüfer.

"Beni de aradı annem," dedi Asaf.

Emin, Nilüfer gelince başını yere eğdi, sesine bile mi âşık olurdu adam? Emin onun sesini duysa, kalbi ağzına çıkıyordu. Güzel yüzüne, bal rengi gözlerine bakmaya kıyamıyor, içi eriyordu ve Asaf'tan çekiniyordu. İkisi karşılaşınca kıza dönüp bakamıyordu.

Nilüfer yere bakan Emin'i görmezden geldi, o kendisi ortamdayken yok gibi davranıyorsa o da davranırdı. Yüzüne bile bakmamasının nedenini hiç çözemedi ama merak ediyordu.

Belgin evin kapısını çekip anahtarı avucuna aldı. Saçlarını tepesinde toplamıştı, onlara dönerken tokasını çekip aldı. "Yorulдум."

Nalan saçlarını çözüp tepesinde bağlarken basamakları iniyor-

du. Ferdi yanından inen kadını görmek için başını kaldırmıştı. Nalan son basamağı aşmış Asaf'ın yanında, Ferdi'nin karşısında durdu. "Ay ne zormuş, hayatımda ilk kez taşıyorum, bünyem kaldırmadı."

"Öyle mi?" dedi Ferdi, Nalan ona baktı. "Öyle."

"E hadi gidelim," dedi Yasemin. "Abi geliyor musunuz?"

Emin oturduğu yerden kalktı. "Ben de gideyim, üzerimi değiştireceğim."

"Din hocasısınız, değil mi?" dedi Belgin.

"Evet," dedi Emin tebessüm ederek.

"Ama genişçe tanışmak için bir gün sohbet edelim," dedi Belgin.

"Allah izin verirse..." dedi Emin.

Ferdi de kalktı, ellerini birbirine vurup tozunu çırpı. "Ben seni bırakayım Tellioglu," dedi.

"Tellioglu?" dedi Nalan. "Soyadınız mı?"

"Yok," dedi Yasemin gülümserken. "Şu ilerisi Gelincik Bulvarı, bu taraf Seferoğlu, diğer taraf Tellioglu olarak bilinir. Emin abi o tarafta oturuyor, tabii biz de."

Nilüfer abisine yaslandı. "Biz de Seferoğlu ve artık siz de."

Belgin ve Nalan birbirine bakıp gülümsedi. "Çok hoş," dedi Belgin.

Asaf da parlayan gözleriyle Belgin için aynı cümleyi kurmuştu ama sessizce, içinden. "Sen de çok hoşsun..."

"Çok tatlı," dedi Nalan kocaman gülümserken.

"Yerleşip dinlendikten sonra görüşürüz," dedi Ferdi. "Bir akşam sahile çay içmeye gideriz."

"Bize uyar," dedi Belgin kocaman gülümsedi. "Teşekkür ederiz." Asaf'a döndü, tatlı bir gülüşle. "Sağ ol."

"Önemli değil."

Kızlar yan yana, yan eve ilerlerken üç adam arkalarından bakıyordu. "Ben de hurdaya geçeyim, birazdan işçiler gelir." Asaf elini sallayıp eve ilerledi. Ferdi ve Emin de arabaya geçti.

2. Bölüm

Kızlar Asaf'ın evinin bahçesine girdiklerinde etraflarına bakılırken ağızları açık kaldı. Çardağa doğru ilerlerken etrafı seyrediyorlardı. Küçük bir süs havuzu bile vardı. İnsan bu bahçeden ayrılmak istemezdi. Mühendis elinden çıkmış gibi bir havası vardı. Çardağa doğru ilerlediler, kızlarını gören Neşe Hanım, "Ne yaptınız anneciğim?" dedi.

"Yerleşme kaldı anne," dedi Nalan.

Fahriye Hanım ile Aysel Hanım kızlara bakarken gözlerinde çakmak ateşi yandı, söndü. Belgin ve Nalan da kadınlara bakıp gülümsemişti. Belgin'in bakışları Fahriye Hanım'ın üzerinde durdu. Kadınlara bir olan göz renkleri, teni ve burunları... Belgin burukça gülümsedi. "Merhaba," diyebilirdi.

Fahriye Hanım'ın kaşları birleşti, bir Yasemin'e, bir de Belgin'e baktı. Birkaç saniye tutulup kalırken Neşe Hanım'ın sesiyle ona döndü. "Büyük kızım Belgin, küçük kızım Nalan."

Fahriye Hanım başını sallayıp gülümsedi. "Hoş geldiniz kızım, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dediler Nalan'la aynı anda.

"Maşallah Neşe Hanımcığım, kızların bir içim su," dedi Aysel Hanım.

Neşe Hanım gerçek bir gülümsemeye kızlarına baktı. “Öyleler, kızlarım diye demiyorum, çok da akıllı kızlardır.”

“Gelin kızlar, oturun, her şey hazır,” dedi Aysel Hanım.

“Ellerimizi yıkasak olur mu?” dedi Nalan.

“İçeri girelim,” dedi Nilüfer. Dört genç kadın evin içinde kaybolurken Fahriye Hanım onların arkasından bakakalmıştı. Hiçbir şey anlamadı, anlam vermeye bile çalışmadı ama kalbi bir an havalandı. İçinde bir kıpırtı, anlamsız bir heyecan oluşmuştu. Kızlar ellerini yıkayıp dönünce yerlerine oturdular. Belgin ile Nalan annelerinin yanına kuruldu. Yasemin kendi annesinin yanına, Nilüfer de.

Aysel Hanım çayları doldurmuştu. Belgin masanın üzerindeki hamur işlerine baktığında kaşları havalandı. Kadınlara da bir göz attı, hepsi ince belliydi. Bu kadar hamurla ince kalınması ilgisini çekmişti. Fahriye Hanım’ın tarafına bakamıyordu Belgin, Nalan arada ikisi arasında bakıyor ama hemen gözlerini çekiyordu.

“Annen diş hekimi olduğunu söyledi,” dedi Aysel Hanım.

Belgin gülümsedi. “Evet, diş hekimiyim. Taşınırken muayenehanemi kapattım.”

“Burada mı açacaksın?” dedi Nilüfer.

“Belki, bilmiyorum, düşünmeye fırsatım olmadı. Belki bir yerde işe girerim, sonra karar vereceğim.”

“Taşınmamız acele oldu,” dedi Neşe Hanım. “Nalan da öğretmen, özel okulda çalışıyordu. Karar verip bir anda geldik. O da istifa etmek zorunda kaldı.”

“Neden acele oldu, özel değilse?” dedi Yasemin.

“Eşimi kaybettik,” dedi Neşe Hanım. “Kızlar Bursa’da kalmak istemedi. Büyük şehirden sonra küçük yerde yapamayız diye tekrar büyük şehre geldik.”

“İlk gelişiniz mi?” dedi Fahriye Hanım. “İstanbul’a?”

“Evet,” dedi Neşe Hanım. Bir ağızdan başınız sağ olsun sözlerine sağ olun dediler ve konu kapandı.

“Sen çalışacak mısın?” dedi Nilüfer, Nalan’a.

“Ben de bilmiyorum, uygun okul bulursam çalışırım sanırım. Bir süre düşünmüyoruz, hem okullar yakında kapanır. Yeni döneme kadar ya nasip. Siz çalışıyor musunuz?” Yasemin ile Nilüfer’e bakmıştı.

“Nil ile nüfus dairesinde sözleşmeli memuruz,” dedi Yasemin.

“Abilerimiz bıraksa çoktan atanıp giderdik,” dedi Nilüfer. “Kıskançlıkları bizi buraya kapattı.”

“Ya ...” dedi Belgin. “İyi bir şey olsa gerek. Babam bize hiç karışmazdı.”

“Aman canım ne iyisi, hayat zindan!” dedi Yasemin yüzünü buruşturup. “Asaf abi yine biraz efendi ama benimki tam bir maço.”

Nalan dudakların büktü. “Hiç öyle görünmüyordu.”

“İçi bizi yakar,” dedi Yasemin gülümseyerek.

“Yasemin,” dedi annesi Fahriye Hanım, kınar gibi bir bakış attı. Yasemin göz devirdi. “Annemin kıymetli evladı abımdır.”

“Aşk olsun kızım,” dedi Fahriye Hanım küskün bir tavırla. Yasemin annesinin küs tavrına kıkırdayıp kadının yanağından makas aldı. “Küsmek kız, ne dedim.” Kolunu annesinin omuzuna sarıp yanağına sulu ve sesli bir öpücük kondurduğunda Belgin yutkundu. Bakışlarını tabağına çevirdi, annesinin elini elinin üzerinde hissettiğinde gözleri doldu ama derin bir nefes aldı.

“Kaç çocuğunuz var Fahriye ablacığım?” dedi Nalan.

Kadın kederle gülümsedi. “İki, Ferdi ile bu deli kız.”

Saniyeler sonra pat küt sesleri duydular, bilenler umursamazken yeni komşular birbirine bakındı. “O neydi?” dedi Neşe Hanım.

“Bizimkiler,” dedi Aysel Hanım. “Yan taraftaki arazi bizim, eşimle oğlum hurdacı. İşçiler gelmiştir, hurdalar iniyor.”

“Öyle mi?” dedi Neşe Hanım, kaşları havada eve baktı. İyi kazanıyorlardı herhâlde. “Maşallah.”

“Sağ olasın.”

Hava kararmaya yüz tuttuğunda ayaklandılar, Fahriye Hanım eşinin geleceği gerekçesiyle erken ayrılmıştı. Aysel Hanım komşularım kapının önüne kadar yolcu ediyordu. “Siz bu gece dinlenin, isterseniz kızlar yine yardıma gelir. Nasılsa pazar, sorun olmaz.”

“Aa!” dedi Neşe Hanım. “İzin günleri, dinlensinler, kıyamam.”

“Biz mi izinli?” dedi Nilüfer. “Neşe abla annelerimiz de bizi devlet gibi çalıştırıyor, dokunmaz bize. Hatta şöyle yapalım,” dedi Belgin’e. “Telefonumu kaydet, sabah kalkınca beni ara, geliriz.”

“Zahmet olmasın,” dedi Belgin.

“Olmaz olmaz, yaz sen,” dedi Yasemin. Kızlar numaralarını verince birer kez çaldırıp numarasını bıraktı. “Sabah görüşürüz o zaman,” dedi Nalan. Yan eve yürüdüler. Yasemin de kendi evine gitmek için Tellioğlu tarafına yürüyordu. Belgin durup giden kadının sırtını izledi. Nalan onu andan kurtarabilmek için ablasının sırtından itti. “Hadi abla,” dediğinde adım atıp önüne baktı Belgin. Evin kapısını açıp içeri adım attılar. Etraflarındaki kutulara baktı Belgin, beyaz taşların üzerindeki tozlara baktı. Ayakkabıyla girilince böyle oluyordu. Eşyalar darmadağın duruyordu.

Neşe Hanım ile Nalan birbirine baktı, geliyordu fırtına, Belgin’in sırtını görüyorlardı. “Belgin,” dedi annesi.

“Anne ayakkabıyla girdiler, bak, her yer toz toprak oldu.”

“Belgin!”

“Bir sürü iş çıktı.”

Kızının sırtına bakmayı kesip önüne dolandı. Belgin patlamaya hazır bomba gibi kaskatıydı. Kızının omuzlarını tuttu. “Anneciğim yapma.”

“Anne!” dedi ağlamaya başlarken. “Özür dilerim, senden çok özür dilerim.”

“Senden kim özür dileyecek bebeğim?”

“Anne...” Belgin’in omuzları inerken gözyaşları hızlandı. “Çok iyi insanlara benziyorlar. Gördün mü, nasıl seviyor annesini ama anne iki çocuğum var dedi.”

“Yirmi altı sene Belgin, seni kucaklarına bile almadılar. Üç demesini mi bekliyordun?”

Başını yana yatırdı. “Ne kadar benziyoruz anne, o kız bana benziyor, ben de o kadına.” Kocaman bir hıçkırık girişi sardı. “Anne Ferdi benim abim, o kız benim kardeşim ve o kadın benim annem.” Yeşil gözleri can çekişiyordu, ruhu bile kan akıtıyordu. Her yer yara, bere, kesik içindeydi. “Anne çok canım yanıyor.”

“Benim tatlı kızım, ağlama. Hepsini düzelteceğiz.” Kızını kollarının arasına alıp sarıp sarmaladı. Nalan gözlerini silerek ikisine sarıldı.

Gece yataklarını ayarlayıp kıyafetlerini dolaplara yerleştirmek dışında bir şey yapmadılar. Saat dokuz gibi Aysel Hanım iki tencere yemeği Nilüfer ile göndermişti. Bu komşuluk Neşe Hanım’a yabancı sayılırdı. Elbette eşi, dostu, komşusu olmuştu ama bu kadar düşüncelisi ilk kez başına geliyordu.

Kimsede yemek yiyecek iştah kalmamıştı ama teşekkür edip aldılar.

İki katlı ev, üçüne küçük bile gelmişti; Bursa’daki villadan sonra lüks bile değildi ama bu üçünün de umurunda olmamıştı çünkü mekân güzeldi. Kuş sesleriyle uyandı Belgin, gece geç bir vakte kadar uyanık kalmıştı. Dinlendiği söylenemezdi ama bugün yeni bir gündü ve yeni hayatının da ilk sabahıydı. Kalkıp üzerini giyindi, Nalan’ın başına gittiğinde onu dürttü ama kardeşi diğer yana döndü.

“On dakika daha,” diye mırıldandı. Belgin için kardeşi çok ayrı bir yerdeydi, kendini onun annesi gibi hissediyordu. “Uykucu sen de,” deyip üzerini örttü.

Annesinin odasına girdiğinde onu çoktan uyanmış, üzerine rahat keten bir pantolon ve bluz giymiş hâlde buldu. Saçlarını topluyordu Neşe Hanım, kızını görünce gülümsedi. “Günaydın kuzum.”

“Günaydın anne,” dedi odaya girip yatağın ucuna otururken. “Markete gideceğim, özel olarak istediğin bir şey var mı?”

“Yok, gelmemi ister misin?”

“Sen markete gidip kahvaltılık almayı biliyor musun?” Belgin sinsice gülümsedi.

“Sen biliyorsun sanırım.” Neşe Hanım da gülümseyerek kızının yanına oturdu.

“Peynir zeytin, ne kadar zor olabilir ki?”

“Haklısın. Bugün hanımlara bir sorayım, evde çalışacak bir kadın bulacağım. Eminim ev işi yapmak, peynir ve zeytin seçmekten zordur.”

“Zehra ablayı da çağırmalıydık, güveneceğimiz birini bulmak öyle kolay olmayacaktır.”

“Aklımdan geçmedi değil, bilemiyorum. Torunlarını bırakmak istemez diye teklif bile etmedim. Ama bugün arayıp bir sorsam olur.”

“Bence şansını dene, en azından bir süre. Sonuçta burada ne kadar kalırız, durum neyi gösterir, bilmiyoruz. Belki işler umduğumuz gibi gitmeyecek ve geldiğimiz gibi geri döneceğiz.”

Neşe Hanım kızının elini tutup gözlerine baktı. “Kendini yorma, çok düşünme ve asla hata yapma. Düzeltelim derken içinden çıkılmaz hâle getirmeyelim.”

Belgin başını salladı ama annesi ikna olmadı. “Baban müteahhit biliyorsun, varlıklı olduklarını düşünüyorum. İnsanlar bir günde tanınmaz, içlerinde ne taşıdıklarını bilemeyiz. Seni asla bırakmayacağım, isterse on tane ailen olsun, sen benim kıızımsın. Tanımadığım insanların ailesine dahil olmanı istemiyorum Belgin. Evet, annen, baban, kardeşlerin olabilirler ama bu seni sevip yirmi altı sene sonra bağırlarına basacakları anlamına gelmez anneciğim.”

Belgin yine başını salladı ve annesi konuşmaya devam etti. “Biraz zaman ... Bu zaman içinde hata yapma, bir şey belli etme ve asla bir şey de ima etme. Bakışlarına ve sesine dikkat et. Tamam, onlarla arkadaş ol, gez, eğlen, sohbet et ama bu, onları tanımak için olsun. Ailen olduklarını bir nebze olsun aklından sil lütfen.”

Belgin hiç duygularını saklayabilen biri olmamıştı ama elinden geleni yapacaktı. “Elimden geleni yapacağım.” Kalkıp annesinin yanağına dudaklarını bastırdı. “O insanlara karşı bir şey hissetmiyorum, sadece anlamsız bir *ama* duygusu yaşıyorum. Zamanla bu nereye oturur, bilmiyorum. Benim annem sensin, kardeşim de Nalan. Eğer bir gün onlara sevgi besleyeceksem bile bu durum değişmeyecek.”

Neşe Hanım kızının elini okşadı. “Ben de daima senin yanında olacağım. Sonuç her ne olursa olsun, sen benim kızsın.”

Anne kız sıkıca sarıldığında, Nalan onları kapının önünden izliyordu. “Kıskanırım bak,” dedi ayağındaki terlikleri yere vura vura gelip aralarına girdi. Küçükken de böyle yapardı ama o evin kûçüğü ve tatlısıydı. Durum değişmiyordu çünkü evin kûçüğü büyümüyordu.

“Markete gidiyorum, koş, giyin. Poşetleri tek başıma mı taşıyacağım?”

Nalan asker selamı verdi. “Emredin binbaşım,” diyerek odasına koştu. Belgin de önce alt kata, ardından da dışarı çıktı. Kapıyı açar açmaz sabah güneşini karşıladı. Derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. “Çok güzel bir gün,” dedi kendine.

Arkasından gelen annesine döndü. “Bahçe için birini mi bulsak?”

Neşe Hanım da aynı fikirdeydi. “Aysel Hanım’ın bahçesi gibi olmazsa daralırım, hemen birini bulalım.”

“Ben bir sorayım kızlara, tanıdıkları vardır belki.”

“Olur,” dedi Neşe Hanım. Nalan da kapıya çıktı, çantasını boyundan geçiriyordu. “Hazırım. Hangimizin arabayla gidiyoruz?”

“Benimkini alalım,” dedi Belgin. “Şu yandaki demir kapıyı da açtıralım, canım arabam gelince içeri alırız. Onu sokakta bırakamam.”

Belgin’in babasından kalma Volkswagen marka T1 1967 model arabası vardı ve sırf yol yapmasın diye taşıma şirketiyle anlaşmıştı. Babası onu keyiflik bile kullanmazdı. Arada biner, bir tur atar, garaja bırakırdı. Belgin ve antika, her şey demektir. Babasından kalan birçok antika eşyayı yanında getirmişti, kutuların içinde duruyordu. Bazı tablolar milyonlar değerindeydi ama bunu kimseyle paylaşma-

yacaktı. Çünkü buraya zengin bir kadın olarak gelmemiştir. Annesinin özel isteklerinden biriydi. Önce aileni tanıyacaksın, sonra kim olduğunu ve ne kadar zengin olduğunu söyleyeceksin. Neşe Hanım kızını korumak için böyle bir yol bulmuştu. Kimsenin kızından faydalanmasını istemiyordu çünkü Belgin altından bile kıymetli bir kalbe sahipti.

O nahifti, inceydi ve nazikti. Sessizdi ama dolarsa taşardı ve bu çok sık olmazdı. En son babasının üniversitede hukuk okuması için yaptığı baskıyı bertaraf etmek için sesini çıkarmıştı ve babası o gün geri adım atmıştı. Belgin de istediği okula gitmişti. Sabreder ama zorlanamazdı.

Neşe Hanım sadece kızının üzülmelerini istemiyor, Belgin de bunu biliyordu.

“Acilen birini bulalım,” dedi Neşe Hanım. “Ama şimdi markete, hadi bakalım.”

Kapının önünde duran beyaz cipe binmek için demir kapıdan çıktıklarında Asaf da kendi kapısından çıkıyordu. Aralarında otuzkırk metre kadar bir mesafe vardı. Birbirlerini gördüklerine Asaf efendice başıyla selam verip verdi. Aynısını Belgin de yaptı ama tebessüm etmişti.

“Abla bu adamın hurdacı olması peki? Yıkılıyor, yer ayağının altında sallanıyor.”

“Seviyorsa işini,” dedi uzaklaşan adamın arkasından bakıyordu. “Herkes okuyacak diye bir kavram yok ama bence de çok hoş biri.”

“Öyle mi?” Nalan sinsice gülümsediğinde Belgin ona dönerek gülümsedi. “Bence benden hoşlandı.”

“Öyle mi?” Nalan harflerin üzerine basa basa uzattı. “Nasıl anladın?”

“Bakışlarından beni ilk gördüğü an tutuldu, kaldı, tabii ben de arka bahçemde esmer bir Herkül beklemediğim için donup kaldım.”

Nalan ablasına sokuldu. “Şey... Pastadaki payımdan abini alabilir miyim?”

“Ne?” dedi Belgin kaşları havada. “Ferdî mi?”

“Of abla, çok yakışıklı değil mi?” Gökyüzüne bakarak tatlı tatlı sırıttı. “Maçoymuş, hiç sevmem ama o da ayrı bir hoş.”

Belgin’in dudakları iki yana ayrılırken kardeşinin aptal sırtmasına bakıyordu. “Sen esmer, o beyaz, melez çocuklarınız bile olur.”

“Olur vallahi.” Nalan yüzündeki gülüşle gökyüzüne bakmaya devam ediyordu.

“Bu mahalleye gelin de olacaksın.”

“Olacağım vallahi.” Nalan o an ayıldı, gülüşü solarken ablasına baktı. “Dalga mı geçiyorsun?”

Belgin’in günlerdir gülmeyen yüzü kahkahayla aydınlandı. “Yoo... O tarz erkekler bir kere sever ve o kızı alır. Başına geleceği söylüyorum.”

“Ne alaka ya?” Nalan’ın kaşları birleşmişti.

“Maçolar her kıza gönül vermez, birine verir, ee, karşılığında da istediğini alır.”

“Hım...” dedi Nalan, düşünceyle dudaklarını büktü. “Bu kötü bir şey mi?”

Belgin omuz silkti. “Neresinden bakacağına bağlı, bilemem ki.” Arabasını açmak için düğmeye bastı. “Aç karnına düşünemiyorum, hadi canım, hadi.”

Bir saat süren alışveriş kapının önündeki on beş büyük poşete sığmıştı. Neşe Hanım gözlerini kırpıştırıp bakıp kalmıştı. “Zeytinin büyüyüp olgunlaşmasını bekliyorsunuz sanmıştım. Bunlar ne?”

Kızlar yorgunlukla ellerini bellerine bırakıp soluklandılar. “Markette bir ablayla karşılaştık,” dedi Nalan. “Hemen sordu, kim-siniz, kimlerdensiniz diye, biz de anlattık. Sonra bize onu da alın, bunu da alın diye yarım saat dil döktü. Biz de aldık.”

Neşe Hanım küçük bir kahkaha attı. “Böyle oluyor sanırım bu işler. Ah Zehra, ah...”

“Bunları mutfağa taşıyıp buzdolabına falan koymak lazım.”

Kızlar bir çırpıda poşetleri eve soktular. Hiç durmadan, soluklanmadan ocağa çay suyu bırakıp malzemeleri yerleştirdiler. Hemen ardından ne aldılarsa ortada duran masaya, ellerine geçen tabaklara ekleyip en sonunda kahvaltıya oturdular.

“E ben yoruldum, nasıl olacak şimdi?” dedi Nalan.

“Kızlara yazayım mı?” Belgin annesi ve kardeşine bakındı.

“Yok, zahmet olur. Onlar nezaket gösterdi, yormayalım,” dedi annesi. “Ben bir Zehra’yı arayayım, en azından bir iki aylığına gelsin, o zamana kadar birini buluruz.”

“Özel şoförü ne yapacaksın?” diye sordu Nalan.

Neşe Hanım, “O kadar olmaz, sizde araba var. Beni taşırsınız artık, araba kullanmayalı yıllar oldu, hayatta süremem,” diye cevapladı.

“Taşırsınız annem!” dedi Belgin. “Zaten işimiz de yok. Şu evi yerleştirip bir İstanbul turu bile atarız.”

“Çok özledim,” dedi annesi. “Çok uzun yıllar oldu, bence de yapalım.”

Zil sesiyle Nalan yerinden kalktı. “Komşularımız kadar komşu meraklısı az görülür. Kesin onlar, bak görün.”

“Başka gelecek biri var gibi sen de,” dedi Belgin, yerinden kalkıp kapıya ilerledi. Şaşırtmamışlardı, kızlar ve anneleri temizlik timi gibi içeri giriyordu. “Hoş geldiniz,” dedi Belgin gülümseyerek.

“Hoş bulduk kızım,” dedi Fahriye Hanım, elinde kova, omzuna attığı bezlerle gülümsüyordu. Belgin kadına çekinik bir gülüş bıraktı.

“Annem tutturdu, bizi çağırmazlar, öyle insanlar değil, ben anladım, kalkın, gidiyoruz dedi,” dedi Nilüfer.

“Annen yanılmamış, biz halledecektik,” dedi Nalan.

“Ay...” dedi Fahriye Hanım. “Kıyamam size, biz şimdi beş dakikada toparlarız. Ayşe de gelecek birazdan. Emin’in annesi.”

Neşe Hanım hayatında görmediği insanlığı görünce gözlerine mutluluk parıltıları oturdu. “Hanımlar hoş geldiniz.”

“Hoş gördük komşum.” Aysel Hanım öne çıktı. “Şuraya nemrut

insanlar gelecek de neşemiz kaçacak diye uykularımız kaçtıyordu. Sizin gibi komşuyu bulduk, bırakır mıyız? Hemen döşeriz, sonra size mahalleyi tanıştıracam.”

“Komutan anam,” dedi Nilüfer, abisine benzeyen bal gözleri güldüğünde küçülmüştü.

“Haydin!” dedi Fahriye Hanım ve hepsi bir yana dağıldı. Mobilyalara şekil verildi. Bazıları pencere altına, bazıları duvar kenarına. Mutfak dolapları şöyle bir tekrar silindi; tabaklar bardaklar yerleştirildi. Tencereler tavalar ve küçük ev aletleri yerlerini aldı. Kısa sürede koliler yarıya indi ve ev oturmaya başladı. Belgin ve Nalan kadınların bu hızla iş yapmasını ağızları açık izliyordu. Onlar hiç iş yapmadı ki... Bilmiyorlardı. Ama bakarak ve yardım ederek biraz öğreniyorlardı.

“Perdeler ve beyaz eşyaların takılması kaldı, ondan sonra silip halıları yerleştirebiliriz,” dedi Nilüfer, salonda oturan kadınlara bakıp. Salon ışıldıyordu, perdeleriyle halısı da olsa yalı gibi görünecekti. Zaten bu eşyalar neden bu kadar şık ve pahalı, orasını anlayamadılar ama sorgulamak ne hadlerineydi.

“Abini ara, Ferdi’yi de alıp gelsin,” dedi Aysel Hanım. “Eşyaları takıp perdeleri assınlar.”

“Şey...” dedi Belgin. “Birkaç tane tablo asacağım, abin çivi falan da getirebilir mi?”

Nilüfer telefonunu bulmaya giderken, “Getirir canım, ne var onda,” diyordu.

Belgin kızın peşine düştü. “Bir de raflarım var, monte edilecek, antikalarımı dizmem lazım.”

Nilüfer durup Belgin’e döndü. “Antikaların mı var?”

Tatlı bir gülüşe başını salladı. “Biraz, severim. Babamdan kaldı, onlara dokunmazsam kendimi kötü hissediyorum.”

Nilüfer’in kaşları havalandı. “Olur, yapar.” Mutfakta bıraktığı telefonuna ilerledi. Alıp abisinin numarasına dokundu. Üçüncü çalışta açtı Asaf. “Abi, çivi, çekiç, şarjlı matkapla Ferdi abiyi alıp gel.”

Telefonun diğ er ucundan birkaç saniye ses gelmedi. “Tamam,” dedi kapatırken.

“Geliyor, nerede rafların?”

“Bu katta, arka odaya bırakmış tık.” Arka odaya birlikte girdiler, üst üste duran on tane koli duruyordu. Yerde meşe rengi raf parçaları duruyordu. Kenarda da sarılı tablolar duruyordu. “Bunların hepsi antika mı?”

“Evet,” dedi Belgin, gülümsemiş , kapalı kutuları okşamış tı.

“Bu mu birazcık?” Nilüfer ş aşkınlıkla kolilere bakıyordu ve hiç de küçük değ illerdi.

Belgin omuz silkti. “Abartma canım, çok az.”

Nilüfer baş ını sağ a sola salladı. “Abim bunları görürse sana âş ık olur.”

Belgin’in gözleri kocaman aç ıldı, ağ zı bile aralandı. Nilüfer’in açık sözlülüğ üyle nefesini tuttuğ unu anlayınca öksürdü. “Nilüfer...” dedi son öksürüğ üyle boğ azını temizlerken. “O ne demek öyle?”

“Hiç,” dedi Nilüfer, omuz silerken. Suratında da sins i bir gülüş vardı. Kapının önünde duran abisine baktı. “Gel abi, burada neler var, neler...”

Elindeki alet çantasını yere bıraktı Asaf, kolilere bakıp Belgin’e döndü. “Ne var?”

“Hiç!” dedi Belgin telaş la.

Nilüfer sırt tı, ikisinin arasındaki gerilim hatt ını görebiliyordu. Elle tutulsa dokunurdu, öyles i bir gerçeklikti. Abisini dün kaç kez Belgin’i izlerken görmüş tü. “Antika!”

“Ay Nilüfer, lütfen.” Belgin’in gözleri kocaman olduğ unda Asaf ona bakıyordu. “Nerede?” dedi Belgin’e.

“Bu kutularda abi, bu rafları da monte etmen gerekiyor. Ona dizilecek sanırım.”

Asaf yerdeki meşe parçalarına baktı. “O kolay, baş ka?”

“Üst katta çamaş ır makinesi, mutfakta bulaş ık makinesi, perdeler ve tablolar için çivi,” dedi Belgin. “Zahmet olacak.”

“Zahmet olmaz, ben üst kattan başlayayım.” Asaf iri bedenini de alıp odadan çıkınca Belgin, Nilüfer’e manidar bir bakış attı. “Sen çok fenasın.”

Nilüfer omuz silkti. “Belki biraz.” Gülümsediğinde Belgin de sırtıp odadan çıktı. Üst kata çıkmak için döndüğünde Ferdi ile Yasemin’i atışırken buldu. Hem çıkıyor hem de laf dalaşı yapıyorlardı.

“Sırık gibi boyun bir işe yarasın,” dedi Yasemin, abisine. “Bir sürü perde var.”

“Birkaç perde mi korkutacak beni, merdivensiz asarım.”

“Ego desen var,” dedi Yasemin kahrkaha atarak.

Belgin’in adımları ağırlaştı, iç çekip andan sıyrılmaya çalıştı. Nilüfer yanına geldiğinde, “Hadi sallanma, sizin odalara bakalım. Koliler vardı,” derken merdiveni çıkmaya başladı. “Bu eve sığmayacak kadar çok eşyanız var, köşklerde mi büyüdünüz, anlamadım ki.”

Köşk değildi belki ama bu evin üç katı büyüklükte olan evlerini boşaltıp gelmişlerdi. Herkesin kendine ait giyinme odaları vardı ve şimdi buraya sığmıyorlardı. “Yok canım, ne köşk. Annem işte, eşya sever.” Kızın peşine düşüp üst kata çıktı, odasına girdiğinde Ferdi’yi sandalyeye çıkmış, Nalan’ın uzattığı perdeyi alırken gördü.

“Kolay gelsin,” dedi yumuşacık bir sesle. Ferdi ona bakmadan, “Sağ ol bacım,” dedi, bakışları perdenin düğmelerindeydi ama Belgin’e söylediği söz kızın donup kalmasına yetmişti. *Bacım...* Orada o an bir kıvılcım hissetti Belgin, Ferdi’nin bacısı olduğunu ilk kez anladığı bir andı. O belki bilmeden söylemişti ama gerçekler Belgin’in gözlerine nem olarak oturmuştu.

Nalan ablasına kaşlarını kaldırıp *sakin ol* dercesine baktığında, Belgin gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp açarken kendine geldi.

“Bu ne tarafından takılacak?” Ferdi, Nalan’a bakmıştı.

“Ben bilmiyorum,” dedi Nalan başını kaldırıp. “Daha önce hiç perde takmadım.”

Ferdi’nin gözleri şaşkınlıkla aralandı. “Bu yaşma kadar hiç perde takmadın mı?”

“Yok,” dedi Nalan hızlı ve ürkekçe. “Bu yaşımda derken, ben daha yirmi üç yaşımdayım.”

Ferdi’nin küçük başlayan gülüşü büyüdü. “Çok da küçük sayılmazsın.”

Belgin sımsıkı kapattığı dudaklarını gülmemek için açamıyordu ama Nalan’ın bakışları komediydi.

“Yaşlı mıyım?” dedi Nalan, iki kaşı da anlamsızca kalkmıştı. “Ne demek istedin?”

Ferdi sandalye tepesinden kadına alıcı bir bakış attığında, Nalan bakışlarını çekip saçın kulağının arkasına sıkıştırdı. Ferdi hayatı boyunca bu kadını beklediğini ve ne istediğini bilen bir adamın netliğiyle sırtıttı. “Yaşın diyorum, çok uygun.”

Belgin’in gözleri kocaman olurken sıkıttığı dudakları gevşeyip iki yana ayrıldı. Nalan’ın tutuklu hâli devam ederken Belgin, “Yasemin,” diye seslendi. Ferdi ve Nalan arasındaki bakışma son bulurken, Yasemin odaya girdi.

“Perdenin nasıl takıldığını abine gösterir misin?”

Yasemin’in gözleri çipil çipil ederken, “Göstereyim,” diyerek abisine yürüdü. Ferdi’nin elindeki perdeyi alıp doğru yönü buldu. “Buradan başla abi.”

Nilüfer kucakladığı bir kutuyla odaya girdi. “Burada gece kıyafetleri var, hanginizin?” Kutuyu yere bırakınca Belgin eğilip kapağı kaldırdı. “Benim ama ikimiz de giyiyoruz.”

Nalan ablasının yatağına oturup kızlara baktı, Nilüfer eğilip bir tane askısına takılı olan kırmızı elbiseyi kaldırdı. “Bunu mu giyiyorsunuz?”

Ferdi perdeyi asmaya devam ederken dört kadın mini ve ip askılı elbiseye bakıyorlardı. Ferdi merak etse de dönüp bakmadı. *Bakma oğlum* diye kendine telkin veriyordu ama Asaf onun kadar sabırlı değildi. Banyodan duyduğu sesleri takip ederek başını kapıdan uzattı. Görmez olaydı, o elbiseyi Belgin mi giyiyordu?

“Evet,” dedi Nalan. “Bana çok yakışıyor, esmer olduğum için sanırım.”

Siktir. Ferdi son düğmeyi takıp başını çevirdi. Ortada duran elbiseye bakarken yutkundu. Gözleri kocaman oldu, ağzının içinden sessiz küfürler gelip geçiyordu. Kapının önünde başını uzatan Asaf'la göz göze geldi.

“Ben de kar beyaz, uf, acayip güzel oluyoruz,” dedi Belgin.

Asaf gözlerini sıkıca yumdu, kar beyaz tenin üzerine o elbise ne yakıştırdı. Ama bunu sadece o görmezdi, giydiğinde herkes görürdü.

Nilüfer elbiseyi indirdi. “Bunu nerede giyyorsunuz?”

Nalan ile Belgin bakışıp sırttı. “Gece kulüplerinde,” dedi Nalan. “Ablamla dağıtmayı çok severiz. Tabii Bursa’da hatırı sayılır arkadaşlarımız da var.”

“Ay ne güzel!” dedi Yasemin. “Bir gece biz de mi gitsek?”

Ferdi önüne dönmüş, düğmeyle bakışiyordu. Burnundan sesli bir soluk bıraktı. “Başka arzun var mı Yasemin?”

Abisinin odada olduğunu unutan Yasemin dudağını ısırıldı. “Abi şaka ya.”

“Benim abim hayatta izin vermez,” dedi Nilüfer.

İçeriden yüksek bir ses duyuldu. “Bildiğine sevindim kardeşim.”

Belgin sessizce parmaklarını evirip çevirdi. “Bir gece kaçarsın,” demek istedi ve kızlar bunu anlayıp sessizce gülümsedi. Elbiseleri dolaba yerleştirirken, Ferdi de perdeleri bitirdi. Asaf makineyi taktı ve sonra üst katın diğer odalarına geçtiler. Perdeleri takıp biten alanları silip halıları serdiler, kapılarını çekip en son odaya kadar bu şekilde devam ettiler. Asaf ile Ferdi alt kata inerken, Yasemin de merdivenleri son kez siliyordu.

“Yukarı çıkan terliğini çıkarsın,” diye bağırdı aşağı doğru ve bir sürü *tamam* cevabı aldıktan sonra işine devam etti. Son basamağı da temizleyip alının terini sildi Yasemin ve temiz basamağa oturdu. “Üst kat bitti.”

“Mutfak ve salon da bitmiş. İki oda kalmış, bu kattan sonra bitiyor. Abi perdeleri tak,” dedi Nilüfer. “Ferdi abinin kolları koptu.”

“Ben şu antika dolabına bakacağım, Ferdi devam etsin,” diyerek küçük odaya ilerledi.

“Ne kopacak kızım kolum, nerede perdeler?”

“Abim!” dedi Yasemin. “Bayramda bizim evdekilere de el atarsın.”

Ferdi kardeşinin yanağından makas aldı. “Sen iste gülüm,” dedi sırtarak. Nalan’ın içi erirken bakışları yumuşadı. Maço sevmem düşünceleri toz gibi dağılıyordu. Böyle *gülüm* diyecekse, maço severdi.

Belgin yine iki kardeşin birbirini nasıl sevip kolladığını görünce yüreğı burkuldu. Babasının dışında bir erkek tarafından saf bir sevgiyle harmanlanmamıştı. Eğer bu aileden koparılmamış olsaydı, yanağından makas alınan kendisi olacaktı.

“Belgin!” diye bir ses duydu, uzaktan geliyordu ve o sesin sahibi, adını ilk kez söylüyordu. İçinde olduğu derin çukurdan Asaf’ın sesiyle ayrıldı. Ses ve adı tüm duyularını sıfırlamış gibi etrafına bakındı. “Bana mı dedi?”

“Adın Belgin, değil mi?” dedi Ferdi sırtarak.

“Doğru, adım Belgin, bakayım ben o zaman,” diyerek Ferdi’nin yanından sıyrılıp geçtiğinde Nalan ablasına bakarken gülümsüyordu ve gülen gözleri Ferdi ile çakıştı. “Yoruldu ya, ondan sanırım.”

“Ya... Kesin ondan,” dedi Ferdi. “Hadi, sen de bana perdeler nerede, onu göster.”

“Olur,” dedi Nalan, arkasını dönerken tatlı gülüşünü gizledi ama Nilüfer ile Yasemin ikinci bir gerilim hattını anlamış gibi sırttı.

Yanlarından ayrılan Ferdi ve Nalan’la birbirlerine sokuldular. “Bir ay veriyorum, bunlar tamam, olur,” dedi Nilüfer.

“O kadar sürer mi dersin? İkisinin de nevre döndü.”

“Göreceğiz,” dedi Nilüfer, küçük bir kahkaha atıp işe koyuldular.

Belgin odaya girerken boğazını temizledi, hızlı attığı adımları yavaşlattı. “Efendim,” dedi, yerdeki tahtaları ayıran adama.

“Hangi duvara olacak?”

“Hım...” dedi Belgin odaya bir göz atarken. Kapının karşısındaki geniş duvarı seçti. “Burası olsun.”

“Tamam,” dedi Asaf. “Bana yardım etmen gerekiyor.”

“Ederim, ne yapayım?” derken etrafına bakındı.

Asaf başını kaldırıp ona bakarken gülümsedi ve bunu hiç gizleme gereği duymadı. “Kenarları sabit tutsan yeter.”

“Tamam,” dedi Belgin ve ikisi baş başa çalışmaya başladı. Asaf parçaları tek başına da yapardı ama bu güzel kadını yakınında tutmak istemişti. “Antika merakın mı var?” dedi vidayı yuvasına takarken.

Belgin uzun parçayı sabit tutuyordu. “Evet, babamdan kalma bir sevda.”

Asaf matkap ucunu takıp iki saniyede vidayı yuvaya sıkıştırdı. “Ne tür antikalar?”

Belgin, Asaf’ın elindeki işi izliyordu. “Taş plaklarım var, gramofonum seksen yıllık. Saatler büyük ilgi alanım, dört tane antika saatim var ve çalışıyorlar. Bir tane iki yüz yıllık var ama onu henüz getirmedim. Büyük, bir buçuk metre uzunluğunda. Daktilom var, yetmiş yaşında. Babamın müzayedelerden aldığı değerli tabaklar, Osmanlı dönemine ait bakır işlemeli bardaklar ve ibrikler. Birçok şey ama en değerlim henüz gelmedi, sonra gelecek.”

“Nedir o?” dedi, duydukları bile bu kadına âşık olmak için yeterliydi. Gönlü gönlüne, huyu huyuna yakın olan bir kadındı. Umu-yordu ki o da aynı şeyleri hissetsin.

“1967 model Volkswagen minibüs.” Arabasını anımsayınca gülümsedi, başını kaldırıncı Asaf’ın ona dikkatle baktığını gördü. “Turuncu beyaz, o kadar güzel ki... Babam çok severdi, antika sevgimi bildiği için bunları bana bıraktı. Nalan ilgilenmez böyle şeylerle, gönül koymadı hiç.”

Belgin’in konuşurken kımıldayan dudaklarına bakmaktan kendini aldığında gülen gözlerine baktı, yavaşça iki yana ayrılan dudaklarıyla gülümsedi.

“Ama Asaf, çok güzel bir duygu, anlayamazsın.”

Abi demedi! Asaf dedi. Asaf kalbine yüklenen hiç tatmadığı duygularla boğuşurken daha geniş gülümsedi.

“Deli olduğumu mu düşünüyorsun?”

Asaf başını salladı. “Hayır, aksine çok zeki olduğunu düşünüyorum.”

İkisi arasında sessizce yaşanan gülüşleri Nilüfer’in öksürüğü kesti. Başlarını kapıya çevirdiklerinde, kapıda dikilen Nilüfer’e baktılar.

“Sadece burası kaldı, annemler eve geçiyor, yemek hazırlayacaklarmış.”

Asaf işine geri döndü. “Az kaldı.”

Ferdi, Nalan, Yasemin ve Nilüfer de küçük odaya girdi. Ferdi ile rafları monte edip kaldırdılar. Sağlam bir şekilde duvara sabitlediler. Nalan ve Nilüfer rafların tozunu alırken, Belgin ile Yasemin kutuları açmaya başladılar. Özenle sarılmış antikaları silinen raflara yerleştirmeye koyuldular. Asaf ile Ferdi beş özel tablo için ellerinde beton çivisiyle odada dolanıyordu. “Belgin,” dedi Asaf. Asaf söylerken içi titriyordu Belgin’in. “Efendim?”

“Tabloların yerlerini gösterecek misin?”

Kutuların başından ayrılıp Asaf ile Ferdi’nin arasına girdi. “Üç tanesi yan yana gelsin, ikisi de bu tarafa.”

“Neden hepsini aynı odada kullanıyorsun?” dedi Ferdi.

“Çünkü hepsi çok özel, onları gözlerden uzak tutmak istiyorum.”

Asaf dudak bükerek ilk çiviye çaktı. Belgin’in paketini açtığı tabloyu alıp duvara asmaya koyuldu. Asaf tabloyu asıp karşısına geçip baktı. Bir gariplik vardı, saniyelerce inceledi, kaşlarını çatı, tabloya bakıp yaklaştı. “Bu tablo gerçek!”

Belgin gözlerini yakalanmış gibi yumduğunda alt dudağını ısır-
dı. “Şey...”

“Ne?” dedi Asaf kaşlarını çatıp bakarken. “Bu tablo gerçek!”

“Ne var bunda?” dedi Ferdi, *ne saçmalıyorsun* dercesine bakıyordu.

Nalan'ın paçaları tutuşur gibi yanlarına ilerledi. "Hiç canım, ne olsun," diye geveledi.

Belgin asla ummazdı Asaf'ın gerçek olduğunu anlamasını, usta gözler gerekiyordu. "Evet, gerçek," dedi saçlarını ileriye iterken.

"Belgin?" dedi Asaf cevap arar gibi. Anlat, açıkla, hayırdır, kimsiniz siz? Aklından onlarca soru geçiyordu.

"Amma abarttın abi, gerçekmiş işte."

Asaf sadece Belgin'e bakıyor, cevabı ondan bekliyordu. "Bu tablo on milyon dolar," dedi Asaf, kızın gözlerine baka baka. Belgin'in tutuşan bakışlarını yakalamıştı, yeşil gözlerde telaş ve korku vardı.

Odanın içinde iki çığlık aynı anda koptu. Kızlar, "Ne?" diye bağıırken Ferdi'nin anlama kapasitesi dolmuş gibi donup kaldı. Asaf'ın ağzına bakıyordu. Asaf da Belgin'e.

Belgin bakışlarını kaçırdı. "Biraz zengin olabiliriz," dedi mırıltıyla ama aniden başını Asaf'a kaldırdı. "Yemin ederim tablo benim, miras hakkım onlar. Babamdan kaldı, inan bana, benim."

"Biraz mı?" dedi Ferdi. "Tablosu milyon dolar olan biri ne kadar *biraz zengin* olabiliyor? Ben anlamadım, sizin burada ne işiniz var? Arabalarınızdan anlamamız gerekiyordu. Kimsiniz siz?"

Nalan ve Belgin ateş hattında kalmış gibi telaşa kapıldı. Ne deseler, ne yapsalar, tartamıyorlardı. Ferdi'nin haklı ve zekice sorularını nasıl yanıtlayacaklardı?

Belgin sakın bir soluk alıp bakışları aniden değişen Asaf'ın gözlerine baktı. "Zenginlikten sıkılmış, sakın bir hayat isteyen üç kişilik aileyiz. Suçlu değiliz, başımız belada falan da değil. Haritada yer beğenirken burayı bulduk ve hoşumuza gitti. Sonuç buradayız. Zengin olmak ayıp mı?"

Asaf'ın yumuşayan bal rengi gözleriyle rahatladı, yalan söylemeye başladığında devamı geliyordu. Asaf ona inanmıştı, bu da Belgin'i yaralamıştı. Zengin olduğu doğrudu ama buraya geliş sebebi yalandı. "Diğerleri de mi gerçek?"

Asaf'a başını salladı. "Evet, Bursa'da bırakamazdım, onlar da bu

rakama yakın.” Raflardaki antikalara baktı. “Antikalar da gerçek, özel isimlere ait.”

Asaf burnundan sesli bir soluk aldı. Neye öfkelenildiğini bilemiyordu, içinden taşan anlamsız bir sinir hücrelerine yayılmıştı. “Bu odada antika olduğunu hiç kimseye söylemeyin. Hiç kimseye! Kapısım kilitli tutun,” dedi pencereye baktı, neyse ki demir parmaklıkları vardı. Nilüfer ile Yasemin’e baktı. “Siz de ağzınızı açmayacaksınız!” Kızlar başlarını salladı. Bir çivi ve çekici aldı. “Diğerlerini de asalım.”

Nalan ile Belgin bakışmaya bile korktu ama Nalan, Ferdi’ye kuruldu hatta bayağı kinlendi. “Kim olmamızı arzulardınız Ferdi Bey?” dedi kinayeli sesiyle. “Sanki mahalleyi satın almaya gelmişiz gibi havalar.”

“Nalan!” dedi Belgin, kaşıyla gözüyle *sus* diyordu ama Nalan onu dinler miydi, hayır.

Ferdi şimdi onun neden perde takmayı bile bilmediğini anlamıştı. Bu kız çok zengindi. Hizmetçiler, bakıcılarla büyümüş olmalıydı. Hoşuna gitmemişti, hem de hiç.

“Canınız sıkılırsa onu da yaparsınız Nalan Hanım. Malum, pek zenginsiniz.” Bir kere zenginin bu mahallede işi neydi? Uyum sağlamazdı, kültürü farklıydı. O gece elbisesiyle kulüplere gidişinden bile anlamalıydı.

“Beğenemedin mi?”

“Beğenemedim!” dedi Ferdi küstahça.

“Abi!” dedi Yasemin. “Abartmasan mı? Yani gerçekten ayıp mı zengin olmak?”

Nalan tek kaşını kaldırıp baktığında Ferdi gözlerini kıstı. Aralarındaki o tatlı şey bir anda yok oldu, artık ikisi de birbirine bilenmiş durumdaydı.

“Ben gidiyorum, sonra görüşürüz.” Ferdi dönüp kapıdan çıkarken, Belgin arkasından gitmek istedi ve hatta öne doğru iki adım attığında Asaf ona kaşları çatık bakıyordu. “Ayıp oldu,” diye geveledi

Belgin. Oysa arkasından gidip, “Abi bir dakika dur,” demek istemişti ama yapamadı.

“Olmaz, merak etme,” dedi Yasemin. “Neye atarlandı, anlamadım ama geçer.”

“Hadi şunları yerleştirelim de yemek yiyelim,” dedi Nilüfer.

Asaf ağzını bile açmadan beş tabloyu da astı. Her biri milyonlarca lira ediyordu. Bu nasıl zenginlikti? İstanbul’un basit bir mahallesinde oturan insanlar için zenginlik başka şeylerdi ama asla böyle değildi, o yüzden akıllı o paraları ve zenginliği almıyordu. Ferdi’nin neden kızdığını anlayamadı, kendini de anlamıyordu.

Antikalara göz gezdirdiğinde bir nefes daha çekti içine, delirmiş rakamlar kol geziyordu. Bu eve bir hırsız girse aklını kaçırırdı. “Evi iyi koruyun, buralarda pek hırsız falan olmaz ama belli de olmaz. Alarm sistemi falan kurulmalı.”

“Kim bilecek ki?” dedi Belgin. “Bence sorun olmayacak.”

“Bunları bir banka kasasına koymalıydın,” dedi Yasemin.

“Bunların bankada olduğu bilinirse benim peşime düşerler ve almak için ellerinden geleni yaparlar. İyisi ve kötüsü var, kötülerin eline düşersem kesin canımı da alırlar,” dedi Belgin.

Asaf sıkıntıyla soluk alıp Belgin’e bakıyordu. Belgin gözlerini kaçırdığında da baktı. “Bunların sende olduğunu bilen var mı?”

Belgin başını iki yana salladı. “Yok, babam da kilit altında tutuyordu, yani kendine özel bir odası vardı.”

“Biraz dışarı gelir misin?” dedi Asaf dönüp çıkarken. Belgin alnını kaşıyıp kızların arasından geçip odadan çıktı, Asaf dışarı çıkıyordu, peşinden ayakkabıların giyip çıktı. Kapının önünden biraz uzakta durdu Asaf, Belgin de karşısındaydı. “Belgin bunlar hangi yollarla size geldi?”

“Ben bilmiyorum, ben on yaşlarındaydım sanırım. Babam eve getirip bana gösterdi ve kimseye söylemememi istedi. O gün bugündür bizimle bu tablo, diğerleri zamanla alındı. Ama en değerli-
leri o ilk astığın.”

Babası sırlarını da alıp gitmişti ve şimdi korunması gereken bir tablo ve iki kız vardı. "Neyse... Dediğim gibi, korumaya devam et. Kendi iyiliğin için."

"Sen nasıl anladın?"

Asaf sağına soluna bakındı. "Ben de o tablonun reproduksiyo-nu var. Sevdiğim bir resim, her gün sahtesine bakarsan gerçeğini ilk görüşte tanırırsın."

Belgin'in kaşları havalandı ama ardından gülümsedi. "Bir gün sohbetini eder miyiz?"

İlk kez aklı karıştı, karşısındaki kadın çok zengindi. Aralarında uçurum varmış gibi de, yokmuş gibi de duruyordu. "Olur," dedi, toparlanıp eve baktı. "Nilüfer alet çantasını toplasın. Ben de gideyim, birazdan işçiler gelmeye başlar."

"Teşekkür ederim." Asaf'ın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Her şey için."

"Önemi yok. Görüşürüz."

"Görüşürüz." Asaf'ın bahçe kapısından çıkıp gidişini izledikten sonra eve girdi. Kızlar dizme işini bitirmişti. Kutuları topluyorlardı.

"Teşekkür ederiz," dedi Belgin. "Bir gece size sözüm olsun, abilerinizi ekip eğlenmeye gidelim."

"Çok güzel olur da ekilmez onlar," dedi Yasemin.

"Akşam dokuz eve giriş, daha çıkartmazlar," dedi Nilüfer.

"Bir yolu vardır, şey yaparız, siz biz de kalırsınız mesela ama sonra arka kapıdan kaçarsınız," dedi Nalan.

"Süper fikir," dedi Belgin.

"Aslında olur, Neşe abla da yardım ederse..." dedi Nilüfer.

"Eder," dedi Nalan.

"Ay..." dedi Yasemin. "Heyecanlandım."

"Biraz zaman geçsin, iki üç hafta falan ayarlarız. Çok eğleneceğiz, sabaha karşı döneriz," dedi Belgin. Kocaman gülümseyip kaşların kaldırıp indirdi.

Pazartesi, salı, çarşamba ve gün artık perşembeydi.

Nilüfer ve Yasemin işe gittiği için kızları üç gündür birlikte bir şeyler yapmamışlardı. Saat 17.30 gibi gelen kızlar el sallayıp evlerine geçiyorlardı. Kamuda çalışan insanların en çok beyni yorulurdu, Nilüfer ve Yasemin de zihinleri dolu geliyor ve evden çıkmıyorlardı.

Belgin ve Nalan evde hayatlarında hiç olmadığı kadar boş zaman geçiriyorlardı. Kitapçıya gidip birkaç kitap almış ama onları da bitirmişlerdi. Neşe Hanım için hayat daha kolaydı, komşularıyla kahve çay keyfi ve artık alıştığı samimiyetle kahkahalı sabahlar ve öğlen buluşmalarıyla zaman geçiyordu.

Zehra Hanım'ı bekliyordu, gelince tüm komşuları çaya çağıracaktı. Neşe Hanım ne anlardı kurabiyeden pastadan? Anlardı ama hiç meraklısı olmamıştı. Zehra Hanım yaz sonuna kadar kalabileceğini söyleyerek yüreklerine su serpmişti. Kızların dayıoğlu hem ziyaret hem de Zehra Hanım'ı getirmek için birkaç güne gelecekti.

Nalan ablasının odasına girdi, Belgin perdenin arkasından arkadaki boş arazide top oynayan çocuklara ve Asaf'a bakıyordu. Dudaklarını sağa sola oynatıp gözleriyle adamı takip ediyordu. Nalan yanına gelip dışarı baktığında gülümsedi. "Oha, üstsüz!"

“Sorma,” dedi Belgin. “Bir saattir izliyorum, doyamadım. Perde biraz ince olsaydı, daha zevkli olabilirdi.”

“Balkona çık izle, o üstsüz olmaya çekinmiyor da sen izlemeye mi çekiniyorsun?”

Belgin kardeşine döndü. “Bu kadar mantıklı cümle az duydum,” diyerek perdeyi çekti. Balkon kapısını açıp terliğiyle çıktı. “Oh be!”

Rüzgârla savrulan saçlarını eliyle arkasına itekledi. Nalan da çıkıp ona eşlik etti ama izlemek yerine kalçasını balkon mermerine yasladı, ablası araziye dönük durmuştu. Belgin kocaman gülümsedi. “Erkek değil, taş heykel, Herkül mübarek!”

Nalan sert bir kahkaha attı. “Âlemsin! Yirmi altı sene beklediğin adam, tam hayallerindeki gibi değil mi?”

“Çok manidar ama evet, Asaf benim monologlarımdaki adam. Tavlayacağım. Onu benim yapacağım.” Belgin’in gözlerinde hain parıltılar, dudaklarında tutkulu gülüşler vardı, Nalan ablasına inanmıyordu. Hiç kimseyi beğenmeyen ablası, hayatı boyunca yolu düşmeyecek yerlerde hurdacıyı beğenmişti. “Hurdacı?”

Belgin uçuşan saçlarını baş hareketiyle arkasına savurdu, bakışları Asaf’ın üzerindeydi. “İsterse çöpçü olsun. Şunun duruşuna bak! Pek çok iş adamından daha adam gibi görünüyor.”

“Bakmayayım, eniştem olur kendisi ama haklısın, bana da öyle geliyor. Babamın arkadaşlarının oğullarından ve çevremizdeki arkadaşlarımızdan bile farklı bir havası var.”

Asaf arazinin ortasında çocuklara çalım atıp pas veriyor, aralarında dolanıp eğleniyordu. Ancak boyunun yarısı kadar olan çocuklarla kendi anılarına gidiyordu. “Ahmet yakala!” diye bağırdı, topa vurduğunda karşı evin balkonundaki kızları gördü. Arkası dönük Nalan ve ona bakan Belgin’le olduğu yerde kalakaldı. Zalimin kızı, rüzgâr saçlarını savurup duruyordu, bakışlarını hiç çekmeden kendisine bakan Belgin’le dudaklarında gizli bir gülümseme oluştu.

“Asaf abi, top kaçtı be abi!”

Hasan’ın sesiyle bakışlarını çekti ama o an üstsüz olduğunu ha-

tırladı. Yapacak bir şey yoktu, oynamaya ve arada da Belgin'e bakmaya devam etti.

"Gördü beni," dedi Belgin, iç çekti. "Of! Bir bahane bulmam lazım, yakından göreyim."

"Ben de sana onu söylemeye gelmiştim," dedi Nalan, Belgin ona baktı. "Ne?"

"Evde oturmak çok sıkıcı, bir şeyler yapalım. Zaman böyle geçmez, evde otururken bu insanları çözemeyiz."

"Önerin nedir?"

"Önerim; sen yer açıyorsun, bana da bir oda veriyorsun. Dükânı kapatıp geldin, onları buraya taşıtsan yeterli. Ben de bir odada ortaokul ve liseliler için ek ders veririm. Aysel ablaya deriz, iki günde reklamımızı yapar. Serbest çalışma hayatı, mis gibi."

Belgin kardeşine dönerken aklına yatmıştı. "Olur, hadi gidelim." Asaf'a son bir bakış atıp içeri girdi. Üzerindeki tişörtü çıkarıp yatağın üzerine bıraktı, dolap kapaklarını açıp bakındı. "Biraz süsleyeyim, Asaf'ın yanına gidelim."

Nalan arkasından girip sert esen rüzgân kesmek için balkon kapısını kapattı. "Ona mı soracağız?"

"O da bizi Ferdi'ye gönderecek, bir taşla iki kuş. Koş, giyin, Gellincik Bulvarı'nı ele geçirelim."

"O nasıl olacak?" Nalan da tişörtünü çıkardı, ablasının dolabına yaklaştı. "Şu beyaz gömleğe bayılıyorum."

"İlk bir hafta ücretsiz muayene ve işlem uygulam. Sonra da diğer yerlere göre yarı fiyatına yaparım, maksat çaktırmamak ve göze girmek."

"Mantıklı, adın duyulacak." Ablasının dolabından midi boy kot etek çekip giydi. "Çorap giysem mi?"

"Yok, bacakların parlıyor zaten, beyaz spor ayakkabı giy altına." Kardeşine yaklaşıp bir düğmesini açtı. "Abim olan Ferdi'yi kafalar-sın diye."

Nalan kahkaha attı. "Kendimi sürtük gibi hissettim, sağ ol. İlişki

uzmanı ablam var ama abla, Ferdi tam bir odun. O günkü çıkışını unutamıyorum.”

“Biraz sert, pek içinde tutan ve düşünen biri değil. Durup düşünse o sözleri etmezdi, içi dışı bir ama hoş değil.”

“Benim de içimde sakladığım şeyler var, canımı sıkmasın çarparım.”

“Yürü be! Belgin’in kardeşisin sen.” Belgin simetrik kesim yeşil bluzunu giydi. Altına da siyah bir kot pantolon çekti.

“Abla gerçekten bir şey hissetmiyor musun?”

Belgin durup burnundan sesli bir soluk bıraktı, aynanın karşısında saçlarını taramaya başladı. “Yasemin’e karşı bir hırs var içimde, sanki benim yerimi almış gibi hissediyorum ama Ferdi öyle değil, o çok sıcak geliyor.”

“Fahriye abla?”

Belgin gözlerini kapattı, açarken başını sağa sola salladı. “İyi bir kadın, samimi ve sevimli ama anne gibi göremiyorum.”

“Gerçek babanla tanışmadık, abla akşam Yasemin’e gidelim mi?” Nalan ablasına yandan bir bakış attı. “Kaçamayız, bir gün göreceksin. Aralarına sızmamız gerekiyor.”

“Baba? Babamı özlüyorum ve birini daha baba olarak görebilir miyim, bilmiyorum.”

“O yüzden hemen bir karşılaşma yapalım, fikrimiz olsun.”

“Olabilir,” derken saçlarını tepesinde sıkıca bağladı. Rujunu sürdü, gözlerine kalem ve maskara çekti. Nalan da yüzüne biraz renk verip aşağı indiler. Anneleri yan tarafta Asaf’ın annesiyle sohbet ediyordu. Anahtarı alıp çıktılar, yan eve yürüdüler ama karşıdan Asaf geliyordu. “Seninki geliyor, terlemişti, silersin.” Nalan kıkırdayıp bahçe kapısından girerken, Belgin sıkıdığı dudaklarıyla Asaf’ı bekledi. Üstünü giymişti, göremedi o güzelim kasları.

Asaf karşısındaki güzel kadının yüzüne çarpan parfüm kokusuyla sessiz ama derin bir nefes aldı. Nasıl da güzel giyinmişti, nereye gidiyordu peki? Kendi hâline içlerlendi, toz toprak ter içindeydi.

“Merhaba,” dedi Belgin, gözlerinin içine gülümseyerek baktığında Asaf da tebessüm etti. “Merhaba.”

“Ben de seni aramaya gelmiştim, bana yardım edeceğini düşündüm.”

“Ederim de üzerimi bir değiştirsem olur mu?”

“Olur, ben de anneme bakacağım.” Asaf’ın açtığı demir kapıdan önce Belgin girdi. Çardaktaki annelerin dikkatini üzerlerine çekince Belgin başını eğip adımlarken Asaf eve yürüdü. Annesinin boş yanına otururken selam verdi. Fahriye Hanım da vardı, Belgin kadına kaçamak bir bakış attı.

“Nereye kızım?”

Annesine döndü Belgin, Nalan bahsetmemiş olmalıydı. “Burarlarda bir daire bakacağız, klinik için. Evde zaman geçmiyor, Asaf’tan yardım istemek için uğradım.”

“Eder kızım,” dedi Aysel Hanım.

“İnşallah her ihtiyacı olana oğlunu böyle vermiyorsundur.” Belgin iç sesiyle gülümsediğinde Fahriye Hanım, “Ferdi’ye gidin, o size bir yer bulur,” dediğinde, “Gideriz,” dedi Belgin.

Neşe Hanım, “Bursa’yı mı taşıyacaksın?” diye sordu.

“Evet, tekrar masrafa gerek yok, bir gün gider, gelirim.”

“Ben de gelirim, belki bir gün kalırsınız,” dedi Nalan.

“Bizimkiler de yardım eder kızım,” dedi Aysel Hanım, Belgin kadının bir şeyler yapmak, birilerine yardım etmek için dünyaya gönderildiğini düşünmeye başlıyordu. *Hallederiz Aysel* lakabı ona çok uygundu. Çocukları da hiç itiraz etmiyordu, genleri geçmişti demek ki. “Neden olmasın Aysel ablacığım.”

“Hem güzeller hem terbiyeli,” dedi Fahriye Hanım. “Neşeciğim, maşallah çok güzel yetiştirmişsin. Şimdi nerede böyle gençler, hepsi asi. Edep yok, terbiye yok.”

“Sağ ol Fahriye,” dedi Neşe Hanım, kızlarının elini tutup gururla gülümsedi. Kızının gerçek annesinden böyle bir söz duymak daha iyi hissettirmişti.

“Bu kızları korumak lazım,” dedi Aysel Hanım. “Mahallede bekâr genç çok, yakındır, kapın çalar Neşe.”

“Nasıl yani?” dedi Neşe Hanım.

“Görücü diyor hemşire,” dedi Fahriye Hanım. “Kızların güzelliği çoktan duyuldu, okumuş etmiş, güzel, terbiyeli kızların alıcısı çok olur.”

“Aaa!” dedi Neşe Hanım. “Öyle şey mi olur, kızlarım birini bulur, getirir, ona tamam da...” Bunca sene geçmiş, görücü nedir bilmemiş Neşe Hanım için durum komik ve karmaşık gelmişti. Mahalle kültürünü yeni öğreniyordu.

“Buralarda böyle,” dedi Aysel Hanım. “Anneler görür, oğullarına söyler, oğulları ve kızları istiyorsa bir görüşürler.”

Neşe Hanım ve kızları şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. “Ay yok, ben almayayım,” dedi Nalan.

“Ben de almayayım,” dedi Belgin.

“Ben de vermeyeyim,” dedi Neşe Hanım. “Kızlarım görür beğenirse o zaman başka, neden olmasın.”

“Siz öyle sanın,” dedi Fahriye Hanım, Nalan’a gülümseyerek baktı. Yasemin annesine hemen yetiştirmişti bir şeyler. Kadının aklına girmişti bir kere, kimseler çıkartamazdı artık. “Şu güzellik kaçırılır mı?”

Nalan utanarak başını önüne eğdi, kadın ayaküstü görücüydü sanki. Bilir gibi bakması da cabasıydı.

“Değil mi kardeş?” dedi Aysel Hanım sinsice sıratarak.

“Asaf geldi, biz kalkalım,” dedi Belgin, kapıdan çıkan adamı can simidi olarak görmüş, ayağa fırlamıştı. “Haber verin bana,” dedi Neşe Hanım.

“Tamam anne,” dedi Nalan, çardaktan inip kapıya ilerlediler. Asaf da kapıya doğru yürüyordu. Demir kapıdan çıkınca karşılıklı durdular. Belgin adamın nemli saçlarını görünce karnındaki kıvılcımları hissetti. “Zalimin oğlu, bu kadar çekici olunur mu?”

“Sorun nedir?” dedi Asaf.

“Sorun şu ki bize bir daire lazım. Muayenehane açacağım, Nalan da özel ders verecek, sıkıldık senin anlayacağın.”

“Hım...” dedi Asaf. “Daire işine Ferdi bakar, o kolay. Eskiği mi taşıyacaksın?”

“Evet, Bursa’ya gidip geleceğim. Oradakinin kapısını çekip geldim, boşuna masraf etmemiş olurum.”

Asaf’ın aklında oturmıyan şeylerden biriydi bu, radikal bir kararla buraya geliyorsun ama çalışmak için bir hedef belirlemiyorsun ve şimdi sıkıldım diyorsun. Sanki öylesine gelmiş gibi de sonradan kalmaya karar vermişlerdi. “Neden taşınırken yapmadın da şimdi?”

“Neden sordun?” Belgin’in gözleri kısılmıştı, sorguya çekilir gibi sorulmasından hoşlanmamıştı.

“Aklıma takıldı, gezmeye gelmişsin de kalmaya karar vermişsin gibi, garip.”

Nalan boğazını temizlediğine Belgin kendini toparlayıp gülümsedi. “Buraları sevdim, kalmaya karar vermek çok zor değil.”

Asaf kadının zeki bakışlarına gülümsedi. “Bence de güzel yer.”

“Çok,” dedi Belgin kaşlarını kaldırıp sıtırken. “Bursa’daki evimin arkasında üstsüz top koşturan bir Herkül yoktu mesela?”

Nalan kahkahasını tutarak arkasını dönüp arabaya yürüdü, onları baş başa bırakmak ve ileride katılarak gülmek istiyordu.

Belgin adamın suratına geniş ve güzel gülüşüyle bakarken, Asaf ilk şoku atlattı. Çok hoş, kadının kalbini tekleten gülüşüyle sağına soluna bakındıktan sonra Belgin’e bir adım yaklaştı. Maç başlıyorsa o top koşturmaya ilk günden meraklıydı. “Sevindim,” dedi.

Biraz daha çekim alanına giren adamla Belgin başını kaldırdı. “Neye sevindin, anlamadım?”

“Bursa’daki evinin arkasında üstsüz top oynayan Herkül olduğına.” Dudağının kenarında çekici bir gülüş belirdi, kadını alaşağı eden türdendi.

Belgin de bir adım atıp daha da yakınına girdi, hafifçe beliren

adamın yanağındaki gamzeye göz atmıştı. “Ben de çok üzüldüm,” dedi Asaf’ın yüzünde gözlerini gezdirirken.

“Neye üzüldün?” Asaf, Belgin’in dolgun dudaklarındaki parlak ruja bakıyordu, çok mu çekiciydi ne. Çekici kelimesi az kalırdı Asaf’ın hissettiklerine. Parlak bir ışık gibi gözlerine çarpıyor, kamaştırıyordu.

“Bugüne kadar çok hoş şeyler kaçırmışım, izlerken fark ettim.”

Flört dediğin böyle edilirse, Asaf bunu uzun bir süre yapabiliirdi çünkü aklı başından gitti gidiyordu. Kalbi değil, ruhu koşuyordu kadına. “Ne gördün ki?”

“Aslına bakarsan çok göremedim ve buna içerledim, bir gün yakından izlemeye geleyim diyorum.”

“Gelme,” dedi Asaf. “Dikkatimi dağıtırsın.”

“O nedenmiş?” Aralarında iki ayak mesafesi vardı, mahallenin orta yerinde dip dibe flört ediyorlardı ama ikisi de bunun farkında değildi ve hatta umurlarında da değildi.

“Evimin arkasında üstsüz top oynarken senin kadar güzel bir kadın beni izlemedi de ondan.”

“Buna üzüldüm,” dedi Belgin, kocaman gülümsedi, bakışları hâlâ Asaf’ın yüzünde geziniyordu.

“Neden üzüldün?”

“Benim kadar güzel olmayan bir kadının seni izlediğine üzüldüm. Kalbim kırıldı, bence sen üstsüz oynama, biri görmesin.”

Asaf’ın gülüşü solarken Belgin’in konuşmadan çıkardığı sonucu fark ettiğinde şaşırdı. O öyle demek istememişti, o söz tek olduğunu ifade ederdi ama Belgin nokta atışıyla konuşmayı kendi lehine çevirmişti. “Ben öyle mi dedim?”

Belgin mesafeyi açıp omzundaki saç tutamını arkasına attı. “Bana Ferdi’nin numarasını atar mısın?”

Asaf konuşmanın kapandığını ses tonundan ve tavrından anlamıştı ama bunun rövanşını alırdı. “Önce senin numaran lazım.”

Belgin elini kaldırıp açtı. “Telefonunu alayım.”

Asaf arka cebinden çekip aldı, kilidi açıp avucuna bıraktığında Belgin numarasını tuşladıktan sonra kendini aradı. Çantasındaki telefon çalınca kapatıp uzattı. “Bekliyorum.” Asaf telefonu alınca yanından sıyrılıp geçti. Arabasına yürürken adamı dümdüz ettiğini biliyordu, gülüşü sessizce büyürken arabaya yaslanmış Nalan ile bakıştı.

Asaf arkasından bakıp kalırken başının belada olduğunu anladı. Kaç kovala olacaktı ama o buna tüm kalbiyle hazırды. Belgin uğruna çaba gösterilecek kadar güzel ve özel bir kadındı. Derin bir nefes aldı, nefesle içine dolan tatlı duygular kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Aşkın ilk iç çekiydi...

Ferdi, Belgin'e konum attı ama zaten çok yakında, bilir gibi buldular. İş hanı gibi bir binaya girdiler. Standart bir binaydı fakat iş yerleri vardı. Binanın dışında tabelalar asılıydı, üçüncü kata asansörle çıktılar. Ferdi kapının önündeydi, bir adamla el sıkışıyordu. Müşterilerden biri olmalıydı. Adam yanlarından geçip asansöre ilerlediğinde onlar da daireye adım attılar.

“Hoş geldiniz?”

Nalan ona ters bir bakış atıp içeri girdi, Belgin sıcak bir gülüşle, “Hoş bulduk,” dedi. Ferdi kapıyı kapatıp ofisinin yolunu gösterdi. “Buyurun,” dedi odasına, büyük bir masa vardı, üzerinde ofis eşyaları ve önünde iki deri koltuk. Kahverengi deri koltuklara oturdular.

“Ne içersiniz?”

“Su yeterli,” dedi Belgin; Ferdi, Nalan'a baktı ama ses alamadı. “Siz ne içersiniz Nalan Hanım?”

“Siz benim yerime soğuk su için Ferdi Bey,” dedi Nalan başını kaldırırken. Ferdi kibirli bir gülüşle başını salladı. Odadan çıktığında Belgin etrafını inceledi. Duvara sabit konsol üzerinde küçük maketler, biblolar duruyordu.

Ferdi içerideki çalışanına sleyip geri döndü ve masasının arkasındaki koltuğa oturdu. "Nasılsınız?"

"İyi," dedi Belgin, genç bir adam bir bardak suyla odaya girip suyu bırakıp ıktı. "Geçen gün için kusura bakmayın, birden aklımdı karıştı," dedi Ferdi.

"nemli değil, kim olsa karışır. Ben dişçi açmaya karar verdim, daire arıyorum. Asaf sana gelmemizi söyledi."

"Birkaç tane var, nasıl bir şey arıyorsun?"

"Dört odası olursa güzel olur. Birinde de Nalan zel ders verecek,  bana yeter diye düşünüyorum."

"Dört odalı olan bu binada, karşı dairemiz."

"Bakalım o zaman, uygun olursa hemen Bursa'ya gideceğim. Eşyaların toparlanması lazım, anca hazırlanır."

"Bakalım," dedi Ferdi yerinden kalkarken. Kızlar da ayaklandı. Ferdi başka bir odadan anahtarı alıp gelirken kızlar kapıyı açtı.

Belgin daireyi beğendi, Nalan da kendine bir oda seçti. Konumu da güzeldi, bakımlıydı. Sadece temiz bir boya gerekiyordu.

"Tamam," dedi Belgin. "Tutalım, kontrat yapalım. Ev sahibi buralarda mı?"

"Buralarda," dedi Ferdi. "Kendisi babam oluyor. Bu binayı biz yaptık, tanışırdınız aslında ama inşaata bakmaya gitti."

"Ya..." dedi Belgin yutkunarak.

Nalan derin bir nefes alıp verdi. "Sen hazırlarsın, biz gidelim, sonra gelir, imzalarız."

Ferdi, Nalan'a yandan bir bakış attı. Geldiğinden bu yana ilk kez sakince konuşuyordu. O gün ikisinin de kalbini kırmıştı ama iini anlamsız bir korku kaplamıştı. Kendisi de anlamamıştı nasıl öyle konuştuğunu, Yasemin sonra çok kızmıştı lakin neye yarar, Ferdi kırmıştı. Ona neydi ki? "Ben sizi ararım, yarın hallederiz."

"Boyacı tanıdığın var mı?" dedi Belgin.

"Olmaz mı? Onu da ayarlarız, bir iki güne halledilir."

Belgin kardeşine baktı. “O zaman biz de hafta sonu Bursa’ya gideriz.”

“Gideriz, dağıtma zamanımız da gelmişti. Bir gece kalınız, arkadaşları da görürüz.”

Ferdi gözlerini kırpıştırarak Nalan’a bakıyordu. *Dağıtmak* dediğinde aklına o kırmızı kısa elbise gelmişti. Ağzını açıyordu ki durdu. Ne diyecekti? Gidemezsin mi? Kimdi ki diyecekti? Ama demek istiyordu, derin bir soluk alarak bir adım geri çekildi.

Kızları yolcu ederken boyacıyı aramak için odasına girdi, koltuğuna oturdu ama boyacı yerine Asaf’ı aradı. Birkaç çalıştan sonra açıldı telefon. “Bu kızlar Bursa’ya gidiyor?”

“Eee?” dedi Asaf kayıtsız bir tavırla.

“Dağıtmaya gideceklermiş, yanımda konuştular.” Asaf’ın sesi kesildi, “Ee?” diyemiyordu. “Ne oldu paşam, kaldın öyle?”

“Ne diyeceğimi bilemedim, ne dağıtması?”

“Ben bilmem, o elbiselerle nereye gidiyorlarsa artık.”

“Ne yapalım, arabalarının motorunu mu sökeyim?”

“Zaten canımı da bu sıktı. Biz bir şey yapamıyoruz, Nalan suratıma bile bakmadı, abi biz bu kızları nasıl avucumuza alacağız? Ama bir alayım, bir daha dağıtma yüzü gösterirsem Ferdi değilim.”

“Seni bilmem de Belgin niyetini açıkça ortaya serdi.” Asaf’ın sesinde neşe vardı, kahkaha ve aşk.

Ferdi’nin kaşları birleşmişti, masasının üzerindeki kalem kutusuna bakıyordu. “Nasıl?”

“Üstsüz seviyormuş,” diye içinden geçirip gülümsedi. “Orası da bana kalsın,” dedi Asaf. Ferdi de gülümsedi. “Şanslı it.”

Kızlar oradan çıkıp eve devam ederken yol üzerinde yan yana yürüyen arkadaşlarını görünce önlerine kırdı. Yorgun olan Yasemin

ve Nilüfer yolda altın bulmuş gibi arabanın iki kapısını aynı anda açıp içeri girdiler. “Allah mı gönderdi, hiç yürüyesimiz yoktu,” dedi Nilüfer.

“Hissettirdi diyelim,” dedi Nalan arkasına bakarken. “Abinden geliyoruz, daire kiraladık. Dişçi açıyoruz, ben de özel ders vereceğim.”

Belgin arabayı tekrar yola sokarken arkaya baktı. “Yemek yiyelim mi?”

Nilüfer ile Yasemin birbirine baktıktan sonra kızlara döndü. “Anamlara ne diyeceğiz?” dedi Nilüfer.

“Yemeğe gidiyoruz diyeceksin,” dedi Nalan. “Ay çok sıkı yaşıyorsunuz, sizi görünce annemle babama dua ediyorum.”

“Sen ne gördün ki?” dedi Yasemin. “Her şeyimize karışırlar.” Durup düşündü Yasemin. “Başkaldırı yapalım, yemeğe gidiyoruz.”

“Kaldıralım vallahi,” dedi Nilüfer, ikisi de telefonlarına asıldı. Annelerini arayıp beşer dakika laf anlattıktan sonra kapattılar.

“Siz bu başkaldırını yapmak için bizi seçerseniz, anneleriniz yanında bize başkaldırır,” dedi Belgin, bir kafenin önünde durmuştu. “Hamburger yiyelim bence,” diye de ekledi.

“Bir yerden başlamak lazım,” dedi Nilüfer. “Hayır, anamları aşsak abilerimiz var. Onları ne yapacağız?” derken indiler. Kafeye girip karşılıklı oturdular. Belgin’in yanına Yasemin düşmüştü.

“Abilerinizi evlendirin, kendi işlerine baksınlar,” dedi Belgin, bilerek bir taş attı, nereye düşecek merakla beklemeye başladı.

Nilüfer oltaya geldi. “Abim evlenecek de sıra bana gelecek, o yaş bir iş. Beyimiz doğru kadını beklerken otuz oldu.”

“Doğru kadın, doğru adam, ohoo,” dedi Nalan. “Nerede onlar, kim kaybetmiş de onlar bulacak?”

“Abim bu konuda çok hassas,” dedi Nilüfer. “Kimler kızını vermek istedi de dönüp bakmadı bile. Âşık olacakmış da öyle evlenecekmiş, olamadı bir türlü, olamadı. Oysa ne güzel kızlar geldi geçti mahalleden, çoğu da buna salya sümük ağlardı.”

Yasemin kıkırdadığında ona baktılar. “Hacer’i hatırlıyor musun?” dedi Nilüfer’e.

Nilüfer de gülümsedi. “Onu unutursak taş oluruz ama umarım o abimi unutmuştur.”

“Ne oldu ki?” dedi Belgin merak ve kuşkuyla.

“Hacer’le abim aynı yaşıydı, liseye kadar birlikte okudular. Abime âşıktı ama öyle böyle değil. Mektuplar yazar, gönderirdi hatta bazılarım ben verirdim abime, elime tutuştururdu bunu abine ver diye.”

“Abin ne yapardı?” dedi Belgin saf bir merakla.

“Açmazdı bile, yırtar, atardı. Bu gel zaman git zaman kızda kara sevdaya dönüştü. Abimin karşısına çıktı, anneme yaranmak için sürekli yeni tarifler dener, getirirdi. Evin önünden günde bir kez geçerdi. Çok da güzel kızdı, mahalle onun peşinde, o abimin. Yaşları yirmi üç olunca artık abimde kayış koptu, mahallede dile düştüler ve herkes abimi sevgilisi sanıyordu. Abim bir gün karşısına çıkıp, ‘Sevmiyorum kızım seni, anla artık,’ dedi de umudu bitti. Bir kadın için çok yaralayıcı oldu belki ama ondan iki sene sonra evlendi, gitti. Ailesi burada, gelip gider ama bizim tarafa uğramaz tabii.”

“Sevmediğini baştan dese belki bu kadar uzamazdı,” dedi Nalan.

“Hiç umut vermedi, bakmazdı bile ama anlatamadı. Kalbini bir şekilde kırdı belki de bilinmez. Acaba Hacer’in laneti yüzünden mi gelmiyor o doğru kadın?” dedi Nilüfer.

“Gelir gelir,” dedi Belgin arkasına yaslanırken. “Ben inanmam öyle şeylere, mutlaka gelir.”

“Benim abim de doğru kadını bekliyor ama Asaf abi kadar ke-tum değil. Sevgilileri oldu,” dedi Yasemin.

Nalan yüzünü buruşturdu, erkek değil miydi, al işte. “Doğrusu onu ne yapsın?”

“Öyle deme...” dedi Yasemin. “Abim bir tanedir. Biraz sert görünüyor ama pamuk gibidir. Tek kusuru çabuk parlaması, onu da babamdan almış. İkisi de çabuk parlayıp sonra pişman olurlar. Ben

küçükken elimi hiç bırakmazdı, aramızda yedi yaş var. Çok korumacıydı, hâlâ aynı. Düşsem önce abim koşardı.”

Belgin, Yasemin’in sözlerini bıçak darbesi gibi aldı, kalbinde saplanan bir sürü bıçak varmış gibi acı hissetti. Yasemin onun yerini almamıştı, almamıştı. Kendine bunu hatırlatıp dünyadan haberi olmayan kız kardeşine bilenmek istemiyordu. Kalbi kanar gibi acıyordu ama gülümsedi.

“Bir de fena yakışıklı,” dedi Nilüfer. “Dünya ahiret abim, gerçekten başka bir şey yok ama yakışıklı işte, inkâr mı edelim. Onun da ayrı hayranları var ama mahalleden istemiyorlar. Hepsini bacıları gibi görüyorlar sanırım.”

“İnkâr mı edelim,” dedi Belgin gülümseyerek. “Abileriniz çok yakışıklı.”

Nalan başını iki yana devirirken gülümsedi. “Asabi ve yakışıklı,” dedi. “Bacı kısmına biz giriyor muyuz?”

Nilüfer ile Yasemin birbirine bakıp gülümsedikten sonra kızlara baktılar. “Bence girmiyorsunuz. Kız... Yengemiz mi olacaksınız?”

“Senin abinle bu iş yürümez,” dedi Nalan, Yasemin’e. “Ben maço sevmiyorum.”

“Ya sen?” dedi Nilüfer, Belgin’e.

“Ben galiba hurdacı seviyorum,” dedi Belgin, birbirlerine bakıp kahkaha attılar. “Neden olmasın ki?” derken omuz silkti Belgin. “Doğru muyum bilmem, doğru mu bilmem ama denemeden bilemeyiz.”

“Doğru değilseniz?” dedi Nilüfer.

“Nasip...” dedi Belgin. “Neyse, bunlar zamanla olacak işler. Hafta sonu Bursa’ya gidiyoruz, gelmek ister misiniz? Orada evimiz var, bir gece kalırsınız diye düşünüyoruz.”

“Hayatta izin vermezler,” dedi Yasemin. “Siz daha yenisiniz, biz güveniyoruz ama babalarımız ve abilerimiz sorun çıkarır.”

“Şöyle yaparız,” dedi Nalan. “İzni biz alırız, abilerinizden yani, babalarınızı da onlar halleder. Mümkün mü? Babalarınız ikna olur mu?”

“Vermezler!” dedi Nilüfer. “Mümkün olmayan o.”

“Şansımızı deneriz,” dedi Belgin. “Ama bunun için uygun bir ortam gerekiyor.”

“Yarın akşam birlikte sahilde kola çekirdek yapalım,” dedi Nilüfer.

“Kola çekirdek?” dedi Nalan. “O nasıl bir şey?”

“Ay yok, siz bayağı elitsiniz,” dedi Yasemin. “Siz hiç arkadaşlarla toplanıp kola içip çekirdek çitlemediniz mi?”

Belgin ile Nalan birbirine bakıp güldü ve aynı anda, “Hayır,” dediler.

“Çok şey kaçırıyorsunuz, o yüzden hemen bir kola çekirdek partisi veriyoruz. Yatsı namazından sonra yapalım, Emin de gelir,” dedi Nilüfer.

“İyi, yapalım o zaman,” dedi Nalan. “Neymiş bir görelim.”

4. Bölüm

Belgin'in arabasının arkasına attıkları piknik sandalyelerini ve masayı kucakladılar. Her birinin elinde ikişer sandalye vardı. Kılıflarında oldukları için az yer kaplıyorlardı.

Ve henüz beyler teşrif etmemişti, dinci beyi alıp geleceklerdi.

"İnsanın arabası olması iyi bir şey," dedi Yasemin. "Babam sana da alalım diyor ama kullanmaktan korkuyorum. Ehliyeti bile zor aldım."

Bahar gecesinin tadını çıkartmak için gelen Üsküdar halkının arasından sıyrılıp kendilerine bir yer seçtiler. Sandalyeleri açmaya koyuldular.

"Pratik yaparsan alışsın," dedi Belgin.

"Abim sağ olsun, o kadar sinirli ki zaten oturunca bildiklerimi unutuyorum, bir de bağıyor, hepten korkuyorum."

Belgin, Yasemin'e gülümsedi. "Ben öğretirim, sen de o arabayı alırsın. Baban zengin gibi görünüyor, alsın sana bir cip."

Açtığı sandalyeye oturdu Yasemin. "Çok şükür, iyi kazanıyorlar. Cip alır mı bilmem tabii ama şansımı denerim, kıyamaz bana. Me-sele sürmekte, hiç umudum yok."

"Kıyamaz bana," cümlesinde kaldı Belgin. Göremediği o baba,

onun da babasıydı, öyle ya. Acaba kendisine kıyar mıydı? İç geçirip oturdu. “Babalar öyledir.”

Yasemin yanlış bir şey söylediğini hissetti, içi burkulmuştu. “Yaranı deşmek istemedim.”

“Alışıyor insan...” dedi yalan söyleyip. Babasız olmaya alışamıyordu. Babası ona gerçek bir babaydı, bir kez olsun evlatlık olduğunu hissettirmedi. Kalbinde tam bir baba sevgisi taşıyordu hem de acısını.

Nalan da yerine oturdu, Nilüfer de. “Ben çok özlüyorum, burnumun direği sızlıyor,” dedi Nalan. “Alışıyoruz, evet ama özlem başka bir şey.”

“Ben de öyle,” dedi Belgin. “Muhteşem bir babamız vardı, bize katıksız güvenirdi. Nalan ile birkaç ülke bile gezdik, bizi yolcu ederdi. Hiç *nereye, gitmeyin falan* demedi. Olur derdi, destek olurdu. Sadece diş hekimi olmamı istemedi ama ben onun kızı olduğum için bir yerde durdu. Engel olmadı.”

“Vay be...” dedi Nilüfer. “Ben İzmir’de hukuk kazanacak puan yapmıştım, babam göndermedi. Tersine dünya... Ben de önüme çıkan ilk yerde okudum.”

“Benim okumaya niyetim bile yoktu,” dedi Yasemin. “Nilüfer yüzünden okudum ama iyi de oldu. Kendi paramı kazanıyorum ve bir mesleğim var.”

“Yasemin’e kalsa çoktan evlenir, giderdi, içinde bir teyze yaşıyor. Evcimenlikte haddi hududu yok.”

Yasemin omuz silkti. “Babam çok hırslı biri, sıfırdan var oldu. Annem tam tersi, yumuşak, uysal ve evcimen, anneme çekmişim sanırım.”

“Evlilik demişken, sizin erkek arkadaşlarınız yok sanırım.”

Kızlar Belgin’e umutsuzca baktı. Yasemin elini havaya doğru savurdu. “Abim layık görürse bir gün olur.”

“O ne demek öyle?” dedi Nalan. “Abinin sevgilileri oluyor da senin neden olmuyor?”

“Abim benimle düzenli olarak konuşuyor. ‘Bak bacım ortalık ot

ve it dolu, dikkat et. Her güzelsin diyene kanma, tamam mı?’ Tamam abi diyorum ve gerçekten hepsi gözüme ot ve it gibi görünüyor. Bilinç altıma işledi, düzeltemiyorum.”

Belgin kahkaha attı, o kadar komik gelmişti ki gözlerinden yaş geldi. “Bu abiliğin kaçınıcı evresi?”

“Son nokta,” dedi Nalan.

“Benimki daha toleranslı ama o beyi bulamadım. Ve Ferdi abinin sözleri beni de etkiliyor. Sinir olduğum biri var ama umutsuz vaka.”

“Aha,” dedi Nalan. “Ablam hemen çözer, kim o?”

Nilüfer ile Yasemin, Belgin’e döndü. “Nasıl çözecek?” dedi Nilüfer.

Belgin tek kaşını havaya kaldırdı. “Ben çift ana dal yaptım, hekimlik dışında psikoloji mezunuyum, ilişki uzmanlığı eğitimi aldım ama yapmadım. Keyfine uğraşıyordum, biraz da erkekleri anlamak için. Sonuçta onları anlamak mesele, onu anlarsam ilişkimde mantıklı yol alırım diye düşündüm. Ama sorun, birini buldum mu, yok.”

“Nefes alsaydın, bu hız nedendi?” dedi Nilüfer. “Ben dört sene zor okudum.”

“Bilmem, ben hırslı biriyim. Yapacağım dersem yaparım, durmak aklıma bile gelmedi.”

“Ben de öğretmenliği meslek olsun diye okudum, ablam kadar hırslı değildim,” dedi Nalan. “Konuya geri dönelim, kime sinir oluyorsun?”

“Dinciye!” dedi hırsla, öfkeyle inlemişti.

“Emin mi?” dedi Belgin. “Neden?”

“Beni görünce başka biri oluyor, suratına bir tane çarpmak istiyorum. Yabancı, el gibi, sanki hiç tanışmıyoruz da başını çeviriyor. Görmezden geliyor, çok canım sıkılıyor. Düşmanımıymışım gibi tavırlar, zorlamadan bir kelime bile etmez. Abimin arkadaşı olabilir ama Ferdi abi de arkadaşı, o öyle davranmıyor. Benden hoşlanmıyor sanırım, yani bir erkek bir kadına neden böyle davransın ki?”

“Bacım mı diyor?” dedi Belgin. “Ferdî herkese bacım diyor.”

“Yok, hiç duymadım.”

“Sen abi diyor musun?”

Nilüfer dudaklarını büküp düşündü, demiş miydi, bilmiyordu. “Hatırlamıyorum, konuşmadığımız için dememiş olabilirim.”

“Birazdan gelirler, o zaman daha detaylı bakarım ama burada iki seçenek var,” dedi Belgin. “Ya gerçekten senden hiç hazzetmiyor ya da tam tersi, sana bayılıyor.”

“Yok, deve!” dedi Nilüfer gülerek. “Ona hayatta inanmam.”

“Geliyorlar, susun,” dedi Yasemin. Kızlar başını arkalarına çevirdiler. Beyler karanlığın içinde süzülerek yanlarına gelip açılan sandalyelerin yerlerini değiştirdiler. Asaf, Belgin’in yanına otururken; Ferdi kardeşiyle Nalan’ın arasına oturdu. Emin de mecburen Nilüfer’in yanındaki sandalyeye oturduğunda masanın üzerindeki poşete uzandı Nilüfer. “Parti başlasın.”

“Ay heyecanlandım, hiç böyle bir partiye katılmadım”

Ferdi, Nalan’a döndü. “Hanımefendi hazretleri ne tür partiler sever?”

Nalan, Nilüfer’in masanın üzerine açtığı çekirdek kutusuna uzandı. Bir avuç alıp Yasemin’in uzattığı saklama poşetini aldı. Kabukları atmak için kucağına bıraktı Nalan. Arkasına yaslanırken kendisi gibi çekirdek alan Ferdi’ye baktı, Nilüfer’in kâğıt bardağa doldurduğu koldan bir yudum aldı Ferdi. Nalan adamın kulağına doğru yaklaşıp fısıldadı. “Ben direk danslı partileri çok severim, erkek dansçıların olduğu.”

İçtiği kola burnundan gelen Ferdi soluğunu kaybetti. Bardağı nasırlı bıraktı bilemedi, asit burnundan gelmişti. Soluk almaya çalışırken Nalan sırtına vurdu. “Ne oldu? Hay Allah.”

“Abi iyi misin?” dedi Yasemin. Temizlediği boğazıyla kardeşine başını salladı. Arkasına yaslanırken çekirdek çitleyen Nalan’a ters bir bakış attı. Az daha geberiyordu, Nalan kalbine indirecekti. Aklından geçen sahneler... Of! Of ulan, of.

Belgin de çekirdeğini alıp arkasına yaslandı. “Evet, konumuz nedir?”

“Abi,” dedi Nilüfer, Asaf ona bakarken çekirdeğini aldı. “Efendim?”

“Belgin çift anadal yapmış, psikolog artı ilişki uzmanıymış. Hepinizin derdine çare bulacak gibi.” Küçük bir kahkaha attığında Yasemin de ona katıldı. Nalan ile Belgin ellerini yüzlerine kapatıp gülmüştü.

“Evde kalmış erkek güzelleri, ister misiniz kız sizi evlendirsin?” dedi Yasemin.

Asaf yandan bir bakışla Belgin’i süzdü. “Kendisiyle bunu baş başa bir seansta konuşmak isterim.”

Kızlar bir ağızdan, “Oooo...” dediğinde Belgin sinsice sırtı ama yorum yapmadı. Açık dövüş, hoşuna gitmişti.

Ferdi dilini ağzının içinde gezdirip Nalan’a odaklanmıştı. İntikamı çok acı olacaktı, Nalan’ın kolasına uzanıp alıp içmesini izlerken kadının kulağına yaklaştı. “Direğin olayım Nalan, partile benimle.”

Nalan elindeki bardağı düşürdü, elleri boşalmıştı. Bardak üzerine düşüp her yanını yapış yapış yaparken ayağa kalktı. Boğulur gibi öksürmeye başladı, asit ağzından burnundan dışarı taşmıştı. Bir anda hepsi ayaklandı, Ferdi kızın kolundan tutup sırtına vurdu. “Helal yavrum, helal.”

“Nalan,” dedi Belgin kardeşinin yanına koşarak. Nalan can çekişiyordu, aklında sözler, sırtında Ferdi’nin eli, genzinde asit. Derin bir nefes aldı, başını kaldırıp havayı içine çekti. “İyiyim, galiba asit yaktı.”

Belgin durup baktı, korkmuştu öyle bir anda boğulunca. “Yavaş içsene, derdin ne?” diye çıkıştı. Nalan, Ferdi’ye bakıp kolunda duran elini fark edince hızla çekti. “Bir anda oldu, iyiyim.” Üzerine bakıp öfkeyle inledi. “İslandım.”

Gözünü sevdikleri Türkçe, evrilmediği kalıp yoktu. Ferdi’nin sinsi gülüş sesiyle gözlerini kapadı Nalan. “Her yanımla kola oldu,” dedi üzerine basarak.

“Islak mendil vereyim, dur,” diyen Yasemin çantasından küçük bir paket çıkarıp uzattı. Nalan elini yüzünü ve üzerini sildi ama bir kez şekere batmıştı. “İdare ederim,” diyerek yerine oturduğunda,

Belgin de yerine oturdu. Ferdi kahkaha atmamak için çekirdeğe uzandı. “Ne diyorduk, hah, ilişki uzmanı! Tam olarak ne yapıyor?”

“İki kişi arasındaki köprüleri görüyorum ve onları dile getiriyorum. Kişiler ama benimser ama benimsemez, onlara kalmış oluyor. Kısa özeti bu,” dedi Ferdi’ye.

“Onlar düşünemiyor mu?” dedi Emin. “Yani insan kendini tanıır, ne düşündüğünü bilir.”

“Zaten sorun da bu,” dedi Belgin. “Herkes kendi penceresinden baktığı için karşı tarafın ne düşündüğünü, ne istediğini anlamak. Misal, senin aklında kurduğun dünya karşıdaki kadın için de geçerli mi? Sen düşündün, onayladın ve hüküm verdin ama kadın belki farklı düşünüyor, belki sen ona göre yanlıştın ama sen doğru olduğunu sanıyorsun.”

“Ama bu benim doğrularım olur,” dedi Emin.

Belgin gülümsedi. “Senin doğrularının olması, onların doğru olduğu anlamına gelmez. Ortak düşünce yapısı ilişkide değişken ve gelişkindir. Duygular nefes alır, yaşar ve ölür. Değişip gelişmezse duygular da ölür. Beslemek lazım, birini sevmekle onu sevmeye devam etmek farklı duygular. Devam etmek aşamasında bir hayatı bir ilişkiyi paylaşmak kolay değil, adam kadına onu mutlu edecek şeyler vermeli, kadın da adama aynı duyguları hissettirmeli. Tek taraflı hiçbir şey yürümez, orada devreye girip çiftlerin birbirini anlaması için seanslar yapıyorlar. Sizin kendi pencerenizden görünenleri ortaya serip aynı noktaya bakmalarını istiyoruz. Tabii burada da kişinin ilişki için gerçekten devam ettirme isteği olması gerekiyor.”

Sözleri bittiğinde Nalan da dahil olmak üzere herkes Belgin’in ağzına bakıyor, sesleri çıkmıyordu. “Aferin, can kulağıyla dinlediniz.”

“Bir şey sormak istiyorum hocam,” dedi Asaf, Belgin yanındaki adama döndü. “Tabii,” dedi.

Asaf işaret parmağıyla başparmağı arasına çenesini yasladı. “Peki aşk bunun neresinde?”

“Her yerinde! İnsanlar aşık oluyor diye anlaşıyor mu sanıyor-

sun? Birbirini severek ayrılan milyonlarca insan var ve bunun nedeni karşılıklı anlaşmazlık."

"Bir tane örnek verir misin?" dedi Asaf.

"Çok basit bir örnek vereceğim." Asaf'a daha geniş dönerek gü-lümsedi. "Biz şimdi seninle birlikteyiz," dediğinde Asaf'ın kaşları havalandı. "Eee?" dedi eriyen bir sesle.

"Benim beklentilerim var, ilgi istiyorum ama sen bana ilgi göstermiyorsun. Benimle geçirdiğin zaman kalitesi düşük, o zaman içerisinde de başka şeylerle ilgileniyorsun. Ben seninle olduğum için sen beni cepte görüyorsun ama aslında beni kaybediyorsun fakat seviyorsun da. Hayatında istiyorsun ama parmağını bile oynatmıyorsun tabii, ben de seni seviyorum ama sevgi yeterli gelmiyor. Gülmek, hayattan tat almak için bana bir şeyler vermek lazım ama sen bu profile çok uzaksın. Son noktaya kadar dayanıyorum ve sonunda seni terk ediyorum. Sen tabii o zaman diyorsun ki ben hata yaptım ama giden geri dönmez. İşte biz o evrede kopmadan önce devreye girip orta yolu bulmaya çalışıyoruz. Bunun aksini de düşünebilirsin, kadın adama ilgi göstermiyor da olabilir. Erkekler terk etme konusunda daha keskin, bitmişse bitmiştir der, çıkarlar. Ve buradaki çift yani biz severek ayrılmış oluyoruz. Buna benzer pek çok hikâye var hatta bu en kaliteli ayrılık."

"Biz ona halk arasında *geçinmeye gönlü olan geçinir* diyoruz," dedi Asaf. "Adam kadına değer verecek, kadın da o değere şekil verecek de deriz." Asaf uzun cümlelerin içindeki sen ve ben kısmında kalmış olsa da konuyu elbette yakalamıştı. "Ders için sağ ol," dedi sırtarak.

"Kaba tabiri, haklısın. Rica ederim," dedi önüne dönerken hepsinin durup sessizce izlediğini o an fark ettiler. "Çekirdek yiyelim," dedi Belgin, masadan bir avuç alıp Asaf'a uzattı. "Al, bu senin olsun."

"Sağ ol," dedi Asaf rahat bir tavırla.

Boğazını temizledi Emin. "Yani çok iyi anlatımdı, seminer ver-sen dinlenir."

"Yok, ben o kadar usta değilim. Bekâr ve yalnız bir kadının se-

miner vermesine de ayrıca gülerler. İlerletmeyi düşünmüyorum, keyfine okudum.”

“Bu beyleri evlendirmek sana düşecek gibi,” dedi Yasemin. “Ben de görünce olmak istiyorum, ben de hala olmak istiyorum, ben de, ben de.”

Ferdi kardeşinin omzuna kolunu atıp kendine çekti. “Bak şuna, neler istermiş. Dayı olmak için hiç acele etmiyorum Yasemin, sen beni hiç düşünme.”

“Of abi ya, sayenizde bize görücü bile gelmiyor. Sen de hiç korkma zaten, ben turşu olacağım.”

“Seni hak edecek var da biz mi vermedik?” dedi Ferdi.

“Bizi kimse hak etmiyorsa vah,” dedi Nilüfer. “Artık sizi evlendirir, yeğen severiz.”

“Ne o bacım, ne dertli konuştun,” dedi Asaf. “Sen buldun, getirdin de biz mi olmaz dedik?”

Emin abi-kardeş arasında bakışlarıyla mekik dokurken içi içini yiyordu da ağzını açıp tek kelime edemiyordu. Ah ulan zalim hayat, tüm tekmeleri Emin’e atmıştı.

“Ferdi abi bilinçaltımıza ot ve it soktuğu için adam olarak gördüğümüz biri yok,” dedi Nilüfer.

“Ferdi abin çok mu düzgün?” dedi Nalan, yandan bir bakış attığında Ferdi öfkeli bir soluk aldı. “Neyimi gördünüz hanımefendi?”

Nalan cevap vermedi, başını ters tarafa çevirip omuz silktili.

“Ama kavga etmeyin!” dedi Emin. “Neyi paylaşamıyorsunuz?”

Ferdi de ters yöne baktı ve konuşmadılar. Belki de paylaşamamaktan değil, paylaşmak istedikleri için çatışıyorlardı.

Belgin, Emin’e inceleyici bir bakış attı, gerçekten de Nilüfer ile aralarında bir mesafe vardı ve kıza hiç dikkatli bakmıyordu hatta konuşma gereği bile duymuyordu. Yabancı gibiydiler, Nilüfer yokmuş gibi davranıyordu. Kim olsa buna kızardı, insana dert olurdu bu durum. “Şey...” dedi Asaf’a dönerken, Asaf da ona baktı. Bir şey isteyecekti, ne zaman söze böyle başlasa ardından bir şey geliyordu. “Hım?” dedi Asaf.

“Biz yarın Bursa’ya gidiyoruz, izin verirsiniz Nil ile Yasemin de bizimle gelsin, olur mu?”

“Olmaz!” dedi Ferdi.

“Bence de olmaz!” dedi Asaf.

“Neden?” dedi Belgin. “Bir gece kalacağız, pazar günü öğlen dönmüş oluruz.”

“Bırakalım da dağıtmaya mı gidin?” dedi Ferdi. “Hem o nedir yani? Nasıl bir dağıtmak?”

Belgin dudaklarını sağa sola kıvrırırken Nalan saçıyla oynamaya başladı. “Hiç, öyle işte...” dedi Belgin. “Biraz dans, biraz müzik.”

“Hayatta olmaz!” dedi Asaf. “Dağıtmak nedir, ne işe yarar?”

“Aman canım,” dedi Belgin, Asaf’a dönerken. “Biraz rahatlamak, eğlenmek, kafayı boşaltmak, öyle şeyler?”

Asaf başını uzatırken gözlerini sıktı. “Gel hurdaya, ben sana bir buzdolabı vereyim, eline de bir çekiç, parçala, bak kafanda bir şey kalıyor mu?”

“Ben?” dedi elini göğsüne koyan Belgin. “Ben ne anlarım buzdolabı parçalamaktan? Gücüm yetmez bir kere, dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, çok ciddiym. Gidemezsiniz!” Önüne dönerken Ferdi *aferin* dercesine başını sallıyordu.

“Of!” dedi Nilüfer. “Bizi mi yiyecekler abi?”

“Evet,” dedi Asaf başını iki yana sallarken. “Siz var ya, gidip felekten bir gün diye kafaları bile bulursunuz. Sonra o giyeceğiniz elbiselerle ortalığın içinden geçersiniz. Yer mi Anadolu çocuğu? Karşınızda elit bey yok kızım.”

Belgin yüzünü buruştururken öfkeyle burnundan soludu. “Ne beyi varmış? Katır mı?”

“Bizde böyle güzel kız, geniş değilim ben. Kusura bakma!”

“Hanzo Herkül!”

Emin kahkaha attı, ortamdaki tüm gerilim daha da büyüdü.

Bakışlar ona dönerken neyin komik olduğunu anlayamadılar. “Ne gülüyorsun?” dedi Asaf.

“Az önce ilişki uzmanını çileden çıkardın, sistem çöktü,” dedi Emin, kahkahasını bastırarak. “Bursa’ya evliya, ulema yuvasına gidiyorsunuz, iki türbe gezin bari, dağımak nedir?”

Belgin sinirle çenesini kaldırıp Asaf’a arkasını döndü. Saçlarını adama doğru savurup eline bir çekirdek aldı. “Bu saatten sonra Elit Herkül olsan bile bittin sen!”

“Sen öyle san Megara!” Başını Belgin’e doğru uzatmıştı ama Belgin omuz silkip başını çevirdi.

“O kim be?” dedi Yasemin.

Nalan kıkırdadığında başlar ona döndü. “Herkül’ün karısı.”

Asaf arkasına keyifle yaslanırken sırtıyordu ama Belgin hiç gül-müyordu. “Her şeyi de bil! Hangi üniversiteden mezunsun, Boğa-zıçı mı?”

“İstanbul, tarih, beğenemedin mi?” dedi Asaf.

Belgin ona dönmedi ama Emin’e bakıyordu, kaşlarını çatmıştı. Emin başını salladığında burnunu kırıstırdı. “İyi, okumuş Herkül.”

“Hadi be abi!” dedi Nalan. “Bir gecelik, ne olur ki? Bak, valla-hi söz, kafa bulmak yok. O kadar da değil, biz öyle insanlar değiliz. Edebimizle gezip geleceğiz.”

“Olmaz!” dedi Ferdi, aklına bir şey gelmiş gibi ayıldı. “Olur lan!”

“Ne olurundan bahsediyorsun?” diye kükredi Asaf. “Olmaz dedik.”

Nalan, Ferdi’ye döndü, kinini beş dakika kenara alabilirdi. “Değil mi Ferdi, bence de olur?”

Ferdi sırtıp başını salladı, *seni gidi* dercesine bir hareketti. “Olur mu bilmem ki şeker kız.”

“Olur dedin ya.” Nalan tatlı tatlı gülümsüyor, sesinden pamuk-lar dökülüyordu. “Ha canım...”

“Canını yerim kız,” dedi Ferdi, kızın yanağından makas alırken gülümsedi. “Biz de geleceğiz ya da sabah gidip akşam geri döneceksiniz.”

Nalan’ın gülüşü kayboldu, gözlerine öfke oturdu. “Canın çıksın!”

“Çok mantıklı, Bursa dediğimiz yer iki saat, gelebiliriz de ama siz sabah gidip en geç dokuzda evde olursunuz,” dedi Asaf.

“Ay bayılacağım,” dedi Nilüfer. “Ne yapacağız birkaç saatte?”

“İskender yersiniz,” dedi Asaf. “Bana uyar.”

Belgin, Yasemin ile Nilüfer’e baktı. Onlarsız giderse dağıtırdı, artık öyle bir ihtimal yoktu. “Ne dersiniz?”

“Sana uyarsa bize de uyar,” dedi Yasemin. “İskender yeriz artık.”

“Kafa yapar mı iskender?” dedi Nilüfer. “Acil bu geceyi unutmam lazım.”

“Bursa sizin gibilerine hazır değil, akşam döneriz,” dedi Belgin, Asaf’a. “Ama bunu bir kenara yazın.”

“Sen canını sıkma bacım,” dedi Ferdi. “Tükenmez kalemle yazarsınız.”

“Görüşeceğiz,” dedi Belgin sinsice sırtıp başını sallarken.

“Sırf şu kapandan kurtulmak için evlenir insan, çekilir mi bu?” dedi Nalan.

“Çok doğru,” dedi Nilüfer. “İlk görücüye giderim artık.”

“Yok daha neler Nilüfer!” dedi Emin. “Oldu olacak yoldan çevir.”

Emin’in sesindeki sertlik ve netlik sadece kızların dikkatini çekti, Asaf ve Ferdi için doğal bir yakarış gibi görünmüştü. Belgin tek kaşı havada Emin’e bakıyordu. Emin de ne dediğini fark edince önüne döndü. Nilüfer adamın çıkışıyla şok olmuştu, ağzını açıp, “Sana ne?” diyemedi. Emin önüne dönerken gülümsedi. “Şu konuyu kapatsak mı?”

“Bence de yeter,” dedi Ferdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

5. Bölüm

Sabah dokuzda Bursa'da kızların dayısının evinin kapısından girdiler. Dayısı ve yengesi kapıda karşıladı, Belgin ile Nalan dayılarına sarılırken kızlar da yenge hanımla selamlaşıyordu. "Dayıcığım," dedi Adnan Bey kızları aynı anda kucaklarken. "Özledik, ne iyi ettiniz."

"Biz de özledik," dedi Nalan dayısını öperken. "Yengeciğim," diyerek yengesinin kollarına girdi Nalan. Sinem Hanım görümcenin kızlarını çok severdi. Tek tek kucakladı.

"Hadi girin, kahvaltı hazır," dedi Adnan Bey. "Hoş geldiniz kızlar," dedi ama gülüşü yavaşça kayboldu. Yasemin'e bakınca Belgin ile aralarındaki benzerliğe şaşırmıştı.

Yasemin tebessüm ederek, "Merhaba, hoş bulduk," dedi.

"Arkadaşlarımız, Yasemin ile Nilüfer," dedi Belgin. "Çok güzel bir yere taşınmışız dayı, çok iyi insanlar tanıdık."

"Sevindim," dedi adam, zorla gülümsedi. Birlikte salona geçtiklerinde uzun masada kuş sütü eksik havasıyla aç olduklarını hatırladılar. "Eymen abi nerede?"

"Odasında, iner birazdan," dedi Sinem Hanım.

"Geldim," diyerek odaya girdi genç adam. Belgin ile Nalan ona hızlı adımlar attı. İki kolunu da açan Eymen, kızları kucakladı. "Yüzünüze renk mi gelmiş," dedi Eymen gülümserken.

“Abi bir Aysel abla var, koca mahalleye kek poğaçı yapıyor, yiyoruz vallahi,” dedi Nalan. “Nilüfer’in annesi olur Aysel abla,” derken abisinin kollarından çıktı. “Arkadaşlarımız Nilüfer.”

“Hoş geldiniz,” dedi Eymen.

Nalan, Yasemin’in yanına geçtiğinde Yasemin genç adama gülümsedi. “Yasemin.”

“Merhaba Yasemin,” dedi Eymen, gülüşünü bozmadı ama kızın Belgin’e olan benzerliği içten içe şok etmişti. O an anladı kim olduğunu, Belgin’e kaçak bir bakış attı. Belgin gözlerini kaçırıp gülümse-di. “Hadi, biz açız,” diyerek kaçtı.

Birlikte masaya geçtiler ve kahvaltı başladı. Belgin ile Nalan mahalleyi anlatırken, Sinem Hanım ve Adnan Bey merakla dinledi. “En kısa sürede gidip görelim Adnan,” dedi Sinem Hanım.

“Taşıma şirketiyle anlaşmaya gideceğim, arabamı da getirmedi-ler henüz,” dedi Belgin. “Ben o işleri hallederken sen kızları gezdirir misin?” dedi Eymen’e. “Arabayı benim almam gerekiyor ya da bir araba ödünç verseniz de olur. Belki işin vardır.”

“İşim yok, gezdiririm. Tabii hanımlar isterse.”

“Daha önce hiç gelmedik,” dedi Yasemin. “Nereye çekerseniz gideriz, sorun olmaz.”

“Ama neden kalmıyorsunuz?” dedi Sinem Hanım.

“Sorma yenge, kızların abileri izin vermedi. Akşam geri dönmek şartıyla gelebildiler yoksa niyetimiz vardı.”

“Neden?” dedi Adnan Bey.

“Abileri biraz abi gibi,” dedi Belgin. “Hatta fazla abi, kıskançlar.”

“Doğal olan da bu,” dedi Eymen. “İnsan kardeşini kıskanmaz, korur, tabii kendince bir koruma bu.”

“Konuştu abi,” dedi Belgin, kızlara dönüp açıklamaya koyuldu. “Kız kardeşi var, Ankara’da okuyor.”

“Abimlerle çok iyi anlaşırды,” dedi Nilüfer.

“Çok merak ettim, taşıma şirketiyle iki günlük geleceğim,”

dedi Eymen. “Halamı da görmüş olurum hem de arabaya göz kulak olurum.”

“Çok iyi olur,” dedi Belgin. “Ben de özel eşyalarımı kutulara koyacağım, gerisini şirket halleder.”

“İyice yerleşiyorsunuz,” dedi Adnan Bey. “Dönmek gibi bir niyetiniz yok mu?”

Belgin üzeri kapalı konuşmayı geçiştirmek için gülümsedi. “Şu an öyle bir planımız yok, zaman ne gösterecek bilemeyiz.”

“Neden dönsün ki? Onlar artık oralı sayılır.” Yasemin’in sorusuyla Adnan Bey, “Öyle tabii ama alıştık ya burada olmalarına, zor geldi. Bir umut,” diyebildi tebessüm ederek.

“Bence artık dönemezler,” dedi Nilüfer. “Size de bir ev bulalım, siz de gelin.”

“İşim burada,” dedi Adnan Bey. “Emekli olursam belki.”

“Ne işle meşgulsünüz?” dedi Yasemin.

“Dayım şirketimizde yönetici, amcamla ortağız. Eymen abim de aynı şekilde.”

Evin gösterişi ve zenginliğiyle kızlar anlamıştı ama her an da şaşıyorlardı. “Anladım,” dedi Yasemin. Eymen’e baktığında genç adamın da kendini baktığını görünce önüne döndü. Hoş adamdı, esmerdi. Nalan da esmerdi, aynı aileye mensup olmanın verdiği genleri paylaşıyorlardı. Kahverengi gözleri sevimli bakıyordu, gülüşü de güzeldi. Yasemin’in bakışları Belgin’e döndü. Hepsinden farklıydı, gen havuzunun istenmeyen eğreti tenine sahipti Belgin.

“Belgin?” dedi Yasemin.

“Efendim canım?” dedi Belgin, çay bardağını bırakırken.

“İlk kez fark ediyorum, sen kime benziyorsun? Aile esmer, annen ve Nalan da ama sen çok farklısın.”

Belgin donup kalırken bunu bu masada fark etmesine şaşırmadı. Aileyi tanıdıkça daha farklı görünüyordu. Belgin bunu tüm hayatı boyunca yaşamıştı ama hiç sorgulamamıştı.

“Rahmetli kayınvalideme benziyor,” dedi Sinem Hanım. “O da böyle akça pakça biriydi.”

Nalan ile Belgin rahat bir nefes alırken, Yasemin anladığını ifade eden bakışlarıyla yemeğine döndü. “Ne güzel, ben anneme benziyorum.”

Eymen derin bir nefes aldı, sessiz ve sıkıntılıydı. “Hadi geç kalmayalım, gezecek çok yer var.”

Asaf inen hurdalara yardım ediyordu. Geniş alanın her yanı demir, çelik, alüminyumdu. Sırayla istifliyordu Asaf, gelen hurdaları parçalıyor, ayırıyor, her birini ayrı yerlere bırakıyordu. Yeterli kiloya gelince tartıp kamyonu yüklüyorlardı. Demir çelik toplayan bir üst hurdaya satıyorlardı. Muhteşem bir dönüşümdü, Asaf işini seviyordu. Babası ona hurdacıyı emanet edip işe çıkıyordu. Asaf bunu yapmamasını söylese de Burhan Bey bir kez alışmıştı, bırakamıyordu. Babasının aracını indiriyordu. Burhan Bey alnını silerek oğlunun yanına geldi. “Ben eve geçiyorum.”

Asaf eski dikiş makinesini çekti. En az elli senelikti ve ağırdı. “Tamam baba.”

“Nilüfer döndü mü?”

“Aradım, köprüyü geçmişler, birazdan gelirler.”

Burhan Bey başını sallayıp arkasını döndü ama aklına bir şey gelmiş gibi bedenini oğluna çevirdi. Elli beş yaşındaydı, saçları kırışmış yer yer de azalmıştı. Göz renkleri aynıydı, tenleri gibi. Baba oğul birbirlerine benziyorlardı. Tek fark Asaf daha uzun ve yapılıydı.

“Asaf, bu kızlara çabuk ısındılar. Neyin nesiler?”

Makineyi kamyonun üzerinde bırakıp babasına döndü. Ne dese bilemedi çünkü kendisi de seçemiyordu. “İyi eğitim almış, aile kızları gibi göründü bana. Bir yanlışlarını görmedim, görsem müsaade eder miyim?”

Burhan Bey bir kez daha başını salladı. “Ne bileyim, damdan düşer gibi indiler mahalleye. Kızları yoldan çıkararak tipler olmasın da.”

“Yok baba,” dedi ama gülmek istedi. Gece dağıtmaları dışında bir yaramazlıkları yoktu. “Ben takip ediyorum, merak etme.”

“Annene diyeyim de bir akşam çaya çağırsın, ben de bir göreyim.”

“Olur,” dedi.

“Bir şey daha var ama ne dersin diye korkuma diyemiyorum,” dedi Burhan Bey. Asaf’ın kaşları birleşti. “Nedir?”

Burhan Bey ürkekçe bir bakış atıp elini başına atıp sıvazladı. “Rüstem amcanla konuştuk, birkaç gün oldu.”

Rüstem Bey, Emin’in babasıydı. “Ne dedi?”

Adam kıvrandı ama laf ağzından bir kez çıkmıştı. “Nilüfer’e dünür gelmek isterlermiş.”

“Ne?” dedi yüksek sesle. Babasına bakarken anlamaya çalışmak adına cümle beyrinde birkaç tur attı. “Emin’e?”

“Coşma hemen! Ben de anlamadım, annene dedim, *kızın gönü mü var, nereden çıktı bu*, diye annen de bilmiyor. Sanırım baba olarak uygun gördüler, Emin’in haberi var mı, bilmiyorum.”

“Yoktur, akıllarınca uygun görmüşlerdir. Olur mu öyle şey? Emin benim otuz yıllık arkadaşım, olsa anlamaz mıydım?”

“Nilüfer sana bir şey demedi o zaman?”

“Yok baba, hissetmedim bile. Rüstem amcaya olmaz de. Olur öyle şeyler, Çengelköy’ün yarısı dünür geldi Nilüfer’e. Normal...”

“Doğru söylersin, sen Emin’e bir şey deme. Çocuğun haberi bile yok demek ki.”

“Demem baba, hadi, sen git, dinlen.”

Babası hurdacının kapısından çıktı ama Asaf kamyonu yaslanıp babasının arkasından uzun uzun baktı. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Bir şey mi kaçınıyordu? Kalbinde inanılmaz bir kıskançlık ve kazık yemiş gibi bir darbe aldı. “Yok canım, daha neler...” Kapının önünden beyaz cip geçtiğinde yerinden doğrulup kapıya yürüdü. Nilüfer

aracın arkasından çıkmış, içinden çantalarını topluyordu. Kardeşi-
nin yanından sıyrılıp şoför hanımın açık camına elini yasladı.

Belgin de başını kaldırdı. "Sapasağlam getirdim, gözüne girdim
mi?"

"Gözümünden çıkmıyorsun ki."

Belgin dudaklarını birleştirip güldü, başını aşağı yukarı salladı.
Flört desen dibine kadar, Asaf bunun kitabını yazardı. "Bak sen..."
dedi devam etmesini istercesine. "Nasıl yapıyorum onu?"

"Aslında hiçbir şey yapmıyorsun. Nereye baksam seni görüyorum."

Nalan yan koltuktan kaşlarını kaldıra indire, dudakları sağa sola
kıvrınarak izliyordu. Nilüfer de arkadan eşyalarını topluyorlardı.
Yasemin'i Tellioglu tarafına bırakmışlardı.

"Her kadına bunu söylüyor musun?"

Asaf başını yaklaştırdı, bal gözleri kısılmıştı. Dudağının ucun-
da tatlı bir kıvrılma vardı ve Belgin ona kilitlenmişti. Adamda aura
vardı, çekiyordu. "Her kadın?" dedi anlamaz gibi. "Ben her kadın
göremiyorum, bir kadın görüyorum ama sen bilirsin."

Nilüfer kapıyı kapattığında Asaf elini çekip doğruldu. Belgin'in
tutku dolu yeşil gözlerine aynı şekilde karşılık verdi.

"Siz bir yemeğe çıkın, bu böyle yürümez!" dedi Nilüfer.

Belgin önünde uzanan yola baktı, Asaf da ona yarım ağız gü-
lümseyerek bakıyordu. "Onu biz ayarlarız, değil mi Megara?"

Belgin burnunda soludu. "İşine bak Herkül." Aracı kaldırdı.
"Görüşürüz Nilüfer."

"Görüşürüz canım, her şey için sağ ol."

Belgin elini kaldırıp kapısının önüne sürüp durduğunda Asaf
kardeşine döndü. "Nasıl geçti?"

"Çok güzeldi, sabah dayısında kahvaltı yaptık. Kuzeniyle tanış-
tık, o gezdirdi bizi. Belgin işlerini ayarlamak için ayrıldı. Çok güzel
yerler gezdik ama abi..." dedi düşünceli bir tavırla bakıyordu. Asaf
başını salladı. "Ne?"

“Abi bunlar çok zengin, dayısının evini görmek gerekiyordu. Kuzeninin arabası bile yakıyordu. Dayısı ve kuzeni babasının hisse-
lerinin olduğu şirketi yönetiyorlarmış, amcasıyla ortakmış.”

Asaf derin bir nefes alırken Belgin’e baktı. Arabasını kilitlemiş, evine giriyordu. Tekrar kardeşine döndü. “Sana da oluyor mu, *bun-
lar buraya neden geldi* düşüncesi?”

“Aslında düşünmüyordum ama bugün içimde derin bir şüphe uyandı. Zenginlikten sıkılmak çok saçma bir açıklamaymış gibi hissettirdi. Dayısı dönmeyecek misiniz diye sordu? Yerleşmiş birine bu neden sorulur ki?”

“Dayısı ne iş yapıyormuş, şirket ne üzerine, konuştular mı?”

“Dayısı demedi ama kuzeni dedi, karma, holding gibi bir şey. İnşaat, giyim, kum, çimento falan filan bir şeyler dedi.” Nilüfer umutsuzca başını sağa sola salladı. “Aklıma bir şey geliyor ama...”

“Ne geliyor?”

“Abi fesat düşünmek istemiyorum ama bu mahalle çok eski, birçok yere müteahhit girdi, yeni binalar yaptılar. Eski birkaç sokak kaldı, biri biz, topraklarımızı almaya gelmiş olamazlar, değil mi?”

Olabilirdi. Sevecen görünüp tüm mahalleyi ele geçirebilirlerdi. Bir iki derken birçok toprağı alabilirlerdi. Akla her şey geliyordu. “Öyle bir şeyi yapamazlar, biz toprak satmayız.”

“Abi biz satmayız ama çok para insanların gözünü boyar.”

“Mutlaka duyarız, göreceğiz. Hadi, sen eve, babam seni sordu. Bir de kızları sordu, nasıl birileri, bizim kızları yoldan çıkarmasınlar dedi. Biraz öv, yanlış bir şey söyleme.”

“Tamam,” dedi Nilüfer. “Sen de çok kapılma, tetikte duralım. Bugün aklım karıştı, umarım yanıliyorumdur.”

“Umarım.” Nilüfer eve girerken Asaf hurdacıya girdi, ışıkları yakıp yarım bıraktığı işe koyuldu ama aklı bir kez çorba olmuştu.

Çok kapılma...

Aklında bu cümle döndü durdu ve geceyi sabah etti.

Belgin kafasının içinde çınlayan sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Biri bir yerlere feci şekilde vuruyordu. Parçalıyor, darmadağın ediyordu ve sabahın yedisiydi. Açık pencereden ses odasına doluyor, beynini deliyordu. Yatağından kalkıp balkona çıktı, arazi boştu ama kulağı sesin geldiği yönü buldu.

Hurdacı.

“Sabah sabah manyağa bağlamış gibi parçalıyor!” Söylemleriyle telefonu eline alıp yatağa devrildi. Asaf’ın numarasını buldu.

Herkül yazısına dokunup kulağına götürürken gözlerini kapatıp saçlarını geriye eliyle taradı. “Aç şunu manyak Herkül!”

Ses kesildi ve telefon saniyeler sonra açıldı. “Evet?” dedi sert bir ses.

“Sana evet, bu saatte derdin ne?”

“Rahatsız mı oldun prenses, Gelincik Bulvarı’na hoş geldin.”

“Dalga mı geçiyorsun, saat yedi be adam.”

“Çalışıyorum Belgin, senin kadar zengin değilim.”

“Statü mü yarıştırmıyoruz Asaf?” derken gözlerini açıp tavana baktı.

“Ne haddime Belgin Hanım.”

Belgin doğrulup oturdu. “Ne oluyoruz? Sende bir tuhaflık var?”

“Sanki her sabah seni arayıp *günaydın aşkım* diyormuşum gibi konuşma!”

Belgin kaşlarını çattı. “Sen bana trip atıyorsun! Sebep?”

“Kapatıyorum.”

Telefonu yüzüne kapattı Asaf, Belgin’in gözleri kocaman olurken içi de öfkeyle kaydı. Kapıya baktı, telefonu bırakıp yataktan zıplayarak indi. Üzerine bir göz attı, askılı tişörtü vardı ama pijaması uzundu. Siktir edip alt kata indi. Annesi ve kardeşi uyuyordu. Ka-

pıya sessizce çıktı, mahalle bile uyuyordu. Terliğini ayağına geçirip evden çıktı ve dümdüz hızla hurdacıya ilerledi. Açık paslı demir kapıdan geçerken gözü bastığı yeri görmüyordu.

Elindeki çekici havaya kaldıran Asaf onu görünce gözlerini devirdi. Çekici yere fırlatıp ellerini erkeksi bir tavırla beline yerleştirdi.

Belgin karşısında durup başını kaldırdı. Yeşil gözlerinden kıvılcım çıkıyordu. “Ne var?”

“Bir şey mi olması lazım?”

“Ben de onu soruyorum, ne diye bu tavırlar? Her sabah *günaydın aşkım* mesajı almıyorsan da bir hukukumuz vardı herhâlde, ben mi yanlış anladım?”

“Senin gibi biriyle ne hukukum olabilir ki? Mahalleden birisin!”

Belgin’in gözlerine ateş oturdu, ateş. Yakmaya hazır, kül etmeye nazırdı. “Sen dengesiz misin? Dün gece *nereye baksam seni görüyorum* diyordun, *her kadın değil bir kadın* diyordun, ne oldu bir gecede?”

“Yanılmışım.”

“Ne gördün, neyde yanıldın, aklın başında mı senin?”

Asaf ellerini belinden çekip Belgin’e bir adım yaklaştı. “Sende anlamadığım bir şey var! Aklıma çok kötü şeyler geliyor ve canımı sıkıyorsun.”

Belgin o an geri bastı, göz bebekleri titredi ama cesaretini elinde tutmak için çamura yatmaya karar verdi. “Senin aklından zorun var! Bana sevgilinmişim gibi tavır yapamazsın.”

“Tavır yapmıyorum, geldiğinden bu yana yapmam gerekeni yapıyorum.”

“Neymiş o yapman gereken?”

“Uzak durmak!”

“Hasta mısın Asaf? Ben kendi kendime mi yürüdüm? Seni baştan mı çıkardım? Ne bu hava?”

“Hata yaptım, aklım başıma yeni geldi.”

Belgin’in kalbi Asaf’ın parçaladığı çamaşır makinesi gibi dağıldı

saçıldı ve parçalara ayrıldı. “İyi,” dedi usul bir sesle. Gözleri dolarken arkasını dönerek kapıya yürüyen kızın ardından baktı Asaf.

Kapının önünden gözden kaybolurken Belgin’in ses tonundaki kırıklar onun canını yaktı ve dolan gözlerini unutmak için gözlerini yumdu. Yere ayaklarının üzerine çöküp ellerini yüzüne kapatıp sıvazladı. Çenesinde duran sol eliyle kapıya bakıyordu.

Çok kapılma...

Çoktan kapılıp gitmişti ve bunu o da biliyordu. Şimdi de kalbi kırık bir kadını düşünecekti kendi kalbinin ağırlığıyla birlikte.

Belgin eve girerken sessiz ve yavaştı. Odasına çıkıp yatağına tekrar girdi. Yorganını başına çekip düşünmeye başladı ama kalbinin acısından aklına bir şey gelmiyordu.

Hata yaptım, aklım başıma yeni geldi!

Bir cümle insanı parçalar mıydı? Parçalıyordu. İki hafta önce tanıdığı adamın kalbini bu denli kırması ona saçma geliyordu ama kırıktı işte. Acıyordu. Ne ara bu kadar umursar olmuştu, onu bile çözemiyordu. Her şey hepsi çok anlamsızdı ama aynı zamanda da anlamlıydı.

Saat dokuzaya kadar yatağın içinde dönerek aynı şeyleri düşündü durdu ama bir yere varamadığı gibi acıyan kalbi de iyileşmedi. Hiç geçmedi, her saniyeyi, her cümleyi anımsadı ve her saniye acıttı. Yatağından kalkıp Nalan’ın odasına girdi, kapısını kapatıp yatağına yaklaştı. Annesi duysun istemiyordu.

“Nalan!”

“Abla beş dakika ya!” diye isyan eden Nalan, ablasının, “Kalk çabuk!” sesiyle gözlerini araladı, karşısında yıkılmış yüz ifadesiyle duran Belgin’i görünce hızla doğruldu. “Ne oldu? Anneme bir şey mi oldu?” Yataktan fırlamaya hazırlanan kızı durdurup yatağına itti.

“Kalbim kırıldı! Kalbim hiç böyle kırılmamıştı. Neden böyle oldu?”

Nalan beş saniye boş boş bakıp, “Kim kıldı?” diye sordu.

“Asaf kıldı.”

Nalan tam olarak neydi, ne değildi, o an çözemedi ama anladığı bir şey vardı ki sadece seven bir kalp kırılabilirdi. Ablasına sarılırken detayları sonra almak için başka bir şey sormadı.

Saatler sonra birlikte dışarı çıktıklarında arabada yan yana oturuyorlardı. Henüz evin önünden kalkmamıştı araçları, ikisi de öylece yola bakıyorlardı.

“Dün gece bir şeyi yoktu,” dedi Nalan. “Nilüfer bir şey söylemiş olmalı.”

“Kesin bir şey söyledi, olmalı kısmı fazla.”

“Evi gördüler, şirket hakkında da bilgi edindiler. Eymen abi anlattı biraz, aklına takılmış olmalı. Bunu abisiyle paylaştıysa -ki bu doğal bir davranış- senden emin değil hâliyle.”

“Neyim ben mahallede, insanların hayatını yazmaya gelen o gizemli ve kötü yazar mı?”

“Ona göre her şey olabilirsin.”

Direksiyona vurdu Belgin. “Bu iş buraya gelmemeliydi, benim sorunum Asaf değildi. Benim derdim gerçek ailemi tanımaktı, odağımı şaşırdım ve raydan çıktım.” Arabayı çalıştırdı. “İyi oldu, işimize bakalım.”

Nalan ablasına yandan bir bakış attı ama sesini çıkartmadı. “İyi hadi, sür, iş yerimize bakmaya gidelim. Kafan dağılır, kendine gelirsin.”

Belgin de öyle yaptı, Ferdi'den anahtarı aldılar, boyanmış daireyi temizlemeye koyuldular. Temizlik yapmaktan çok anlamıyorlardı ama öğreniyorlardı da. Eşyalar yarın gelecekti, birkaç güne de açarlar, mis gibi çalışırlardı. Aralarında bunu konuşup duruyorlardı ama Belgin'in aklı sabahta kalmıştı, kalbinin Asaf'ta kaldığı gibi...

Kovaları banyoya götürüp boşalttılar, yıkayıp kenara bıraktılar. Ellerini yıkayıp saçlarını düzelttiler. “Çok yorulдум,” dedi Nalan saçlarını dalgalandırıp salarken.

“Biz iş yapmayı biliyormuşuz,” dedi Belgin, aynada rujunu tazelirken.

“İnsanız da! Fıtratımızda var, yapmıyorduk ama şimdi yapıyoruz.”

“Hadi çıkalım, biz yapıyoruz da annem yemek yapmayı bilmiyor. Giderken bir şeyler alalım.”

antalarını toplayıp çıktılar, daire kapılarını çekerken Ferdi de çıkıyordu. Yanında bir adam daha vardı, Belgin kapıyı kilitlerken Nalan, Ferdi’ye ve yanındaki adama baktı. Zorlu bir gülüşle baktı. Anlamıştı, daha önce görmemişti ama hissediyordu.

“Babam, Serdar Demirci,” dedi Ferdi.

Belgin’in eli kapıdaki anahtarda kaldı, kapının yüzeyine bakıyor, nasıl döneceğini bilemiyordu. Kalbi hızla atarken dizleri titriyor, midesi çalkalanıyordu. Gerçek babası arkasındaydı, ilk kez göreceğ olmas kalp atışını hızlandırdı. Bedenini esir alan gerginlikle ne yapacağını bilemedi.

“Merhaba efendim,” dedi Nalan uzaktan, yaklaşmadı.

“Hoş geldiniz kızım, Ferdi söyledi, hayırlı olsun.”

“Sağ olun efendim,” dedi Nalan, ablasına yandan bir bakış attı.

Belgin yavaşça döndü, gözlerini ürkekçe adama yani öz babasına çevirdi. Serdar Bey de ona bakmak için başını Nalan’dan ona bir miktar döndürmüştü. Belgin’in yüzünü görünce Serdar Bey bir adım geriledi. Gözleri şaşkınlıkla aralanırken dili tutuldu.

Belgin adamın şaşkınlığından yararlanmak için gülümsedi. Bariz bir benzerlik göremedi, burun ve çene yapıları benziyordu ama adam mavi gözlü ve beyaz tenliydi. “Merhaba,” dedi kalbi ağzında atarken. “Belgin, memnun oldum.”

“Belgin!” dedi Serdar Bey, kendini toplayıp başını salladı. “Hayırlı olsun.”

“Sağ olun.”

Belgin adamın hâline üzüldü, kalbinde bir merhamet kırıntısı buldu ve ona sarıldı. Umuyordu ki bu plan sarpa sarmasın yoksa asla toplayamazdı. “Nasılsınız?”

“Hamdolsun, eve mi gidiyordunuz?”

“Evet,” dedi anahtarı çantasına atarken. Ferdi asansör düğmesine dokundu. “Bitti mi temizlik?”

“Bitti,” dedi Nalan. “Yarın eşyalar gelecek, haftaya açarız diye düşünüyoruz.”

Asansör gelince dördü de bindi, Serdar Bey hâlâ yandan Belgin’e kaçamak bakışlar atıyordu. Karısına ve kızına bu kadar benze-yen birini görmek şaşırtmıştı.

“İlk bir hafta ücretsiz işlem yapacağım, Nalan da ücretsiz ders verecek. Sonra bakacağız.”

“Annemlere söyleyin, reklamınızı yapmaları bir saatlerini alır,” dedi Ferdi.

“Biz de öyle düşündük,” dedi Nalan gülümseyerek. “Sağ olsun-lar, yardım edeceklerine eminiz.”

“Bize gidelim, buyurun. Fahriye ablanız yemek yapmıştır,” dedi Serdar Bey.

“Annem bekler,” dedi Belgin, titreyene bakışlarını bir uzatıyor ama hemen geri çekiyordu. Saklanmak için saçlarını kulağının arka-sına iteliyordu.

“Anneniz de gelir, uzak yer mi?” dedi Serdar Bey.

Nalan ile Belgin göz göze geldiler, aralarında kabul edip onay-ladılar. Aradıkları fırsattı her ne kadar zor olsa da. “Annemi aramam gerekiyor,” dedi Belgin asansörden çıkarken telefonunu çantasın-dan çıkardı. Birlikte arabaların yanına gelirken Belgin annesini ara-yıp kısaca anlattı. Neşe Hanım kabul ederek onlar geldikten sonra geçeceğini söylediğinde telefonu kapattı.

“Gidebiliriz,” dedi Belgin, arabalara geçip üç araba Tellioglu tarafına sürdüler. Belgin bu eve ilk kez geliyordu, arabayı kapının önüne park edip kalp atışlarını düzene sokmak için oyalandı. “Abla hadi.” Nalan’a kafasını sallayıp kapısını açtı. Ferdi ile babası inmiş, onları bekliyorlardı. Ferdi kapıyı açıp kızları içeri buyur etti.

“Önden buyurun,” dedi Belgin, Serdar Bey’e. Büyük olarak ön-den girerken gülümsedi Serdar Bey. Fahriye Hanım akşam güneşini bahçede batırıyordu, eşini kapıda görünce ayağa kalktı. Arkasından girenleri görünce gülümsedi.

“Kızlarım da gelmiş, hoş geldiniz,” diyerek demir salıncaktan kalkıp kızları karşıladı. Nalan’a kollarını açtı Fahriye Hanım. Nalan sarılırken, Ferdi yarım ağız bir gülüşle onları izledi. Sıra Belgin’e geldiğinde taş kesildi, adım atamadı ama yüzündeki zoraki gülüş duruyordu. İçi tarumarırken dışında bahar bahçeler açıyordu. Kalbinin orada duracağını sanmıştı. Fahriye Hanım’ın açtığı kollara uzandı ister istemez.

Seni kucağına bile alamadı, bebekliğini bilmiyor ve sana süt vermedi. Anne kokusunu ondan almadın, ondan hiçbir şey almadın. Ama bu kadının bedeninde yaşadın, bu kadınla adamın genlerini, kanını ve canını taşıyorsun! Sen bu insanlara aitsin, her şeyinle! Kanınla, genlerinle ve suretinle bu insanlar senin gerçek ailen!

İçindeki ses haykırarak konuşuyordu ve Belgin bacaklarının onu taşıyamayacağını hissediyordu. Annesinin kollarına sıkıştığında gözlerini yumdu, kollarına can verilse sıkabilirdi ama yapamadı. Kadının tatlı kokusu burnuna dolduğunda kalbi acıyla kasıldı. Küçük organa binlerce iğne saplanmıştı ve çok canını yakıyordu.

“Ne iyi ettiniz, Yasemin içeride.” Fahriye Hanım ellerini Belgin’in yüzüne yasladı. “Nasıl da güzeller Serdar, maşallah.” Belgin gülümseyerek gözlerini kaçırdı. “Teşekkür ederiz,” dedi bir adım geriye çıkarken kadının elleri yüzünden çekildi.

“Hadi hanım, açız. Kızları kapıda görünce bize gidelim dedim.”

“Anne Neşe ablayı arar mısın, o da gelecek,” dedi Ferdi.

“Hemen ararım oğlum,” diyerek eve ilerledi Fahriye Hanım.

Yasemin de kapıda görüldü. “Kimler gelmiş... Hoş geldiniz. Hadi içeri gelin.”

Birlikte eve girdiklerinde Ferdi odasına yol alırken, Yasemin kızları salona aldı, Serdar Bey ile Fahriye Hanım gözden kaybolurken Belgin evi inceliyordu. Şık ve sade döşenmiş eve içi giderek bakıyordu. Bu evin kızı olsaydı burada yaşamış, büyümüş olacaktı. Yasemin’le belki aynı odayı paylaşacaktı. Krem rengi koltuğa oturdu ama ruhu evin içinde dolanıyordu. Her yeri görmek, gezmek, içlenmek ve düşünmek istiyordu.

“Baban bizi görünce bırakmadı,” dedi Nalan. “Daireyi temizledik, yarın eşyalar gelecek.”

“İyi etmiş babam, yardım lazımsa geliriz.”

“Bilmiyorum ki ablamın eşyaları.” Nalan ablası konuşsun diye ona döndü ama Belgin evin içinde kaybolmuştu. “Abla!”

Nalan’ın uyarı dolu sesiyle kardeşine döndü, iki kadın da ona bakarken nerede olduğunu hatırladı. “Ah... Evi çok beğendim, ona bakıyordum. Ne dedin?”

“Yardım lazımsa gelelim dedim.”

“Ha yok, ben hallederim. Zaten fazla iş yok. Açılışa bekleriz.”

Yasemin gülümsedi. “Olur ama ihtiyacın olursa mutlaka ara.”

“Ararım canım.”

Ferdi üzerini değiştirip salona girdiğinde Nalan evin ters bir köşesine baktı. Ferdi de ona yarım ağız çapkınca bakıyordu. “Hayırdır Nalan Hanım, yüzümüze de bakılmıyor. Ne yaptık?”

Belgin elini yüzüne verip gülümseyerek izliyordu. Ferdi kardeşinin yanına otururken, Yasemin abisine sus dercesine bir bakış attı.

Nalan başını kaldırıp perdelere baktı. “Perdenin kumaşı ne hoş.”

“Ohooo,” dedi Ferdi. “Adam yerine bile konmuyoruz. Ben diyorum Nalan, o diyor perdenin ters tarafı.”

“Abi babam duyacak.” Yasemin sessizce konuşmuştu ama Ferdi takmış mıydı, hayır.

“Ablana bak da örnek al, nasıl uyumlu ama sen? Havadan trip kapıyorsun.”

Nalan o an döndü, gözleriyle ateş ediyordu. “Neye uyumluymuş ablam?”

“Nalan!” dedi Belgin, sus uyarısıydı. Nalan bunu anlayıp sözlerini toparladı. “Belki senin de kendine bakman gerekiyordu.”

“Neyime bakacakmışım?” Ferdi başını eğdi. “Sen bana baksana,” dediğinde Nalan tek kaşı havada baktı. “Baktım, ne oldu?”

“Ben senin geldiğin yerdeki adamlara benziyor muyum?”

“Allah için benzemiyorsun,” dedi Belgin. “Havasından mı suyundan mı bilmem ama bu mahallenin beyleri biraz değişik.”

“Ama ne değişik!” dedi Nalan.

“Nasıl değişik?” dedi Yasemin.

Ferdi de merak etmişti, Belgin’e bakıyor, konuşmasını bekliyordu. “Değişik derken?”

“Yani...” dedi Belgin. “Temiz insanlarsınız, bu bizim çevrede onda iki olarak çıkar. On erkekten ikisi iyidir ve o ikiyle de frekansın kesin uymaz. Pencere dar anlayacağın ama size bakıyorum, donanımlı ve ne istediğini bilen insanlarsınız.”

“Ne istediğini bilmeyen adam mı olur?” dedi Ferdi.

“Olur,” dedi Belgin. “Neler var, neler. Temiz bir hayat yaşıyorsunuz, kıymetini bilin.”

“Ben anlamadım ki,” dedi Ferdi. “Siz ne yaşıyordunuz?”

“Bir gün anlatırız,” dedi Belgin, zil sesiyle Yasemin ayağa kalktı. “Anneniz gelmiş olmalı.”

Yarım saat içinde masayı birlikte kurdular; salata, ayran, yemekler masaya bırakıldığında hep birlikte oturdular. Serdar Bey ve Fahriye Hanım ile sohbet eden Neşe Hanım yerlerine oturunca gençler de kendilerine yer seçip oturdular. Daha çok Ferdi seçmiş de olabilir. Nalan’ın yanına oturmaktan asla çekinmedi. Çorbalara kaşıklar girip tabak kaşık tıkırtılarıyla başka bir sohbet başladı. Serdar Bey yan yana oturan Belgin ile Yasemin’e kaçamak bakışlar atıyordu. Aralarında farklılıklar vardı ama benzerlikler de vardı. Saçları, yüzlerinin şekilleri, burunları aynıydı. Belgin biraz daha topluydu, Yasemin daha inceydi. Elindeki kaşığı çorbaya daldırıp karıştırırken Nalan ile Neşe Hanım’a baktı. Aralarında konuştukları için onu fark etmiyorlardı. Anne kız birbirine benziyordu, tenleri göz renkleri. Belgin’le aralarında uçurum vardı.

Çocukluk anıları açılmıştı, Yasemin abisiyle aralarında geçenleri anlatıyordu. Belgin pürdikkat dinliyordu. Nalan da Ferdi’ye olan merakından gülümseyerek dinliyordu.

“Çok yaramazdı,” dedi Fahriye Hanım. “Bir an hiç akıllanmayacak sanmıştım.” Oğluna sevecenlikle baktı. “Ama öyle akıllandı ki...”

“Belgin de çok yaramazdı,” dedi Neşe Hanım.

Belgin’in gözleri büyürken annesine baktı. Asla anlatılmayacak insanların içinde yapmamasını istiyordu ama annesi ona bakmıyordu.

“Sürekli evi karıştırırdı, Belgin kayıpsa kesin ya mutfakta ya da yatak odalarındaydı. Banyoları kilitliyorduk deterjan yer diye çünkü bir kez çamaşır suyunu elinden almıştım. Evin içinde koşmadan yürüyemezdi.”

“Aynı Ferdi,” dedi Fahriye Hanım, gözleri merakla parlıyor Neşe Hanım’a bakıyordu. Dudaklarında tatlı bir gülüş belirmişti.

Ferdi ile Belgin göz göze geldiğinde gülümsediler ama Belgin’ininki ağlama isteğiyle doluydu. Taş olsa çatlardı ama Belgin ayakta duruyordu. İçi karmakarışık, dolmuş ve taşmış bardaklar gibi usulca akıtıyordu. Biri dokunsa düşer, devrilir, kırılırdı.

“On beş yaşında duruldu,” dedi Neşe Hanım. “Bir anda hepsini bıraktı, o hareketli kız gitti, yerine kararlı, ne istediğini bile biri geldi. Nalan da...” dedi annesi kızma bakıp. “Ablasının peşinde koşarken büyüdü. O ne yaparsa aynısını yapardı. Oturuyorsa oturur, koşuyorsa koşardı.”

Nalan ablasına döndü, ağladı ağlayacak, Belgin’in gözlerine *yapma* dercesine baktı. “Ablam benim idolüm, ne yapıyorsa doğrudur. İyi ki benim ablam.”

Belgin birleşik dudaklarını iki yana ayırıp gülümsedikten sonra başını eğdi. Çorbasından bir yudum almak için kaşığı kaldırdı. Kolu kanadıydı Nalan, başına gelen en güzel şeydi. Onun bir sözü bile kendini iyi hissetmesine yetebiliyordu.

“Benim de ablam vardı,” dedi Yasemin.

Belgin’in kaşığı havada kaldı. Metalin içindeki sıvıya bakıyordu. Kalbi hızlı attı, sertçe kaburgalarına çarptı. *Benim de ablam vardı...* İçi yandı, kavruldu ama ağzını bile açamadı.

“Keşke yaşasaydı, ben de gururla şöyle derdim,” dedi Yasemin, iç çekip yemeğini karıştırdı.

“Üzücü bir hikâye sanırım,” dedi Neşe Hanım, Serdar Bey ile karısına baktı. Fahriye Hanım kederli bir yüzle başım salladı. “Yaşamadı, Ferdi’den sonraydı.”

“Neyse...” dedi Ferdi bir anda değişen havayı dağıtmak için. Bu konu evlerinde açılmazdı, annesiyle babası konuşmaktan kaçınırdı. Açıldığında annesi ilk günkü gibi ağlıyordu. “Üzülme bacım, onların abisi yok.”

Kaçıncı olduğunu unuttuğu hançer bir kez daha kalbine saplandı ama başını kaldıramadı Belgin. Kaşığı dudaklarıyla buluşturdu. Lokma gitmekte zorlandıysa da yuttu. “Benim de abim var,” diyemedi. Söyleyemediği her sözcük yüreğinde paslı bir hançer gibi kaldı. Her söz hançeri çevirip canını yakıyor, o pas kanına karışıp onu zehirliyordu.

Neşe Hanım gülümsedi. “Doğru.”

“Benim ablam üç abi gücünde,” dedi Nalan. “Hava atma.”

Yasemin küçük bir kahkaha attı. “Fark ettim ama sen de yavru aslan gibi savunuyorsun. Eh, kız kardeş de kaderdir.”

“Ben senin de ablanım...”

Diyemedi. Sustu.

“Sıkıntı yok,” dedi Ferdi ellerini iki yana açıp. “Hepinize yeterim.”

“Yürü be abi!” dedi Yasemin gülümseyerek.

Sohbet konusu değişirken Ferdi, Nalan’a eğildi, Nalan da ciddi bir şey diyecek sandığı için yaklaştı. “Sen hariç. Sana başka yönden yeterim. Anlıyorsun ya?” Sırtarak geri çekilirken Nalan burnundan sakince solurken uzaklaştı, başını sallarken Ferdi genişçe gülümsedi.

Serdar Bey bakışlarını Belgin’in elindeki kaşığa çevirmişti. Hemen kaldırıp Belgin’in önüne düşmüş başını gördü. Arada kaldırıyor, eğreti gülüşler atıyordu ama ağzını açmuyordu. Karısıyla göz göze geldi, bir saniye sonra ikisi de ayrı yöne baktı.

Yemekten kalkarken kızları odaya gönderen Fahriye Hanım,

Neşe Hanım'la masayı topladı. Belgin tek daire olan evin arka tarafına geçerken etrafını izlemekten kendini alamıyordu. Yasemin kapısını açıp kızları içeri alırken yana çekildi. Belgin odaya adım attı, duvar dibinde tek kişilik bir yatak, karşısında dolu dolu bir kitaplık, kar beyazı duvarlar, uzun, yere kadar inen keten bir tül perde, yerde yeşil peluş halı, duvarda iki yapboz tablosu -biri Yasemin'in portresiydi- asılı duruyordu. En köşede büyük bir giysi dolabı, yüzünde de bazı fotoğraflar asılıydı.

"Ne kadar güzel..." dedi Belgin, yapboz tablosuna bakarken.

"Abim doğum günümde hediye etmişti, bin parça. Ne yaşadım bunu yaparken, hiç sorma." Durup tabloya bakıyorlardı, ikisinin de yüzünde tebessüm asılıydı. Belgin giysi dolabına yaklaştı. Beyaz mobilyanın üzerine yapıştırılmış fotoğraflara göz attı. Yasemin'in annesi, babası, abisi ve Nilüfer'le çekilmiş pozlarıydı. Aralarında kendisinin de olması gereken fotoğraflar... Ama yoktu. Hiç olmamıştı. Kayıp bir geçmişini araması onu yaralıyordu, "*Ben de olmalıydım, benim de odam burası olmalıydı,*" sözleri zihnini talan ediyordu. Belgin derin bir soluk alarak dönünce Nalan'la göz göze geldi.

"Kitaplarına bakayım," dedi Nalan, dikkatleri dağıtmak için. Üçü bir süre kitaplık önünde kitapları inceledi, annesinin sesini duydu Yasemin. Çayı alıp bahçeye gelmelerini söylemişti. Bahçeye çıktıklarında Ferdi ortalarda değildi, Serdar Bey de yoktu. Kadın kadına çayları içip sohbet ettiler. Kalkma vakti geldiğinde önce Belgin ayaklandı. Serdar Bey'le Ferdi de dışarı çıktı. Arabaya kadar eşlik ettiler, Belgin şoför koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. Son kez el sallayıp kapının önünde ayrılıp Gelincik Bulvarı'na kadar gitti. Gözleri kararıyor, ayaklarının altındaki pedalları karıştırıyordu. Arabada çıt çıkmıyordu, biri tek bir söz edip taşları oynatmayı göze alamıyordu ki en nihayetinde Belgin frene bastı. "Nalan sen götür, ben biraz yürüyeceğim."

"Belgin yapma kızım," dedi Neşe Hanım, içi gidiyor, üzülüyor ama elinden bir şey de gelmiyordu. Ana yüreği öyle köşede kanayıp duruyordu.

Belgin önünde uzana bulvara bakıyordu. "Yalnız kalmak istiyorum, lütfen anne."

Nalan yan koltuktan inerken Belgin kapısını açıp çıktı. Yorgun adımını yere basmadan önce çantasından telefonunu alıp arka cebine bıraktı. Nalan tek bir söz bile etmeden direksiyona geçip kapıyı çekti. "Dikkat et," dedikten sonra gaza basıp bulvar boyu ilerledi.

Belgin giden arabanın arkasından bakarken kımıldamadı. Işıkların aydınlattığı yolun sonu yok gibi görünüyordu. Araba gözden kaybolduğunda saatlerdir tuttuğu gözyaşlarını bıraktı. Geldiği yöne baktı, koşup gitse, "Ben sizin kızınızım. Beni de sevin, beni de sarın, bana da bir oda verin. Beni de Ferdi ve Yasemin gibi sevin, bana da abilik yap ben senin ablanım, sen benim kız kardeşimsin dese. Gerçek babasının karşısında dursa, ben senin kızınım, beni senden çaldılar, sen benim de babamsın," dese. Gerçek annesinin kollarından tutup sarsa, "Beni sen doğurdun, nasıl tanımazsın, hiç mi anlamadın, kör müsün ben sana benziyorum," dese... Kuru bir cesaret damarlarında hızla dolaşmaya başladı. Gidebilirdi. Diyebilirdi. Bağıra çağıra anlatabilir, içi çıkana kadar ağlayabilirdi. Her şeyi tüm gizemiyle bir kenara bırakabilirdi. Kalbinde heyecanla uçuşan kelebeklerle bir adım attı ama ikincisi havada asılı kaldı. Ellerini yüzüne kapatıp adımını geri çekti. Ters yöne döndü. Ellerini yüzünden çekip başım gökyüzüne kaldırdı, derin bir nefesle indirdi. Usul adımlarla bulvar boyu yürümeye başladı.

Hoş geldin kızım, hoş geldin abla, hoş geldin kardeşim mi diyeceklerdi? *Yirmi altı sene yoktun ama seni de severiz* mi diyeceklerdi? Belki evet, belki hayır. Ama hiçbir zaman Ferdi için bir Yasemin olmayacaktı. Yasemin için bir Nilüfer. Annesi ve babası için Yasemin ve Ferdi hep iki çocuğu olarak kalacaktı. O bağın kurulması imkânsızdı. Bu sokağa, bu mahalleye ve bu bulvara ilk geldiği gün arkasını dönüp gitmeliydi. Hata üzerine hata yapmıştı. Kendine ait bir hayatı vardı, istediği her şeye sahipti, istemediği kadar çok parası vardı. Bir babaya, bir anneye ve kardeşlere ihtiyacı yoktu.

Hiç bilmediği hayatı merak etmesi onu buralara sürüklemişti.

Bir ailesi daha vardı, tanımak, görmek, bilmek istemişti. Hata mı yapmıştı? Canı neden bu denli yanıyor, kalbi paramparça oluyordu?

Yarın sabah diplerinde gelinciklerin açacağı çınar ağacının yanındaki kaldırım taşına oturdu. Karşısındaki çınar ağaçlarına bakarken gözleri görüş algısını kapattı. Gözyaşları hızlı hızlı inerek görmesini engelliyordu. Yaştan bir perde gözlerine çekilmişti, alaca renkleri seçebiliyordu.

O insanlara karşı bir şeyler hissediyordu. Yasemin'i hem kıskanıyor hem de seviyordu. Ferdi en başta abi tavırlarıyla gönlünü fethetmişti. Annesinin sevecen ve anaç tavırları sıcaklık hissetmesine neden olmuştu. Babasını daha görür görmez kalbinden kıvılcımlar çıkmıştı. Biri ateşe üflemiş gibi kıvılcımlar uçuşup Belgin'in her yanını yakmıştı. Kan mı çekiyordu yoksa can mı?

Ellerini yüzüne bırakıp hıçkırarak ağladı, içinden gele gele kendini hiç olmadığı kadar serbest bıraktı. Biri kalbini eline alıp sıkıyor gibi acıyordu. Hiç bu kadar canı yanmamıştı, Ömer babası öldüğünde bile bu kadar canı yanmamıştı. Ailesini kaybetmiş gibi hissediyordu. Asla sahip olamayacağı o çekirdek ailenin kopmuş parçası olduğu için ağlıyordu. O tabloda kendini göremediği için ağlıyordu. Köklerinden koparılmış olduğu için ağlıyordu. Masadaki boş sandalyesi için bile ağlıyordu.

Yanında bir ayak sesi duyunca ellerini yüzünden çekip başını kaldırdı. Kalbi bir an paniklemişti ama yanına oturan Asaf'ı görünce başını ters yöne çevirip saçlarını ona doğru eliyle itekledi. Burnunu çekip tek eliyle gözlerini sildi.

"Al," dedi Asaf, elindeki kâğıt mendili uzattı. Belgin göz ucuyla bakıp başındaki elini çekip aldı. "Sağ ol," dedi ağlamaktan çatallaşmış sesiyle.

Asaf'ın sesli soluğu ikisinin arasında savrulup kayboldu. "Kalbini bu kadar kırmış olmadığımı söyle."

"Kırdın!" Belgin tekrar ağlayacak gibi dudaklarını büktü. "Ama senin için ağlamıyorum."

"Buna sevinmem gerekiyordu ama aksine üzüldüm. Neden

ağlıyorsun?” Belgin’e bakmak için başını çevirdi. Ağlama sesi onu buraya çekmişti, kim olduğunu gördüğünde canı yanmıştı Asaf’ın.

Belgin de hissetmiş gibi ona döndü. “Neden, biliyor musun?” derken tekrar ağlamaya başladı. Asaf başını iki yana salladı, hiç böylesine acı çeken bir kadın görmemişti. Acı kadının gözlerinden ve sesinden Gelincik Bulvarı’na iz bırakıyordu.

“Yaşama ihtimalim varken yaşayamadıklarım ağlatıyor beni. Çok acıtıyor, ne geriye dönebiliyorum ne ileri gidebiliyorum. Kaçırdıklarım canımı yakıyor ve hiç sahip olamayacaklarım.” Son sözü ağlamasıyla ağzının içinde kaybolduğunda Asaf yutkundu.

Sessiz ama yaralar içinde kıvranır gibi ağlaması Asaf’ın kalbine bıçak kesigi gibi çizip geçti. Anlamıyordu, anlaması için detaylar gerekiyordu ama Belgin’in konuşacağını da sanmıyordu. Gözlerinin içine sessiz hıçkırıklarıyla ama aslında çığlık atar gibi bakıyordu. Elini kaldırıp Belgin’in saçlarını yüzünün yanından geriye itti. Islak yüzüne parmaklarını bırakıp ileri geri sürükledi.

Belgin, Asaf ona dokununca daha fazla ağladı. Karanlıkta ışık bulan kaybolmuş ruh gibi gevşiyor, daha çok ağlamak istiyordu.

“İhtimaller bile ihtimal dahilindedir Megara. Böyle ağlama, belki bir ihtimal daha vardır.”

Belgin’in çenesi titredi, gözlerinden yaşlar akarken gülümsedi. Asaf otuz yıllık ömründe böyle acı bir gülüş görmemişti, Belgin’in bilemediği can yangını ona geçti. Canı yandı, kavrulup kül oldu. Asaf, Belgin’in yüzündeki elini çekip saçlarının arkasından dolayıp onu kendine çekti. Belgin yerinden kayıp Asaf’a yaklaştı, yeri hazır-
mış gibi başını adamın omzuna yasladı.

Asaf koluyla onu sarıp yakınına çekti, Belgin’in yeriymiş de hiç başını yaslamamış gibi yerini bulan kadınla rahat bir nefes aldı. Gelincik Bulvarı onlara şahitlik ederken elini Belgin’in kömür karası saçlarına bıraktı, elinin altındaki ipeksi telleri okşadı. “Bir daha böyle ağlama, hiç ağlama.”

Belgin gözlerini kapattıkça yaş düşürüyordu. Açmak da buradan da ayrılmak istemiyordu. Konuşmak istemedi, herhangi bir söz

onun acısını geçirmiyordu ve daha çok ağlayacağını en derinden hissediyordu. “Eve gitmek istemiyorum ama gitmem gerekiyor, an-nem merak eder.”

“O zaman seni eve götürelim,” diyerek ayağa kalktı Asaf, Belgin başını onun omzundan çekerken buz gibi olmuştu. Sıcaklık kaybolurken ona olan kızgınlığını hatırladı.

Hata yaptım, aklım başıma geldi.

“Aklın başında mı?”

Asaf başını gökyüzüne kaldırıp küçük bir gülüşle indirdi, Belgin’e bakarken gülümsedi. “Değil, sanırım sende düşürdüm.” Elini Belgin’e uzattığında Belgin gülümsedi, elini Asaf’ın elini içine bıraktığında parmaklarıyla ince beyaz eli kavrayıp ayağa çekti Asaf. Artık ağlamıyordu ama gözleri perişan hâldeydi. Kaldırdığı kadının elini bırakmadı. Dibine kadar çekip tepeden baktığında Belgin başını kaldırdı.

“Çok gizemlisin, anlayamıyorum.”

“Herkesin sırları vardır.”

“Seninki canımı yakacak gibi hissediyorum.”

“İnan, seni bağlayan hiçbir şey yok, yanan benim canım.”

“Beni sen bağlıyorsun, aynı ipin ucunda sallanıyoruz.”

“Kaç kurtar kendini, senin aksine benim aklım başımda.” Elini Asaf’ın elinden çekti, bir adım geriledi. Adamın karanlıktan parlayan koyu renkli gözlerine bakıp arkasını döndü. Çınar ağaçlarının arasından karşı yola geçerken Asaf gözlerini öfkeyle yumdu. Sakince açıp bahçe kapısından giren kadını izledi.

“Kaçmak için geç, kalmak için erken Megara...”

6. Bölüm

Sabah dokuzda spor ayakkabılarını ayağına çekmiş, rahat olsun diye keten, krem rengi bir pantolon, üzerine yapışan dar bir tişört giymiş hâlde bahçe kapısından çıktı Belgin. Saçlarıyla bugün uğraşmamak için Nalan’a sıkıca ördürmüştü, tek bir saç teliyle bile uğraşmak istemiyordu. Aysel ablasına giden kısa mesafede kapının önündeki siyah lüks araç dikkatini çekti.

“Acaba misafiri mi var?” diye düşünse de bahçe kapısını açtı. “Aysel abla.” Evin kapısı açıktı, hiç kapanıyor muydu, onu bile bilmiyordu.

Kapıya doğru yürüdü ama mesafe bıraktı. “Aysel abla,” diye seslendi bir kez daha. Çardağa döndü, bahçenin bir yerinde miydi acaba düşünceleri zihinde kol gezerken, “Oğlu var, olur mu?” sesiyle başını çevirdi.

Oğlu, oğlu olalı böyle iki dirhem bir çekirdek miydi yoksa bu sabah özel bir şey mi vardı? Asaf’ı baştan ayağa süzerken saniyeler geçti. Asaf spor ayakkabılarını giyerken incelemeye devam etti. Baştan ayağa siyah giyinen Asaf, *ben yakışıklıyım, ben markayım, ben buradayım ve tekim dercesine karşısına geçti.*

Belgin gözlerini kısıp tekrar baştan ayağa alıcı gözle süzdü. Durduk yere canı sıkıldı ama neden, onu bile sorgulamadı. “Nereye

böyle?" Bu soruyu sorduğuna pişman olmayacaktı, sanki hakkıydı sormak ve cevap beklemek. O kadar kendinden emindi.

"Hesap mı veriyorum yoksa komşuların genel bakış açısı olan sorusu mu?"

Saçlarını da taramış, her zaman dağınık ve karışık duran koyu kumral saçlar. "Nereye çekersen çek, hayırdır?"

"Ama olmaz ki." Asaf alayla gülümsedi. "Komşu soruyorsa başka, sen soruyorsan başka cevap verebilirim."

Gözlerini kısan Belgin sağına soluna bakıp Asaf'a döndü. "Doğru cevabı ver, kâfi."

"İşim var!" Asaf başını uzatıp hırsla cevapladı. "Sana ne?"

"Komşuya verilecek cevap bu! Ayrıca ne demek sana ne? Hukuksuz hukukumuz var bizim, konuş! Yoksa sen dün gece düşürdüğün aklını mı buldun? Yeni aklınla bir haltlar karıştırmaya mı gidiyorsun?"

"Sen beni kiminle karıştırıyorsun bilmiyorum ama sana hesap vermeyeceğim. Hem ne bu havalar? Sabah bana *günaydın aşkım* mesajı atmışsın gibi. Ben sana soruyor muyum?"

"Sor hadi," dedi ellerini beline atıp. "Cevap veremeyeceğim şeyleri yapmayı on beş yaşında bıraktım."

Asaf onu baştan ayağa süzdü. "Bu kılıkta ancak sahile inersin."

"Ama sen bu kılıkta çok cevizler kırarsın."

"Biraz daha devam edersen, kafamı duvara vurup kıracağım Belgin!" dedi sessiz bir öfkeyle. Annesi duysun istemiyordu ama yetmişti de.

"Kır! Bende olmayan kafanın sende ne işi var!"

"Bu sabah güneş gibisiniz Belgin Hanım, içimi açıyorsunuz. Aklınız başınızda mı?"

"Sana ne? Akıl benim değil mi?"

"Bu ne sinir kızım, kendine gel. Dün gece beni yolun ortasında bırakıp giden sen değil miydin?"

“O dünde kaldı, nereye gidiyorsun?”

Asaf sinirle gülümsedi. “Günaydın öpücüğü verirsen söylerim.”

Belgin’in gözleri büyüdü, bir adım geriye çıktı. “Başka?”

“Çok ihtiyacım var Megara, şansım olsana.”

Belgin anlamak istercesine gözlerini kısarken kapının önündeki kadını fark etti. Yeni çıkıyordu, tülbentini bağlayarak geliyordu Aysel Hanım. “Hoş geldin güzel kızım.”

Asaf’a ters bir bakış atıp annesine dönerken gülümsedi. “Hoş bulduk Aysel abla, sana bir işim düştü.”

Terliğini giyen kadın yanlarına geldi. “Hayır olsun.”

“Hayır hayır. Dişçiye açıyorum ya, bana çalışan lazım. Biri diş hekimi asistanı olacak, biri de gelen gidenle ilgilenecek, iki kadın arıyorum. Genç bir kız olursa iyi olur, kapı açıp giriş işlemi falan yapacak. Sen bilirsin, buralarda var mı böyle genç kızlar ve asistanlık arayan birileri?”

“Asistanı bulur muyum bilmem ama diğerini bulurum. Diş hekimliği okuyan biri var mıydı Asaf?” derken oğluna döndü.

“Hatırladığım kadarıyla yok anne ama diğer asistan için Murat’ın kız kardeşi var.” Belgin’e döndü. “Olur mu?”

“Olabilir, bir görüşelim, ben de diğer asistan işini hallederim.”

“Ben Murat’ı ararım, gelir bugün yanına.”

“E güzel, çözüldü o zaman,” dedi Aysel Hanım, oğluna döndü. “Senin randevun kaçtaydı oğlum, geç kalma.”

Belgin duyduğu sözlerle Asaf’a döndü. Randevu mu? Ne randevusu? Annesi de biliyordu ve saatliydi. Onca kıskançlık krizine ne gerek vardı ki zaten, sabahın dokuzunda kiminle buluşabilirdi. Pişmanlıkla ensesini kaşırken Asaf sırtıyordu.

“Birazdan çıkacağım.”

“Ben de gideyim, eşyalar gelecek bugün, çok işim var.”

“Allah işinizi rast getirsin çocuklar, görüşürüz.” Aysel Hanım eve doğru giderken Belgin Asaf’a yandan bir bakış atıp bahçe kapısına yürüdü. Asaf da arkasından geliyordu.

Kapıdan çıkıp dönerken önündeki arabanın kilitleri açıldı, istemsizce durdu Belgin. Kara şimşek gibi parlıyordu. “Senin mi?”

“Benim.” Asaf kapısını açıp kolunu araca yasladı. “Yok mu bir öpücük?”

Belgin sinirle gülümsedi, başını sağa sola salladı. “Mahallenin orta yerinde, aklını mı yedin?”

“Mahallede olmasak öpeceksin yani?” Tek kaşını kaldırıp heyecan ve merakla cevap bekliyordu Asaf. Dudaklarında o çekici gülümsemesiyle Belgin’in aklını başından aldığını bilir gibi.

Geniş gülümsemesiyle yaklaştı Belgin, aralarında arabanın kapısı vardı. “Asaf?” dedi tatlı tatlı.

Asaf kapının üzerinden başını uzatırken Belgin’in güzel yüzüne bakıp iç çekti. “Söyle güzel ve tehlikeli kadın.”

“Dün sabah kalbimi kırdın, dün gece yanımda oldun, bu sabah öpücük istiyorsun. Ne yaşıyorsun Asaf?”

Asaf dudaklarını büküp yeşil gözleri ardından da kırmızı dudakları iç çekerek süzdü. “Emin ol, ben de bilmiyorum, çağılayan gibi akıyorsun, ben de sürüklenip gidiyorum.”

“Sen neden bana öyle davrandın?” Gözlerini kısmış, gelecek doğru bir cevap bekliyordu. “Durduk yere?”

Asaf da bilmiyordu, öyle davranmak bilinçli yaptığı bir şey değildi. Tüm gece beyninde dönen soru işaretleriyle sabah Belgin’in birleşmesi ortaya saçma sapan şeyler çıkarmıştı. Dengesinin bozuluyor olduğunu Asaf da pekâlâ biliyordu. Engel olamıyordu, canını sıkan da buydu. Belgin’in hissettirdikleriyle neden burada olduğu aklını karıştırıyordu. “Sen bana bir öpücük ver, bunu akşam konuşalım.”

Sağına soluna bakınarak yaklaştı. Allah’tan önlerindeki iki ev onlarındı, diğer tarafta da bulvar vardı.

Yaklaşan kadının çekiciliğine kapıldı, gözleriyle takip ediyordu. Belgin etrafına bakmaya devam ederken yaklaşıyordu, aralarındaki kapı Asaf’ın canını sıkmaya başlamıştı. Bakışları Belgin’in parlak dudaklarındaydı ve beyni çalışmayı kesmek üzereydi.

“Tamam, akşam buluşuruz.” Belgin, Asaf’ın yanağına hızlıca buse kondururken arabanın kapısından destek alıp uzanmıştı. Geriye çekilirken yeşil gözleri ıslıl ıslıl, güzel dudakları tatlı tatlı kıvrılmıştı.

Dönerek uzaklaşırken Asaf onun arkasından gülümseyerek bakıyordu. Eli yanağına uzandı, mahallenin ortasında, Gelincik Bulvarı’nın dibinde hayatında gördüğü en güzel kadın tarafından öpülmüştü. Öylesine söylediği bir sözdü, öpeceğini asla tahmin etmemişti. Yanağındaki ateş bedenini sararken uzaklaşan kadın kalbini de alıp götürüyordu. Kocaman gülüşüyle arabasına bindi, gaza bastı.

Eşyalar daireye taşınırken Belgin içeride onlara yön veriyordu, Nalan da kapısı açık olan karşı dairenin önünde duvara yaslanmış Ferdi’yle konuşuyordu.

“Ver adresi, gidip geleyim diyorum Ferdi!” dedi Nalan.

“Bekle gülüm, şu adamlar gitsin, birlikte gideriz.” Ferdi içeri girip çıkan adamların başında bekler gibi gözleri kısık bakıyordu. Tiplerini de beğenmemişti zaten.

“Adamlar ne alaka Ferdi?” Nalan ağzı açık bakıyordu.

“Ablanı bu tipsizlerle baş başa mı bırakalım?”

“Onlar taşıma şirketi çalışanları, ne olacak?”

Ferdi ona kınar gibi baktı. “Erkekleri asla tanımıyorsun, değil mi?”

Nalan göz devirdi. “Senin gibi değişimini mi, evet, tanımıyorum. Hem sana ne ablamdan?”

“Ne demek sana ne kızım! Komşu kızı işte, bacım sayılır.”

“Ben de komşu kızıyım, bacın mıyım?”

Ferdi sırtarak kolunu pervaza verip başım Nalan’a yaklaştırdı. “Seni azlettim.”

Nalan kollarını göğsünde bağlayıp gülümsedi. "Sebeb?"

"Seni görünce kanım kaynıyor Nalan, dünya daha hızlı dönüyor." Gözleri kısık, dudakları küstahça kıvrılmıştı.

Nalan bedenini sarsan sessiz gülüşüyle başını dışçıye çevirdi. "Acaba neden?" dedi yüz ifadesini düzeltip Ferdi'ye dönerken.

Ferdi üstten bakarken yeşil gözlerini tutkuyla kısmıştı. Arada bir Nalan'ın tatlı dudaklarına bakıyor ama toparlanıyordu. "Bunu bu akşam baş başa mı konuşsak, ha gülüm?"

Nalan omuz silkti. "Evden çıkamam."

"Niye kız, abin mi izin vermez?"

Nalan ona hızlı bir bakış attığında çemkirmeye hazırlanıyordu ki Ferdi'nin yüzünde o saçma gülüşü görünce dalga geçtiğini anladı. "Abim ve babam yok diye bana her istediğinde ulaşacağını mı sanıyorsun?"

"Evet." Ferdi daha geniş gülümsedi. "Ama yalan mı bahtımın kara güzeli?"

Maço tavırlar, asla tasvip etmediği argo kelimeleri itici bulmak için içindeki elit kadını arıyordu Nalan ama Ferdi'nin yanında o kızıdan eser yoktu. Tüm bu sözler bu tavırlar ona yakışıyordu. "Yorgun olmazsam bir düşünebilirim. Şimdi adresi ver, gidip tabela işini çözeyim yoksa kafama göre bir dükkân bulacağım."

"İkisine de hayır, birazdan biter, birlikte gideriz."

"Kendi işimi halledebiliyorum Ferdi!" Kahverengi gözlerine öfke oturdu. "Birine ihtiyacım yok."

"Atarlanma yavrum, sakın ol. Ben de biliyorum yapabildiğini ama ne var yani birlikte gitsek?"

Adamların hepsi, toplamda beş kişi, daireden ellerini savurarak çıktıklarında konuşmayı kesip doğruldular. En sonda Belgin belirdi kapıda, adamlar asansöre binip gidince üçü kaldı.

"İyi hadi, gidelim." Ferdi kendi ofisinin kapısını çekerken Nalan göz deviriyordu.

“Sen daha gitmedin mi?” Belgin’in şaşkın bakışları kardeşinin üzerindeydi. Duvardan kendini alıp ablasına ilerledi.

“Ferdi izin vermedi, seni burada, bu adamlarla yalnız bırakmazmış.”

Belgin kaşlarını çatarken Ferdi’ye bakıyordu. “Neden?”

Ferdi asansörün metaline dokunup tozunu kontrol ediyordu.

“Bacısısın ya, göz kulak olmak istemiş.”

Belgin’in çatılan kaşları usulca açılırken bakışları Ferdi’yi buldu. Gözlerinde başlayan gülümseme dudaklarına kadar ulaştı. Daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını. “Bunu Asaf için de yapacak mısın?”

Ferdi, Belgin’e dönerken sırtıyordu. “O konuya karışamıyorum.”

“Yürü çıkma abi!” Nalan asansör düğmesine bastı.

“Mobilya eksik Nalan,” dedi Belgin. “Senin ders vermen için masa ve sandalyeler lazım, onları da hallet. Ben buradayım, beklerim.”

“Tamam abla.”

Onlar asansöre binerken Belgin dairesine girip kapıyı kapattı. Eşyalarının şeffaf örtülerini açmaya koyuldu. Yerleştirdi, dizdi, yerleri sildi. Bazı makinelere dokunmadı, erkek kuvveti istiyordu, Ferdi’ye çektireceğini düşündü. Küçük bir odayı röntgen cihazını yerleştirmek için ayırmıştı. Kullanılmaya hazır odadan çıkıp ofisi olarak kullanacağı odaya geçti. Masasının kamuflesini açtı, kutulardaki özel eşyalarını, diplomasını çıkarttı. Duvara çiveler gerekiyordu. Çıkarttıklarını masasına yerleştirirken eline gelen çerçeveye dokundu. Annesi, babası, Nalan ve kendisinin olduğu mutlu günlerden kalan fotoğrafa uzun uzun baktı. Her şeyin yalan olduğunu öğrendiğinde yıkılan dünyasıyla baş başa kaldı. Parmaklarını babasının üzerinde gezdirdi. Kızamıyordu, nefret edemiyordu. O kadar sevmişti ki kötü söz bile edemiyordu. Öylesine özverili bir baba olmuştu ki kötüsün diyemiyordu. Gözleri doldu, çenesi titredi ya-nağından bir damla yaş düştü. Kalbi kırıldı, kırgınlıktan başka bir duygusu yoktu babasına.

Zil sesiyle kendine geldi, fotoğrafı bırakıp odasından çıktı. Dürbünden bakmadan kapıyı açtı. Karşısında sabahki şıklığıyla Asaf'ı gördü.

Asaf ilk bakışta anladı ağladığını, gözleri kısılrken içeri adım attı. "Yine mi ağlıyorsun?"

Belgin gülümseyerek yanaklarını sildi. "Babamın fotoğrafını gördüm, iyiyim." Kapıyı kapattığında Asaf ona bakıyordu. Elindeki kahverengi kâğıt torbayı uzattı. "Zor olmalı, üzölme diyemem ama bunu kabul edersen sevinirim. Belki seni mutlu eder."

"Hediye mi?" Nemli gözleriyle gülümseyerek torbayı aldı. "Gel, odama geçelim, ben de düzenliyordum." Belgin önde, Asaf arkasında odaya girdiler. Masanın önündeki ahşap koltuklara karşılıklı oturdular. Belgin torbadan paketi çıkardı. Gülümseyen gözleriyle Asaf'a baktı. "Çok incesiniz Asaf Bey."

"Zarif olan sizsiniz Belgin Hanım, yansıyor diyelim."

"Çok da gönöl çelensiniz." Asaf'ın keyifli bal gözlerine bakmayı kesip paketi nazikçe açtı. İçinden cam çerçeve çıktı. Zarif ve şıktı. Az önce bir çerçeve yüzünden ağlıyordu, şimdi yeni bir başlangıç dercesine elinde boş bir çerçeve tutuyordu. Gözleri tekrar dolarken Asaf'a baktı.

"Şimdi neden ağlıyorsun?" Asaf hem şaşkın hem de üzgündü. Sürekli ağlamasına bir anlam vermeye çalışsa da imkânsızdı. Belgin tam bir muammaydı.

"Hiç, çok beğendim. Teşekkür ederim." Masasının üzerine bıraktı. "İçine güzel bir fotoğraf koyacağım."

"Koyma," dedi Asaf kollarını dizlerine verip eğildi. "Neden?" dedi Belgin kaşlarını çatıp.

"Şimdi koyma, biraz boş kalsın. Belki güzel değil de özel bir fotoğraf koyarsın." Başını yana yatırmış, sevimlilikle gülümsüyordu. Gözlerinde pek çok renkli bulutlar gelip geçiyordu. Geleceğe dair güzel şeylerdi.

Asaf'ı dinlerken şaşkınlığı gülümsemeye dönüştü. Bizi, iki-

mizi yerleştirirsin diyordu, belki diyordu. “Neden olmasın.” Bir birlerine tatlı tatlı bakarken gülümsemeleri evreni sarıyor, ikisini içine alıyordu. Aşk öyle iki çift gözle bulunduğu ortamı ısıtan tek duyguydu. Gözlerden gözlere kurulan bir köprü, biri ona gidiyor, biri ona geliyordu. Aslında kalpleri yer değiştirip sahiplerine yürüyordu.

Odanın içinde dönen havayı zil sesi dağıttı. Belgin kucasında kileri masaya bırakıp ayağa kalktı. “Nalan’dır, tabela için çıkmıştı.” Kolundaki saate baktı. “Saat altı mı olmuş?” Kapıyı açınca geriye çıkmak zorunda kaldı. Nalan söylenerek içeri giriyordu, Ferdi de arkasındaydı.

“Az daha adamı dövecektin!”

“Merhaba bacım.” Ferdi keyifle yanından geçerken Nalan’ı duymuyor gibiydi. Belgin’in kaşları havadaydı. “Merhaba.” Kapıyı kapatıp ikiliye baktı. “Ne oldu?”

Nalan, Ferdi’ye döndü ama gözlerinden alev çıkıyordu. “Ne olacak? Ferdi Bey adam bana yan baktı diye hesap sordu.”

“Ne diye bakıyor, bakmasın. Yanında ben varım, ben! Adamlık mı yaptığı?”

Asaf ofis odasından çıkıp omuzunu pervaza verip ayağını çapraz yaparken kollarını göğsünde bağladı. “Bence değil.”

“İşte!” Ferdi onu haklı çıkaracak bir dal bulup sarıldı. “Oğlum yan falan değil, aval aval bakıyordu. Kıracaktım ağzını burnunu, verecektim eline.” Öfkeyle eli havada kaldı, Asaf’a bakıyordu.

Belgin ve Nalan donup kalan Ferdi’ye bakıyordu. Neden taş gibi kesildiğini anlamaya çalışıyorlardı ki Ferdi, “Gidip kırayım, geleyim,” diyerek kapıya döndü. Belgin önüne geçip kapıyla arasına girdi. “Aaa! Ama daha neler.”

“Çekil bacım, hak etti o.”

Nalan burnundan soludu. “Ben seninle ne yapacağım Ferdi?”

Asaf’ın küçük kahkahasıyla Belgin de sırtıttı. Belgin’in bakışları Asaf’a kaymıştı, ne güzel gülümsüyordu.

Ferdi başını sağa sola esnettikten sonra Nalan'a baktı. "Gel, biz bunu dışarıda konuşalım."

"Seninle çay içmeye bile gitmem. Leydilerin gideceği okullardan mezun oldum, hanımefendiliğin kitabını yazarım. Centilmeni bir kilometreden tanırım ama sen bildiğin kalassın!"

Ferdi yeşil gözlerini kırparak bakıyordu, çok da umurundaydı hangi okuldan ne şekilde mezun olduğu. "Centilmen? O ne?"

"Senin gibi olmayan!" diye kükredi Nalan.

"Kızım biz Çengelköy çocuğuyuz, bilmeyiz leydi falan! Centilmen olup yanımdaki kadına baktıracağıma kalas olur, çarparım hem de öyle sert çarparım ki kendini hastanede bulur."

Nalan tek ayağını yere vurup arkasını dönüp herhangi bir odaya girdi. Oraya neden girdiğini bile sorgulamadı, yeter ki Ferdi'yi görmesindi.

"Neye bu kadar kızdı, anlamadım." Ferdi kapanan kapıya bakıyordu, Belgin'e komik gelen bakışı gülmesine neden oldu. "Nalan maço sevmez." Fısıltı gibi sesiyle yaklaşıp konuştu.

"Eyvah eyvah..." dedi Asaf.

Ferdi'nin çatılan kaşları Belgin'e dönmüştü. "Ne seviyormuş?"

"Dedi ya, centilmen. Nazik, kibar, düşünceli."

Çatılan kaşları usulca açıldı, başını geriye çekerken kapanan kapıya bakıyordu. "Adam değil, sünepe seviyor!" diye bağırdı.

Belgin ellerini havaya kaldırıp ben bilmen dercesine dudaklarını büktü. Ferdi yüzünü buruşturup ana kapıyı açtı. "Neyse, biraz sakinleşsin." Çıkıp karşı daireye yürüdü.

Asaf da yaslandığı yerden doğruldu, Belgin'e doğru ilerledi. Açık kapıdan Ferdi'nin kendi ofisine girişini izledikten sonra Belgin'e döndü. "Ablası ne seviyor?" dedi en tatlı hâliyle. Sanki daha nasıl tatlı olunur, her saniye Belgin'in gözüne kendini sokup duruyordu.

Belgin dudaklarını keyifle kıvrırken gözlerine tatlı bir bakış kondurdu. "Ablasına fark etmez, galiba ruhumda Çengelköy kızı olmak var. Üzmeseydi yeter."

Asaf bal gözlerine kadar gülümsedi, onun kadar cesur değildi. Dokunamıyordu ama deli gibi de istiyordu. “Olur. Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz, geldiğin için teşekkür ederim.”

Asaf karşı dairenin açık kapıma ilerledi, Belgin bedenini kapıya verip onu izledi. Asaf kapıyı kapatmak için dönerken Belgin de kapattı. Bakışları son kez birleşmişti.

Kapı kapanınca Nalan odadan çıktı, Belgin’e doğru gelip çemkirdi. “Senin bu odunun kardeşi olmanı kaldıramıyorum abla.”

“Neden?” Belgin ofisine doğru ilerlediğinde Nalan onu takip etti. “Ne demek neden, senin gibi ince bir kadın bu adamın kanından olamaz!” Hırsla ellerini beline yerleştirdi. Belgin, Asaf’ın hediye ettiği çerçeveyi eline alıp parmaklarını camın üzerinde gezdirdi. Kardeşine bakarken sırttı.

“Sen beni bir de sabah görecektin. Asaf’ı iki dirhem bir çekirdek görünce nereye diye hesap sordum.”

Nalan’ın gözleri büyüdü. “Sen? Ne hakla?”

Belgin omuz silkti. “Hak aramadım ki. Kız arkadaşı değilim, nişanlısı, eşi, hiçbir şeyi ama sordum. Hem de öyle kibarca falan değilim. Tıpkı Ferdi gibiydim, durup mantık bile aramadım. Bence ben kesin bu ailedenim, gen testi istemez.”

Nalan’ın omuzları gevşedi, yüzü çaresiz bir hâl aldı. “Abla çok maço,” derken ağlıyor gibi inledi.

“Ama sevimli, trip atmıyor, sana kötü davranmıyor veya seni aşağılamıyor, değil mi?”

“Yok, yalan söyleyemem, hiçbirini yapmıyor.”

“Sahiplenici, korumacı ve gözü kara. Biraz kıskanç, biraz da fevri ama bu durum geçici. Şu an sen onun kız arkadaşı değilsin, sana sahip değil. Sendeki duyguları bilmiyor, sana yaklaşmak için her yolu içinden geldiği gibi deniyor. Olur da bir ilişki içine girerseniz daha rahat davranacak çünkü bilecek ki sen de onu istiyorsun.” Çerçeveyi masasının çekmecesine bıraktı. İleride bir gün o özel fotoğraf için bekletecekti.

Nalan koltuğa oturup arkasına yaslanırken elini alınına verdi.
“Beni deli ediyor.”

“Hangi yönden?” Belgin de karşısına oturup kardeşine baktı.

“İki yönden de.”

Nalan gözleri kapalı gülünce Belgin de ona eşlik etti. “Bu iyi bir şey.”

“Of abla ya ...”

7. Bölüm

Gece saat onda Belgin'in telefonuna mesaj düştü. Nalan'la tırnaklarına bakım yapıp oje sürdükleri anda, Belgin bordo ojelerini kurutmaya çalışırken. Nalan başını çevirip yatağın üzerinde duran telefona baktı. "Herkül diyor."

"Ya... Unuttu sanmıştım." Elleri havada gözleri çakmak çakmaklı. "Açsana."

Nalan telefonu alıp şifresini girip açtı. "*Seni evin karşısında, bulvarda bekliyorum.*"

Belgin elleri havada yataktan atladı. "Dolaptan ince bir hırka çıkarsana, böyle gidemem."

Nalan ayağını yere basıp doğruldu. "Gitme zaten, üstünde bir şey yok gibi. Anadolu çocuğunun aklım karıştırma, masum şeyler bunlar." Dolaptan uzun ince bir hırka çıkarıp yatağa bıraktı. "Annem uyudu, sen de ne zaman gelirsin bilinmez. Ben de yatacağım, bu sokakta zaman geçmiyor gibi hissediyorum."

Bu kez de Nalan'ın telefonuna mesaj düştü. Ekrana bakarken, "Malkoçoğlu yazmış," dedi.

"O kim?" Belgin merakla bakıyordu, elleri hâlâ havadaydı.

"Abin, kim olacak."

Belgin kahkaha attı. “Deme öyle ya.”

Nalan ablasına sert bir bakış attı. “Sen hayırdır, ısınmaya başladın sanki. Senin kardeşin benim, ben, olay çıkar bak, kan çıkar.”

Belgin kollarını iki yana açıp Nalan’a sarıldı. “Benim kardeşim kuskanırmış da...”

Nalan ablasından koparken omuz silkti. “Ağır geliyor.”

“Belli, içinden Ferdi çıkmak üzere.”

“Ay abla, deme şöyle.”

“Bırak şimdi, ne diyor bak.” Tırnaklarının kurduğuna emin olup hırkaya uzandı. Nalan da mesajı açıp okudu.

“Sokağın başında bekliyorum, sahile gidelim mi?” Ablasına bakıp sırttı. “Sahil olur.”

“İyi hadi, giyin. Ben de annemi bir kontrol edeyim. Olur da uyanır diye not bırakayım.”

“Tamam.”

Abla kardeş evden sessizce çıktılar, sokak zaten sessizdi, demir kapıyı usulca kapattılar. Ferdi’nin arabasının yanar farlarına doğru ilerledi Nalan. “Görüşürüz.”

Fısıltıyla, “Görüşürüz,” dedi Belgin, sağına soluna bakınarak bulvara ilerledi. Yürüyüş yaparız diye düşünmüştü ama Asaf’ın arabasını görünce kapıyı açıp girdi. Bir kolu direksiyonda, kendine bakan Asaf’a döndü. “Unuttun sanmıştım.”

“Sen unutulacak kadın mısın?”

“Büyük laflar da eder...” Belgin gülümseyerek yola baktı. “Sür de gidelim o zaman, kimseler görmeden.”

Asaf da yola dönüp gaza basmadan önce aracın iç ışıklarını kapattı. Bulvardan çıkarken, “Ama çok uzağa gitme, kıyafetim herhangi bir yer için uygun değil. Ayağımda bile bahçe terliği var.”

Asaf kısa bir an başını çevirdi, hızlı bir göz attı. “İlk buluşma için çok şıksın.”

“Dalga geçme!” dese de gülümsüyordu. “Buluşma sayılmaz bu,

Nalan'la bakım yapıyorduk. Oje sürdüm, o arada yazdın. Ne bulduysam giydım." Doğal bir tavırla elini direksiyona doğru uzattığında Asaf bordo ojeleri görmek için ışığı yaktı.

"Yakışmış."

"Değil mi?" Belgin iki elini birden uzattı, beğeni dolu bakışları tırnaklarındaydı.

Asaf'm içi akıyordu Belgin'e, kalbi koşup yorulmuş da nefes nefese kalmış gibi daralıyordu. Beyaz ellerinde, incecik parmakların üzerindeki parlak bordo renk aklını karıştırıyordu. Belgin'in doğallığı, içinden geldiği gibi davranışları ona ilgisinin, heyecanının artmasına neden oluyordu. Dediği gibi sanki Çengelköy'de büyümüş, buraların tozunu yutmuş gibi alışkındı. Birkaç hafta önce değil de uzun yıllardır tanışıyorlarmışçasına bir havası vardı.

Ve tüm bunların yanında aklına oturmayan bir gizem.

Ne önemi vardı ki? Sevmek engel olunamaz bir duyguydu. Acı çekeceğini de bilse insan, yine de severdi. Üstüne üstlük de pişman olmazdı.

Belgin'in havadaki elini tuttu, sol elini elinin içine aldığı anda aklındakiler uçup gitti. Sıcak tenin verdiği bir his vardı, daha önce tatmadığı, bilmediği ama sabırla beklediği. Elinde kıvılcımlar oynasıyordu. Bileğine yayıldı, oradan hızla kalbine hücum ettiğinde arabayı kenara çekip motoru susturdu.

Belgin elini kavrayan ele bakarken de hissettiği tenin ona verdiği hazla kısa bir an bocalasa da hemen toparladı. Şaşkınlığı tatlı bir gülüşe dönerken midesindeki kelebekleri hissetti. İlk kez bir erkek o beklemediği anda elini tutuyordu. Öyle birden, ansızın iki tenin çarpışmasındaki o sessiz gürültüyü içinde duydu. Kalplerin birbirine değişimin sesi idi. Araba durduğunda da ellerine bakmaya devam etti. Bedeni kaynar kazanlarda kalmış gibi ısınmıştı. Beyaz yüzüne kan hücum ettiğine emindi ama görülmeme olasılığından rahattı. Sokak lambalarının aydınlattığı yolda loş ışık onlara alan tanıyordu.

"Yakından bakayım." Asaf'ın yüzünde haince bir gülüş, gözlerinde erkeksi bir tutku dolanıyordu. Belgin'in iki elini birden tutup

tırnaklarına bakarken parmaklarını bordo renkler üzerinde gezdirdi.

Belgin içinin titrediğini hissediyordu, yaz günü ayazda kalmış gibi. Ani bir ısınma, birden soğuma. Ne olduğunu kavrayamıyor ama çok da ilgilenmiyordu. Anı yaşıyordu.

“Ellerimi tutuyorsun, adım koymadan hem de. Niyetini anlamadım.”

Asaf dudaklarını bükse de kıvrımlarında gizli gülümsemeler asılıydı. Parmakları hâlâ ince beyaz elinin üzerinde geziniyordu. “Geçenlerde tanıştık ama sende tanıdığım bir şeyler var.” Gözlerini Belgin’e dikti, zekice, arayıp bulmak ister gibi bakıyordu.

Annesi babası bile çözemedi, Asaf hissediyordu. Yaralandığını hissediyordu, kalbi gerçek ailesi tarafından kırıldı. Yutkundu. “Çabuk uyum sağlarım, o yüzden böyle hissediyorsun. Neden öyle davrandın, bana onu açıkla?”

Asaf hâlâ ellerini tutup usulca okşuyordu, bu hareketi ömrünün sonuna kadar yapabilirdi. “Seni tanımıyorum, neden mahalleye geldiğini anlayamıyorum. Aklım karışıyor, düşünüyorum ama mantığıma oturmuyor.”

“Anlaşıldı, varlıklı olmam seni düşündürüyor. Belki haklısın, böyle bir mahallenin varlığından bile habersizdim. Birden pat diye geldim, hayatımı değiştirdim ama bunun için geçerli sebeplerim var. Ne olduğunu sorma çünkü açıklayamam.”

İşte Asaf burada tıkanıyordu. “Neden?”

“Zordayım, çok zorda. Bir gün bu mahallede ya sonsuza kadar kalacağım ya da geldiğim yere döneceğim.”

Karışık aklını daha da bulandırmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu Belgin. Ne yapardı şimdi Asaf, sevsin de gitmesini mi izlesin? Sevsin de kalmasını mı sağlasın ve hangi şartlar altında? “Aklım karıştı ama sen bulandırdın.”

“Seni üzecek bir şey yapmayacağım, sadece bunu bilsen yetmez mi?”

“Bir gün gidersen de üzülebilirim.”

Her şey ters gittiğinde veya hiçbir yere gitmediğinde ne olacağını Belgin bilmiyordu ki Asaf’a desin. “Ben de kalmak istiyorum ama bazen istediğimiz şeyler olmaz. Ben sana olabilirliği mümkün bir şeyden bahsediyorum.”

“Biraz saçma değil mi? Ne yapmak istiyorsun, bir şeyler yaşayıp istediklerin olmadığında beni burada bırakıp gidecek misin?”

Gitmesi gerekiyordu, gerekirdi. İstediklerinin ne olduğunu bile tam anlayamamıştı ama öyle bir gün de gelebilirdi. “Neden sadece benim tarafımdan bakıyorsun, gitmemem için bir şeyler yapman gerekmez mi? Ne kadar da kendinden eminsin? Belki sen beni istemeyeceksin, belki ben sana uygun değilim.”

Asaf komik bir şey duymuş gibi gülümsedi. “Ben hurdacıyım, sen diş hekimi. Uyumdan bahsetmeyelim.”

“Saçmalama, ne varmış işinde? Herkes bir şekilde ekmeğini çıkarıyor, illa beyaz yakalı olman gerekmez. Hakkıyla kazanılmış bir kuruşun bile statüye ihtiyacı yok.”

“Sen çok zengin bir kadınsın, bunu sürekli hatırlatmak istemem ama öylesin. Bunu sakladığını da görebiliyorum. Statü dediğin şey sende geçerli, ben ve benim gibiler alt sınıfta kalıyor. Bunu kendimi ezmek için söylemiyorum. Ben hâlimden memnunum, isteseydim başka bir şey olurdu ama istemedim. Sadece aramızdaki farkı görmem için söylüyorum.”

Belgin omuzunu koltuğa verip başını yan yatırdı. Elleri yerini sevmişti, sonsuza kadar orada kalabilirdi. “Para güzel şey, ne yalan söyleyeyim. Her istediğine sahip olabilme imkânı veriyor. Ama yetmiyor Asaf, çok paranın merkezinden bildiriyorum, hep bir açık var. Bir imkânsızlık, bir boşluk. Mesela sen! Farklı bir yerden geldim ama burada seni tanıyorum, sen belki de bendeki boşluktun. Seni aramaya gelmiş olamaz mıyım?”

“Sen ilişki uzmanıydın, değil mi?” Gülüşü yüzünü kaplarken başını sallayan Belgin de gülümsüyordu. “Peki o zaman...” dedi Asaf bir es verip. “Burada bulduğundan değil de orada bulamadığından bahsedelim.”

“Gerçekler!”

Asaf kaşlarını çatı. “Gerçekler?”

“Evet. Gerçek bir dünyada yaşamadığımı anladım. Bir insanın hayatının bir günde değişebileceğini ve her şeyin yalan olduğunu öğrendim. Tatlı bir uykudan uyandım, gerçekler beni İstanbul’a sürükledi.” İyice karışan Asaf’ın gözlerine bakarken tebessüm etti. “Zorlama beni. Ne sanıyorsun ki mahalleyi dağıtmaya, komşuları tek tek öldürmeye gelen seri katil değilim. Normal bir insanım, tek kusurum, biraz varlıklı olmam.”

“Bir şeyler saklıyorsun, bunu da açıkça söylüyorsun.” Omzunu koltuğa verip bedenini Belgin’e döndü. “Belki giderim, belki de gitmem diyorsun ama ben senin elini tutuyorum. Bu iş nereye gidecek, ben onu düşünüyorum.”

Belgin sevimli bir bakış atıp yerinden olabildiğince kayıp Asaf’a yaklaştı. Aralarında aracın kol kısmı kalmış olsa da dip dibe sayılırlardı. Belgin gider mi, kalır mı, elbette bilmiyordu ama ne önemi vardı ki? Asaf gibi yakışıklı, çekici, ağır bir adamla ilk kez tanışıyordu. “Yarına çıkar mıyız o bile belli değil, neden bu kadar çok düşünüyorsun? Biraz boş versen de nereye gidecek birlikte görsek olmuyor mu?”

Düşünmeyi az sonra bırakacaktı, aracın içi ısınıyordu, bu da düşünmesini engelliyordu. “Çok yakınsın.”

Belgin sırtarak başını uzatırken bir elini Asaf’ın elinden kurtardı. Sol gözünün altında şu an görünmeyen gamzeye parmak ucuyla dokundu. “Ben yengeç burcuyum, temas etmezsem yaşayamam. Senin burcun ne?”

Asaf da böyle giderse yaşayamayacaktı. Cam falan açsa belki rahatları. “Burç mu? Bilmem.”

Belgin ona dokunmayı sevmişt, elleri Asaf’ı benimsiyordu. Tek sorun midesinde kıpıraşan kelebeklerdi. “Doğum gününü söyle.”

“26 Ekim.”

Belgin’in dudakları birleşip şaşkınlıkla büzüştü. Asaf orada öl-

memek için direnirken avucundaki ele parmaklarını geçirip bakışlarını kaçırdı. “Ne oldu?” Kaçmak için börtü oğeleri incelemeye başladı.

“Akrep mi? Başım belada!”

Asaf kaşları havada gülümseyerek başını çevirdi. “Ben burçlara inanmam. Sen de inanma, saçma sapan şeyler. Hem neden beladymış?”

“Kıskançsın! Hem de çok.”

“Eee, ne var bunda? Evet, kıskanç biriyim ama kız arkadaşım açısından henüz pek bir bilgim yok. Nilüfer’i kıskanırm, o benim bacım.” Tek kaşı havaya kalkmıştı. “Sorun nedir?”

Belgin küs gibi dudaklarını büktükten sonra gözlerini kaçırdı. “Sorun olduğundan değil canım, bilmem, başka hayal etmişim. Neyse...” dedi tekrar gülümseyip. “Ne diyorduk?”

“Sen diyorum, bu kadar yakın durma çünkü ben basit bir erkeğim, sen de çok güzel bir kadınsın.” Sesi isyan edencesine çıkınca Belgin’in dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. “Ben mi seni zorla öpeyim yoksa sen mi beni öpersin?”

“Belgin!” dedi daha büyük bir isyanla. Ne yapacağı belli olmayan kadından korkması gerekiyordu ama ne çare, kendini frenliyor, henüz bunun doğru olmadığını düşünüyordu. Aracın iç ışığını kapattı.

“Megara’ya ne oldu?”

“Rahat dur!” Gülmemek için direniyordu. Bir gün bir kadına bu sözleri edeceğine asla inanmazdı.

“Nazlı erkek de hiç çekilmiyor.” Elini çekip yerine kaymak istediğinde Asaf elini kuvvetle tutup engel oldu. “Hem suçlu hem de cilveli, cennete düştüm sanırım. Nazla hiç ilgisi yok.”

“He tamam, birkaç sene sonra öpersin.”

Tavırla yüzünü çeviren, ses tonundan da gururu incinen kadına gülümsüyordu ama Belgin göremiyordu. “Öpersem sevgilim olsun ve her şey böylece başlar. Bence bana hazır değilsin.”

“Ben amcan olmayı hayal ediyordum ama sen bilirsin.”

“Belgin...” Elinde incecik beyaz parmakları başparmağıyla okşamaya devam ederken bordo ojelerin karanlık parlaklığına bakıyordu.

Adının her bir harfini iliklerinde hissetti, sıcacık bir tonda anılmıştı. Kendini ona bakarken buldu, aracın içi karanlıktı ama sokak lambaları birbirlerini görmeye yardımcı oluyordu.

“Önünde durduğumuz ev Zeliha ablanın, muhtemelen bizi izliyor.”

Belgin’in gözleri büyüdü, başım eğip ön camdan üç katlı yapıya baktı. Giriş katın perdesi oynamıştı. “Hadi...” dediğinde Asaf sesli güldü. “Düştük mü dile hem de iki haftada?”

“Muhtemelen evet, annem yakında duyar. Annen duyar mı bilmem ama bir haftaya kalmaz yayılır da yayılır.”

Belgin başını çekip Asaf’a döndü. “Ne diye durdun o zaman burada? İki haftada adım komşu oğlunu ayartan kıza çıkacak şimdi.”

“Durmasaydım, arabayı çarpacaktım.”

“Of,” derken elini çekti, Asaf bu kes zorlamadı. “Lakap da takarlar mı?”

“Ne lakabı?”

“Fingirdek komşu kızı, geceleri elin oğullarının arabalarında gezen komşu kızı, edepsizler ayol komşu kızı. Bu hiç iyi olmadı.”

Asaf ona yandan bakıp çok daha fazlası demek istiyordu ama sustu. Arabayı çalıştırıp gaza bastı, sokağın sonunda Zeliha ablasının markajından çıktı.

“Neden öyle baktın?”

“Doğruyu mu istersin, seni rahatlatmamı mı?”

“İkisini de isterim.”

“Daha beterini bile yaparlar. Hatta en beteri çokça dile düşüp mahallenin serserilerinin bile radarına girersin.”

Belgin kaşlarını çatıp Asaf’a bakarken çığlık atmak istiyordu ama onun yerine, “Ne?” diyebilirdi.

Asaf yola bakıyordu. “Bu cidden felaket olur. Sonra kapının önünde içer, nara atarlar *Belgin çık dışarı, Asaf’ı öpersen bize neler yapmazsın derler.*”

Belgin’in ağzı alabildiğine açık, şok geçirirken Asaf sırtıttı. Sırtışı kahkahaya dönerken, “Benimle dalga geçiyorsun,” dedi Belgin.

“Tabii ki dalga geçiyorum, görmüşse görmüş, ne yapalım. Ama bir dedikodu çıkar, ona engel olamayız artık. Annen bir şey der mi?”

“Annem kimseyi takmaz, böyle şeyleriyse asla umursamaz ama bu Bursa için geçerliydi. Bu mahallede neler olur, bilmiyorum.”

Dakikalar sonra sahil kenarına park etti ama Belgin’i araçtan çıkaramadı. Üzerinde incecik pijamayla dışarı çıkarken aklında herhangi bir yere gitmek yoktu. Asaf karton bardaklarda iki kahve alıp geri dönmüştü. Camları indirip denizin tuzlu ama tatlı havasının araca dolmasına izin verdiler.

“Bana kendinden bahset.”

Asaf dirseğini açık cam kenarına vermişti, denizin sesini inceden hissediyordu. “Hiç sevmem. Sen bahset.”

“Beni deli etmeye mi uğraşıyorsun yoksa bu orijinal hâlin mi?” Bedeniyle dönerek omzunu koltuğa verdi. “Adamım, biz nasıl tanışacağız?”

“Taşınıyoruz ya.” Başını eline yaslayıp Belgin’e baktı. “Ne görüyorsun?”

Belgin öfkeyle karışık güldü. “Kibir.”

“Biraz var ama haksız mıyım?”

“Neymiş haklı olman?” Hiç anlamıyordu, değişik biriydi ama sanki değildi de.

“Arabamın içinde sen varsın, kibirlenebilirim.”

Aydınlanmayla bakışları değişirken gülümsedi. “Böyle bir iltifat daha önce hiç almamıştım.”

“Bence sen bahset.”

“Bahsedecek ne var ki... Doğdum,” derken gülüşü soldu, bir-

kaç saniye es verdi. “Büyüdüm, okudum, meslek sahibi oldum. Biraz gezdim, biraz günümü gün ettim. Biraz çalıştım, biraz başardım, bazen güldüm, bazen hüznümlendim ve yirmi altı yaşına geldim.”

“Bu çok hızlı oldu.”

“Sen o kadarını da anlatmadın.”

“Tamam,” dedi denize bakarken. “Doğdum, büyüdüm. Hep bu mahalledeydim, arada gezdim, eğlendim. Sonra mecburen bir üniversite bitirmek zorunda olduğumu fark edip tarih bölümüne girdim. Okudum bitti, memur olmak istemiyorum. Dededen kalma işimizi yürütmek bana daha cazip geldi. O yıllar bu yılları getirdi ve otuz yaşındayım.”

“Makul. Peki ... Karşına biri çıkmadı mı?”

Asaf, Belgin’e yarım bir gülüşle baktı. “Çıksa burada olur muydun?”

Belgin omuz silkti. “Öyle değil, geçmişinde biri, bir aşk, ilk sevgili falan?”

“Ne yapacaksın bu bilgileri?”

“O her kimse adını dart tahtama asacağım. Var, değil mi? On-
dan bu gizem, bu saklanma.”

“Ben soruyor muyum?”

“Sor!” dedi diklenerek.

Asaf bu kadar net konuşmasının arkasında biri olmadığına emin oldu. “Sormuyorum. Sen de sorma.”

Belgin çatlardı, öğrenmeden gözüne uyku girmezdi. “Tamam.” Nilüfer’e sorardı, gülümsedi. “Arabam yarın geliyor. Senden bir şey isteyeceğim.”

“Ne?”

“Garaj, nasıl yapılır, ne lazım, ustası kimdir ve nereden bulurum. Önümüz yaz, üç ay sıcakın altında boyası solmasın.”

Asaf dudaklarını sağa sola oynatıp düşündü. “Usta buluruz, sen yerini ayarla.”

“Bahçenin bir köşesine düşündüm. Sen bu bebeği nerede saklıyorsun, görmüyorum.”

Elini direksiyona bırakıp okşadı Asaf. Belgin onun ellerinin dairenin üzerinde hareket edişini izliyordu.

“Hurdacının bir köşesinde benim de garajım var, oraya bırakıyorum. Her gün ihtiyacım olmuyor, olunca da böyle ortaya çıkıyor.”

Asaf arabasıyla aşk yaşıyordu, erkekler ve araba sevdaları diye ikiye ayrılıyorlardı. “Haksız sayılmazsın, bayağı güzel bir kız.”

“Kız?” dedi sırtarak Belgin’e döndü.

“Erkekler arabalarına kızım demez mi? Seninki erkek mi?” Saçma sözlerle kocaman gülümsedi.

“Cinsiyetçilik yapmamıştım, kızım ya da oğlum demiyorum.”

“Değişiksin ya da diğerleri değişik, bilemiyorum. Ama ben beğim diye severim, cinsiyete gerek görmeden. Bu arada sen bugün ne randevusuna gittin?”

Direksiyona kibarca vurdu. “Senin tabirinle bu bebeğin muayenesine.” Gülüşü küçük başlayıp büyüdü. “Sen ne sandın?”

“Önce farklı, sonra doktora gidiyorsun sandım.”

“Farklı derken?” dedi keyifle sırıttı. “Bana annem babam bile öyle hesap sormadı da. Bu nasıl bir farkmış da antenlerin tam tur döndü Megara?”

Belgin gülümseyip tek eliyle yüzünü gizledi. “Konuşmayalım.”

“Olmaz, konuşalım. Aydınlat beni, bana ceviz kırarsın dedin. Ne demek istedin?”

“Of,” dedi elini yüzünden çekip. “Herhangi bir kadınla dışarı çıkacaksın sandım. Sanki anlamadın, hayır, anladın, inadına açıklamadın.”

“O hâlini izlemek çok keyifliydi.” Asaf’ın kahkahası aracın içini sarıp Belgin’e öfkeli bir keyif verdi.

“Kes gülmeyi. Ben çok kıskanç bir kadın olabilirim. E sen de

Herkül'sün, ne bileyim, belki kız arkadaşın falan var. Ne vardı anlatsan?"

"Kıskanılmak hoşuma gitti, neden açıklayayım?"

Asaf o kadar keyifli görünüyordu ki Belgin sabahki hâline hiç üzülmeydi. Gülmek ona yakışıyordu, çok fazla da gülmüyordu. İlk kez böyle görüyordu. "Gülmek sana yakışıyor."

Asaf'ın gülüşü tutkulu bir hâl alırken başını uzattı. "Bana gülmek yakışıyorsa sana her şey yakışıyor. Bir kadının üzerinde hiçbir şey mi eğreti durmaz? Bastığın yer bile titriyor, haberin var mı?"

"Yok," dedi ama sesi fısıltı gibi çıktı. Kalbi birkaç kez hızlıca attı. Sözler odacıklarında yaramaz çocuklar gibi sağa sola kaçıştı. "Öyle mi oluyor?"

"Öyle oluyor." Başını usulca aşağı yukarı salladı. "Sende bir şey var, adını koyamıyorum. Sevimlisin, sempatisin, çabuk uyum sağlıyorsun. İnsanlara hemen ısınıyorsun, hiçbir ortamda eğreti durmuyorsun. Bazen bir bakıyorum, on yedi on sekiz yaşında genç bir kız, bazen de otuzlarında olgun bir kadın ama her zaman zeki bakıyorsun. Çabuk düşünüp hemen karar veriyorsun. Güveniyorsun hem de hiç sorgulamadan, kendine güveniyorsun hiç kimseyi takmadan. Ama durduk yere de çok ağlıyorsun, sonra hemen gülüyorsun. Kanayan bir yer var sende, bir görünüp bir kayboluyor. İçinde yaşıyorsun ama dışarıda da biri var. Elma..." dedi durup kadının gözlerine baktı. "Bir yanın sağlam, bir yanın çürük gibi. Hangi tarafın seni kendine çekeceğini sen de bilmiyorsun ama bir gerçek var. Çürüyen yeri kesmezsen sağlam taraf da bitecek."

Gözleri dolarken yutkundu, Asaf'a dönük bakışlarını karanlık denize çevirdi. Bu kadar kısa zamanda bu tanımlamayı beklemedi. "Babamı kaybettikten sonra toplanamadım yoksa iki yanında sağlamdı."

"Baba kaybetmek çok zor, annemden biliyorum. Bir yıl ağladı, durduramıyorduk, susturamıyorduk. Ama onun bile bir duruşu vardı Belgin, seninki ölüm acısı değil."

"Nereden biliyorsun, nasıl vardın bu kanıya?"

“Hiçbir şey bilmiyorum. Dün gece çok çaresizdin, ölenin arkasından nasıl ağlanır, biliyorum. Sendeki öyle bir şey değildi. Soruyorum ne olduğunu, anlatacak kadar güvenmemeni anlıyorum. Sadece sende gördüklerimi söylüyorum.”

“Beni bu kadar iyi takip ettiğini bilmiyordum.”

Belgin’in kucığında duran eline uzandı. Elini kadının elinin üzerinden geçirip kavradı. Kendi elinin yarısı kadardı. Belgin başını eğmiş, ellerine bakıyordu. Asaf da onu yan profilden izliyordu. Duru güzelliği canım yakıyordu, acıtan bir havası vardı çünkü elleri onun bedeninde gezinmek istiyordu ama yapamıyordu.

“Senden başkasını mı takip edeyim? Gönlüm seni izliyor, seni istiyor.”

Belgin ellerinin yandığını hissediyordu. Hiç böyle bir ateşle tanışmamıştı. Bakışlarını Asaf’a kaldırdı, gözlerinin içinde deli dolu pırıltılar vardı. Dudağının ucunda geniş gülümsemeler, utanarak küçük bir yer kaplamış gibi siniyordu. “Sonra?” dedi neşeli bir sesle.

“Belki senin gönlünde beni izliyordur. İzliyor mu?” Yüzünde tatlı bir gülüş, gözlerinde sıcacık bakışlarla hayatının en özel anını yaşıyordu Asaf. Belgin’e de aynı şekilde yaşıtıyordu ama bunu bilmiyordu, belki hissediyordu.

Kucağındaki birleşik ellere döndü Belgin. Parmaklarını kımıldatıp karşılık verdi. “Ben iz sürmeyi pek bilmem ama ne istediğimi iyi bilirim.”

“Ne istiyorsun?”

“Seni,” derken Asaf’ın diğer elini tuttu. Aralarında iki elleri birden birleşik duruyordu. “Ben sana senin fark ettiğim yanlarını sayayım mı?”

“Ah...” dedi Asaf, genişçe gülümseyerek. “Kötü bir şey varsa atla, kaldıramam.”

“Sen ve kötü olmak mı? Aslında yok değil. Meraklısın, zekisin ve az konuşuyorsun. Fark etmedim sanma, kendinle ilgili pek bir şey anlatmıyorsun.”

“Ne koşacağım kendimle ilgili? Ben bir artı göremiyorum, ince detaylar dersin yaşamak lazım, görmek, anlamak.”

“Bana gizemli diyene bakınız...” dedi Belgin sırtarak. “Yoğurt sevmiyorsan sevmiyorum dersin, illa yoğurdu önüne getirmem gerekmez.”

“Yoğurt severim.”

Belgin ağzını açıyordu ki öfkeyle dudaklarını birleştirdi. “Konunun yoğurtla bir ilgisi yok.”

Asaf elbette ne demek istediğini anlıyordu, anlatamadığı zamanla ince ince tanışmalarını istediğiydi. Benimseyerek, çözerek, anlayışla. Belgin’in sinirlendiğini anladığında onu can evinden vurmak için başım yana yatırdı. “Yarın gece de evden kaçarsınız?”

“Neden? Ayrıca ben evden kaçmam, çıkmak istersem çıkarım.”

“Abisi de yok, korkusu da!”

Abisi vardı! Belgin sinir uçlarında dolanıyordu, öfkeyle karışık gülümsedi. “Beni neden sinirlendiriyorsun?”

“Sen ilişki uzmanısın, neden sinirleniyorsun?”

Asaf’ın sesinde, suratında kol gezen sinsilikle gülümseyerek dişlerini sıktı. “Çünkü beni sinirlendiriyorsun.”

“Ne dedim ki? Yarın dedim dışarı çıkarsan dedim seni çok özel bir yere götüreceğim dedim. Bu kısmı söylemedim, düşündüm.”

“Nereye?”

“Yakın bir yere, çok seveceksin.”

Bakışları ileri geri adamın üzerinde dolaştı. “Gelemem. Yarın kuzenim gelecek, onunla çıkarım belki.”

“Tamam sonra gideriz, yani gelirsin.”

“Ama şimdi merak ederim, nereye olduğunu söyle bari.”

“Olmaz, görmen gerekiyor.”

“Sen var ya...” dedi aracın içinde yükselip. “Gerçek bir uyuzsun.”

“Ama sen de çabuk sinirleniyorsun, ben hiçbir şey yapmıyorum. Sakin ol Megara.”

“Konuşma! Sinsi Herkül! Eve sür, annem merak etmeden gideyim. Not bıraktım ama geç oldu, yarın bir sürü işim var.”

“Tamam.” Asaf arabayı çalıştırıp yola sokarken yandan kaçmak ve sinsiye bakıyor, gülümsüyordu.

Arada yol boyunca başını yana çevirip trip atan Nalan önünde duran ince belli çaydan bir yudum alıp kayıtsız bir ifadeyle denize döndü. Tripse atılır, havaysa satılırdı ama Nalan canı ne isterse onu yapardı.

Ferdi çarpık bir gülüşle bakıp, karşısında oturuyordu. Nereye kadar dayanacağını bilmiyordu ama damarına basmaktan da hiç çekinmeyecekti. “Susmaya mı geldik Nalan?”

Nalan iç çekip saçlarını geriye itti, “Umurumda bile değilsin,” demek istiyordu ama bilmiyordu ki Ferdi onun her hâline tav oluyordu.

“Böyle yapınca çok güzel oluyorsun.”

Ne yapsa iyi bir şey mi oluyordu? Bu adam kızmayı, öfkelenmeyi bilmiyor muydu? Ters bir bakışla başını çevirdi. “Ferdi,” dedi başını uzatıp.

“He gülüm, söyle.” Ferdi de yaklaştı ki masa küçüktü, çok yakın sayılırlardı.

Nalan gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı. Bu kadar basit bir cümlede neden kalbi böylesine hızlı atıyordu ki? Ağzını açarken daha da öfkelenmişti ama kendine, tabii bunu da Ferdi'den bildi. “Biraz diyorum ki düz konuş, gülüm, canım demeden. Ben senin sevgilin miyim? İki insan gibi konuşalım azıcık, bıraksak yarın nikâh kıyacak gibi davranıyorsun.”

“Var mı öyle bir ihtimal?” dedi yeşil gözlerini kırptırarak.

“Ferdi!” dedi dişlerini sıkıp, Ferdi kahkaha attı.

“Tamam, sustum. Ne diyecektin?”

İnanmaz bir bakış atıp başta ne diyeceğini düşündü. Hatırlayamadı. “Unuttum. Sağ ol.”

“Aklını o kadar mı karıştırıyorum?”

“Beni deli ediyorsun Ferdi, biraz sakinleş! Sanki beni on sene dir tanıyormuşsun gibi davranmayı da kes!”

“Tahminen ne zaman tanışırız Nalan?”

Nalan dudak büktü, gözlerini gökyüzüne kaldırdı. İndirip çayından bir yudum alıp bardağı usulca tabağına bıraktı. “Bir sene yeterli, en azından o da.”

“Ne?” Ferdi gözlerini kırptırıyor, o bir senede ne anlayacağını düşünüyordu ve bu sanki Nalan’ın suratındaydı. Tamam, yarın evlenmeyeceklerdi, gelecek ay ya da sonraki ay ama tanımak bir sene, isteme, söz, nişan ve düğün üç sene sürerdi. Ferdi en iyisi ölsündü. “Ne yapacağız bir sene?”

“Körebe oynayacağız, ben senin gözlerini bağlayacağım, sen de beni bulacaksın. Amaç da beni yüz kadının arasından seçebilmen. O zaman hak kazanacaksın. Of Ferdi, tanışacağız işte, sen ne seversin, ben ne isterim, bunları aşacağız.”

Ferdi dudakların kapatıp büktü, sağa sola kıvrırken başını sallıyordu. “Nalan?”

“Efendim?” Nalan kollarını masaya yatırıp Ferdi’ye ciddiyetle bakmaya başladı.

“Hesap ettim, isteme, söz, nişan, düğün bir sene yeterli.”

Nalan ciddi ciddi bakıyor, anlamlı bir cümle bekliyordu. Ferdi’ye bakan gözleri birkaç kez anlamak ister gibi kırptı. “Ne?”

“Ne demek ne? Senin geldiğin yer mi burası? Kızım burada görürsün, beğenirsin, seversin, sayarsın, sonra bir hayata imza atarsın. Hepsi bu kadar! Ne yapacağız, üç sene sevgili, iki sene nişanlı mı kalacağız?”

“Ferdi biz neden evleniyoruz?” O kadar şaşkındı ki nutku tutulmuştu. O ne diyordu, Ferdi ne anlıyordu.

Ferdi dişiyle cık etti. “Biz birlikte yaşayamayız Nalan, kültürü-müze, terbiyemize ters.” Nalan’ın gözleri büyüdü, dudakları aralan-dı. Ferdi anladı ki volkan gibi çağlayacaktı. Gülümsedi. “Lütfen ba-ğırma! Tamam!” dedi sakince gülümsedi. Nalan’ın bakışları hafifle-meye başladığında bunu da çözmüş oldu. Nalan tatlı dilden anlıyor-du, ht skmyordu. “Evlenmek yok!” Ellerini havaya aıp sırttı.

Ferdi’nin tatlı telaşı Nalan’ı gülümsetti, yola gelme ihtimali var-dı. “Yok!”

Elini uzatıp Nalan’ın elini kavradı, usulca kendine çekerken ba-kışları ellerindeydi. “Bir yerden başlamak lazım, öyle değil mi?” Ye-çil gözlerini Nalan’ın koyu kahve gözlerine dikti. “şimdi sen benim sevgilim olursun, sonrasında yolumuzu çizeriz.”

“Olur muyum acaba?” Geberirdi, olmazsa uykuları kaıardı.

“Olmazsan Gelincik Bulvarı’nda sana her gün Ferdi Tayfur din-letirim, günde on posta geıerim de mahallenin diline dşeriz.”

Nalan genişçe gülümsedi. “Çok hoş göründü, olmuyorum, sen bir de öyle dene.” Elini çekiyordu ki Ferdi gülümseyerek tuttu, bı-rakmasın diye sıktı. “Sen ol, ben sana yine dinletirim.”

“Söz m?”

“Söz!”

8. Bölüm

Dişçiye bugün gitmeyeceklerdi, ustalar gelecekti ve arabası. Nalan'ın telefon konuşması bahçenin köşesinden geliyordu.

“Ben size konum atıyorum, bir saat sonra bekliyoruz,” diyerek kapattı Nalan, başını telefona eğip konumu gönderdi. Telefonunu kot pantolonunun arkasına sıkıştırıp annesiyle ablasının yanına ilerledi. “Peyzajcı bir saate geliyor. Abla biz o gidince çıkarız.”

Neşe Hanım kızlarına bakıyordu, burada hayat zor değildi ama bir Bursa da değildi. Kızlarının ışık hızıyla mahalleye alışmasını gizli bir şok içinde izliyordu. Belgin masanın üzerindeki kahvesine uzanırken, “Tamam,” dedi. “Asaf gelecek az sonra, yeri ayarlayalım.”

Neşe Hanım o an hissetti, mahalleden gidemeyeceklerdi. Er ya da geç gerçek ortaya çıkacaktı, onda şüphesi yoktu ama ondan sonrası için hazırlık yapıyordu kızları. Kızları kalırsa o da kalırdı, kızları nereye, o da oraya giderdi. Sadece aklında bir şeyler netlik kazanıyordu.

Sessiz sokak bir anda bir sesle çalkalandı. Ferdi Tayfur'un sesi geldi. Nalan ayaktaydı, bahçe kapısına dönerken kocaman gülümsüyor, alt dudağını ısıırıyordu.

Sevgiler çiçek gibi soldurmamalım.

Umudu boşluklara savurmamalım.

Hayat kısa dünyanın çilesi bitmez,
Yılları acılarla doldurmayalım.
Yolumu bekle dedin beklemedim mi?
Yokluğa hasretini eklemedim mi?
Ben seni öyle sevdim öyle sevdim ki
Sen benim bu sevgimi bilemedin mi?

Ses sokağı yırttı geçti, kulakları deldi geçti ama Nalan'ın kalbini delik deşik edip Ferdi doldurup geçti. Elleri belinde bahçe duvarının üzerinden Ferdi'nin arabasını geçişini izledi. Cebindeki telefon titrediğinde elini arkasına uzatıp aldı. Önüne çekip ekrana düşen mesaja baktı.

"Günaydın Ferdi'nin yolunu beklediği." Ekrana bakarken küçük bir kahkaha attı.

"Günaydın Nalan'ın sevgilisi." Yazıp yolladı, telefonu arka cebine tıkarken ablasıyla annesine döndü. Belgin kaşları havada, kocaman sırtmasıyla bakıyordu. Annesi başını yana yatırmış, açıklama bekliyordu. "Nalan, ne oluyor?"

"Anne ben âşık oluyorum." Ellerini havaya açıp gökyüzüne gülümsedi, yanındaki ağacı fark ettiğinde bir adımda gidip ona sarıldı. "Şu kadar iyiyim."

Belgin kahkaha attığında Neşe Hanım başını sağa sola sallarken gülümsedi. "Abisine?"

"Evet, anne."

"Kızlarım elimden gidiyor," dedi kadın içli bir sesle.

"Anne..." dedi Belgin, kalkıp Neşe Hanım'a arkasından sıkıca sarıldı. Nalan da ağacı bırakıp annesine yürüdü, ablasından kalan yere sarıldı. "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Belgin. "Benim annem sensin."

"Anne ya... Zaten bir gün olacaktım, nasip abisine çıktı. Biz seni bırakır mıyız?"

Neşe Hanım iki kolunu havaya kaldırıp kızlarının saçlarını okşadı. "Elbet bir gün evleneceksiniz, benimki yalnızlık korkusu."

4. Ferdi Tayfur – Sevgiler Çiçek Gibi.

“Olur mu anneciğim,” dedi Belgin. “Torun büyüteceksin, ne yalnızlığı?” Belgin hızla doğruldu. “Üzme bizi.”

“Takılıyorum, aldırmayın,” dedi kadıncağzı tebessüm ederek.

Asaf’ı bahçe kapısında gördüklerinde toparlandılar. Belgin öne çıkıp gülümsedi. Dünkü hâinden eser yoktu, serseri gibi dağılmıştı. Sabah vur kır seslerini duymuştu. “Hoş geldin.”

“Hoş bulduk, nasılsın Neşe abla?”

“İyiyim çocuğum.”

Asaf gülümseyip başını hafifçe salladıktan sonra Belgin’e döndü. Gözleri parlayan kadının bakışlarındaki kıvılcımlara gizlice gülümsedi. “Ustalar geliyor, yerini ayarladın mı?”

“Evet.” Dönerek ilerlediğinde Asaf da peşine takıldı. Evin yan tarafına ilerlediler. “Büyük kapının hizasında olsun diye düşündüm. Kapıyı aç, çık, sonra kolayca yine bahçeye girebilirim.”

“Evin arkasına geçiş kapanır.” Asaf göz ölçümü yapıyordu. “Diğer tarafı dolanmak gerekir, senin için sorun yoksa?”

“Yok, sorun olmaz. Arka tarafla işimiz olmuyor.”

“Ne zaman geliyor?”

“Akşam dört beş gibi gelir. Kuzenim eşlik edecek, onlar gelmeden Nalan’la kamelya almaya gideceğiz. Bildiğin bir yer var mı?”

“Var, yazarım adresini.”

“Bilmediğin bir şey var mı?” Bir adım yaklaşıp yarım ağız sırttı. Asaf bahçenin girişine, Neşe Hanım’ın olduğu yere bir bakış attı. Eve girmişlerdi, minnet bilip Belgin’e dönerek başını eğdi. “Kalbine giden yolu bilmiyorum. Konum gönderir misin?”

İşaret parmağını kaldırıp başını salladı Belgin. Yüzündeki hain gülümseme, ben sana dünyanın merkezinin konumunu gösteririm diyordu. “Gel,” dedi evin yan evle arasındaki dar alan girdi. Asaf asla anlamadı, Belgin’i takip etti. Yeterince gizlendiklerini anlayınca geri döndü Belgin.

“Burası konum.”

Asaf etrafına bakındı, evin yan bahçesiydi. “Burayla kalbinin ne ilgisi var?”

Belgin’in dudağının ucu kıvrıldı. Hayatı boyunca bu kadar iyi niyetli bir adamla tanışmamıştı. O kadar keyifliydi ki Belgin dans etmek istiyordu. Hızlı bir hareketle ayak uçlarında yükselip Asaf’ın tişörtünü kavradığı gibi kendine çekti. Dudaklarını Asaf’ın dudaklarına bastırıp öptü.

Boşluğuna gelen Asaf ne olduğunu anladığında teninin üzerinde Belgin’i hissedince öne şok sonra farklı bir hazla gülümsedi. Ona dokunamadan elleri havada kaldı çünkü Belgin geri çekilmişti.

Tacize girer miydi? Belgin’in de çok umurundaydı? Şaşkınlıktan tutulan ama gözleri parlayan adama bakıp sıırttı. “Anladın mı?”

“Sen...” diyebildi. Gözlerini kapatıp doğruldu, sağı solu duvardı. Sesli gülümseyip Belgin’e baktı. Bal rengi gözleri kısılmıştı, saf adam ortadan kaybolurken ortaya başka biri çıkıyor gibiydi. “Ah sen...”

Bahçenin içinden erkek sesleri duyunca derin bir nefes aldı. “Bunu sonra konuşacağız.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Asaf’a göz kırpıp ona çarparak geçtiğinde Asaf da dönüp ardına takıldı.

Ustalar yarın gelmek için giderken Belgin, Asaf’ın elinde incelediği kâğıda bakıyordu. Belgin de başını uzattı. Evin dış cephesi de boyanacaktı. Boya, briket, beş torba çimento, kum, kalaslar ve onduline. “Onduline ne?”

“Çatı kaplaması.”

“Hım? Nereden alacağım?”

“Markette vardır.” Asaf başını kaldırmadan gözlerini Belgin’e dikti.

Belgin dudaklarını büküp düşündü. “İyi, gideyim alayım?” Asaf’ın elindeki kâğıdı aldı. “Yapıştırıcı gibi bir şey mi?”

Ciddiye alacağını düşünmemişti, dudakları iki yana ayrılırken uzatmadı. “Nalburdan alınıyor Belgin, markette ne işi var?”

Belgin alaya alındığını anlayınca gözlerini kıstı. “Benimle dalga geçiyordun, öyle mi?”

“Sen gerçekten nerede büyüdün?”

“Bursa jet sosyetesinde!”

“Belli, genel kültür sıfır.”

“Çatının üzerindeki o şeyin adını bilmek zorunda mıyım? Sen de kompozit reçine nedir onu bilmezsin mesela?”

“O mesleki dala girer, bilmemi bekleyemezsin. Oradan yürürsek sen de Osmanlı’nın 4. padişahı kim, onu biliyor musun?”

Belgin’in dudakları düz bir çizgi hâlini alırken içi kaynadı. Bazen bal gibi tatlı bir adam olurken, bazen neden uyuz birine dönüştürebiliyordu?

“Yıldırım Bayezid,” dedi Asaf. “Burada durup bunları mı konuşacağız?”

“Sen var ya, çok kibirli bir adamsın! Yemin ederim öylesin hem kibirlisin hem de...”

“Kibir şeytanın işi, hiç üzerime alınmıyorum. Hadi gidelim, alalım, bir saate geri dönmem gerekiyor.”

“Ben kendim giderim, nalburun ne olduğunu biliyorum. Sora sora Bağdat bulunuyor, sen de kendini bir şey sanıyorsun.” Öfkeyle Asaf’ın üzerine bir adım atmıştı, gözleri büyükçe açılmış, dişlerini avını parçalamaya hazırды.

“Öfkelenince harelerin koyulaşıyor, biliyor muydun? Çok güzel oluyorsun,” dedi Asaf sırtarak.

Gözlerini kapatarak burnundan sesli, derin bir soluk aldı. Bir adım geriye giderken gözlerini açıp karşısında sırtan adama kısık gözlerle baktı. “Ayarlarımle oynama, ters bir tarafıma gelirsın kanşmam.”

“Seni kızdırmak çok zevkli, aniden parlıyorsun.” Gülümseyerek Belgin’in yanında geçerken elindeki kâğıdı aldı. “Arabayı kullanabilir miyim?”

Masanın üzerinde duran çantasına yürüdü, içinden anahtarı alıp evin kapısına ilerlerdi. Nalan’a nalbura gidiyor olduklarını söyledikten sonra aracının yanına yürüdü. Bahçe kapısını çekip cipine yaslanmış adama anahtarını uzattı. Asaf direksiyona geçerken, Belgin de yanına oturdu. Asaf’ın aracın içini inceleyen bakışlarını, el frenine giden elini izledi. Bunu neden yaptı bilmiyordu ama onu izlemek zevkliydi. Kızdırsa da. “Mükemmel makine!”

Belgin göz devirdi ama gülümsedi. “Erkekler...” Başını iki yana salladı.

Malzemeleri aldılar, akşama doğru evin önüne indirilecekti. Asaf arabayı evin önünde durdurup anahtarı Belgin’e uzattı. “Benim işe dönmem gerekiyor.” Arabanın kapısını kapatıp bahçe duvarının arkasına baktı. Bir erkek başı görünüyordu. “O kim?”

Belgin çantasını eline alıp kapıyı kapattı, kilitleyip Asaf’ın baktığı yöne döndü. “Peyzaj mimarı gelecekti, bahçe için.”

“Dur, ben de geliyorum.”

“İşim var dedin ya.”

“Beklesin, bir şey olmaz.” Belgin’in yanından geçip bahçe kapısını açtı. Belgin ne olduğunu anlayamadı, dudaklarını bükerken Asaf’ın arkasından bahçeye girdi. Onları fark eden Nalan, Neşe Hanım ve peyzaj mimarı genç adam döndü. Asaf elini uzatıp Belgin’in önünü kesti. Adamın elini sıkmasına engel olmuştu. “Merhaba,” dedi Belgin. “Kolay gelsin.”

“Teşekkür ederim.”

Neşe Hanım, “Kızım,” diyerek açıkladı.

“Ablacığım, Nihat Bey, bahçemizi düzenleyecek mimar.”

Asaf adamı kısık gözlerle inceliyordu, genç ve yakışıklıydı. Karizmatik esmer bir adamdı. “Komşuyum,” dedi kendine dönen bakışlara.

Belgin elini tutmasına izin vermediğinde anladı neden geldiğini, kıskançlıktan geberiyordu. Dudakları kımıldamadı ama gülüşü gözlerindeydi. “Şuraya bir garaj yapılacak, onu da not alırsınız. Ustalar yarın gelecek. Dış cephe de boyanacak, biraz karışacak buralar.”

Nihat Bey, Belgin’i dikkatle dinleyip bakışlarını bahçede gezdirdi. “Ben notlarımı alayım, malzemelerimi hazırlayıp ekibimle geleceğim. Üç dört gün size yeter mi?”

Belgin, Asaf’a döndü, kurşun gibi bakıyordu adama; her an delip geçecek gibiydi. “Sence?”

Asaf, Belgin’e bakıp birkaç saniye düşündü. “Garajın uzun süreceğini sanmıyorum ama dış cephe için emin değilim. Bir hafta yapalım, ne olur ne olmaz.”

Bakışlar Nihat Bey’e döndü. “Bana uygun, hepsi çıktıktan sonra birkaç günde hallederiz. Özel istekleriniz var mı?”

“Var!” dedi Nalan, arkasını döndü. “Buraya büyük kamelya gelecek, alınca size bilgi veririm.” Nihat Bey başını salladı, Nalan ters yönüne döndü. “Buraya küçük bir süs havuzu istiyoruz.”

“İsteddiğiniz özel çiçekler var mı?”

“Annem ortancaları çok sever,” dedi Belgin. “Ortanca ama her renginden olsun.”

Neşe Hanım gülümsedi. “Duvarları da sarmaşıkla kaplıyorsunuz. Ağaçların dallarına asma saksılar istiyorum, içinde saçaklı çiçekler olsun.”

Nihat Bey notlarını ve daha fazlasını alıp diğer işler bitince tekrar görüşmek üzere evden ayrılırken Asaf arabasının arkasından bakıyordu.

“Yedin adamı, yedin!”

“Geldiğinde başında bekleyeceğim, gözü kayarsa geberirim.”

Belgin göz devirdi. “İşini yapıyor Asaf, bu ne kıskançlık.”

“Tamam, işini yapsın, yapmasın mı diyorum.” Evin yoluna döndü. “Antikaların olduğu odanın perdesini sıkı kapat, kapısını da kilitle. Akşam ararım.”

“Serseri Herkül.”

“Görüşürüz güzel Megara.” Arkasından elini sallayıp hurdacıya ilerleyip gözden kayboldu. Belgin de yarı sinirli yarı gülümsemeyle eve girdi.

Eve döndüklerinde ilkindi güneşi son sıcaklığıyla parlıyordu. Yolda Yasemin ile Nilüfer'i de arabaya almışlardı. “Yarın akşam sana araba kullanmayı öğretmeye başlıyoruz Yasemin,” dedi Belgin. Gözlüğünü çıkarıp vitesin yanına bırakıp aracın kapısını açtı.

Nalan ve Nilüfer diğer taraftan çıkmışlardı. Yasemin çekimserdi, korkuyordu. “Yapabilir miyim ki?”

“Usta bile olursun, güven bana.”

“İyi bakalım.”

“Abla!” diye çığlık attı Nalan. Belgin yüreği ağzında arkasına döndü. Yola bakmıştı, gelen aracı görünce kocaman gülümsedi. Wrangler cip yaklaşıyordu. “Abim geldi,” dedi Belgin.

Araba beş metre gerilerinde durunca Eymen dışarı çıkıp gülümsedi. “Merhaba!”

Nalan koşarak kollarını açan adamın üzerine atladı. Eymen onu belinden tutup kaldırdı, kahkaha atıyordu.

Hurdacının kapı girişinde durup bakan Ferdi ile Asaf ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Belgin de adamın kollarının arasına girince birbirlerine dönüp baktılar. Gözler ok, bakışlar yay gibi gerilmişti. “Kuzenim dedikleri bu muydu?” dedi Asaf.

“Bu nasıl kuzen oğlum, bundan kuzen olmamalı.”

Diğer yanda kızlar Eymen'i bırakıp yan koltukta oturan Zehra ablalarının inişini bekliyorlardı. Kırk sekiz yaşındaki Zehra Hanım çok sevdiği hanımını kıramayıp gelmişti. Saçları her zamanki gibi bakımlı, siyaha boyanmış, ensesinde sıkı topuz hâlinde duruyordu. “Abla hoş geldin.”

“Hoş bulduk Belgin,” dedi sarılarak, Nalan da sarıldı. “Annem seni bekliyor, gözleri yollarda kaldı.”

“Ben de özledim.” Kadın sevimlilikle gülümsedi. Kahverengi gözleri kısıldı, dudakları iki yana ayrıldı. Beyaz teninde utangaç bir kızarma oldu, yirmi senedir Neşe Hanım’ın yardımcısıydı. Zehra Hanım’ın kızı biraz da onların yanında büyümüş gibiydi.

“Gel abla, içeri girelim,” dedi Nalan. İkisi eve yürürken Eymen kızlara bakıyordu. Yasemin’i bu kadar erken görmeyi beklemiyordu. “Merhaba Yasemin.”

“Merhaba, hoş geldin.” El sıkışmalarını Nilüfer takip etti ama Eymen’in görüş alanı Yasemin’den ibaretti. Yasemin de bu alıcı ve verici bakışları fark edecek kadar kadındı. “Biz eve gidelim, siz konuklarınızla ilgilenin sonra görüşürüz,” dedi Yasemin.

“Evet, ben de gideyim. Görüşürüz,” diyen Nilüfer eve doğru yürürken abisiyle Ferdi’yi fark etti.

Yasemin de Tellioglu tarafına geçmek için ilerlediğinde Belgin, Eymen abisine baktı. “Abi.”

“Efendim.” Yasemin’in arkasından bakıyordu.

“Kardeşime neden öyle bakıyorsun?” dedi ama gözlerinde hainlik, sesinde sinsilik vardı. Eymen bakışlarını Belgin’e indirdi. “Kardeşine? Hemen de ısınmışsın.”

“Sen sanki daha fazla ısınmışsın gibi geldi.”

“Çok masum değil mi Belgin?” derken gözden kaybolan kızın arkasından baktı. “Emin misin kardeşin olduğuna, sen çok farklısın?”

“Başka bir ailede büyüdüm, unuttun sanırım. Ama durum sadece bu da değil, annesine benziyor. Sakin, sevecen. Ben galiba Ferdi ile babaya benziyorum.”

“Hepsiyle tanışmak istiyorum. Hemen bugün.”

“O kolay, hadi eve girelim.” Eymen kolunu Belgin’e dolayıp demir kapıya sürüklerken sokağın ilerisinde içi giderek bakan Asaf kısık gözlerle izliyordu.

“Ne saçmalıyorsunuz siz?” dedi Nilüfer. “Abi diyorlar. İyice kafayı kırdınız! Kendinize gelin.” Ayaküstü sorguya çekilmişti.

“Sus kız!” dedi Ferdi.

Nilüfer başını iki yana sallayıp evinin demir kapısına yürüdü, göz devirirken onlara son kez bakmıştı.

Zehra Hanım, Neşe Hanım’la masanın başında oturuyorlardı. Eymen de yanlarındaydı. Bu akşam, yemeği kızlar hazırlayacaktı ve Zehra Hanım kaşları havada izliyordu.

“İlginç, değil mi?” dedi Neşe Hanım, yardımcısına. “Kızlar hiçbir şey bilmiyordu ama meğer ne marifetleri varmış, her şeyi ikisi yapıyor.”

“Öğrenmişler,” dedi Eymen. “Pilav da yapabiliyor musunuz?” derken sırtıyordu.

“Videodan bakıp yaptık,” dedi Nalan. “Tuttu.”

Eymen kahkaha atarken Zehra Hanım da gülümsedi. Kızları mutfakta iş yaparken görmek değişikti, kahvelerini bile Zehra Hanım veya evin diğer hizmetçileri yapardı.

“Mahalle güzel gibi göründü,” dedi Zehra Hanım.

“Çok iyi insanlar var Zehra, senden iyi olmasınlar, hepsi komşuluk değil, aile olmuşlar. Birinin bir işi düşünce hep birlikte yapıyorlar. Evi de onlar temizleyip yerleştirdi. Seni bekledim, kızlar çalışmaya başlayacak, şöyle güzel bir sofrayla hepsini ağırlamak istiyorum.”

“Hallederiz hanımım, o kolay.”

Nalan salatayı masaya bırakıp geri döndü, servis tabaklarını da Belgin yerleştirdi. “Zehra abla senin kadar iyi yapamayız ama idare edersin.”

“En yakın hastane nerede?” dedi Eymen. “Zehirlenme olasılığımız nedir?”

“Onu bilmem ama pilavdan taş çıkarsa dişine dolgu yaparım,” dedi Belgin.

“Hala bak ne diyor,” dedi Eymen.

Neşe Hanım başını Eymen’in koluna yasladı. “Dalga geçiyor oğlum.”

Sohbet muhabbetle geçen yemeğin ardından mutfak toparlandı ve o beklediği araba kapının önünde durdu. Hava kararmış, sokak lambaları aydınlatıyordu. Taşıma aracının yanında duran Belgin hıyalyalı gözlerle 1967 model Volkswagen minibüsüne bakıyordu. Turuncu rengi geceyle karışmıştı. Cebinden telefonunu alıp Herkül yazısına dokundu.

“Asaf.”

“Canım.”

“Koş gel, bebeğim geldi.”

Eymen tek kaşı havada bakıyor, Nalan sırtıyordu. Eymen başını Nalan’a kaldırdı. Ne iş dercesine bakıyordu. Nalan iki elini kalp yaparak göğsünün üzerinden işaret etti ama Belgin görmedi. Eylem iki kaşını birden kaldırıp dudaklarını büktü. Turuncu minibüs usulca zemine indirilirken Asaf yanında Nilüfer’le geldi. Tellioglu tarafından Yasemin ile Ferdi de geldi, Nalan onları da çağırdı. Asaf, Eymen ile tanışıyor, Ferdi yanlarına yaklaştı. “Ferdı.”

“Eymen. Memnun oldum.”

“Ben de.” Üçü de inen arabaya bakmaya koyuldu. Belgin’in gözlerinden mutluluk pırıltıları dökülüyordu. Arada bir Asaf’a bakıyor, gülümseyen adama gülümsüyor, tekrar arabasına bakıyordu. Minibüsün dört tekeri de yere değdi. Eymen getirenlere son ödemeyi yapmak için uzaklaşırken Belgin elindeki anahtarla kapıyı açtı. Direksiyona geçip deri kaplı antika kolu okşadı. “Yerim seni, yerim...” diyordu.

“Bizi unuttun, alo!” Nalan’ın sesiyle uzanıp kapı kolunu kendine doğru çekti. Nalan kapıyı açıp arka kapının kilidini kaldırıp arka kapıyı açtı. Açık kapının yanında Asaf durdu. “İn bakayım.”

“Çok güzel, değil mi?” derken Belgin indi, Asaf elini açtı. “Bıkmıyorum bakmam lazım, motoru falan dinleyeceğim.”

“Seni şeytan!” derken gülümsemişti, anahtarı avucuna bıraktı. “Yanıma otur.” Asaf’ın sözüyle aracın diğer tarafına dolandı. “Hadi, dondurma yemeye gidiyoruz. Benden!”

“Ooo!” dedi Yasemin. “İslatma mevzu bahis. Seferoğlu ve Telioğlu, hadi.”

“Nereye?” dedi uzaklaşan aracı izleyen Eymen.

“Dondurma yemeye abi, ablam ısmarlıyor.”

“O zaman gidelim.”

“Ben de geleyim bari, hiç böyle bir arabaya binmedim,” dedi Ferdi.

“Gel bari.” Nalan gülümseyerek cilveli bir tonda söylemişti, Ferdi yanında silme geçip koluna kolunu dokundurmuştu. Ferdi arkaya geçince Nalan yanına oturdu, Yasemin’in yanına Nilüfer oturunca Eymen kendine mecburen bir yer buldu. Eymen kapının sürgüsünü çekince Belgin, Asaf’a döndü. “E hadi.”

“Kalbim çarpıyor Belgin.”

Belgin küçük bir kahkaha attı. “Hissediyorum.”

“Arabayla aşk yaşıyorlar, basın gaza!” dedi Nilüfer.

Asaf anahtarı yuvaya takmadan önce, “Bismillahirrahmanirrahim,” dedi. Takıp çevirdi ve motor sesini işitti. Ayağım debriyajdan usulca çekip gaza bastı. Minibüs kalkarken Asaf kocaman gülümsedi, Belgin onu izliyordu. Arkasına yaslanan Asaf direksiyonu tek eliyle çevirdi ve Gelincik Bulvarı’ndan geçmek için yol aldı. Belgin de arkasına yaslandı, keyfi öylesine yerindeydi ki huzurla iç geçirdi.

“Emin’i de alalım,” dedi Ferdi, telefonuna bakarken. Asaf, Emin’in evine kırdı direksiyonu, beş dakika sonra Emin kapının önünde bekliyordu. Gözleri kocaman olurken sürgülü kapıya ilerledi. “Bu ne, kimin bu?”

Kapıyı açan Nilüfer, “Atla atla, Belgin’in,” dedi.

Emin araca binip kapıyı sürdü. Eymen'in yanına oturmadan önce, "Selamın aleyküm," dedi.

"Aleyküm selam. Eymen. Nalan'la Belgin'in kuzeniyim." El sıkışıp oturdular. Asaf gaza bastığında Emin başını kaldırmış, tavana bakıyordu. "Çok güzelmiş."

"Değil mi?" dedi Belgin arkasına dönerek. "Rüya gibi."

"Valla öyle bacım." Emin gülümsedi. "Geçmişe ışınlanmak gibi bir şey."

Belgin, Asaf'ın huzurlu soluğunu işitince ona baktı. "Araba diyorum benim, ne bu aşk?"

Asaf keyifli bakışlarını Belgin'e çevirdi. Aklından bazı cümleler geçiyordu ama yeri olmadığından sinsice sırttı. "Sevdik işte, suç mu?"

Belgin gözlerini kıstı, arabası daha çok ilgisini çekmiş gibiydi. Arabayı da kıskanmazdı, değil mi? Kadın bu, hiç belli olmazdı. Uçan sinekten bile kıskanabilirdi. "Bunu sonra konuşalım."

"Ne fısıldaşıyorsunuz?" dedi Eymen.

"Hiç abi, vatandaş arabaya vuruldu da onu diyor." Belgin önüne dönerken yandan bakış atmayı ihmal etmemişti.

9. Bölüm

Sahilde bir kafede uzun bir masanın etrafını doldurdular. Kızlar bir yana, beyler bir yana geçmişti. Dondurmalar bitmiş, çaylar ve kahveler gelmişti. Eymen sohbeti sevmiş, ondan ona geçen sözlerle çabuk ısınmıştı. Ferdi ile ortak iş dünyasındaydılar. Biri holding biri şirketti ama ortak sohbetleri oluşmuştu.

“Birkaç gün kalacağım, sonra dönmem gerekiyor.”

“İstanbul gecelerine akalım mı?” Belgin, Eymen’e göz kırptı, Asaf’ın gözleri kısıldı ve ok gibi Belgin’e saplandı.

“Bilmem ama sen istiyorsan gideriz.”

“Gidelim,” dedi Nalan hevesle.

Ferdi ağzını da açamıyordu ki en nihayetinde abisiydi. Sertçe boğazını temizlediğinde Nalan’ın dikkatini çekebildi. Yandan ters bir bakış atmıştı Nalan, *karışma sen dercesine saçını savurdu*. Ferdi gözleriyle neler anlatıyordu, neler.

Eymen’in de dikkatini çekti tabii ki. Gözleri ikisi arasında mekik dokudu ama sesini çıkartmadı. Kuzenlerine karışmazdı, halası eniştesi de karışmazdı. “Çıkarız!” derken buldu kendini. Karışmıyor olabilirdi ama bu başka birinin karışacağı anlamına gelmiyordu.

“Nereye mesela? Biz de gelebiliriz,” dedi Yasemin.

Ferdi gözlerini kocaman açıp kardeşine çevirdi. “Nereye bacım?”

“Ben de onu soruyorum abi, nereye?”

Eymen daha önce İstanbul’a çok kez gelmişti. Nerede ne var, biliyordu. “Size neresi uyar?”

Ferdi bu kez açık gözlerini daha da büyütüp Eymen’e çevirdi.

Yasemin dudaklarını bükerek biraz düşündü. “Öyle gece kulübü, bar falan bize uymaz. Müzikli bir restoran neden olmasın.”

“Çok güzel olur,” dedi Belgin.

“Yasemin?” dedi Ferdi.

Yasemin göz devirip susmayı tercih ettiğinde Belgin araya girdi. “Tamam, müziksiz olsun, yemeğe gideriz.”

Asaf saygıdan ağzını açmadı, abi diyordu, demek ki abi gibi görüyordu. Onlara da saygı duymak düşüyordu ki Ferdi de sessizdi.

“Benim için fark etmez ama anlamadığım bir şey var,” dedi Eymen. “Neden gidemiyorlar?”

“Çünkü bu iki abi, kızları evden işe işten eve olarak yaşıyor da ondan,” dedi Nalan.

Eymen, Asaf ile Ferdi’ye bakıp önüne döndü. Ferdi çayını içerken, Asaf telefonunu masanın üzerinde çeviriyordu. “Anladım.”

“Çok şükür,” dedi Ferdi. “Kusura bakma ama biz mahallede büyüdük, kendimize göre eğlence anlayışımızın içinde o tarz yerler yok.”

“Ben zaten din hocasıyım abiciğim, beni hiç bağlamaz öyle yerler. Din öğretmeninin gece kulübüne gittiği nerede görülmüş?”

“Yakında düğün var,” dedi Ferdi. “Mahallenin kızı gelin gidecek, gidin, eğlenin.”

Önce Nalan güldü, onu Belgin takip etti. Yasemin elini ağzına kapatıp başını eğdi. Nilüfer hiç çekinmeden kahkaha attı. “Ferdi abimden izin çıktı, iki hafta sonra kınaya gidiyoruz ve kurtlarımızı döküyoruz.”

“Allah razı olsun Ferdi abinden,” dedi Nalan.

“Ne kadar anlayışlısın,” dedi Asaf yanındaki Eymen’e dönerek. “Tut ki kızlar gece gezmeye çıktı, başlarına bir bela geldi. Ne yapacaksın?”

“Gidecekleri yer önemli,” dedi Eymen. “Klas bir mekâna giderlerse eğlenip çıkarlar. İtin uğursuzun yerine giderlerse korkarım elbette. Ama kızlar öyle yerlere gitmez.”

Nalan öksürdüğünde Belgin gözlerini büyüterek ona baktı. Eymen kaşlarını çatıp ikisine baktı. “Ne?”

“Hiç,” dedi Nalan. “Aklıma dört sene önce gittiğimiz bir yer geldi. Babam gelip almıştı, annemin haberi olmadı.”

“Al buyur,” dedi Ferdi.

“Ne oldu?” diye soran Asaf’a Belgin kaçamak bakışlar attığında ona baktı Asaf. “Ne?”

“Abartmayalım, arada taşkınlık yapan çıkabiliyor ama üstesinden gelebiliyoruz,” dedi Belgin.

“Karakola düştük,” dedi Nalan. “Ablam adamın suratına içeceğini fırlattı hem de bardağıyla birlikte. Ortalık karıştı, adam ablanın üzerine yürüyünce ben devreye girdim. Başka bardağı ensesinde kırdım. Sonrası toz duman. Bize bir şey olmadı ama atıldık mekândan, polis geldi, aldı, götürdü. Babamı aradık, geldi, bizi çıkarıp bir şey yokmuş gibi eve götürdü.”

“Rahmetli çok iyi adammış, biz düşsek babamdan eve kadar sopa yedik,” dedi Ferdi. “Bir hafta da söylenirdi herhâlde. Ne bileyim, korkudan hiç aklımıza bile gelmedi.”

“Eniştem çok iyi biriydi, kızları hiç sıkmadı, bu doğru ama bundan haberim yoktu. Bence de gitmeyin, her gün olmayan bir gün olabiliyor demek ki.”

“Tek mi gidelim dedik?” dedi Belgin. “Siz de gelin işte.”

“Müslümanı yoldan çıkarma bacım, kına gecesi size yeter,” dedi Emin. “Hem siz bizim mahalleye geldiniz, alışacak olan sizsiniz.”

“Haklı,” dedi Ferdi. “Unutursunuz, maziye gömersiniz o günleri.”

“Of,” dedi Yasemin. “Bari sinemaya gidelim.”

“Bu kadar mantıklı bir cümle duymadım,” dedi Asaf.

Belgin teslim oldu, ellerini havaya kaldırdı. “Pes! Tamam!” dedi ama ilk fırsatta kaçacaklardı. Bir gün olacak olan, her gün olacak diye de bir şey yoktu. “Kızları biraz salın!” dedi Belgin, Ferdi ile Asaf’a bakıp. Ferdi başını yana çevirdi, Asaf tek kaşı havada Belgin’e baktı.

“Ne olacak salınca, çalışıp ayakları üzerinde duruyorlar. Ne isterlerse yapıyorlar, biz bir şey yapmıyoruz ki.”

Belgin, Asaf’a bakarken göz devirdi. “Sizden kurtulmak için yanlış evlilikler yaparlarsa sorumlusu sizsiniz.”

“Ne alaka?” dedi Emin, bir anda Nilüfer’in abisinden ve babasından kurtulmak için herhangi biriyle evlenip gideceğini hayal etti. Bir anda ağzından çıktı. Nilüfer karşısında oturuyordu, göz göze geldiler.

“Abartma Belgin,” dedi Asaf, usulca bir sesle.

“Bizim için demiyorum ama doğruyu söylüyor,” dedi Yasemin. “Çimen ablanın kızını unuttunuz mu? Babası hâlim selimdi ama Çimen abla kıza dünyayı dar ediyordu. Hiçbir şeyine izin vermiyordu. Çiğdem evden kaçtı, hayatı mahvoldu. Annesi iyi biri olsaydı kızının hayatını karartmazdı.”

Belgin, Asaf’a bakıp *duy* dercesine başını salladı. “Duydun mu canım?” Asaf gözlerini kıstı, Belgin’e bakıp başını aşağı yukarı salladı ama ağzını açmadı.

“Sakin olun!” dedi Eymen, eğleniyordu.

“Of abi ya,” dedi Nalan. “Sen de hiç kıskanmıyorsun ki. Sende de bir gariplik var. Ortası olan bizi bulmadı.”

“Çok mu lazımdı?” dedi Ferdi.

“Nalan!” dedi Eymen.

“Ortalık karışacak!” dedi Emin.

“Ne var ki? Kimse bizi kıskanmadı, babam, annem... Abi diye seni bildik, sen de tam donanımlı anlayışlı çıktın.”

“Yaranılmıyor ki,” dedi Ferdi.

“Öyle mi küçük hanım,” dedi Eymen çarpık ve sinsî bir gülüşle. “Ben sizi kıskanıyor olsaydım, karşınızda Ferdi ve Asaf’la oturuyor olamazdınız.”

Yasemin’in gözleri büyürken dudakları öne uzandı. Nilüfer gözlerini kırptırıp abilerine göz attı. Ferdi tek gözünü kapatmış, yaramazlık yapan çocuk gibi susmuştu. Asaf şakağını kaşıyordu ve Emin hepsine boş gözlerle bakıyordu.

Belgin gülümsedi. “Abi sen ona bakma, yoksunluk çekiyor.”

Nalan dilini ısırды. “Bünye alışıyor sanırım.”

“Belli. Kıskanmak öyle bir şey değil,” dedi Eymen. “Kıskanmak kötü gözden sakınmaktır. Erkekler anlar, hisseder. Bir kadına kimden zarar geleceğini biliriz çünkü aynı türdeniz. Bunun dışındakiler hastalık.”

“O zaman bu kesin hasta,” dedi Nalan, Ferdi’ye bakarken.

“Tövbe estağfurullah.” Ferdi başını salladı ama kıkırtılar yükselmişti. “Saçmalama!”

“Dün adamı dövmeye gidiyordun!”

“O da ağzını açıp bakmasaydı. Bak yine sinirlendim.” Masanın üzerindeki eli yumruk oldu. “İlk bakışın günahı yoktur Nalan, insanlar birbirini görsün diye Allah günah yazmamış ama o adam yanında bir erkek olmasına rağmen gözlerini dikip baktı.”

“Haklı,” dedi Eymen. “Ben de affetmem.”

“Yeter,” dedi Yasemin. “Sinemaya ne zaman gidiyoruz?”

“Çok yakında,” dedi Belgin, Yasemin’e göz kırptı. “İyi bir film gelecek, onu bekliyorum.”

Birkaç gün hızlı ve hareketli geçti, Belgin dişçi ve ev arasında mekik dokudu. Nalan da ablasıyla koştururken ustalar garajın duvarlarını yaptı. Kuruyan duvarların ardından çatı yapılmaya başla-

nıyordu. Belgin minibüsü Asaf'ın hurdaliğına çekti. Asaf'la birlikte üzerini kapattılar. Asaf minibüs için, "Hurdalığımdaki mücevher," diyordu ve bu Belgin'i mutlu ediyordu. Zevkler uyuşuyordu, sevdiği şeylerin Asaf tarafından coşkuyla karşılanması onu inanılmaz mutlu ediyordu.

Dış cephe ustaları dünden bu yana çalışıyordu. Yarın bitmesi planlanıyordu, en son bahçeye geçilecekti. Ustalar kamelyanın yerine de beton atmışlardı. Evin etrafı usta kaynıyordu ama sonucu güzel olacaktı. Asaf günde beş kere uğruyor, ustaları kontrol edip gidiyordu.

Eymen dün sabah gitmiş, giderken de yine geleceğini söylemişti. Yasemin'i görmeden ne kadar dayanabilirse, o zaman geri dönecekti. Oysa aralarında hiçbir şey yoktu ama giderken Belgin'den telefon numarasını almıştı. Belgin, Yasemin'in ağzını aradıktan sonra haber verecek, Eymen öyle arayacaktı. Telefon numarasını bu şartla vermişti Belgin.

Belgin iki akşamdır Yasemin'e araba kullanmayı öğretiyordu. Arkadaki boş arazideydiler, orada kaldırıp caddeye çıkıyorlardı. Ferdi, Asaf, Nalan ve Nilüfer onları izliyordu.

Yasemin rahatça oturup arkasına yaslandı, dünden biraz daha rahattı. Kemerler bağlanmıştı, Belgin, "Hadi göster kendini," dedi.

Yasemin kontak düğmesine basıp el frenine dokundu. Otomatik araba kullanmak çok daha kolay gelmişti çünkü kolaydı. Gaza basınca araç hareket etti. Belgin bir şey yap demeden yapmıştı. Bunun keyfiyle gülümsedi. "Olacağım gibi."

"Oldun aslında, bir ay pratik yaparsan trafikte rahatça ilerlersin."

"Abim beni videoya alıp babama izletecek, babamdan onay çıkarsa yakında araba alabilirim."

"O zaman sakince devam et, bulvardan dolanıp sizin evin önünde duralım. Baban evde mi?"

"Bilmiyorum, şansımızı deneriz."

Onları izleyenlerin eşliğinde araziden çıkıp yola girdi, yavaş olsa da direksiyon hakimiyeti vardı.

“Vallahi sürüyor, ben de istiyorum.”

Asaf, Nilüfer’in omuzuna kolunu attı. “İsteseydin öğretirdim, hiç istemedin ki.”

“Özendim,” dedi Nilüfer.

“Ben on sekiz yaşında ehliyetimi alıp trafiğe girdim,” dedi Nalan. “Altı ayda oturuyor, sonrası bas gaza. Ben de sana öğreteyim, hadi yürü.”

Nilüfer abisinin kollarından zıplayarak çıktı. “Yemin et.”

“Yemin!” dedi Nalan kahkaha atarak. “Evden anahtarımı alayım, bekle, geliyorum.”

Ferdi, Nalan’ın arkasından bakarken içli içli nefes aldı. “Beceri desen var.”

“İyi yere demir attınız hem güzeller hem de zeki.”

“Ve zengin!” dedi Asaf hiç memnun değildi, hiç. “Öğretmen kızı olamaz mıydı?”

“Sorma!” dedi Ferdi. “Hâlâ aklıma yatmış değiller ama buraya alıştılar gibi.”

“Ben zorlandıklarını görmedim,” dedi Nilüfer. “Evi de yapıyorlar, kalıcılar.”

Nalan arabasıyla araziye girip önlerinde durdu, inip Nilüfer’i çağırdı. “Gel bakalım.”

“Ay...” diyerek koştu Nilüfer. Ehliyeti olan ama aldıktan sonra hiç kullanmayan Nilüfer, yerine geçip kemerini taktı. Nalan da kapısını çekip Nilüfer’e direktiflerini verdi. Nilüfer ikinci seferde kaldırdı aracı, arazinin içinde iki tur dönüp yola çıkarken Ferdi ile Asaf ön tarafa geçiyordu.

“Sana bir haberim var,” dedi Ferdi, Asaf ona kısa bir bakış atıp önüne döndüğünde Ferdi devam etti. “Büyük şirketler buralarda keşif yapıyor, boş araziler, eski evlere bakıyorlar. Kentsel dönüşüm

evlerini özellikle inceliyorlar. Bir gün hepimizin kapısı çalınabilir.”

“Bunu bekliyorduk.” Asaf durup arkasına döndü. Boş araziye baktı, site kurulacak kadar genişti, çok eski yıllarda tarla olarak kullanılmıştı, dedeleri öyle söylerdi. “Bu arazi kimindi?”

“Sahibi yurt dışında, dededen toruna kalmış. Çok para istiyor, babamla almak istedik ama tüm mal varlığımızı koysak bile bir araya gelmedi.”

“Buralara binalar dikecekler; huzur, sessizlik kalmayacak. Tanımadığımız insanlar gelecek, it mi uğursuz mu belli olmayan.”

“Önünde sonunda öyle olacak.”

“Çocukların top alanı da gidecek. Burası satılırsa bana kime sattığını haber et.”

“Neden?” dedi Ferdi kaşlarını birleştirip.

“Alanı merak ederim.”

“Yeme beni Asaf, otuz yıldır tanışıyoruz. Sen de benim düşündüğümü düşünüyorsun.” Asaf ona döndü. “Neymiş?”

“Kızların buraya araziler için geldiğini, benim de aklıma geldi hatta babama da söyledim ama asla inanmıyor.”

“Benim aklıma gelmedi, Nilüfer dedi, bana da mantıklı geldi. Jet sosyetenin kızları buraya neden gelir ki?”

“Gelir de burada kök salmaya çalışır, öyle değil mi? Her şey tamam, kızlar hoş, güzel ama biz güvenmeden nasıl bir hataya düşüyoruz?”

Asaf başını salladı. “Bu kadar iyi rol yapamazlar, zengin, inşaat firmaları dışında bir kusurları yok. Doğallar, biz mi görmüyoruz Ferdi?”

“Ne bileyim ben!” derken kendi kendine terslendi. “Çok geç bir yerdeymişim gibi hissediyorum.”

Asaf da öyle hissediyordu ama gönül de ferman dinlemiyordu. Güvenmeyip şüpheyile gülümsemek ve devam etmek adice geliyordu her ikisine de ama işte bir ama vardı. Ya araziler için gelmemişlerse? Bunu öğrenmenin bir yolu vardı. “Bir oyuna var mısın?”

“Ne oyunu?” dedi Ferdi.

“Gel, anlatacağım.”

Yasemin evinin önünde durup kornaya bastı, babası eve gelmişti. Arabası kapının önündeydi. “Baba!” diye bağırdığında *baba* kelimesi Belgin’in kalbinde çan sesi gibi çınladı. Yasemin bir kez daha kornaya bastığında annesiyle babası bahçe kapısını açıyordu. Fahriye Hanım’la Serdar Bey gülümseyerek yaklaşıyordu.

“Baba kullanıyorum, ne zaman araba alıyoruz?”

“Maşallah kızıma,” dedi Fahriye Hanım.

Serdar Bey mavi gözlerinin içi mutlulukla parlarken arabaya yaklaştı. “Ne zaman istersen alırız babacığım.”

Bu adamı görmek Belgin’e iyi gelmiyordu, her gördüğünde ağlamak istiyordu. Kalbinde ağır bir sancı baş gösteriyordu. Dudağına astığı yalancı gülüşle izliyordu baba kızı. Anne babasını her gördüğünde onlara kalbi küsüyordu. *Beni diyordu, beni. Nasıl tanımazsınız? Bir kez bile mi aklınıza gelmez? Kör müsünüz, ikiz gibiyiz?*

“Ne diyorsun hocası, ne zaman trafiğe çıkabilir?” dedi Serdar Bey, Belgin’in gözlerinin içine bakıyordu. O bakınca Belgin kaçmak istiyordu. “Bir haftaya kadar yavaşça mahallenin dışına çıkar, işe gider, gelir.”

Serdar Bey, Yasemin’e eğdi başını, yüzünde gururlu bir babanın bakışı duruyordu. “Yarın gidelim.”

“Ya!” dedi Yasemin, araçtan inip babasına sarıldığında Belgin kalbine bıçakların sapladığını hissetti. Taş gibi durabilmek için yutkundu.

“Tamam, yarın gidelim.” Yasemin babasından aynı hızla koparak arabaya tekrar bindi. Çalıştırıp gaza basarken açık pencereden ailesine el salladı. Serdar Bey’le Fahriye Hanım birbirine kederli gözlerle baktıktan sonra uzaklaşan araca geri döndüler.

10. Bölüm

Belgin dişçi asistanı için ilan vermişti, o olmadan açamıyordu. Tek başına ne kadar verimli olabileceğini bilmiyordu. Asaf'ın arkadaşı Murat'ın kız kardeşiyle anlaşmışlardı, o hazırды. Tabelayı biraz bekletiyordu, asistanı bulunca taktıracaktı.

Evin dışı bitmişti, garaj da boyanmıştı. Çatısıyla bütünleşince küçük bir kulübe gibi şirin görünmüştü. Ustalar bahçeden çıkmıştı, sabah itibariyle Nihat Bey ve ekibi bahçeye girmişti. Çardağı da monte edeceklerdi, betonun üzerine yumuşak zemin döşeniyordu. Bahçenin zemini döşenecek çimlerin toprağıyla kaplıydı. Birkaç güne çok güzel bir bahçe olacaktı.

Okullar kapanmış, artık evin arkasındaki arazide sürekli çocuk sesleri duyuyorlardı. Mahallenin erkek çocukları güneş demiyor, sıcağı demiyor, top koşturuyorlardı. Sesler Belgin'in yatak odasına doluyordu ama hiç şikâyetçi değildi. Çocuklar öğlen gibi gelip akşam ezanıyla dağılıyorlardı.

Üstsüz Asaf'ı izlemek Belgin'in özel zevkleri arasındaydı. Her gün, her an olmasa da Asaf ilk boşluğunda soluğu çocukların yanında alıyordu. Belgin de evdeyse tamam, ayrı bir zevkli oynuyordu.

"Herkül'üm ya ..." Balkondan keyifle izliyordu. Nalan da elinde telefonla ilgilenirken başını kaldırıp ona sırtı. "Sen de az cilveli çıkmadın abla, Ferdi'nin kardeşinden beklediğim performans."

“Bak sen...” dedi Belgin ona keyifli yandan bir bakış atıp. “O ne yapıyor?”

“Bol bol konuşuyor ama icraat sıfır. Edepli mahalle serserisi çıktı. Bizim camianın adamlarıyla kıyas yapsak, şimdiye kadar yatağa atması gerekiyordu.”

“Sakın öyle bir şey yapma!” Belgin gerçek bir ifadeyle söylediğinde Nalan göz devirdi. “Mesela abla, mesela.”

“Buralarda komşu kızına bile bakmıyorlar, ne yatağı?”

“Biz neciyiz, biz de komşu kızı değil miyiz?”

“Biz yeniyiz, birlikte büyümedik.”

Nalan telefonu bırakıp ablasına döndü. Sandalyesinden kalkmadan bedenini çevirdi. “Abla sen burada büyüsün, yine de Asaf’la birbirinizden hoşlanacak mıydınız sence?”

Belgin, Asaf’ı izlerken dudak büktü. “Bunu bilemem ki.”

“Şey olurdu, sen ve Asaf gizli gizli buluşurdunuz, sonra Ferdi sizi bulurdu ve bam güm.” Nalan sert bir kahkaha attı, gözünde canlanmıştı.

Belgin de gülümsedi, bu mahallede büyümenin ne olacağını asla bilemeyecekti. “Arkadaşımın kız kardeşi mevzusu. Hım...”

“Düşünsene, Yasemin ya da Nilüfer, kızlardan biri Emin’le birbirlerine âşık ama birlikte büyümüşler. Emin, Ferdi’nin de Asaf’m da en yakın dostu. Of, çok zor olurdu.”

Belgin, Asaf’ı izlerken kardeşini dinlemişti, birden bakışları kısıldı. Başını ağır çekimde Nalan’a çevirdi. Gözleri hızla aralandı, Nalan şaşırdı bu kez. “Nalan!”

“Abla ben ne dedim?”

“Emin, Nilüfer’den hoşlanıyor olabilir mi? Nilüfer demişti ya, beni görmezden geliyor diye. Sonra çekirdek kola akşamı çıkmıştı.”

Nalan gözlerini kırptırıp ablasını anlamak istercesine bakıyor, düşünüyordu. “Hayır diyemem ama evet de diyemem. Bu kadarcık şeyden çıkarım yapmak zor.”

Asaf'ı izlemekten vazgeçip kardeşine döndü. "Bakmak isten-
diğinden değil, bakmaması gerektiğinden kızı görmezden geliyor.
Biliyor ki olmayacak, Asaf çok kızacak ve Nilüfer de fark etmemiş.
Kendini geri çekiyor, anlasana!"

Nalan dudaklarını büktü. "Böyle söyleyince mantıklı geldi."

"Erkekler sevip kavuşamayacağını düşündüğü kadınlara kötü,
sert, işte öyle saçma davranır. Çünkü hem sinirlidir fark edilmiyor
diye hem de yasak olduğunu bilir."

"Bu daha mantıklı geldi. Nasıl öğreneceğiz? Nilüfer'e söyleme,
belki de yok böyle bir şey, kızın akıllı karışır."

"Yok, söylemem de biraz gözlemlemek gerekiyor. Bu fikrin al-
tından bir şey çıkar, bak gör."

"Diyorsan..."

Belgin tekrar Asaf'a döndü, gitmişti. Çocukların arasında yok-
tu. "Gitmiş." Orada durmaktan vazgeçip odasına girince Nalan da
onu takip etti.

"Aysel ablaya bir uğrayalım da bana öğrenci bulsun. Böyle boş
yaşayamam ben, darlanıyorum."

"Annemler orada, hadi gidelim. Sen oraya, ben de hurdalığa ba-
kayım, benimki yine ne parçalıyor."

Kapıyı çekip ekibe selam verdikten sonra yan bahçenin önünde
durdular. "Evde dersin, on dakikaya gelirim."

Nalan başını sallayıp kapıdan girerken Belgin hurdalığa iler-
ledi. Akşama kadar kimse gelmiyordu ama yedi sekiz gibi bir sürü
kamyonet gelip boşaltıp gidiyordu. Bu işlem her gün devam ediyor-
du. Asaf da hurdalıkta akşama kadar kır, parçala, ayır, tart işlemleri
yapıyordu. Sürgülü kapının yarısı açıktı, içeri girip sessizce ilerledi.
Seslenmeye korkuyordu, yandaki bir düzine kadın sesini duymasın.

İçeri doğru ilerlediğinde Asaf'ı bir masanın başında ne oldu-
ğunu anlamadığı bir cihazın içini sökerken buldu. "Ustam çok yo-
ğunsunuz."

Asaf elinde tornavida durup başını kaldırdı. Gülümseyerek,

“Haneme huzur getirdiniz hanımefendi, oturamaz mısınız?” dedi.

“Biraz vaktim var, oturayım.” Asaf’ın karşısına oturdu. “Annemler sizde, sesimi duymasınlar. Oraya geçeceğim, sana bir bakayım dedim. Seni izliyordum, gözden kayboldun.”

“Beni izlemeyi bırakınca yorulduğumu anladım.”

Belgin’in dudakları iki yana ayrıldı. “Ayağın topta, gözün benim balkonda.”

“Manzara güzeldi.” Başım kaldırıp gülümseyerek göz kırptı.

“Ah... Benim evden izlesen daha fazlası var, inan. Üstsüz Herkül.”

Asaf başını sağa sola sallayarak gülümsedi. Önündeki cihaza bakıp vidaya ucu yerleştirdi.

“Ne bu?”

“Eski bir araba teybi, içindeki alüminyumunu alacağım.”

Belgin dudak büktü. “En pahalı metal nedir?”

“İnsan yapımı kaliforniyum ama doğal olanı rodyum. Onu bulmak çok zor ama bende bir parça var. Kötü günler için saklıyorum.”

Belgin etrafına bakındı. “Çok ağır bir iş değil mi? Yükle, indir, parçala falan.”

Vidayı çıkarıp kenara bıraktıktan sonra Belgin’e kaldırdı başını. “Yaşıma güveniyorum sanırım, bu benim sporum gibi bir şey. Eski den babam yapardı, şimdi ben yapıyorum. Babamın yaşına gelince bakacağız.”

“Bu fiziğe sahip olmak için neler yapıyorlar, seninki gökten düşmüş gibi olmuş.”

“On seneden fazla burada demir, çelik, bakır, alüminyum çıkarıyorum. Bu fizik dediğin de bir günde olmadı.”

“Belli. Yakından ne zaman görürüm?”

“Başlama yine,” derken genişçe gülüyordu. Egosuna iyi gelen bir şey varsa o da Belgin’di.

“Alış buna bence.” Ayağa kalkıp Asaf’ın yanına dolandı. Yanağı-

na hızlıca bir öpücük kondurdu. Bir kadın bir adamı nasıl deli divane edebilirse, Belgin de o kadar ediyordu. Sınırsız...

“Görüşürüz, ben gidip biraz dedikodu dinleyeyim.”

Asaf içini acıtan güzel yeşil gözleriyle gülümseyip uzaklaşan kadınla vicdan azabı hissetti. Belgin’in tavırları içten, samimi ve sıcaktı. O zaman saklanan neydi? Gerçekten canları mahallede oturmak, lüksü bırakmak mı istemişti? Ve bu neden Asaf’a ya da Ferdi’ye doğal gelmiyordu? Kendini ikiyüzlü hissetti, adice. Kalbinde bir yer acıdı, o güven çizgisini bir türlü aşamıyordu.

Belgin, Aysel Hanım’ın bahçesine girdiğinde gerçekten bir düzine kadın gördü. Kadınlar keyifle kahkaha atıyorlardı. Zehra Hanım da onlara eşlik ediyor, annesi nasıl güldüyse gözlerini siliyordu.

“Ne kaçırdım ben?” Gülümseyerek çardağa adım atmıştı, Fahriye Hanım hemen yanında yer açtı. “Gel, otur çocuğum, neler kaçırdın, neler.”

“Abla çok geç kaldın.” Nalan yüzüne eliyle hava veriyordu.

Ortalığa konuşan, herkesi kahkahaya boğan kadın kendini belli ediyordu. “Aman...” dedi Belgin’i görünce. “Nasıl da güzel, insanlar çift yaratılmış derler, Yasemin’e benziyorsun sen.”

“Ya...” Belgin tebessüm etti. “Yaradan’ın hikmeti abla, Belgin ben.”

“Namın geldi kızım, Safiye ablan ben.”

Belgin’in nefesi içine kaçtı. Ne namı? Arabada Asaf’la görünmesi diye düşününce ateş bile basmaya başlamıştı. “Öyle mi? Nasıl?”

“Arabanla dolanıyorsun mahallede günlerdir, herkesin ilgisini çekmişsin. Güzel kız diyorlardı da bu kadarını beklemiyordum.”

“Dişçiye de açıyormuşsun,” dedi başka bir kadın. “Hayırlı olsun.”

“Sağ ol abla.” Rahatça arkasına yaslandı. “Kardeşim de öğretmen, varsa çocuklarınız, dişçide odası hazır, ders verecek.”

“Söyledi,” dedi bir diğer kadın. “Benim oğlan bu sene lise sınavlarına girecek, gelsin isterim.”

“Evlenmeyi düşünüyor musun kızım?” dedi ablalardan biri, Belgin ona döndü. Genç ve dinç bir kadındı. Sultan gibi oturuşundan anladı Belgin, oğlu var. Şimdi ağzını kapatmazsa arkası gelecekti, kapatırsa dile düşecekti. Karar veremedi. “Henüz çok gencim, biraz daha zaman var.”

“Ben kızlarımı hiç zorlamam,” dedi Neşe Hanım. “Kimi ne zaman isterlerse, o zaman evlenirler.”

“En iyisini yapıyorsun,” dedi Aysel Hanım. “Biz on yedide evlendik de ne oldu? Bir tek genç yaşta büyük çocuklarımız oldu. Başka bir artısı yok.”

“O az bir şey mi?” dedi Safiye Hanım. “Asaf evlense genç babaanne olacaksın ama oğlunda inat.”

“Oluruz bir gün, ne acelesi var,” dedi Aysel Hanım. “Oğlumun sevdiğini alacağım yoksa kız çok.”

Belgin’le Nalan göz göze gelince sinsice sırıttı. Safiye Hanım şen bir kahkaha attı. “Asaf’a yanık kız mı yok. Ben bu kadar inat çocuk tanımadım, evlenmiyorum dedi, hak dedi.” Safiye Hanım, Fahriye Hanım’a baktı. “Senin oğlan da az değil, sahilde yanında birini görmüşler. Kızın elini tutuyormuş.”

Fahriye Hanım’ın gözleri en az Nalan kadar büyüdü, ikisi de Safiye Hanım’a bakıyordu. Kadıncağız önemli bir bilgiyi paylaşmanın haklı gururuyla arkasına yaslandı.

“Yemin et Safiye!”

“İki gözüm önüme aksın ki Fahriye, çolak Ahmet görmüş, Nergis dedi.”

Nalan sertçe yutkunurken öznesi olduğu konunun kalbi ağzında seyircisiydi. Neşe Hanım’la Belgin sessizce oturuyordu.

“Allah’ım şükürler olsun.” Fahriye Hanım iki elini de havaya açıp dua edince Belgin kıkırdadı, Neşe Hanım dudaklarını sıkıp gü-lüşünü bastırdı. Nalan saçını kaşır gibi başını eğdi.

“Yakındır senin gelin Fahriye,” dedi Aysel Hanım.

“Kim acaba?” dedi Fahriye Hanım. “Ferdi’yi biraz sıkıştırayım, dur.”

“Hiç öyle senin gelin deme Aysel,” dedi Safiye Hanım. “Senin-kini de arabasında biriyle görmüşler. Pek yakınlarmış.”

Belgin’in nefesi içine kaçtı, yutkunurken gözleri Asaf’ın anne-sine döndü.

“Uy!” dedi Aysel Hanım, gözlerini ful açıp. “Ne dersin, doğru mu?”

“Zeliha dedi, evinin önünde durmuşlar. Zeliha kızı seçememiş, kör, ne olacak, ben olsam dürbün takar, yine görürdüm.”

Sakin bir soluk aldı Belgin, Zeliha denen kadın onu görse tanır mıydı?

“Desenize bir benim oğlum kaldı,” dedi Ayşe Hanım. “Ayakları-nı sürüsünler de Emin de evlensin.”

“Olur olur,” dedi Safiye Hanım. “Kızları da verdik mi biter. Yase-min ile Nilüfer de aynı abileri gibi, yok evlenmiyoruz diyorlarmış.”

“Safiye,” dedi Aysel Hanım, komşusu ona *buyur canım* der gibi baktı. “Bu saydıkların benim evde yaşıyor, bizim senin kadar bilgi-miz yok. Uyumuyor musun, doğru söyle?”

“Uyuyorum kız, delirme. Laf işte, beri beri geliyor.”

“Yasemin daha küçük, gerek yok. Biraz yaşasın, araba aldık, şimdi gezsin, tozsun. Ne evliliği? Önünde sonunda evlenir, ne ace-lesi var?”

“Onun yaşında iki çocuğun vardı,” dedi başka bir kadın. “Kör-peciktin şu sokağa geldiğinde, ne var, kötü mü? Böyle dersiniz kız-lar evlenir mi?”

Belgin’e evlenmeyi düşünüyor musun diye soran kadındı. Ke-sin oğlu vardı, Belgin emin oldu. Kadının Fahriye Hanım’a laf sok-ması hoşuna gitmedi. Yasemin’e göz dikmesi hiç hoşuna gitmedi. “Siz biraz geç evlendiniz sanırım,” dedi kadının suratına.

Kadın ona döndü. “Yok, on altı yaşındaydım.”

“Çabuk çöktünüz demek ki, evlilik zor tabii.”

Ortama üç beş saniyelik şok ve sessizlik çöktü ne kadın çekti ba-

kışlarını ne de Belgin. Nalan, Neşe Hanım ve Aysel Hanım, Belgin'e büyümüş gözlerle bakıyordu. Fahriye Hanım başını çevirip Belgin'e baktığında gözlerinde merhamet vardı ama Belgin göremiyordu.

Belgin kadının yüzüne yüzüne sinsice gülümsedi. "Değil mi ama teyzeciğim?"

Nalan anıra anıra gülmemek için dişlerini birbirine bastırıyor, dudaklarını sımsıkı tutuyordu. Neşe Hanım ayıp dercesine baksa da kızı onu dinlemeyecek kadar asi olabiliyordu.

Kadın Belgin'e ters bir bakış atıp çayına uzandı. "Tabii öyle."

"Biz gidelim de ustalara bakalım," dedi Nalan, o kalkınca Belgin de kalktı. "Size afiyet olsun." Belgin kocaman ve sevimli sevimli sırtıp arkasını döndü.

Bahçe kapısından çıkınca Nalan ablasına döndü. "Onu savundun."

"O kendini savunmadı çünkü."

"Bu mahallede çok olağan bir konuşmaydı abla, neden bilendin?"

Öyle miydi? Belgin'e hiç öyle gelmemişti. "Canımı sıktı sanki, damarıma basmış gibi hissettim."

Nalan başını yana yatırıp ablasına manidar gözlerle baktı. Belgin ona bakarken anladı, annesini savunması gereken kız çocuğu gibi hissetmişti. Kalbi ısınıyordu, kabullenmeye başlıyordu. Dudakları kıvıldadı ama bir cümle kuramadı. Nalan ablasının omuzuna kolunu sarıp eve yönlendirdi. "Eh... Bunun için buradayız."

Belgin karışık aklı ve kalbiyle başını iki yana salladı. İçindeki kız çocuğu her an kaybolmaya hazırdı, yolları şaşırmaya başlamıştı. Çıkışı bulması an meselesi de olabilirdi, tamamen kaybolması da ...

Çekirdek kola akşamlarından birini günler sonra yapıyorlardı. Belgin asistan bulmuştu, Nalan da şimdilik üç öğrenciyle anlaşıyordu. Biri liseye geçecekti, ikisi üniversiteye girecekti. Hiçbir şey yapma-

maktan iyiydi ona göre, iki saat arayla iki saat ders verecekti. Türkçe öğretmeni olmasının hakkını verip bu sene gençleri istedikleri yerleşmelerine yardımcı olacaktı. Dişçi yarın itibariyle açılıyordu, artık sabah evden çıkmak için bir nedenleri olacaktı.

“Annem beni sıkıştırıp duruyor,” dedi Ferdi kabuğunu poşete atarken. “Ulan mahalle değil, CIA ajanları.”

Nalan kıkırdadı. “Annenin nasıl şükür çektiğini duysaydın aklın dururdu.”

“Sadece abim mi? Bana adım attırmıyor, kim Yasemin, söyle kızım. İsteriz hemen, yaparız düğünü, ha annem.” Yasemin annesinin taklidini yapınca hepsini gülümsetmişti. “Söyleyin, biz de kurtulalım, siz de. Bu nedir kardeşim.”

“Hayır,” dedi Nalan. “Kendin diyorsun, istemeye gelecekler, sonra kendimi nikâh masasında bulacağım.”

Ferdi yanındaki Nalan’a bakarken yüzünü ekşitti. “Nankör! Ülkenin kadınlarının yarısı evlenecek adam bulamıyor, sen bulmuşsun, istemiyorsun.”

“Dün bir, bugün iki Ferdi, ne evlenmesi. Unut şunu!”

“Ya benimki?” dedi Nilüfer. “Kimmiş abinin arabasındaki kız, söyle çabuk, diyerek terlikle tehdit etti. Ben yirmi dört yaşındayım, on beş yaşında terlik olayı bitmişti.”

Asaf sırtarak Belgin’e döndüğünde onun da keyifle Nilüfer’i izlediğini gördü. “Bu işin adabı budur,” dedi kardeşine bakarken. “Son ana kadar aileler bilmez. Yan yana oturup bir şeyler yaşamak kolay değildir bence. Başımı çevirsem gözleri beni takip eder. Hepiniz ağzını sıkı tutun.”

“Hah!” dedi Nalan yanındaki Ferdi’ye. “Biraz eniştemi dinle.”

Belgin’in gözleri keyifle açılırken çekirdek dudaklarının arasında kaldı, kardeşine bakıyordu. Asaf da beklemiyordu, önce şaşırdı ama hemen ardından gülümsedi.

“Enişteni Allah bildiği gibi yapsın,” dedi Ferdi, Asaf’a ters bir bakış atıp.

Belgin sırasının geldiğini anlayıp Emin'e döndü. "Emin kardeş, yok mu senin bir sevdiceğin, gönlüne hoş gelen? Şuraya birini daha alsak, güzel olmaz mıydı?"

"Harbi lan!" dedi Ferdi.

Emin elindeki çekirdeğe bakıyordu, gözlerini Belgin'e kaldırdı. Belgin de ona bakıyor, cevap bekliyordu. "Yok," dedi usulca.

Asaf'ın aklına babasının sözleri geldi, bakışları Emin ile Nilüfer arasında gidip geldi. Nilüfer konuyla hiç ilgilenmeden çekirdeğini çitleyip Emin'den gelecek bir söz bekliyordu. "Yok canım," dedi yine içinden. Emin de uzak ve seviyeliydi, Nilüfer de.

"Okulda bir sürü hoca var, çoğu da bekâr, hiç mi birbirinizin ilgisini çekmiyorsunuz?" dedi Yasemin.

Emin, Yasemin'e hızla döndü. "İlim yuvasında kız mı arayacağım Yasemin?"

"Ay abi, ben öyle mi dedim?"

"Ne çıkışıyorsun kıza," dedi Nilüfer. "İnsanlar birbirini böyle tanıyor."

"Sizin var galiba," dedi Emin, Nilüfer'in gözlerinin içine baka baka.

"Ney?" dedi Ferdi. "Yasemin!"

"Of! Yine bana döndü. Yok abiciğim, yok! Konu ben değilim. Nilüfer de değil." Ferdi sakince arkasına yaslandığında Nalan umutsuzca başını sallıyordu.

"Ay tamam, büyütmeyin, yokmuş işte," dedi Belgin, anlayacağını anlamıştı.

Nilüfer elindeki çekirdeği Emin'in üzerine fırlattı. Ok gibi bakışları öfkeliydi, Emin pişmanlıkla gözlerini çekip önüne döndü.

"Ben size başka bir şey diyeceğim," dedi Ferdi, bakışlar ona dönünce Asaf ile göz göze geldiler. Biri konuşuyor, diğeri konuşmaya hazırdı. "Mahalleye müteahhitler giriyor, bir süredir büyük firmaların markajındayız."

“O neden?” dedi Nalan.

Ferdi ona dönüp konuştu. “Evlerimizi, boş arazileri elimizden alıp site dikmeyi planlıyorlar.” Nalan’ın kaşları havalandı.

Belgin’in de yüzü buruştu, henüz ısındığı mahallenin güzelliği kaybolacaktı. “Nasıl firmalar?”

“Bayağı büyük, isim yapmış holdingler de var, küçük şirketler de. Özellikle sizin evin arkasındaki büyük arazi şu an çok gözde.”

Ağzından çıkan hiçbir söz yalan ya da yanlış değildi. Kızların tepkilerini ölçmek için konuşuyordu, ikisi de şaşkın görünüyordu.

“Ay hayır, evimin arkasında site falan olmasın. Mis gibi havası, müthiş bir manzarası var.”

Nalan kahkaha attığında Asaf burun kemerini sıktı. “Belgin.”

Belgin omuz silkti; Emin, Yasemin ve Nilüfer anlamadı. Ferdi biraz anlar gibi olup tebessüm etti.

“Engel olunamaz bacım,” dedi Ferdi. “Onlarla baş edemeyiz, alırlarsa yaparlar. Biz satmayız o başka ama bulunduğumuz aç yenenilmeye müsait. Bir gün gelir, teslim olabiliriz, kocaman binaların içinde eski evler kalırız.”

“Şansa bak, bizi mi beklemişler,” dedi Nalan.

“Aman ya, tadım kaçtı.” Belgin çekirdekleri yerine bırakıp elindeki tuzları silkeledi. “Umarım öyle olmaz.”

Ferdi ile Asaf tekrar göz göze geldiler, bu kızlar onun için gelmemişti. Tavırları ve doğallıkları bunu açıkça ortaya seriyordu. Test geçildi, gönüllerdeki şüphe dindi.

İşten çıkıp eve geldiklerinde Belgin üzerini değiştirmek için odasına çıktı. Arka arazide çocukları top oynarken görünce gülümsedi. Gözlerini arazinin çevresinde gezdirdi. Site kurulacak kadar vardı, en az dört büyük bina yapıldı. Bu güzelliğin solacağını dü-

şününce canı sıkıldı. Burnundan derin bir nefes alıp yatağın üzerindeki telefonu aldı. Eymen'in numarasının üzerine basıp kulağına götürdü. Üçüncü çalışta açıldı. "Efendim?"

"Abi senden bir şey isteyeceğim."

"Tabii, söyle."

"Bizim buradaki evin arkasındaki araziye hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu araziye benim adıma almanı istiyorum, önce şirketin üzerine al ama sonra Nalan ile benim adıma devir yap."

"Neden?"

Belgin ona detaylıca anlattığında Eymen, "Tamam," dedikten sonra telefonu kapattı. Birkaç gün içinde alınmış olurdu, kimse de bina falan yapamazdı. Nalan'ın odasına girip ona da anlattı. Nalan da akıllıca bulup sevindi. Annelerine bahsetmeme kararı aldılar, hatta hiç kimseye. Kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Odasına geri döndüğünde telefonundaki mesajı açtı.

Herkül: Tüm mahalle uyuduğunda, 12 gibi.

Heyecanla kıpırdanıp gülümsedikten sonra, "Tamam," yazıp gönderdi. Yemeğe indi, günü gece yapana kadar bahçede Nalan'la oturdu. Annesi ve Zehra Hanım çoktan uykuya geçmişlerdi. Bahçeye astıkları hamakta yan yana uzanmışlardı. Ağaçların dallarından sızan birkaç yıldızı izliyorlardı.

"Burada hayat sakın," dedi Nalan. "Giderek alışıyorum."

"Değişik bir rutini var, ilk defa gerçekten bir şeyler yaptığımı hissediyorum. Ayaklarım yere basıyor, sen de hissediyor musun?"

"Galiba uğraşıyoruz, bir şeyleri yoluna koymanın ne olduğunu kavırıyoruz."

Belgin elini kaldırıp saçlarını karıştırdı. "Hep bir şeyleri düzene sokan insanlar vardı, şimdi ikimiz varız."

"Büyüyor muyuz sence?" Nalan babasını özlediğini hissetti. "Babam her şeyi düşünürdü, bize pek bir şey kalmazdı."

“Evet, bizi buraya boşuna göndermedi. Hiçbir şey sebepsiz değil. Benim yerimde başkası olsaydı, buraya gelir miydi, sanmam.”

“Ben geleceğimi sanmıyorum, kurulu bir hayatı bozmak ürkütücü. Buradayım ama senin için, yalnız kalma diye.”

“Sen buradan gidemeyeceksin.”

“Bana diyene bak!” Nalan kıkırdadı, hamak sallandı. “Saat olsun diye bekliyorsun.”

“Ama hiçbir şey belli değil, nereye gidecek bu gizem? Tanıyalım dedik, ailenin içine düştük.”

“İyi insanlar, senin gibi birinin ailesinden kötülük beklemiyordum. Kalanı için bir şey diyemem, zaman gösterecek. Bilseler seni kabullenirler, severler ve bizden geri isterler. Ferdi için Yasemin aşılmaz kural gibi. Senin kardeşi olduğunu bilse delirir, o kadar bariz ki. Nasıl söyleyeceksin ve ne zaman? Neyi bekleyeceksin?”

“Bilmiyorum. Söylemek istemiyorum, korkuyorum sanırım.”

“Ne olacağı belli değil, korkman doğal ama çok da uzatma be abla. Burada durup her şeyi bilmek de bir nevi onları kandırmak gibi değil mi?”

Belki öyleydi ama Belgin onların bunu dert edeceğini pek sanmıyordu. En azından öyle umuyordu, kendi adına geçerli sebepleri vardı. Anlamalarını bekliyordu, tabii öyle bir gün gelirse... Telefon karnının üzerinde titreyince hızla alıp baktı. “Ben gidiyorum, sen de boş durma, ara seninkini, ben gelene kadar takılın şurada.” Hamakta doğrulurken Nalan iyice yerleşti. “Bakayım, uyumadıysa çağırırım.”

Belgin ayağa dikilip saçlarını düzeltti. Bluzunu çekiştirip eteğini aşağı çekiştirdi. Midi boy, uçları fırfırlı eteğini giymişti. “Of, çok güzelsin lan!”

“Lan?” dedi Belgin gözlerini kocaman açarken.

“Aman abla ya, Ferdi’yle düşüp kalkan Ferdici olur.” Kıkırdarken göz kırptı. “Abla içimde varoş varmış ya kız.”

“Kız?” dedi Belgin kaşlarını kaldırırken, küçük bir kahkaha attı. “Düzgün konuş.”

“Tamam şekerim, hadi git sen.”

“Deli.” Belgin usulca bahçe kapısından ayrılırken duvar dibinden ilerlerdi. Karşılarında ev yoktu ama yine de ürküyordu. CIA ajanlarının nereden çıkacağı belli olmazdı. Hurdalığa gideceğini düşünürken, Asaf onu evinin bahçe kapısında karşıladı. Elini uzatmıştı, güzel gözleri parlıyor, yakışıklı yüzünde tatlı bir gülümseme duruyordu. Belgin elini Asaf’ın eline bıraktı, parmaklarını kavradı genç adam. “Nereye?” diye fısıldadı Belgin.

“Bahçeye, sessiz ol.”

“Beni eve mi atıyorsun?” derken ışıkları kapalı bahçeye girdiler. “Sayılır,” dedi Asaf. Ağaçların arasında, çimenlerin üzerinde önden Asaf arkasından Belgin yan bahçeye ilerlerdi. Bahçenin tüm ışıklarını kapatmıştı Asaf, sadece kapının önündeki küçük beyaz ışık açıktı. Arkaya giden alana döndüklerinde önüne kendi garajı gibi bir kulübe çıktı. Asaf eve bir bakış attı, Belgin de ister istemez ışıkları kapalı eve bakmıştı. Karanlık evden mum ışığı bile sızılmıyordu. Asaf kapının üzerindeki anahtarı çevirip açtı ama anahtarı çekip aldı. İçerisi karanlıktı, ışığı yakmadı. Belgin’i içeri çekip kapıyı kapattı. Karanlık odanın içinde baş başa kaldılar, hiçbir şey görünmüyordu. “Işık yok mu?” dedi Belgin karanlıkta etrafına bakarken.

“Var ama birazdan açacağım.”

“Bu ne gizem, ne var burada?” Bahçe de karanlıktı, içeri ışık sızılmıyordu ama zaten pencere var mı, onu bile göremiyordu. Asaf arkasına geçti, omuzlarından tutup çevirdi. O, odayı ezbere biliyordu. Kör olsa bile yolunu bulurdu. “Gözlerini kapat.”

“Heyecanlandım, ne var?”

“Kapat,” dedi tatlı bir tonda.

“Tamam.” Ellerini yüzüne kapattı. “İkna oldun mu?”

Asaf’ın gülüşünü duydu. “Aç deyince aç. Işığı yakacağım.”

“Acele et.”

Asaf ışık düğmesine dokundu, oda sarı ışıkla aydınlandı. “Aç şimdi.”

Belgin ne göreceğini bilemeden ellerini yüzünden indirirken gözlerini açtı. Karşısındaki duvarda raflar vardı. Duvara tek tek sabitlenmişti. Raflardaki antikaları görünce gözleri büyüdü. Bir duvar dolusu raf ve değerli taslar, şamdan, metal kadehler, bakır güğüm. Öne doğru bir adım attı. “Allah’ım ... Bunlar nedir Asaf?” Biraz daha yaklaştı. Üzeri el oymasıyla işlenmiş bakır ve demir cezveler gördü. Bakır küp, ilk icat edilen ütülerden biri, gaz lambaları, çay bardakları, çaydanlıklar ... İşlenmiş el işi servis tabakları, bakır tencereler ...

Asaf da sahip olduğu sanat eserlerine gururla bakıyordu. “Bunlar benim yılladır biriktirdiğim antikalarım, çocuk yaşımdan bu yana bir iki derken bu kadar oldu.”

Belgin kendi etrafında döndü. Bir duvar daha doluydu, Belgin o kadar şaşkıncı ki ellerini ağzına kapattı. Eski döneme ait kılıç, miltatlar öncesinden kalma tüfek, el yapımı duvar süsleri ... Küçük ge-yikli bir halı bile vardı. Uzunca bir kitaplık, raflarında bilinen eserle-rin çok eski baskıları. Aşk ve Gurur’un ilk baskısıydı. “Babam bunu çok aramıştı.”

“İnanmazsın ama çöpe atılmıştı.”

Belgin umutsuz bir iç çekişle kitabı bırakıp etrafına bakınmaya devam etti. Ve odanın köşesine yerleştirilmiş gramofon ... “Bu çalışıyor mu?” Yanına varıp ahşabı okşadı, iğnesinin olduğunu gördü.

“Çalışıyor.” Asaf altındaki kendine ait ahşap dolabı açtı. Belgin de eğildi, taş plakları görünce gülümsedi. “İnanmıyorum, çok güzeller.”

“Seç bir tane.” Asaf onun saçlarını diğer omzuna alıp taş plaklara uzanışını izlerken kendinden geçti. İnce beyaz parmaklar siyah plağı çekerken, kendine çevirirken ... Bir tane daha alırken, bir tane daha ve mutluluğu yüzünden okunurken. Gülüşünden huzur damlarken, varlığıyla bunca senelik odayı bambaşka bir yere dönüştürürken Asaf orada anladı âşık olduğunu, sevdiğini ve daima seveceğini ... Kalbi göğsüne sığmıyordu; taşan, durmayan bir şeyler vardı.

“Bu olsun, Özdemir Erdoğan, Bir Sevgili Arasan Yıllarca Bulamazsın... Çok severim, sen de sever misin?” Plakta olan bakışla-

rını Asaf'a kaldırdığında tutulmuş bal rengi gözlere gülümsedi. Bir başka bakıyordu, aklından neler geçiyordu, bilemezdi ama güzel bakıyordu. Kalbinin kaburgalarına çarptığını hissetti Belgin. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Severim. Seviyorum."

Belgin bir an karıştı, ne için demişti anlayamadı ama Asaf'ın elindeki plağı almasıyla anladı sevdiği şeyi. Yine eski, belki kırk sene öncesine ait yeşil kadife kaplı ikili bir koltuk gramofonun yanında duruyordu. Eskiydi ama tertemizdi. "Sesini az açacağım, dışarıdan duyulmasın."

Asaf'a başını sallarken kalktı, ona arkasını dönerek raflara yaklaştı. "Bunca zamandır bir kez bile bahsetmedin." Nilüfer'in neden bahsettiğini şu an anlıyordu. "İnsan kendini rüyada hissediyor, geçmişe ışınlanmak gibi."

Gramofonun iğnesi plakla buluşunca önce cızırtılı bir ses duyuldu, hemen ardından flüt ve gitar sesleri. Melodiler içindeki tellere değişiyor gibi kalbini titretti. Sözler devreye girerken usta sanatçının kadife sesi ruhunda inledi.

Belinde hissettiği elin karnının üzerini dolanışıyla şarkı daha da anlam kazandı. Temastan mutlu oluyordu, seviyordu Belgin. Sırtını Asaf'a yaslarırken gözlerini kapadı. Asaf'ın iki kolu bedenine dolanmıştı. Saçlarının üzerinde yüreğini saran öpücüğü hissettiğinde hiç hayatında bu kadar huzurlu bir anda olmadığını fark etti. İnanılmaz rahattı, yarınlar, dertler yokmuşçasına... "Güzel Megara, aynı duyguları taşıyoruz."

"Bu şeyler çok değerli, servet değerinde olmalı."

"Bazıları, bazılarının manevi değeri fazla."

"Eski eşyaların sahiplerinin ruhunu taşıdığına inanırım. Bu şamdan," derken raftaki demir tekli şamdanı işaret etti. "Kaç masaya, hangi sohbetlere eşlik ettiğini kim bilebilir ki? Belki mutlu bir çiftin masasında aralarında yandı. Belki mutsuz bir kadının tek başına oturduğu bir masada yanıp söndü. Bunları düşünmek beni hem mutlu ediyor hem de üzüyor."

“Dokunursan hissedersin.” Asaf elini uzatıp şamdanı aldı, Belgin de ondan aldı. Elinin içinde çevirip alt kısmına parmaklarını sardı. Bedenini Asaf’a yaslayıp gözlerini kapattı. Şakağında Asaf’ın çenesi duruyordu.

Şamdandan sıcak bir enerji alıyordu ya da bulunduğu an onu buna itiyordu. Gözlerinin önünden mutlu bir çift gelip geçiyordu, gözleri kapalı gülümsedi. “Güzel şeyler hissediyorum. Kaç yıllık olabilir?” Şamdanı görmek için gözlerini araladı.

“Üzerinde tarih yok ama araştırmalarım yetmiş yıl kadar olduğu yönünde. Birileri zevkle kullanır, hayata gözlerini yumunca değeri kalmaz. Geride kalanlar ondan kurtulmak için önlerine ilk çıkana verirler. Anılar her zaman ilk sahiplerinde güzeldir.”

“Acımasızca.”

“Çok, bunlar bizim için değerli, dünyadaki değerlerimiz biz gince biter. Sonra aradan yüz yıl geçer ve bizim gibi iki kişi durup onları düşünür. Ölümsüzlük bu. Anılar zihnin dışındaysa objedir. İnsan gider, obje kalır ama insan ruhu o objede kalır.”

“Ve bunu herkes hissedemez.”

“Evet.”

“Pul koleksiyonun da var mı?”

Asaf’ın küçük kahkahası *evet* demekti. Kollarının arasında dönerek gülümsedi. “Var, değil mi?”

“Kendimi kötü hissedirim, öyle deme.”

“Senden kötü adam olmaz, çok edeplisin.”

“Sen de arsızsın ama sana çok yakışıyor.”

Bakışlarını Asaf’ın gamzelerinde, bal rengi gözlerinde ve dudaklarında gezdirdi. “Ben aslında böyle değildim, seni tanıyınca oldu.”

Asaf gözlerini kıstı, kımıldayan tatlı dudaklara bakarken ölmezse öperdi, o zaman kesin kalpten giderdi. Yaşarsa ne âlâ, sonsuza kadar mutlu yaşarlar diyenler olurdu. “Ben seni görünce ne olduğumu unuttum. Senden önce ve senden sonra ...”

Mutlu, sevgi dolu bakan gözlerin uğruna neler yapardı, her deliliğe imza atardı Asaf. Belgin'in başını iki eliyle tutup kendine çekti, dudakları birleşirken o ilk tatlı heyecan gönüllerini talan edip bıraktı. Şarkı değişti, ritim değişti, odanın havası bile değişti. Antikalar onlara şahitlik edip yeni sahiplerinin anılarını uzun yıllar sonra başka ellerde hissettirmek için enerjileriyle kaplandı.

Çok sevmenin de zararları vardı. Çok seven çabuk kırılır, bir bakış, bir söz kalbi dağlardı. Aşk vardı, aralarında dolanıyordu ama henüz şekil alamamıştı. Kabına dökülmüş, katılaşmayı bekliyordu ve bu, şu an onların umurunda bile değildi.

11. Bölüm

Serdar Bey ofise girdiğinde Ferdi'yi bilgisayarın başında buldu. Onu görünce ayağa kalkan Ferdi'yi eliyle geri oturttu. Öndeki koltuğa otururken, "Büyük arazi satılmış, Belgin'in evinin arkasındaki," diye haberi verdi.

Ferdi'nin gözleri hızla aralandı. "Ne zaman?"

"Az önce Mustafa'yla birlikteydim, ondaydı arazi. O söyledi, büyük bir inşaat firması satın almış. Firma üzerine geçirilmiş, kişisel bir isim demedi."

Ferdi sertçe yutkundu. "Firmanın adını söyledi mi?"

Serdar Bey hatırlamak istercesine burun kemerini sıkarken, Ferdi onu yüreği ağzında bekledi. Babası hatırladığında başını kaldırdı. "Ardahan Şirketler Grubu. Armağan da olabilir, akıl mı kaldı. Ben yarın gidip bir kan falan vereyim, vitamin eksikliği var sanırım."

Babası yerinden kalkıp kendi odasına giderken Ferdi onun kapıdan çıkışını izlemişti. Yüreğinde ağır bir sancı, hayalleri tuzla buz gibiydi. Armağan değildi ama Ardahan'dı. Eymen geldiğinde söylemişti. Ellerini birleştirip burnunun başlangıcına bastırdı. Gözlerini kapatmış, yalan olmasını diliyordu. Netleştirmesi gerekiyordu, belki de babası yanılttı. Telefonunu alıp kalktı. "Ben çıkıyorum, bir saate dönerim baba." İçeriden, "Tamam," sesiyle kapıyı çekti.

Karşı kapıya baktı. Belgin de Nalan da oradaydı. Asansöre binip derhâl oradan uzaklaştı. Arabasına binince tapudaki arkadaşını aradı. Tapu memurlarıyla yıllardır tanışıyorlardı. Bir tanesi samimi arkadaşındı.

“Sertaç sana bir işim düştü...” diye başladı, arkadaşını geri dönmek için on dakika kadar sonra tekrar aradı. “Evet, Ardahan Şirketler Grubu almış.”

Ferdi telefonu kapatınca önündeki yola baktı. Nalan’ın ailesi o araziye neden almıştı? Düşündükleri doğru olabilir miydi? Olabilir miydi ne demek? Başka bir açıklama getiremiyordu. Durduk yere neden alınırdı? Milyonlarca lirayı öylesine mi harcamışlardı? Cevapsız sorular beynini yerken Asaf’ın yanına sürdü.

Hurdalığın önüne park edip içeri girdi. “Asaf!” dedi yorgun bir sesle. Elinde çekiçle arka taraftan gelen Asaf’ın alnından ter damlıyordu. Ferdi’nin suratına bakınca bir terslik olduğunu anladı. “Ne oldu?”

Ferdi burnundan sıkıntılı ve sesli bir nefes bırakıp etrafına baktı. “Arkadaki arazi satılmış,” derken baktı arkadaşına. Asaf’ın suratı da kederle düştü. “Yapma ya.”

“Ardahan Şirketler Grubu almış.”

Asaf’ın kaşları birleşti, ismi hafızasında arıyordu ama bulamadı. “Yani?”

“Yanisi bizim kızların şirketleri almış. Belgin ile Nalan’ın da hissedar olduğu holding. Anladın mı?”

Anlaması zor oldu, sözleri kabullenemeyen zihni onu oyaladı. Elindeki çekiç yere düştü. “Doğru değildir, emin misin?”

“Tapuda birine sordum, teyitli. Neden aldılar peki, amaç düşündüğümüz gibi mi sence?”

Masaya doğru ilerleyip oturdu Asaf, Ferdi de geçip karşısına adeta çöktü. “İnanmak istemiyorum.”

“İnanmamak açıklamıyor ki.” Kaşlarının arasındaki çizgi belirginleşirken inanmamak için direniyordu. Bal rengi gözlerine ihane te uğrayan bir adamın kederi çökmüştü.

“Sorabiliriz, soralım.”

“Soralım da ne diyecekler bize, nasıl bir açıklama bu güvensizliği ortadan kaldıracak? Bu kızlar bir şeyin peşinde!”

“Oynuyorlar mı yani? Buna asla inanmam,” dedi Ferdi.

Özellikle o geceden sonra Asaf, Belgin’in onu kandırdığına inanmazdı. O tutkulu, sevgi dolu kadın yapamazdı. “Ben de inanmak istemiyorum. Kırk senede bir başımıza bir talih kuşu kondu ama çözemiyoruz ki ne. Şu saatten sonra çözmek neyi değiştirir, biliyor musun?”

Ferdi arkadaşının gözlerinin içine bakıp başını salladı. “Neyi?”

“Biz eski biz olamayız, iflah da olamayız.”

Nalan’ın o sert hâlleri aklına gelince ciğeri sızladı Ferdi’nin. Nalan kalbini yerinden söken tek kadındı. İlk kadındı. Onu görmeden on iki saat ancak dayanıyordu. Ona sataşmak hoşuna gidiyordu, kıskanıyordu ve gözü her yerde onu arıyordu.

“Ama bu şüpheyle de yaşanmaz,” dedi Asaf. “Yine de inanmak istemiyorum.”

Gün geceye bağlandı ama ne Nalan ne de Belgin sevgililerinden ne bir telefon ne bir mesaj almadı. O ilk gece dikkatlerini çekmedi, olabilir. Sabah olduğunda dikkat etmediler o gün içinde de. Sevgilisi diye telefona yapışık yaşanmayacağını bilecek yaşıydılar.

Akıllarına biraz ne oluyor sorusu gelirken Tellioglu tarafında Serdar Bey ve ailesi masanın etrafını sarmıştı. Ortada tuhaf bir durum vardı çünkü Fahriye Hanım durmaksızın ağlıyordu. Akşamdan bu yana, “Dokunmayın bana,” diyor sürekli ağlıyor, çocukları ne dese, ne yapsa bilemiyordu çünkü babaları da ağlıyordu. İki kardeş çaresizce beklemişti. Saatler sonra Fahriye Hanım biraz kendine gelir gibi olmuştu.

“Biriniz ölüyor musunuz, ondan mı bu?” dedi Yasemin, o kadar üzgün ve çaresizdi ki anlam veremiyordu.

“Hayır kızım,” dedi babası.

“O zaman az sonra biz öleceğiz baba, ne var?” dedi Ferdi.

Serdar Bey elinde tuttuğu şeffaf poşet içindeki kaşığı masaya bıraktı. Ferdi ile Yasemin önce kaşığa, sonra birbirlerine, en nihayetinde de babalarına döndüler.

“Bu ne?” dedi Ferdi.

“Bu Belgin’in bize geldiğinde kullandığı kaşık.”

O kadar anlamıyorlardı ki babalarının suratına dümdüz bakıyorlardı. Konuşsun diye soru bile sormuyorlardı ama anneleri hâlâ ince ince ağlamaya başlamıştı.

“DNA testine götürdüm, akşamüzeri aldım sonuçları. Sonuç yanılmadı. Belgin senin,” dedi Ferdi’ye bakıp, “Kardeşin, senin de,” dedi Yasemin döndü. “Ablan.”

Fahriye Hanım sesli ağladı, içi dağlanır gibi dağılıyordu kadın. Çocukları dillerini yutmuşlardı, babalarına bakarken soluk almayı bile kesmişlerdi. Babalarının mavi gözleri dolu doluydu. Yasemin ile Ferdi karmakarışık bakışlarını birbirlerine çevirdiler, saniyeler sürdü o anlamak istercesine donup kalmaları.

“Sırf biraz benziyor diye test mi yaptırdın?” dedi Ferdi, babasına dönerek. “Benim kardeşim ölmedi mi?”

Babası ıslak mavi gözleriyle başını iki yana salladı. “Ölmedi. Biz öyle sanıyorduk. Yıllar sonra hastanenin haberlerini yaptılar, bebek ölümlerinin gerçek olmadığı ortaya çıktı. Hastane başka birine devredilirken biri çıkıp şikâyet etmiş. Yasemin üç yaşındaydı, koşarak gittim.” Serdar Bey durup sarsılarak ağladığında Yasemin de ağladı. Başım eğince gözyaşları masaya damladı. Babasını daha önce ağlar-ken görmemişti, babasına kıyamayan o kız çocuğunun kalbi dağlanıyordu hem de yaşayan bir ablası vardı, inanamıyordu.

Serdar Bey burnunu çekip nefes aldı. “Bulamadım, tek bir iz bile yoktu. Bilen duyan gören... Bilenler de konuşmuyordu. Bizden

kim aldı, onlara kim verdi, bulamadım. İçeri alınan doktorlar hemşiler oldu ama reddettiler. Görünen de o ki çok para aldılar, zengin bir aileye satıldı. Umudum kesilsin diye mezarı açtırdım, ona da test yaptırdım. Orada yatan bebek bizim değildi. Ondan sonra uzaklarda bizden habersiz yaşayan bir çocuğumuz var dedik. Kabullenmesi zor oldu. Kızımız olacağım biliyorduk, öyle kabullendik, belki bir gün bizi bulur, belki de sonsuza kadar bilmeyecek dedik. Size ylemedik, bizim aklımızda kaldı, sizde kalmasın istedik.”

Ferdi yutkunarak başını salon kapısına çevirdi. Gözlerine inen yaş perdesi görüşünü engelliyordu. Belgin kardeşiydi... Belgin onun kız kardeşiydi. Ruhunda etin bir acı hissetti, amansız ve tekinsiz abilik damarları daha hızlı akmaya başlıyordu.

“Anneniz onu ilk gördüğünde anladı, bana yledi ama inanmak istemedim. Yaşadığını öğrendiğimiz günden sonra herkesi ona benzetiyordu. Yolda birini görse kıza benziyor diyordu ama ben de görünce anladım. Bu yle bir benzerlik değildi. Beni görünce dağıldı, bu masaya oturduğunda için için ağladı, göremediniz. Siz bana baba dediğinizde gözlerimdeki kederi fark edemediniz. Bu evdeki yerini ararken kaç kez dalıp gittiğini bile anlamadınız. Buraya bile rek, bizi bulmaya tanımaya geldi. Bizim ailesi olduğumuzu biliyor. Nasıl öğrendiğini bilmem, orasını o anlatacak.”

“Biz de diyoruz ki bu zengin kıza burada ne işi var?” dedi Yase-min, iini çekip gözlerini siliyordu.

Nalan da biliyordu, Ferdi bir gerçekle daha sarsıldı. Gözlerini kapatınca yanağından birkaç damla yaş düştü. Sözlerinden utandı, düşüncelerinden iki kat daha utandı.

“Bunu şimdilik beşinci bir kişiyle paylaşmayacaksınız,” dedi Serdar Bey. “Sakin! Ne Asaf ne Nilüfer. Kimse bilmeyecek! Ona bırakın, kendini rahat hissettiğinde yleyecektir, siz sadece ona zemin hazırlayın. Ona bu evin kıza olduğunu hissettirin, şartsız seveceksiniz. Neyiniz varsa yarısı onun öyle düşüneceksiniz. Yirmi altı sene sonra gelmesi sizce yadırganabilir ama bizce öyle bir ihtimal yok.” Serdar Bey’in sesi titredi. “Biz ka geceyi sabaha bağladık, bil-

miyorsunuz. Bir gün dedik sadece bir gün çıkıp gelsin diye kaç sa-
bah dua ederek güneşi bekledik, bilemezsiniz. Bacınıza sahip çık-
caksınız! O sizin canınızdan, bizim kanımızdan. Anlıyor musunuz?”

Oğluyla kızına baktı, başlarını salladıklarında masadan kalktı, Fahriye Hanım ellerini yüzüne kapatıp ağladı. Yasemin annesine sa-
rılırken Ferdi kendini dışarı attı. Bahçede biraz kalıp sakinleşmek
istedi. Olmadı, yerinde duramıyordu ve aklına Asaf geldi. Başını çe-
virip bulvarın karşısına baktı. Yerinden ok gibi fırladı, arabayı alma-
yı düşündü ama zaman kaybıydı. Koşarak evden çıktı, yanlış bir şey
yapmadan önce onu durdurması gerekiyordu. Tellioglu tarafından
Seferoglu tarafına koşarak geçerken Nalan’ı görmedi ama Nalan onu
gördü.

Belgin telefonunu arka cebine tıkıp hurdalığa ilerledi. İki gün-
dür ses çıkmayan adamın bu tuhaf davranışlarına alışmak istemi-
yordu. Ortada bir şey dönüyordu çünkü Ferdi de görünmüyordu.
Nalan’la bir konuda hemfikirlerdi. Onların bilgisi dışında bir şey-
ler oluyordu ama ne bilmiyorlardı. Bu kadar geri planda kaldıkları
olmamıştı. Akşam güneşi batalı biraz olmuştu, hurdalığın kapısı da
açıktı. Işıklandırmaları da açıktı ama umut ediyordu ki babası olma-
sın. Başını içeri uzatıp bakındı, kimse görünmüyordu. İçeri girip et-
rafına bakınarak ilerledi. Köşeye düşen masanın başında elini alnına
vermiş, telefonuna boş boş bakan Asaf’ı gördü.

Asaf iki gündür nefes alıp ölü gibi ruhsuz dolaşıyordu. Bir yanı
inanmıyor ama diğer aynı bilemediği şeylerle acaba sözcüğünü ak-
lına sokup duruyordu. Bu çelişkinin içinde Belgin’le tek kelime bile
edemezdi. Edememişti. Çok ucuz bir senaryoydu. Buraya gelip koca
mahalleye kendilerini sevdirep ceplerini doldurup gidecek olmaları
düşüncesi hem saçma hem de mantıklı geliyordu ve Asaf bocalı-
yordu. Ayak sesleriyle Asaf başını kaldırdı. Elini alnından çekerken
bakışlarını Belgin’e çevirdi, arkasına yaslanırken gözlerini çekmedi.

Belgin onun surat ifadesinden anlıyordu, bilmediği ama içinde olduğu bir şey vardı. Tek sırrı ailesini saklamasıydı, onu da kimsenin bilmesine imkân yoktu. “Ne var?” dedi yaklaşırken.

Asaf ayağa kalktı, yaklaşmadı. “Araziyi satın almışsın.”

Belgin’in kaşları yay gibi gerilip havalandı. Şaşkınlıktan dudakları aralandı. “Nereden biliyorsun?”

“Sır mıydı?”

Belgin katı ve üzgün tavrını anlamaya çalışıyordu ama aklına yatmıyordu. “Biraz, nasıl öğrendin?”

“Ferdi’nin emlakçı olduğunu unutuyorsun.”

Anlayışla başını salladı, bunu elbette unutmuştu ama o detaylara nasıl ulaşıldığını bilemiyordu. Bilmediği konulardan biriydi. “Evet, ben aldım, Nalan’la ikimizin.”

“Neden?”

Sesi sert, bakışları yaralayıcıydı. Öfkelenmeden önce anlamaya çalışmak istiyordu ama bunu yapacağına emin değildi. “Senin derdin ne?”

“Senin derdin ne Belgin? Benim anlamak istediğim tek şey bu.”

“Bir derdim mi olmalı, seni anlamıyorum? Açık konuş!”

“Anlam vermeye çalıştığım her şey elimde kalıyor. İnanmak istemiyorum, sen anlat? Neden buradasın neden buradaki arazileri alıyorsun?”

Gerçeği bilmedikleri sürece hemen herkes aynı şeyi sorgulayacaktı, buna bir yere kadar dayanacağını biliyordu ama söyleyemezdi. Söyleyemiyorsa da bu sözleri hak edecek ne yapmış olabileceğini düşünüyordu. “Sadece bir arazi aldım.”

“Sırada kim var? Benim evim mi? Ferdi? Mahallenin kaçta kaç? Projeniz nereden nereye uzanıyor?”

“Asaf!” Ferdi’nin gür sesi ikisini de durdurdu. Geç kalmıştı, bir dakika önce gelse Asaf o sözleri etmeyecekti ama artık Belgin’in

düşüncelerine yelken açmıştı Asaf. Belgin arkasını dönemedi, Asaf yaklaşan Ferdi'yi, kapıdan geçen Nalan'ı da gördü.

“Sen bana ne dedin az önce?” dedi Belgin, öne bir adım atıp gözlerini kıstı.

“Bir şey demedi! Demedi Belgin.” Ferdi ikisinin arasında durdu. Asaf kaşlarını çatıp Ferdi'ye bakıyor ama elbette anlayamıyordu.

“Hayır! Az önce bana bir şey dedi ve beni çok başka bir şeyle itham etti.” Belgin'in yanardağ misali kabaran bakışları Asaf'ın üzerindeydi.

“Saçmalıyor, hadi evine git.”

“Hayır!” diye bağırdı Belgin. “Sen de biliyorsun!” Ferdi'ye döndü. “Biri burada ne dönüyorsa bana anlatacak!”

“Vallahi bir şey dönmüyor bac-.” Bacım diyemedi, dilini acıttı sözler.

Asaf o an anladı başka bir şey olduğunu, dudaklarını mühürledi. Arkasını dönerek kurtulamayacağını biliyordu ama döndü.

Belgin'in gözleri doldu, kalbim bu kadar kırılmadı dedikçe daha büyüğünü yaşıyordu. Ne olarak görülüyordu? Mahalleyi satın almaya gelen zengin kız mı? “Araziyi aldım çünkü kimse ev yapmaması istemedim.” Bağırdı, canının acısı dışarı çıksın, ondan gitsin istercesine. Asaf ona dönerek karmaşık bakışlarını üzerinden çekmedi.

Ferdi gözlerini yumdu. Duyulacak olan çoktan kulaklardan kalbe girmişti. Geç kalmıştı. Çok geç. Başını çevirdiğinde Nalan'ı gördü. Nalan'ın kurşun misali bakışlarını görünce utançla başını eğdi.

“Çocuklar top oynasın, sen de oyna, ben de seni izleyeyim diye aldım. Üzerine site kurmayacaktım. Buraya kimsenin evini elinden almaya da gelmedim. Canım istedi, geldim! Size hesap mı vereceğim? Hesap mı verecektim? Ne sandınız? Şirketim beni buraya bu toprakları ele geçireyim diye mi gönderdi? O kadar anıyı ben toprak için yaşayacak kadın mıyım? Öyle bir düşüncemiz olsaydı kendim gelmez, bir ajanstan kadın tutardım.”

Sesi hurdalıktan çarpa çarpa dışarı çıkıyor, Aysel Hanım, Nilüfer ve Burhan Bey'e kadar ulaşıyordu.

“Bu kadar zavallı mı görünüyoruz? Ucuz? Yalancı mıyız biz? Rol mü kestik? Sizi ele geçirip mallarınızı mı alacaktık? Siz kimsiniz? Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Benim sizin topraklarınıza ihtiyacım mı var? Siz var ya!” dedi işaret parmağını Ferdi ile Asaf’ın üzerinde gezdirdi. “Zavallı olan sizsiniz. İkiniz de. Hem zavallı hem yalancısınız. Ama aptal olan biziz, sizi adam sandık.”

Asaf hayatı boyunca bu kadar ağır bir söz işitmedi, tüm hayatını dürüst biri olmak için harcadı ama bir yanlış tüm doğruları silip attı. Heni de ne olduğunu anlamadan... Belgin’in karşısında dağılması da cabasıydı. Hayatının hatasını anlamadan dinlemeden yapmanın acısını çekeceği günler ensesindeydi.

“Şurada yaşıyor olmam sana bir şey ifade etmesin! Yolun yoluma düşmeyecek!” Islak gözlerini kırptırıp yaşlardan kurtuldu. Ferdi’ye döndü. Başını kaldıramıyordu Ferdi. “Bizim belki abimiz yok!”

Ferdi dişlerini sıkarken, “Sus!” diye bağırarak istiyordu. Söyleme öyle! Nemli bakışlarını kardeşine çevirdi.

“Evet, benim abim yok ama Nalan’ın ablası var. Kardeşimin yanına yaklaşmayacaksın! Yaklaşırsan işte, o zaman tüm bu mahalleyi alır, seni de içine gömerim!”

Nalan gözlerini silip başını kaldırdığında Belgin ikisinin arasından kurtulup döndü. Nalan’la göz göze geldiklerinde Nalan başını salladı. Belgin adımlarını hızlandırıp çıkış kapısına yürüdü, Nalan da arkasındaydı. Burhan Bey, Nilüfer ve Aysel Hanım’ın şaşkın bakışları arasından geçip çıktılar.

İçeri girecek olan kocasını kolundan tutup çekti Aysel Hanım. Burhan Bey ne olduğunu soracaktı ama karısı onu bırakmadı. Çeke çeke eve götürdü ama Nilüfer içeri girdi.

“Ne yaptınız da bu kız böyle delirdi?”

Asaf, Ferdi’ye baktı. “Geç kaldın ve ben o hatayı yaptım. İnanmadığım şeylerin hatasını yaptım Ferdi. Seni de batırdım, kendimi de.”

“Bilmiyordum! Anlayamadım.”

“Neyi ulan, neyi?” diye bağırdı arkadaşına. “Ne oldu da koşarak geldin?”

“Sorma!” Başını iki yana sallarken acı çekiyordu Ferdi. Sesi tütüyor, kalbi kan ağlıyordu. “Sorma ama kızlar masum.”

“Onu anladım geri zekalı! Bu kızlar geri döner mi, bir daha güvenir mi sanıyorsun? Ellerimle yıktım Ferdi!”

“Özür dilerim. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Bir ama ararken kaybolduk.”

“Sen değil, ben yıktım, ben!” diye bağırdı. “İnanmadım ama kendimi tutamadım. Düşündükçe içinden çıkamadım, sonunda da saçmaladım. Otuz sene bekledim ben bu kızı! Otuz! Kendimi akıllı zannederdim, akıllı! Ben bir zavallıyım.” Hurdalığın içine doğru dönerek uzaklaştı. Ferdi çıkışa ilerledi, Nilüfer de arkasından çıkıp kızların evine yürüdü.

Düzenleme

Ny.ozlem

12. Bölüm

Bir gece içinde üç aile de olanları öğrendi. Serdar Bey oğluna o kadar kızdı ki Ferdi babasından hiç yemediği tokattan annesi sayesinde kurtuldu. Yasemin bile abisine küstü, Nilüfer daha ılımlıydı ama Burhan Bey oğlunu kınadı. Anneler, babalar ve oğullar arasında köprü olurken Neşe Hanım sessizliğini korudu. “Olabilir, haklılar, biz damdan düşer gibi geldik. Sorun yok!” dedi ama kızlarının günlerdir gülmeyen yüzleri canını acıttı.

Böylelikle hepsinin gönül meseleleri ayyuka çıktı. Başlayıp biten mesele bir süre sonra kendini sessiz kırgınlıklara bıraktı. Belgin, Asaf’ın evinin önünden bile geçmiyordu. Yolunu değiştiriyor, evin önünde öyle duruyordu.

Nalan, Ferdi’nin telefonlarını açmıyor, mesajlarına görüldü bile atmıyordu. En sonunda engelledi. Belki çare değildi ama her bildirimde canı daha fazla yanıyordu en azından gelmesindi.

Asaf değil mesaj atmak, aramak, başını bile uzatmıyordu. Uzatıp arabasına bile bakamıyordu. Pişmanlık içinde kıvranıyor ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Daha çok çalışıyor, kırıyor, parçalıyor, kendini kaybediyordu ama hiçbir çare olmuyordu. Çok kısa zamanda bu denli içine yerleşmesini aşamıyordu. Aşamayacağını da biliyordu. Çare bir ev ilerideydi ama o konuşmadan sonra kapısında

köpek olsa yaranamazdı. Böyle bir çaresizlik ne görmüş ne yaşamıştı. Canı Belgin istiyordu. Bir çift yeşil göz, kar gibi beyaz eller ve o güzel gülüşü... Elini uzatsa tutacak kadar yakın ama yıldızlar kadar uzaktaki kadını...

Belgin ile Nalan dışçiden karşı kapıya bakmadan çıkıyorlardı. Sabah onlar gelmeden geliyorlardı. İkisi de üzgün, yaralı ve kapılıp gittikleri için kendilerini aptal gibi hissediyorlardı. Yine de tüm bunlar tek bir şeyi değiştirmiyordu.

İkisi de gönül yarası edinmişti. Bir insanın canının bu kadar yanacağını bilmezlerdi, yaşayıp öğrenmişlerdi. Ne kadar öfkeli olsalar da kendilerini ne yerine koyarsa koyunlar da kalplerinde bir ipin ucu o adamlara bağlıydı. Geçer diyorlardı, geçecek.

Belgin için durum çift taraflıydı. Biri gönlünü verdiği adam diğeri aynı anne babadan abisi. Kardeş bağları belki yoktu ama o, o mahalleye onlar için gelmişti. İki bıçak darbesi yediğini hissediyor, gitmek istiyordu. Belki de hiç gelmemeliydi, şimdi arkasını dönüp gitse ne olurdu?

Yasemin her gün uğruyor, hatırını soruyordu. İlk gece ağlayarak gelmişti, Belgin ağlıyor, Yasemin ağlıyordu. Belgin asla anlam veremedi ama üzerinde duracak kadar da iyi değildi. "Öküzler, ağlama sen," demiş, elini tutmuştu Yasemin. "Onlar ağlasın."

O gecenin üzerinden bir hafta geçmişti. Hepsi daha sakin, daha sessiz ve daha içe kapanıktı. Evden çok çıkmıyor, sadece işe gidip geliyorlardı. Ne Ferdi ne Asaf karşılırlarına çıkmıyordu. Çıkamıyordu.

Belgin perdenin arkasından arazideki çocuklara bakıyordu. Çocukların gerisinde elleri cebinde, onları izleyen Asaf'a baktı. Burundan nefeslenirken izlemeye devam etti. Asaf oynamıyor, pencesine bakıyordu. Dönerek izlemekten vazgeçti, yatağına uzanıp yan döndü. Kalbi un ufak olmuştu, keşke zaman o antikaların arasında dursaydı. O güzel geceden geriye yıkım kalmıştı. Her anışında burnu sızlıyor hem özlüyor hem de öfkeleniyordu.

Alt kattan sesler geldiğini duydu ama yerinden kalkmadı. Bir-

kaç dakika sonra Nilüfer, Yasemin ve Nalan odasına girdiğinde de kalkmadı.

“Kalk!” dedi Nilüfer.

“Canım istemiyor.”

“Kınaya gideceğiz,” dedi Yasemin. “Siz de geliyorsunuz.”

“Hiç gidesim yok,” dedi Nalan.

“Gidiyoruz!” dedi Nilüfer. “Şıkır şıkır giyiniyoruz, makyajlarımızı yapıyoruz ve mahallenin gençlerinin gözüne batıyoruz. Geceye damga vurup dedikodu malzemesi olacağız.”

“Vur patlasın çal oynasın yapacağız,” dedi Yasemin, elindekileri yatağın üzerine bıraktı. “Kıyafetlerimi getirdim, buradan direkt geçeriz.”

“Abla gitsek mi? Ne zamandır eğlence yüzü görmedik. Hiç mahalle kınasına da katılmadık.”

Belgin’in gözleri parladı, yerinden usulca doğrulurken Nilüfer ile Yasemin’e baktı. “Bir şartla geliriz.”

“Ne öyle Chucky bebek gibi bakıyorsun?” dedi Nilüfer.

Belgin daha geniş ve sinsice sırıttı. “Kınadan erken döneceğiz, bizde kalacaksınız.”

“Neden?” dedi Yasemin.

“Evden kaçacaksınız,” dedi Belgin, Nalan’ın gözleri parladı. “Ablam!” dedi üzerine atlayıp Belgin’i yatağa devirdi. Belgin kahkaha atıp Nalan’ın öpüşüne izin verdi.

Yasemin onları izlerken yutkundu. Gözlerine keder oturdu, onun da ablasıydı ama uzanamıyordu bile. Bakışlarını önüne düşüremedi, zorla gülümsedi.

“Nereye?” dedi Nilüfer.

Nalan yatakta ayağa kalktı. “Direk dansına ne dersiniz? Ben çok severim.”

“Ne dansı?” dedi Nilüfer ve Yasemin aynı anda.

“Siz kaçıyor musunuz, onu söyleyin?” dedi Belgin.

Nilüfer ile Yasemin birbirine baktı, dudak büküp düşündüler. “Başımıza bir şey gelmez, değil mi?”

“Hiçbir şey gelmez! On gibi geleceğiz, bir saat hazırlanır, gizlice çıkarız. Benim arabam burada kalır, Nalan arabasını biraz geriye park eder. Sıvışır gideriz, saat üç dört gibi geliriz. Hayatınızın gecesi olacak! Kaldı ki yakalandık!” dedi Belgin. “O magandaların ağzını açmaya yüzü mü var?”

“Eh...” dedi Nilüfer. “Haklısın, denemeye değer.”

“İyi de biz neden kadınların direk dansını izlemeye gidiyoruz?” dedi Yasemin.

“Kadın olduğunu kim söyledi?” dedi Nalan sinsice sırtıp.

Nilüfer ile Yasemin’in ağzı şokla aralandı, aynı anda sırtıyorlardı da. Belgin başını aşağı yukarı sallayıp sırttı. “Çok eğleneceğiz, çok.”

Odanın içi bir anda dağıldı, dolaptan çıkan elbiseler, maşalar düzleştiriciler ve makyaj malzemeleri derken her şey birbirine karıştı. Gelince bir daha karışacağı için iğne bile kaldırmadılar. Gece giyeceklerini de ayırdılar. Yasemin, Belgin’in saçlarını maşalarken Nalan da Nilüfer’in makyajını yaptı. Bir zaman sonra tersi oldu, Belgin, Yasemin’in saçını makyajını tamamladı.

“Böyle daha bir benzediniz,” dedi Nilüfer. “Ne biçim benzerlik böyle, bilmeyen kardeş zanneder.”

“Aman canım, Allah vergisi işte,” dedi Nalan. Yasemin fırçayı yüzüne sallayan Belgin’in elinin titrediğini gördüğünde gülümsedi. “Umarım nasibim karıştırmaz da damadın arkadaşlarından birini ayarlarım.”

“Olmaz!” dedi Nalan, gözleri kocaman olup doğrulurken.

“O neden?” dedi Nilüfer, *ne saçmalıyorsun* sen dercesine bakış atıp.

Belgin fırsatın ayağına geldiğini bilip, makyaj masasına yaslandı. “Eymen abim buna çok üzülür.” Fırçanın üzerindeki tozu üfledi, sanki yemeğe soğan konur gibi basit bir şey söylemiş gibi rahatı.

Yasemin açık ağız yüzüne bakıyordu. Nilüfer de donup kalmıştı ama yine de ilk tepkiyi veren oldu. “Şaka yapıyorsun.”

Belgin, Nilüfer’e bakarak başını iki yana salladı. “Telefon numarasını aldı ama ben diyene kadar yazmayacak,” derken Yasemin’e döndü. Yasemin ağzını kapatıp aynaya bakarak gözlerini kırptırdı.

Üç kadın da ona bakıyordu, Yasemin’deki kayıtsızlığın ne zaman geçeceğini bekliyorlardı. Yasemin saçlarına elini daldırıp havalandırdı. “Olur, yazsın.”

“Havaya bak!” dedi Nilüfer kahkaha atarak.

Yasemin omuz silkerek gülümsediğinde Belgin gözlerini ondan alamadı. Pek çok şeyi kaçırdı, binlerce anıyı, yüz binlerce gülüşü ama âşık olurken yanında olabilecekti. “Dur!” dedi telefonunu alırken, eski yerine dönüp Eymen’in numarasını buldu. “Sessiz olun.”

“Kimi arıyorsun?” dedi Yasemin ama Belgin arama tuşuna bastı. Parmağıyla sus işareti yaptı, ikinci çalıştan sonra hoparlörden Eymen’in sesi duyulduğunda Yasemin’in gözleri büyüdü. Telefona bakıyor, ağzını açmak kusur kalsın, nefes almayı bile bırakmıştı.

“Abiciğim,” dedi Belgin.

“Abiciğim?”

“Yasemin’le konuştum.” Eymen’in iki saniye sesi kesildi, Yasemin telefondan gelen sese bakıyordu, sanki görecekmış gibi, ses soğutmuş gibi.

“Ne dedi?” Eymen’in sesi kısılmıştı, umutsuz bir tını Yasemin’e kadar ulaşmıştı. Belgin, Yasemin’e bakarak gülümsedi. “Ne zaman istersen yazabilirsin, sende gönlü var sanırım.”

Yasemin sandalyeden kalkarken Belgin elinde telefonla uzaklaştı. Sus işareti yapıyor ama Belgin gülümseyerek uzaklaşıyordu.

“Ciddi misin?” dedi Eymen ağzı kulağında sesiyle. “Ne dedi Belgin, düzgün anlatsana.”

“Şey dedi abi, çok hoş adam dedi.”

Nalan ile Nilüfer elleriyle ağızlarını kapatıp kahkahalarını bas-

tırırken iki büklüm olmuşlardı. Yasemin, Belgin'in adımlarını takip ediyor, yalvaran bakışlarıyla sus diyordu.

“Ya...” dedi Eymen eriyerek. “Kendi güzelliğinden haberi var mı?”

“Onu bilmem abi, sen dersin artık.” Belgin konuşup gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Yasemin durup alt dudağını ısıtırken gözlerini kapattı. Rezil olmak böyle bir şey değılse neydi? Bedenini ateş basmıştı.

“Yarın oradayım, geliyorum.” Telefon kapandı, sinyal sesleri odayı sardı ve sessizlik bozuldu. Nalan ile Nilüfer kendilerini yere atıp kakhaha atarken Yasemin, Belgin'i yakalamak için yatağın üzerine çıkmadan önce eteklerini topladı. “Senin saçlarını yolacağım.”

Belgin yatağın ucuna dolanırken kakhaha attı. “O kadar uğraştık, bozma!”

“Beni rezil ettin Belgin, ne diyeceğim gelince? Yüzüne nasıl bakacağım?” Yatağın üzerinden inip üzerine yürüdü. Nalan ile Nilüfer yerde birbirlerine yaslanmış, gülüyordu.

“  ok yakışıklısın dersin,” dedi Nalan, gözyaşlarını silerken.

Yasemin yatağın üzerine oturup ağılar gibi inledi. “Yaktınız beni!”

“şu an yanan biri varsa o Eymen abi,” dedi Belgin. “Sabah olmaz artık.”

“Belgin!” diyerek yerinden ok gibi fırladığında, Belgin kendini odadan çıkarken buldu. Yasemin peşine düşmüştü. “Nalan Koş kız,” dedi Nilüfer. “Kaçmaz bu raunt.” Yerden kalkıp koşar adım peşlerine düştüler. “Yasemin! Yasemin!” diyerek eli havada koşuyordu Nilüfer.

“Ablam! Ka  , ben arkandayım.” Bir eli yumruk olmuş, havaya savura savura koşuyordu Nalan.

Alt kata inen kızların hemen arkasından patır k  t  r indiler. Neşe Hanım ve Zehra Hanım'ın önünden ışık hızıyla geçti Belgin, kadınlar ağızı açık bakıyordu. Açık kapıdan bahçeye   ıktı Belgin. Ya-

semin de ardından, merdivenleri üç beş inen kızlar arkalarından koşuyordu. "Abla! Yasemin!" tezahüratlarıyla bahçeye çıktılar. Ayağına terlik bile giyemeden kaçüyordu Belgin. Üzerinde siyah sadece gece elbisesi vardı.

"Yasemin dur!" dedi Belgin ama Yasemin'in içi kaynıyordu. Utancı aklına geldikçe koşuyordu. Bordo elbisesinin eteğini tutmuştu, kapının önündeki terliği alıp kaldırdı. "Adama bir âşık demediğin kaldı, utancımından evden çıkamam artık."

Belgin bahçe kapısını açıp çıktı ama hemen ardından çekip kapattı. Parmaklıklardan tuttu, Yasemin de gelip açmak için gücünü verdi ama Belgin kapıyı kendine çekiyordu. "Söz, vallahi bir şey daha demem." O kadar eğleniyordu ki arkasında duran arabayı fark etmiyordu.

"Daha ne diyeceksin? Ne?" Yasemin yeşil gözlerini kısmıştı. Aniden durup sakinleşti, kapıyı bırakıp soluk aldı. "Ama şimdi yakışıklı da." Kocaman gülümsedi, bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Böyle kitaplardaki gibi biri, bizimkiler gibi odun da değil."

"Ha şunu bileydin."

Yasemin terliği havada salladı. "Tamam, affettim ama yarın pat diye karşıma çıkmasın."

"Adamı ağzını açmadan ayağına getiriyorsun, bir de ablamı kovalıyorsun Yasemin! Bu ne perhiz ne lahana turşusu?" dedi Nalan.

Yasemin omuzunu silkti, onun da ablasıydı. Canı kovalamak istemişti, yapmıştı. Hesap mı verecekti? Nalan gözüne bir an battı ama çabuk sıyrıldı o sinsî duygudan.

"Giriyorum." Belgin kapıyı bırakınca Yasemin kilidi kendine çekti. "Geç."

Belgin usulca sıvıştı, ayakları toz toprak olmuştu. "Çorabım kaçmış!"

"Yürüyün Çengelköy delileri, geç kalacağız," dedi Nilüfer.

Onlar eve girerken Ferdi arkalarından sırtıyordu, ne konuştuklarını duyamadı ama bu halleri çok hoşuna gitmişti. Kınaya gide-

ceklerdi demek? Ferdi başını aşağı yukarı salladı. Gaza basıp Asaf'ın yanına sürdü.

Yarım saat sonra tam anlamıyla hazırlanıp evden çıktılar. Kapının önünde durmuşlardı. Neşe Hanım onları yolcu ediyordu. "Yarım düğüne gideceğim, size iyi eğlenceler."

"Sağ ol anneciğim," dedi Belgin. "On gibi geleceğiz, konuştuğumuz gibi." Annesine göz kırptığında Neşe Hanım gülümsedi "Tamam."

"Gürültü yapmamaya çalışacağız ama olursa merak etme, uyu sen. Sabaha karşı dönmüş oluruz."

"Dikkat edin, başka bir şey istemiyorum."

"Sen merak etme, sabah kalktığında biz uyuyor oluruz," dedi Nalan.

"Siz bekleyin, ben anneme söyleyip geleceğim, eve girmem gelince," diyen Nilüfer evine doğru döndüğünde Belgin de o tarafa bakmıştı. Asaf'ın aracı kapının önündeydi. Önüne dönerek Yasemin'e baktı. "Sen annene söylemeyecek misin?"

"Annem kınaya gelecek, orada söylerim."

"Abla dur," dedi Nalan. "Garaj kapısını aç da arabayı bahçeye bırakayım, ortalıkta durmasın. Gece sıvışırız." Çantasından anahtarını alıp ilerideki arabasına ilerledi. Belgin kapının kilidini açıp ibi yana ayırdı kanatları. Nalan aracı bahçeye sokup park etti. Kapılan kilitliyordu.

Belgin, Nilüfer'e bakmak için başını çevirdiğinde abi kardeş kapıdan çıkarken gördü. Tek kaşını kaldırdı, yine asilleri çekmişti. "Onlar da mı kınaya geliyor?"

Yasemin de onlara bakıyordu. "Sanmam, erkeklerden sadece damat tarafı olur. Abimle bir yere gidiyorlardır."

Belgin bir kez daha baktı, Asaf da ona bakıyordu. Önüne hızla dönüp kapısını açıp arabasına girdi. “Hadi bin.”

Yasemin ön koltuğa yerleşirken Nilüfer ile Nalan arkaya geçti. Buhardan geçmek için aracın burnunu çevirdi Belgin, basıp gitti.

Ellerini cebine atan Asaf kendi gibi dikilen Ferdi’nin yanına yürüdü. İkisi de aracın arkasından bakıyordu. “Nasıl da giyinmişler,” dedi Ferdi.

“Gördüm.”

“Bu gece görücüye çıkacaklar, ona ne diyorsun?”

“Deliriyorum diyorum. Aklımı yiyorum ve ne zaman kırıp dökmeye başlarım, Allah bilir.” Asaf ne yattığı yastığı ne bastığı yeri görüyordu. *İlle de Belgin* diyen kalbine çare arıyordu ama henüz bulduğu söylenemezdi. “Hayatımda bu kadar aptalca davranmadım, tam yakaladım diyordum, savrulup gitti.”

İçindeki abi ateşi yanarken Asaf’a ters bir bakış attı. Başını iki yana salladı, içinden sövüyordu. “*Ben sana sorardım nasıl savrulup neyi yakaladığını ama babama dua et.*” Ağzını açamamanın verdiği sancıyı burnundan sert bir solukla saldı.

“Nilüfer ile Yasemin bu gece onlarda kalacakmış.”

Ferdi için sorun yoktu, hoşuna bile gidiyordu. “Kalsınlar.”

“Arabayı neden bahçeye bıraktılar?”

Ferdi dudak büktü. “Bilmem, kapıda kalmasın diye olabilir mi?”

Asaf sakallarını sıvazlarken hâlâ boş sokağa bakıyordu. “Hiç yapmazlardı, tüm gün kapıda bekliyor araba.”

“Boş ver, gidelim.”

Liseden arkadaşlarıyla yemek yiyeceklerdi, gece yarısı ancak dönerlerdi. Emin’i almak için kendi yollarına gittiler ama akıllarına gecesindeydi.

Belgin, Nalan, Nilüfer ve Yasemin bir masadalar, Fahriye Hanım ve komşuları hemen arkalarındaki masadaydı. Belgin ve Nalan kına gecesine ilk kez katılmıyordu ama ortada koşturan çocuklar ilkti. Sağa sola koşup anneleri pistin tozunu kaldırırken onlar da kendi hâlinde tepinip geziyorlardı ve çok keyif aldıkları aşikârdı.

Masada mahalleden iki genç kadın daha vardı. Belgin ile Nalan'ı ilk kez görmüş, tanışmış, sohbet ediyorlardı. Nalan kızlardan hiç iyi elektrik almıyordu, Belgin de etrafını izlemekten odaklanamıyordu. Sanki üç baştan ikisi onu izliyor hissine kapılıyordu. Başını çevirse biriyle gözleri çarpışıyordu.

Adı Pınar olan genç kadın, yanındaki arkadaşına bakıp masanın altından dürttü. Arkadaşı Esra'nın dikkatini çekti. Yasemin'i işaret ediyordu, Esra anladı ne demek istediğini. Masaya dirseğini verip eğildi. "Yasemin?"

Yasemin biten kolasını dolduruyordu. Ses yoğun ve yüksek sesle konuşuyorlardı. "Efendim?"

"Abinin kız arkadaşı varmış, doğru mu?"

Kola şişesi havada kaldı, bir an dursa da doldurmaya başladı. Nalan hemen diğer tarafındaydı ve bir abi kelimesi duyduğunda emindi. "Ne diyorlar?" diye fısıldadı Nalan, kulağına eğilip.

Yasemin de ona eğilip fısıldadı. "Abimin sevgilisini soruyor, ne diyeyim?"

Nalan geriye çekilip omuz silktiğinde Yasemin'den günah gitmişti. Tam müzik durdu, ezan sesi duyuldu ve masaya birkaç dakikalık sessizlik hâkim oldu. Bunu konuşarak değerlendirme işi onlarındı. "Ayrıldı abim ama belli olmaz bu işler. Hem abim müstakbel yengeme abayı fena yakmış."

"Ayrıldı demek?" dedi Pınar, gözlerinde sinsi ışıklarla Yasemin'e bakıyordu.

Belgin kaşlarını çatıp kızlara bakındı. Nalan'a göz ucuyla değdi, Nalan umursamaz takılıyordu ama öyle değildi. İnattı Nalan, istemezse kessen konuşmaz, sevsen başını çevirip bakmazdı. Ama bu

kendisi bakmıyor diye birinin bakmayacağı anlamına da gelmiyordu.

“Senin abinden bu mahallede kimseye koca olmaz kızım,” dedi Pınar, Nilüfer’e bakıyordu. “Onun kadar inat birini daha görmedik. Arabasında birini görmüşler, evleniyor mu?”

“Henüz değil ama bir gün evlenecek,” dedi Nilüfer, geçiştirmek istercesine.

“İnanılır gibi değil, Asaf abinin arabasında birini görmek,” dedi Esra.

Belgin göz ucuyla Esra’ya bakıyordu. “Neden, sonuçta erkek?”

Esra *hadi oradan* dercesine bakıp gülümsedi. “Siz bilmezsiniz, ne inattır o. Ona âşık biri vardı, kız kara sevdaya düştü de Asaf abi dönüp bakmadı. Hatta kız o kadar ileri gitti ki her yerde karşısına çıkıyordu. Adını Asaf’ın sevgilisi diye geçiriyordu.”

Belgin’in kaşları yay gibi gerilip kalktı. Yeşil gözleri büyümüştü. “Sonra ne oldu?” bilmiyor gibi.

“Sonra kızın suratına, ‘Sevmiyorum seni,’ dedi de kız evlenip gitti. Asaf abi kadar ahlak sahibi adam az gelir. Abimizdir, severiz.”

“Yasemin, abinle o kız barışmazsa aramızı yap be! Kız yengen olurum, kötü mü?” dedi Pınar.

Nalan yerinde kıpırdanıp burnundan sert bir soluk bırakırken kalabalığa döndü. Ayrıysa ayrı kardeşim, ayrılanlar sevgili olmuyor muydu? Olmasa bile bunlara maruz kalmak zorunda mıydı? İçinde tanımadığı bir kadın ortaya çıkarken Pınar gözüne av gibi görünüyordu. Tut saçından, çevir pistin ortasında.

“Abim başkasını seviyor, ondan sana yâr olmaz. Bilirsin abimi, her güzele gönül vermez. Verse bugün burada yengemle oturuyor olurdum.”

Nalan yüzünü buruşturup Yasemin’e baktı. Bir güzele verdi de ne olduysa çok işler müdürü Ferdi.

“Ayrılsa şansımı deneyeceğim,” dedi Pınar. “Annen sever beni.”

“O zaman annesiyle evlen!”

Susup Nalan'a döndüler, sözlerinin sonunda bin pişman olan Nalan sırttı. "Şaka canım, sen öyle deyince espri yapayım dedim."

Pınar küstah bir bakış attı. "Sen espri yapma bence, başarısızsın."

Nalan'ın gülüşü soldu. "Çok da güzel laf sokarım, ister misin?"

"Aaa!" dedi Nilüfer. "Hanımlar gerilmeyelim."

Belgin kardeşinin bacağına sıkınca Nalan sustu. Bir süre daha kaldılar, kına çerezleri dağıtıldı. Abla kardeş yadırgamadan açıp yedikleri sırada Fahriye Hanım elinde bir tabakla çıkageldi.

"Size kına yakacağım." Yeşil gözleriyle tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Anne sen bize ayır, biz gece süreriz," dedi Yasemin.

"Ama söz verin, yarın bakacağım."

"Ben hiç kına yakmadım," dedi Belgin. "Ben de," dedi Nalan.

"Bu ilk olsun, alın bunu eve götürün." Tabağı masaya bırakıp uzaklaşırken Nalan tabağı alıp içindeki hamur gibi yeşil kınayı burnuna götürdü. "Ay nasıl güzel kokuyor. Elde de böyle kokar mı?"

"Kokar," dedi Nilüfer. "Hadi biz gidelim." Başım salladığında ayaklanıp toparlandılar. Kınadan çıkıp eve geçtiler, İstanbul gecelerine az kalmıştı. Sırada evden kaçmak vardı.

Eve giden yolda Yasemin ile Nilüfer'in içi içine sığmıyordu. İlk kez evden kaçıyorlardı hem de yasak evladı yasak bir mekâna gitmek için. Kızların dolabından seçtikleri kıyafetleri bile ilk kez giyeceklerdi. Dekolteli kısa ve cüretkâr...

"Heyecandan geberiyorum," dedi Nilüfer.

Yasemin yerinde duramayan Nilüfer'e bakıp gülümsedi. "Bana sor bir de. Umarım kimseler fark etmeden eve döneriz."

Belgin evin önünde durunca arkasına döndü. "Etmeyecekler, sakın olun. Eve girip hazırlanıp çıkıyoruz. Hadi."

Sessizlikle arabadan inip eve girdiler. Kırk beş dakika sonra hazırlanıp bahçenin içindeki arabaya Yasemin ve Nilüfer bindi. Nalan bahçenin garaj kapısını açmak için süper mini elbisesiyle sokağa adım attı.

Yandaki evin hurdalık kapısının önündeki Asaf, Ferdi ve Emin'i göremedi. Henüz gelmişlerdi, biraz da hurdalıkta takılalım demişlerdi ama motor sesiyle Ferdi kafasını kapıdan uzatmıştı. Uzatmıştı ki ne görsün, o kadını bir ordunun içinden bile seçerdi. Gözlerine inanamadı, sokak lambasının vurduğu bedene bakarken nutku tutuldu. Ayağındaki uzun topuklu ayakkabılar, uzun bacaklarının sonundaki kısa bez parçasıyla bir an nefes alamadı. Kapıyı iki yana açıyordu, Nalan'ın arabasının farlarını gördü. Araba garajdan çıkıp kenara geçti. Nalan kapıları kapatıp saçlarını savura savura arabaya bindi. Araba usul bir motor sesiyle sokaktan çıktığında Ferdi'nin arkasında Asaf ve Emin de giden kızları izlemişti.

"Ben anlamıştım, bir şey var ki arabayı garaja bıraktılar," dedi Asaf.

"Nilüfer ve Yasemin de mi onlarla?" dedi Emin içi sızlarken.

"Hem de minicik kıyafetlerle," dedi Ferdi. "Takılalım peşlerine."

"Hayır!" dedi Asaf, Emin ile Ferdi ona döndü. "Ne demek hayır? Kızlar gidiyor, kim bilir nereye Asaf," dedi Ferdi, kaşları birleşmişti. Bacıları çıplaktı ve evden kaçıyorlardı.

"Gitsin, dönecekleri yer burası. Bizim kızlar alışkın değil ama yanlarında o dünyanın dilini bilen Belgin'le Nalan var. Hiçbir şey olmadan geri gelecekler." Boş sokağa bakıyor, sözlerine de Belgin'e de sonuna kadar güveniyordu.

"Oğlum sen kafayı mı yedin?" dedi Emin. "İtin kopuğun arasına gidiyorlar."

İki bacısını bir de canının goncasını göz göre göre gönderen Ferdi eliyle yüzünü sıvazladı. "En fazla ne olabilir ki, değil mi?" Kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Ne mi?" Emin ikisine de inanamaz gözlerle bakıyor, ne saçmaladıklarını anlamaya çalışıyordu. "O kadar çok şey olabilir ki..."

"Sussana!" dedi Asaf. "Hem giden bizim kızlar, sana ne? Doldurup durma, birkaç saate geri gelecekler."

Emin başını yana çevirip kırılan kalbini yine kendi onarmak

için sustu. Ona neydi ki, doğru. Sabrının sonuna geliyor gibi hissediyordu ama bu onu nereye götürecekti, kestiremiyordu. Kız elden gidiyordu. “Yabancı mıyım, ne var iki laf ettiyse?”

Asaf, Emin’in suratına dikkatle bakarken haklı olduğunu kabul ediyordu. “Haklısın.”

“Gelmelerini bekleyeceğiz, burada!” dedi Ferdi, sesinden kesif bir öfke akıyordu. “Sabaha karşı da olsa!”

“Yürü, semaver yakalım,” dedi Asaf. “Kuru kuru beklenmez.”

Semaver yandı, demlendi, içildi ve bitti. Her ne kadar sohbetleri devam etse de üçünün de aklı giden kızlarda kaldı. Emin bir süre sonra çaresizlikle evine gitti. Kalsa üzülecek, gitse en azından gözü görmeyecekti, o da gitmeyi seçti. Telefonlara elleri gitti ne mesaj yazdılar ne aradılar. Başları derde girerse onların arayacağını biliyorlardı. Saatler sabahı bulurken araba kapının önünde durdu.

Belgin arabayı durdurunca arabada kısa bir sessizlik oldu. Yorgunluktan adım atamıyorlardı ama eve kadar gelmişlerdi. Başları da derde girmemişti. “Eve girsek tüm yorgunluğum geçecek gibi hissediyorum,” dedi Nilüfer sokağa göz atarken.

“Arabayı içeri sokmayacak mısınız?” dedi Yasemin.

“Boş ver,” dedi Belgin. “Topuklarım acıyor.”

“Ama güzel eğlendik,” dedi Nalan sessiz bir kahkaha atarken.

“O neydi?” dedi Nilüfer, sesinde hâlâ müzik sesinin melodileri vardı sanki.

“Hayatımda hiç bu kadar eğlenmedim,” dedi Yasemin kocaman gülüşüyle. “Evden kaçtığımıza değdi.”

“Yine gideriz,” dedi Belgin. “Ama şimdi usulca eve gireceğiz. Kapıları çok çarpmayın, hadi.”

“Abla!” dedi Nalan. “Sıçtık.” Yolun sonuna bakıyordu. Üç kadın da onun baktığı yöne bakınca gözleri kocaman açıldı. Asaf ve Ferdi elleri arkalarında usul adımlarla geliyordu.

“Şimdi ayvayı yedim,” dedi Nilüfer.

“Abim bana ayva ağacı yedirecek,” dedi Yasemin korku dolu sesiyle.

“Kimse konuşmasın! Ben halledeceğim,” dedi Belgin. “İnin.” Kapısını açıp topuğunu yere bastı, uzun beyaz bacağına geceye örtü gibi serdi. İki ayağını da zemine verip indi. Kapısını havalı ve cesur bir tavırla kapattı. Bordo elbisesi ultra kısaydı, aynı renk ayakkabıları, kabarık saçları ve gece makyajıyla adımlarını arabanın burnuna doğru götürdü. Nalan ablasının hemen yanında dururken Yasemin ile Nilüfer arabanın yan tarafında kaldı çünkü kıyafetlerini abilerinin görmesini istemiyordu.

Asaf ile Ferdi kız kardeşlerine doğru gidecekleri anda Belgin ile Nalan önlerini kesti. İpteki cambaz gibi durup birbirlerine baktılar. Günler sonra ilk kez karşı karşıya, ilk kez göz göze geliyorlardı.

“Ne vardı?” dedi Belgin çenesini havaya dikerek, Ferdi ile Asaf arasında mekik dokudu. Ferdi hiç sakın değildi, dik dik bakıyordu. Asaf kırmızı görmüş boğa gibiydi. Bunca saat beklediklerini anladı Belgin.

“Utanmadın mı Yasemin?” dedi kardeşine bakıp. Yasemin birleştirdiği ellerine baktı. Hiç de utanmamıştı ama bunu söyleme gereği görmedi çünkü kavga istemiyordu.

“Ya sen,” dedi Asaf, kardeşine. “Ben de seni akıllı sanıyorum.”

“Ne var abi ya, eğlendik, geldik, kimse bizi yemedi.”

“Sus! Hem suçlu hem de güçlü.”

“Size ne?” dedi Belgin. “Koskoca kadınlar size mi soracaklardı?”

“Yok canım, mahallenin imamına sormaları gerekiyordu ya da bostan korkuluğuna falan,” dedi Asaf, Belgin’in kıyafetine bakmamak için üstün bir çaba gösteriyordu. O kadar açıktı ki... Bir erkeğin aklını dağıtacak kadar güzel bir kadının üzerindeki hayal gücüne sınır bırakmayan elbiseyle tüm gece dolaşmıştı.

“Siz bir yere giderken kızlardan izin mi alıyorsunuz?” dedi Nalan, Ferdi’ye böcekmiş gibi bakıyordu. Ayağının altında ezilesi türden iğrenç bir bakıştı.

Ferdi o kadar üzüldü ki bu bakışa, öfkeyle öne atılınca Belgin, Nalan'ı hafifçe iterek önüne geçti. "Dur bakalım, nereye?"

Ferdi içinden, "Bir, iki, üç..." diye saysa da bir işe yaramadı. Gözlerini kısıp dişlerini sıktı. Üzerindeki kıyafete bakmak bile istemiyordu. O da bacısıydı, diğeri de. Kıskançlıktan damarları kabarıyordu. "Abiyim ben, abi!" derken buldu kendini ve sesi yüksekti.

Belgin'in de gözleri kısıldı, öfkesi dağ gibi kabardı. Kalbi hâlâ kırık, öfkesi taptazeydi. Ferdi'yle iki keçi misali bakışıyorlardı. Belgin ağzını açarken sesi yükseldi.

"Sen abisiysen, ben de ablasıyım!"

Nalan'ın kalbi hızla atarken Ferdi ile Belgin'i soluksuz izliyordu. Ferdi de şok olmuş, bakışlarını Belgin'e dikmişti. Gözleri hızla büyüdü, anlayışla küçüldü ve çaresizlikle geriye bir adım attı.

Yasemin elini kalbine götürdü, kimse anlamıyordu ama kalbi o kadar hızlı attı ki Belgin'in ablası olması gerçeği kalbinde çan sesi gibi çınladı.

"Satmaya mı götürdüm? İkisi de burada ve götürdüğüm gibi sapasağlam. İşinize bakın! Hadi! Çekilin kapımdan!"

Nalan arkasına doğru elini salladı, eve girin diyordu, kızlar işareti alıp sessizce sınışıırken abileri onlara değil, karşılarındaki kadınlara bakıyordu. Nalan, Ferdi'ye ters bir bakış atıp dönerek eve yürüdü, kızların açtığı kapıdan girdi.

Belgin iki adamın karşısında kalmıştı. Ferdi burnundan verdiği solukla evine gitmek için döndüğünde Belgin, Asaf'a baktı. Onun gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. İçi gidiyordu Asaf'ın, yakındaki yıldız gibi parlıyordu ama binlerce kilometre kadar da uzaktı. Güzelliğinden ölecek ama son nefesini yine Belgin diye verecekti. Bir çift yeşil göze eriyordu. Evinin yolunu kaybetmiş gibi hissetti o an. Telaşa kapıldı, koşmuş ama yolu bulamamış gibi korktu. Bir daha eve dönemeyecekmiş gibiydi.

Son ve sert bir bakışla döndü Belgin. Ne öfkesi geçiyordu ne de ona olan özlemi ama şu an ağır basan öfkesiydi. Hançer yarası gibi

taşıyordu o sözleri, unutacak gibi bile değildi. Onca güzel anıyı tek cümleyle silip atmıştı Asaf.

Asaf onun her adımında daha da uzağa gidiyor olduğunu anlıyordu. Haksızdı ama bunu şimdi düşünmek istemiyordu. Belgin'e giden yolda büyük bir hata yapmışsa yine Belgin'e giden yolda daha büyüklerini yapabiliirdi ve buna hata demezdi. Bordo elbisenin ikinci bir deri gibi sardığı incecik beli yakalarken çevikti, güçlü kollarıyla hiç zorlanmadı. "Sen bir dur bakalım!" dedi kısık sesle.

Belgin bedeni havalanıp ayakları yerden kesilirken duydu sesini, küçük bir çığlık attı ama çok ince bir sestti çünkü o da biliyordu sabahın dördünde olduklarını. Belini kavrayıp havaya kaldıran Asaf'ın kolunu iki eliyle tuttu ama gücü yetmeyecek kadar narin bir kadındı. "Bırak!" Kısık sesle bağırdı ama kime.

Sırtı Asaf'ın bedenine yapıştı, tek koluyla sarmıştı. "Sessiz olmazsan tüm sokak bize şahitlik eder, sonra bilmem ne olur." Belgin'in evinin yan tarafına doğru ilerledi.

"Bir bunu yapmamıştın, zorbalık da varmış. Beynini delerim Asaf, bırak beni!"

Etrafına bakınarak evin yan tarafına geçti, bahçe duvarının yanına gelince Belgin'in ayaklarını yere basması için serbest bıraktı.

Bedenindeki baskı çekilince derin bir nefes alıp sivri uçlu ayakkabısıyla Asaf'a tekme attı. "Al, bu senin için," demeyi de ihmal etmedi.

Çivi gibi giren ayakkabının ucu acıtmıştı. Yüzünü buruştururken acının geçmesini iki saniye kadar bekledi. Sakince bir soluk alıp Belgin'e döndü. "O yetmez, kafama vurman lazım."

"Çok haklısın." Eğilip ayakkabısını ayağından çıkarırken Asaf bileğine yapıştı. "Biraz sakın mi olsak, tamam, ben aptalım ama lütfen dinle."

Elini ayakkabısından çekerken bileğindeki eli silkeledi. "Çek elini!" Ayağı yere basarken doğruldu.

Asaf ellerini çekip havaya açtı. "Çektim."

“Seni dinlemek istemiyorum. Ne söylesen boş, anlamsız ve gereksiz.”

Asaf da biliyordu bunu ama ne yapsındı? Arkasını dönüp gidecek değildi, bir çam değil, ormanı devirip ormancıyı kaçırmıştı. “Ben bir hata yaptım, çok büyük. Kabul ediyorum, ne dersen kabulum ki sözlerin kırdı, yıktı ama yine de haklıydın.”

“Tabii ki haklıydın. Bana güvenmemeni anlardım, tanışalı ne oldu ki? Ama sen beni astın! Hem de öyle bir yerden astın ki dönüşü yok.”

“İnanmak istemedim ama içinden de çıkamadım Belgin. Senin gibi birinin buraya neden geldiğini sorguladım, asla anlam veremedim. Anlamsız şeylere elime geçen ilk fırsatta anlamsız anlamlar yükledim. Bir de üzerine saçma sözler ettim.” Elini ensesine götürüp sıkıntıyla ovaladı.

Belgin kollarını göğsünde bağladı, bakışlarını yana çevirse de onu izliyordu. “Hiç kimse kalbimi senin kadar kırmadı Asaf, kıymetimi bilemedin.”

Elini ensesinden çekerken bir adım yaklaştı. “Bilmedim. Allah da belamı verdi, sensiz kaldım.”

“Daha çok kalacaksın, hatta beni unut.”

“Ölmem falan lazım ancak o zaman unutturum.” Bir adım daha yaklaştı. “Belgin...”

Belgin çenesini kaldırıp boşluğa döndü ama ağzını bile açmadı.

“Biraz makul olsan.”

“Ben makul olacağım? Sen onca şeyi yapacaksın ama ben makul olacağım. Sebep?”

“Sebep...” dedi Belgin’in dudaklarına bakarak, bakışları bedeninde dolandı. “Gözlerim seni arıyor, sesini bile özledim. Bir haftadır güldüğünü de göremedim.”

Kadınların hassas ayarları kalplerinde birkaç cümleyle açılıp kapanabiliyordu. Açıla kapatan aynıydı, bir erkek, aynı erkek! Beğendiği, hoşlandığı ve değer verdiği tek adam!

Belgin'in gözleri de onu arıyordu ama kırılan kalbi, sarsılan güveni aklına gelince katlanıp acı çekiyordu. Kollarını çözüp iki yanına indirdi. "Onu önceden düşünecektin, adam dediğin gözlerinin aracağı, özleyeceği kadını üzmez." Asaf'ın yüzünü karanlıkta görebiliyordu ama gözlerini tam anlamıyla seçemiyordu. Ona rağmen hüznünü hissediyordu. "Ne üzmesi Asaf, sen beni parçaladın. Herkeste bir *Belginler buraya neden geldi* düşüncesi. Geldim işte, size ne? Ne diye kurcalıyorsunuz? Kendimce nedenlerim vardı, taşındım. Katil değilim, kaçak değilim, kimseden saklanmıyorum. Bu kadar zor mu kabullenmek?"

"Zor!" Asaf'ın sesi kısık ama sertti. "Zor çünkü anlamsız! Kendince nedenin varsa bir sebebi var demektir. Biz de bunu merak ediyoruz. Ediyordum, artık etmiyorum. Neyse ne! Geldin ve gitmeni istemiyorum."

"Gitmiyorum!" Belgin öne doğru bir adım atıp Asaf'm yakında durdu. "Gitmek gibi bir düşüncem yok. Ha! Hiç gelmemeliydim diye düşünmedim değil ama geç kaldım. Bahtıma senin gibi meraklı bir Herkül düştü."

"Gitme..." Canı acır gibi söyledi, giderse ölür gibi. Sesi tonundaki sancıyı hissetti Belgin, geldiği adımı geriye atıp karanlık boşluğa bakınmaya başladı.

"Meraklıyım evet, insan senin gibisini ömür boyu bekleyince merak ediyor. Bu kızın burada ne işi var diyor. O kadar aykırıysın ki... Belki bir gün güvenir, anlatırsın."

Belgin'in gözleri kocaman oldu, bedeni kasıldı. "Asaf!" dedi fısıltıyla.

"Ne?" Asaf taş gibi olan kadına bakıyordu. "Ne oldu?"

"Ayakkabıma bir şey dokundu, neydi o?" sesi fısıltılı bir ağlamsı tona karıştı.

Asaf'ın korkusu geçerken gülmemek için boğazını temizledi. "Tarla faresi olabilir, senin araziyi çok severler."

"Ayyyyy..." Gözlerini kapatıp adeta inledi. "Beni getirdiğin gibi

götür yoksa komşulara sabah çabuk olacak.” Asaf’a doğru adım attı, yere bakmaya korkuyordu.

Krizi fırsata çevirmekten hangi erkek çekinirdi ki? Hiçbiri! “Tamam, sakın ol. Seni yerse onu öldürürüm.”

“Sus!”

Asaf sustu, kolunu tekrar Belgin’in beline sarıp bedenine yasladığında bu kez çırpınma yoktu, aksine yakın duruyordu. Belgin tutunmak için bir elini Asaf’ın omzuna bıraktı. “Çabuk!”

Asaf özlediği yakınlık, baş döndüren kokusuyla ecel terleri dökerken onu alıp düzlüğe, asfalt yola getirdi. Ayakları yere değen Belgin ışık hızıyla koptu Asaf’tan.

“Fırsatçılığa gerek yok, çekil.” Eve gitmek için döndüğünde Asaf kolundan tutup kendine çevirdi. “Daha sözüm bitmedi.”

“Of,” diyerek kolunu çekip kurtardı. “Bir dakikan var, konuş!”

“Az önce kestiğin racon var ya hani, kızlar için olan. Yemedim, yemiş gibi yapıyorum. Yengesisin sonuçta, büyüğün, ablası sayılırsın ama bir daha olmasın!”

“Sen hayal görmeye devam et. Canımız isterse bir yolunu bulur, kızları da alır, giderim.”

“Ben gitmeyin demiyorum, haber verin. Nerede olduğunuzu bilelim. Ne yapayım, seni buraya zincirleyemem, alıştığın şeylerden de koparamam, idare edebilirim. En azından makul seviyede.”

Kaşları kalktı, buna şaşırmıştı. Gönlünü çelmek için dediğini düşündü ama sakın görünüyordu. Gerçi Ferdi kadar sert olduğunu hiç görmemişti. Cevap vermeden dönüp demir kapıya yürüdü, kapatıp evin açık kapısına varıp ayakkabılarını çıkarıp aldı. Asaf bahçe kapısının üzerinden bakıyordu, kapıyı kapatıp üst kata çıktı ama çıkarken gülümsüyordu.

Kızlar üzerini değiştirmiş, ikisi duştan çıkmış, Belgin’in yatağında oturuyordu. Onu gören Nilüfer başındaki havluyu düzeltti. “Ne oldu?”

“Hiç canım, abinle konuştuk.”

“Ya ...” dedi Yasemin. “Ne dedi? Benimki de var mıydı?”

“Ferdi gitti, onunla konuşmadım.”

“Benimki ne diyor?” dedi Nilüfer.

Belgin ellerini beline atıp sırttı, Yasemin ile Nilüfer şaşkınlıkla baktı. “Bir daha giderken haber verin, nerede olduğunuzu bilelim dedi.”

“Oha!” dediler aynı anda. Nalan da başında havluyla odaya girmişti. Belgin ona da özet geçtiğinde yatağa oturdu Nalan. “Vay be, beklemezdim.” Ablasına bakıyordu. “Kıyafetine bir şey dedi mi?”

“Hayır, ne hakkı var?”

“Yok tabii, ne bileyim, içinden salon beyi çıkmış,” dedi Nalan.

“Abim pek takmaz öyle şeyleri,” dedi Nilüfer. “Peki başka ne dedi?”

Belgin o kısmını anlatmak istemediği için omuz silktili. “Duş alacağım, sabah oluyor.”

Odadan çıkarken üç kadın da arkasından baktı. Anlamışlardı bir şeyler konuştuklarını, kuyruğu dik tutan Belgin’e gülümsediler.

“Gazı alınmış,” dedi Yasemin, Nalan’ı omzuyla dürttü. “Sıra sende, abimi affetmen lazım Nalan.”

“Senin abin odundan hemen önce yaratılmış, ben marangoz değilim.” Nalan çenesini kaldırıp hah dercesine başını çevirdi.

“Havalanma kız, Ferdi abi adam gibi adamdır. Yaptılar bir eşeklik, sürünüyorlar.”

“Beter olsunlar.”

“Neyse, şu kınayı yakalım, annem yarın bakacak.” Yasemin kına tasını alıp Nalan’ın eline ilk kez kına yaktı. Bolca peçeteye sarıp eline çorap geçirdi. Nalan sırtıtarak ellerine baktı. “Bu ne?” derken kahkahattı.

“Sabah yıkarsın,” dedi Nilüfer. “Yatağımı göster hadi.”

“Tamam, sen benimle yat, Yasemin ablamla yatsın.”

Nilüfer kınalı ellerini havaya kaldırıp Nalan’ın peşine düştü.

Ortalama üç dakika sonra uyuyorlardı. Yasemin de Belgin'i bekliyordu, saçlarında havlusu, üzerinde pijamalarıyla odaya girdi Belgin. "Yattılar mı?"

"Evet, kına sırası sende, otur bakalım."

Belgin yatağa oturup elini açtı. İşaret parmağıyla kınayı karıştıran kızın güzelliğine tebessüm etti. Bu güzel kız onun kardeşiydi, bu duyguyu içinde filizlenen sevgiden alıyordu. "Şey dedi," dediğinde Belgin, Yasemin başını kaldırdı. "Kim şey dedi?" derken kınaya bakıp parmağıyla kınayı alıp Belgin'in avucuna sürdü.

Avucuna sürülen kınaya bakıyordu Belgin. "Yengesisin, ablası, büyüğüsün ama bir daha gizli gitmeyin dedi. Ben onu terk etmişim, o kalkmış, bana yengesi diyor."

Yasemin kıkırdarken kınayı sürmeye devam ediyordu. Ablasının kendisiyle bir şeyler paylaşma çabası içini ısıtmıştı. "Doğru demiş, önünde sonunda geri döneceksiniz ama tabii, bence biraz sürünmeleri şart."

"Ne kadar da eminsin." Belgin kaşlarını çattı, hiç öyle bir niyeti yoktu.

"Abim Nalan'a âşık, bunu henüz kendisi de çözemedi ama bence Nalan da ona karşı hoşlanmadan fazlasını hissediyor." Peçeteyle Belgin'in elini sarıp çorap taktı, diğer eline geçti. "Benim tanıdığım Asaf abi seni asla bırakmaz."

"Neden? Neye dayanarak söylüyorsun?"

"O hep seni bekledi."

Belgin gözleri büyüdü. "Ne demek beni bekledi? Beni tanımıyordu ki."

"Evet, tanımıyordu ama hissediyordu. Bir gün o kadını bulacağım diyordu. Onun peşinde çok kız yandı, söndü ama dönüp bakmadı. Bir gün aklını başından alan biri gelecekti ki geldi." İç çekip başını iki yana salladı. "Öyle bir hataya nasıl düştüler, anlamış değilim, şeytan bunlarla dans etmiş gibi." Belgin'in elini sarıp çorabı taktıktan sonra gözlerine baktı Yasemin. "Sana antikalarını gösterdi mi?"

“Evet.” Belgin anlamamıştı, *açıkla* der gibi bakıyordu.

Yasemin gülümsedi. “O odaya kimse giremez. Laf olsun diye demiyorum, gerçekten kimseyi oraya almaz. Kimseye değilse neden ~~sana~~ sence?”

Belgin dudaklarını büktü, düşündü ama yeterli açıklama getiremediği için Yasemin’in gözlerine döndü.

“Seni seviyor, sen o beklediği kadınsın.”

“Ah, saçmalama!” derken yataktan kalktı. “İnsan sevdiğini üzmez. Güzel bir kadınsın, o da hoş bir adam. Bunlar olabilir duygular ama aşk üç harfli büyük bir söz.”

“Sen de boş değilsin ama neyse...” Yataktan inip banyoya gitmek için odadan çıktı. “Ellerimi yıkayıp geliyorum.”

Belgin arkasından bakıp sözleri zihninde çevirdi. “*Seni seviyor, sen o beklediği kadınsın.*” Düşüncelerini âdeta fırlatıp yatağın örtüsünü açmak istediğinde ellerinin iş göremez hâlini hatırladı. Yasemin geri dönünce hemen örtüyü açtı. “Yat bakalım, ben kınadan muaf oldum.”

“Annen kızacak.” Başını yastığa bıraktı, yorgunluktan bayılmak üzereydi. Beş dakika sonra uyumuş olacaktı.

“Annem kızmaz söylenir, onu da üç dakika sonra unuttur.”

“Sen annene benziyorsun.”

Yasemin ışığı kapatıp yatağın diğer tarafına geçti. “Hem de nasıl... Bazen çok can sıkıcı oluyor bu durum. Annemdeki iyi niyet başımıza bela, herkes mi iyi olur, anneme göre iyi. Biraz babama benzeseydim ne olurdu?”

“Bilemedim...” dedi Belgin, kardeşiyle birlikte aynı yatakta huzurlu bir uykuya çekildi.

13. Bölüm

Fahriye Hanım saatin bir olmasıyla artık Neşe Hanım'ın kapısına dayandı. Ferdi ondan gidip kızlara bakmasını ve Nalan'a haber götürmesini istemişti. Ana olalı böyle aracılık yapmamıştı. Neşe Hanım'la Zehra Hanım'ı çardakta görünce gülümseyerek yanlarına ulaştı. "Hayırlı günler komşum."

"Hoş geldin Fahriye, Yasemin'i mi merak ettin?"

"Sorma, öğlen oldu, telefonuna da bakmıyor, gelip bir bakayım dedim. Neredeler?"

"Uyuyorlar, sabaha karşı yattılar."

Fahriye Hanım kızlarının sabahlamasına gülümsedi, kaynaşıp anlaşıyorlar yeter ki diyordu. "Ben bir baksam olur mu?"

"Bak tabii hatta uyandır, akşam olacak."

Neşe Hanım'a teşekkür edip kapısı açık eve girdi. Üst kata çıkıp aralıklı kapılara göz atmak için ilerledi. Ön tarafa bakan kapıya ilerledi, aralıktan baktığında Nilüfer'le Nalan'ı sere serpe uyurken görünce gülümseyip arka tarafa bakan odaya ilerledi. Tam kapalı olmayan kapıyı usulca itekledi. Gözleri merhametle kısıldı, yeşil bakışlarına nem usulca oturdu. Kızlarını koyun koyuna görmek ciğerini deldi, bağıra çağıra ağlamak istedi. *Sen benim kıızımsın, benim*

koynumda bile uyumadın ama seni ben doğurdum. Ben taşıdım, canı benden aldın, kanında ben varım.

Odaya usulca girip yatağa yaklaştı. Yasemin'in başı Belgin'in omzunda, iki kızının da siyah saçları birbirine karışmış, ikiz kadar birbirlerine benzerlikleri... Belgin'in elindeki çorapları görünce yaşlı gözlerle gülümsedi. Bir gün Belgin'i bu evden alacaktı, bir gün kendisine anne diyecekti. Koynunda uyutacak, evinin kızı yapacaktı. O kutlu zaman gelinceye kadar gözyaşlarını silecekti. Şimdi olduğu gibi...

Kendini toparlayıp Yasemin'e her zaman yaptığı şeyi Belgin'e yaptı. Ayak başparmağını tutup hafifçe salladı. "Uykucular, hadi kalkın."

Başparmağı sallanan Belgin daha önce bu şekilde hiç uyandırmadığı için gözlerini cam gibi açtı. Başını kaldırıncı Fahriye Hanım'ı gördüğünde gözleri daha büyük açıldı. Yasemin yerinde kıpırdanıp yan döndü. "Of anne, pazar bugün."

"Pazar bitmek üzere, saat bir."

"Ne?" dedi Belgin doğrulurken.

"Ne?" dedi Yasemin oturur vaziyete gelirken. İkisi de telefonlara asılıp saate bakmak istediler ama Belgin elindeki çoraptan alamadı. Saat biri on geçiyordu. Birbirlerine dönüp annelerine baktılar.

"Abim gelecekti, geldi mi?" dedi Belgin.

"Annen var aşağıda, başka biri yok."

Yasemin kendini yatağa atarken Belgin de bedenini geriye saldı. Fahriye Hanım kızlarını kaldırıncı müstakbel gelininin odasına yürüdü. Beyaz çarşafların arasında saçlarını yastığa dökmüş Nalan'ın başucunda durdu. Güzeldi gelini, esmer güzelliği boşuna değil, oğlunun kalbini çalmıştı. Kızın saçlarını geriye iteklerken Nalan gözlerini açtı, annesini beklerken Ferdi'nin annesini görmenin telaşıyla ürkerek geriye çıktı. "Fahriye abla," derken Nilüfer de uyandı.

"Korkma kızım, size bakmaya geldim. Saat bir, gün bitecek."

"Şaka!" Nilüfer telefonuna bakarken gözleri daha hızlı aralandı.

Fahriye Hanım yatağın ucuna oturduğu sırada Yasemin ile Bel-

gin de odaya girdi. Kızları kaldırmaya gelmişlerdi ama uyandıklarını görünce Yasemin kendini annesinin yanına sere serpe attı. “Anne, abim bir şey dedi mi?”

Belgin de yatağın diğer ucuna oturdu, beş kadın da yataktaydı ve hepsi Fahriye Hanım’a bakıyordu. “Dedi.”

“Ne dedi?” dedi Nilüfer, meraklı bakışları içine kaçan sesiyle.

Fahriye Hanım, Nalan’a baktı. Nalan saçlarını eliyle düzletip bakışlarını kaçırdı. Neden öyle bakıyordu, anlamadı ama utandı.

“Nalan, dedi, çok güzel anne, dedi. Yaptım bir hata, söyle, bir konuşalım, tatlıya bağlayalım, dedi.”

Nalan utançla saçlarını çoraplı eliyle kaşırken başını eğmişti. Annesinden duymak utanmasına neden olsa da kalbinin kapılarındaki kilitler düşüyordu.

Belgin, Nilüfer, Yasemin ve annesi Nalan’a bakıp gülümsüyordu. “Ne diyeyim kızım, engellemişsin de, istersen engeli kaldır da sen cevap ver.”

Nalan örtüyü fırlatıp kalktı. “Ben bir elimi yüzümü yıkayayım.” Odadan koşar adım kaçtı. Arkasından kopan kahkahaları banyodan bile duydu Nalan.

Fahriye Hanım, Belgin’e döndü. “Sen de çok süründürme, Asaf iyi çocuktur. Ee, tabii sizin gibi kızları burada görünce bir nevirleri döndü, ondan akılları karıştı.”

Belgin bakışlarını yatak örtüsüne indirdi. Kendisine öğüt veren kadının annesi olması kederini ayrı, sözlerinin ağırlığını ayrı hissettirdi. “Kalbim çok kırıldı, öyle iki söze bir bakışa düzelmez.”

“Kırılan kalp iyidir, şükret ki kırılmış.”

Belgin başını kaldırıp Fahriye Hanım’a baktı. “Nasıl yani? Kırıldım diyorum, iyidir diyorsun.”

Fahriye Hanım gülümsedi, elini uzatıp Belgin’in yatağın üzerindeki çoraplı elinin üzerine bırakınca ikisi de birleşen ellere, ardından birbirlerinin gözlerine döndüler. “Kırılan bir kalbin içinde sevgi vardır. Ona kırılmasaydın, o zaman Asaf ömrü boyunca kendini af-

fettiremezdi, sen de affetmezdin. Şükret ki kırılmış demenin anlamı bu, ya ona karşı hiçbir şey hissetmeseydin? O zaman seni kırabilir miydi? Kıramazdı, değil mi? Demek ki sen de seviyorsun, sevgi kolay elde edilen bir şey olsaydı, kırılğan olmazdı. Bardak takımı mı bu, kırıldıkça yenisi alınsın? Tamam, biraz sürünsünler çünkü hak ettiler ama tadını kaçırmayın.” Fahriye Hanım, Belgin’e göz kırptı. “Çok güzel damat olur.”

Belgin yutkunarak başını eğdi. Farkında olmadan neler de diyordu. Bir bilse ne yapardı acaba? Belgin ilk kez hissetti bu duyguyu, ilk kez düşündü. Annesi olduğunu öğrense ne yapardı?

“Sen ne yaşadın bilemiyoruz tabii,” derken elini çekti kızının elinin üzerinden. “Asaf’a yangın olan çok kız var ama o hiçbirine dönüp bakmadı. Dün bakmadı ama bugün bakmayacağı anlamına da gelmez. Erkek milleti itersen gider, hiç anlamazlar nazdan niyazdan. Düz mantık insanlar, siz yine de itmeyin ama haklarından gelirsiniz, ben size güveniyorum.”

“Anam,” dedi Yasemin annesinin boynuna sarılırken. “Queen anam, bana da bir şeyler atsana.”

Belgin onları yutkunarak izliyordu, nasıl da içinden geldiği gibi sarılıyordu. Yasemin’i içten içe kışkırdığı anlardan birini daha yaşıyordu ama burukça tebessüm etmekle yetindi.

“Sana ne diyeceğin deli kız. Hani koca adayın bile yok.”

“Belgin!”

Eymen’in sesi o kadar yakından geliyordu ki kızlar bir anda atmaca gibi başlarını kaldırdılar. “Fahriye abla, senin damat aday geldi,” dedi Nilüfer.

Yasemin annesini bırakıp yataktan zıpladı. Üzerine bakındı, elleri saçlarına gitti. “Bittim ben!”

“Kız!” dedi annesi yataktan kalkıp kızına dönerken. “Ne oluyor?”

“Geliyorum abi,” diye seslendi Belgin. “Hadi hadi, üzerimizi değiştirelim, sonra konuşursunuz.” Kızlar itişerek odadan çıkarken Fahriye Hanım arkalarından öylece bakakaldı.

Eymen halasıyla çardakta otururken gözleri Yasemin'i takip ediyordu. Kızlar bahçeye kahvaltı çıkarıyordu, saat ikiye yaklaşıyordu ve Eymen bunun ne kahvaltısı olduğunu sormak için can atıyordu. Fahriye Hanım gider mi? Yeşil gözlerini merakla açmıştı, dudakları sağa sola kıvranıp duruyordu.

“Hala bahçe çok güzel olmuş.”

Neşe Hanım başını sallarken bahçesine bakıyordu. “Eymen inan bana, hiç eve giresim gelmiyor. Kışın ne olur bilmiyorum ama burası bana çok iyi geldi. Tansiyonum hiç çıkmıyor, şekerim de normal düzeyde seyrediyor.”

“Orada büyük bir bahçen vardı hala, sorun bahçe değil o zaman.”

“Değil,” dedi Fahriye Hanım, müstakbel damadını biraz konuştursa ne olurdu. “Mesele huzur, samimiyet ve sevmek.”

“Çok haklı,” dedi Neşe Hanım. “Burada vakit nasıl geçiyor anlamıyorum, bir o komşu bir bu komşu derken gün bitiyor. Üç evden birinde mutlaka çay kaşığı sesi duyuluyor.”

Eymen gülümseyerek halasının elini tuttu. “Sen mutluyusan hala, ben arada gelir, gider, görürüm sizi.”

“Kızlar gitmek istemiyor, biz artık buralıyız.”

“Sen de gel çocuğum,” dedi Fahriye Hanım.

Eymen ona döndü. “Nereye efendim?”

“Buraya, ne işiniz var taş duvarların arasında, bak, ne güzel açık alan.” Konuştuğu yeri sanki ormanın göbeğiymiş gibi anlatması Eymen'i gülümsetti. “Burası İstanbul, mahalleden çıkınca trafiğe giriyoruz.”

“Gelemeyecek misin?” Fahriye Hanım yeşil gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

“Gelmem için bir neden yok, olursa düşünürüm.”

O sırada Yasemin elinde çay tepsisiyle ardağı adımı attığında Eymen bakışlarını ona çevirdi. Eymen'in kahverengi gözleri parlarken dudaklarına tatlı bir gülüş oturdu. Yasemin utanıyor, başını kaldıramıyordu.

Kızların arkadan ekmek ve kalan tabaklarla gelmesiyle kendini daha rahat hissetti Yasemin. Fahriye Hanım kızına bakarken başını iki yana salladı. Sizi gidi sizi dercesine bakıyordu. Yasemin'in nazlı halleri aynı kendisiydi. Belgin hiç öyle değildi, o babası gibi istiyorsa alan taraftı, tıpkı Ferdi gibi. Arkasına yaslanırken hiç oradan kalkıp gitmeyi düşünmüyordu. Sessizce oturup bir bardak çay içsindi, ne olurdu yani?

Yasemin ayları dağıtırken Neşe Hanım yeğeniyle konuşuyordu. "Lütfen haftaya annen ve babanla gel, özledim."

"Söylerim hala." Eymen kendisine uzatılan ayı alırken halasıyla konuşuyor ama Yasemin'e bakıyordu. Gül yüzlü güzel kadın başını bile kaldırmıyordu ki o güzel gözleri bir görsün.

Kızlar yerini alıp masa tamamlanınca kahvaltı başladı. Yasemin annesinin yanına oturdu; Belgin, Nilüfer'in, Nalan da abisinin yanına ilişti.

"Ne yapıyoruz gençler?" dedi Nalan, dün sabah etmemiş gibi canlıydı. "Bugünü boş geçirmeyelim. Abim de geldi, yapalım mı bir İstanbul turu?"

"Annem beni eve almayacak," dedi Nilüfer.

"Alır alır," dedi Fahriye Hanım ay bardağı elinde sırtıyordu.

"Bu gidin demek sanırım," dedi Yasemin. "Abim saçlarımı kesecek."

"Kesmez kesmez," dedi annesi.

"Gidelim o zaman," dedi Belgin.

"Gidin gidin," dedi Fahriye Hanım. Kızlar durup ona bakarken o hiç bozmadan gülümsüyordu.

"Nereye gidelim?" dedi Eymen.

"Karşıya geçelim." Yasemin ortaya söylemişti ama Eymen gü-

lümseyerek, “Olur,” dediğinde Yasemin zor yutkundu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, tatlı bir telaşın koynuna düşmüştü.

“Geçin geçin,” dedi Fahriye Hanım.

Kal gelip Fahriye Hanım’a döndüler ama kadın keyifle çayını içiyordu. Bardağını masaya bırakıp gençlere döndü. “Hatta siz şöyle yapın, İstanbul arabayla gezilmez. Arabaları bir yere bırakın, oradan Mısır Çarşısı, Eminönü, Galata falan yapın.”

“Yorucu ama keyifli görünüyor,” dedi Nalan.

Eymen’in aklında Yasemin’i alıp kaçmak vardı, sonrasını da, mevkisini de düşünmüyordu. “Olur.”

Fahriye Hanım sinsice sırıttı. “Olur olur.”

Nilüfer kıkırdadı, Nalan kahkaha attı. Yasemin de gülümsedi, Belgin başım arkasına atarak güldü. Neşe Hanım tebessüm etti.

Fahriye Hanım bardağını bırakıp kalktı. “Gideyim, evdekilere bakayım.”

“Birazdan geliyorum anne, üzerimi değiştireceğim.”

Yasemin’e başını salladı. “Değiştir değiştir.”

“Anne ya...” dedi bir kahkaha da Yasemin attı.

Fahriye Hanım başörtüsünün ucunu omuzuna attı. “Görüşürüz Neşe.”

“Güle güle Fahriye.”

Fahriye Hanım bahçeden çıkıp evinin yolunu tuttu, Ferdi onu bahçede bekliyordu. Sağa sola yürümekten başı dönmüştü. Annesini görünce durdu. “Anne neredesin, yıllandın.”

“Yıllandım yıllandım.” Ferdi ona *ne diyor* diye bakarken Fahriye Hanım başını sağa sola salladı. “Ne diyorum ben.”

“Ne diyorsun anne? Konuştun mu?”

“Konuştum, cevap vermedi çünkü çok utandı. Engelini kaldır, sen cevap ver, dedim. Sen şimdi onu bırak! Gel, kızlar gezmeye gidecek, yanlarında abileri de var.”

“O kim?”

“Eymen abileri, ziyarete geldi, gezelim dediler. Yasemin birazdan gelir, üzerini değiştirecek.”

Ferdi gözlerini kıstı. “Anne sen bu kıza biraz fazla mı yüz veriyorsun? Eve girmiyor da.”

“Sana ne!” dedi oğlunun üzerine yürürken. “Kız benim değil mi? Yüz de veririm, astar da. Gidiyorsa ablasıyla gidiyor.”

Ferdi göz devirip gerdi adım attı. O neden şimdi azar yiyordu ki? Gelen azarlıyordu, giden çemkiriyordu. “Tamam anne, bir şey mi dedim.”

“Allah Allah ya!” dedi Fahriye Hanım yandan ters bir bakışla. “Evde oturarak mı bulacak kocayı, gezecek, görececek, tanıyacak.”

“Ne kocası?”

“Mesela yani, sen git, kendi işine bak! Kızlarımı da rahat bırak.”

“Hah, dert birdi, iki oldu. Kızları da oldu, tamam, Ferdi kim ki?”

“Tokadımı yersen anlarsın kim. Gidin bir köşede ağlayın, kızları da rahat bırakın!”

Eymen ile Yasemin'i baş başa bırakıp kendilerini İstanbul sokaklarına atmışlardı. Eminönü değil, Sarıyer'e gelmişlerdi. Sahil kenarında şirin bir kafede karşılıklı oturuyorlardı. Yasemin tecrübesiz, utangaç ama zeki bir kadındı. Eymen onun aksine kadınlara nasıl yaklaşacağını biliyordu ama söz konusu Yasemin olunca iki kat daha dikkatliydi çünkü o tanıdığı kadınlara benzemiyordu.

Soğuk içecekleri önlerine gelip garson uzaklaşınca Eymen, Yasemin'e dönüp gülümsedi. “Dün gece o telefonu almasam, bugün burada olmayacaktım.”

“Hangi telefon?” dedi gözlerini kırpıştırarak. “Yat, salağa yat,” diyordu içinden, açık vermek istemiyordu. “Bana da sürpriz oldu.”

“Belgin aradı, bir şeyler söyledi, duramadım, geldim.”

“Ne dedi ki?” derken saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Hiç, seninle konuşabileceğimizi söylediğinde gelip görmek istedim.”

Centilmen adamın hâli bir başka oluyordu, Yasemin genişçe gülümsedi. “Bana söylediğinde çok şaşırdım ama beklemiyordum.”

Eymen tek kaşını kaldırıp gülümsedi. “Aklından bir kez bile geçmedim mi Yasemin?”

Yasemin de gülümsedi, beğeniyordu ki bu masada oturuyordu. O yüzden açık olmakta fayda vardı. “Geçtin.”

“Sevindim.” Eymen genişçe gülümsedi. Yakışıklı olmasının yanında sempatik bir adamdı. Yasemin’in de tanıdığı adamlara hiç benzemiyordu.

“Ben de gelmene sevindim.”

14. Bölüm

Temmuz ayının ilk haftası bitmişti, dışı artık daha kalabalık olmaya başlamıştı. Belgin kendini işe verip günü kapatıyordu ve Asaf'la yan yana gelmeyi bırak, göz göze bile gelmiyordu. Gelmek için evlerinin önünden bile geçmiyordu.

Ferdi de Asaf da ne yapsa, nasıl yaklaşırsa, kestiremiyordu. Asaf en azından beş dakika konuşabilmişti ama Nalan, Ferdi'yi bir metre yakınına bile sokmuyordu.

O kadar kolay değildi, öylece kırıp bırakamazlardı. Kızlar bunu aşamıyordu; kırılan testiden dökülen su, kabını doldurmuyordu. İnat etmek değildi onlarınki, çabuk güvendikleri için, inandıkları için aslında kendilerine kızıyorlardı.

Yine de canları sıkılıyordu. Gönül dermanını arıyordu da yakında bile olsa bulamıyordu. Uzak olsa uzak derlerdi ama değildi. Ferdi karşı dairede, Asaf yan evde...

Bir şeyler eksik, bir şeyler tatsızdı.

Vardı o görmezden gelinen duygular, üzeri örtülen gerçekler. İkisi de istiyordu ki bir şeyler yapsınlar, o kaybolan güveni geri versinler. Tüm kapıları sertçe kapattıklarını bile bile bunu istiyorlardı. Birbirlerine itiraf edemeseler de biliyorlardı. Hoş, yapsalar, Asaf da Ferdi de tekrar o eski adamlar olsalar da kızlar onları itecekti. O ka-

dar kolay olmayacaktı ama zaten iki türlü de zordu. Aşk çıkmaz sokaksa, âşıklar o yola inadına girenlerdi.

Öğrencisini yolcu etmek için kapıyı açtı Nalan, 17 yaşındaki genç kıza bakarak konuşuyordu. “AYT’den verdiğim soruları çöz ama çözemediğini yazıp not al. Geldiğinde üzerinde çalışalım. Anlamadığın soruları detaylı konuşalım.”

Genç kız gülümsedi. “Tamam hocam, görüşürüz.”

“Görüşürüz canım,” derken başını çevirmişti. Karşı kapının önünde Ferdi’yi gördüğünde gülüşü soldu. Öğrencisi giderken bakışlarını çekip kapıyı kapattı.

Ablasının ofis kapısı kapalıydı, demek ki içerideydi. Asistanın aletleri düzenliyordu, girişteki kız mutfaktaydı. Ablasının odasının kapısını çalıp girdi, Belgin elinde cam çerçeveye oturuyordu. Boş çerçeveye bakıp düşünüyordu, kardeşini görünce indirip gülümsedi. “Gitti mi öğrencin?”

Kapıyı kapatıp masanın önündeki koltuğa yürüdü Nalan. Ablasının çerçeveyi çekmeceye bıraktığını fark etti.

“Gitti. Abla bir şey diyeceğim.”

Belgin de arkasına yaslanıp kardeşine baktı. “De bakalım.”

“Sence de senin artık ailenle konuşma zamanın gelmedi mi?”

Belgin’in bakışları masasındaki kalemlige çevrildi. O emin değildi, bir de ne kadar zaman geçerse geçsin, kendini hazır hissetmiyordu. Belli bir düzeni vardı ve sanki o bozulacak gibi hissediyordu. “Neden böyle söyledin?”

“Bir nedeni yok. Biz buraya onları tanımak için geldik. Baban ayyaş değil, annen kötü kadın değil. Yasemin’le yediğin ayrı gitmiyor, Ferdi desen sana abilik yapmaya dünden hazır. Yani çok iyi bir ailenin kızısin, her geçen gün bunu hepimiz görüyoruz ve anlıyoruz. Geç kaldıkça sen bu düzene de alışacaksın, söylemek isteyeceksin. Onları seni bu şekilde severken kabul ediyorsun, gerçek dengeleri değiştirecek. Buna belki hazır değilsin ama beklemek neyi değiştirecek?”

“Sözlerinin hepsinde haklısın ama neyi değiştirecek kısmı biraz karışık. Çok şeyi değiştirecek. Yeniden bir babam ve hiç tatmadığım bir abim olacak. İki annem ve iki kız kardeşim de tabii. Onlar yıllar önce ölen kızlarının yaşıyor olduğunu öğrendiklerinde ne olacak? Yasemin ve Ferdi beni canlarına mı katacak? *Al, anamız bu, babamız bu, yarısı senin mi* diyecekler? Kesin DNA testi isteyecekler, arkadaş olmak başka, kardeş olmak başka.”

“Sen de bu sözlerinde haklısın ama bunun bir orta yolu yok. Ben de burada haklıyım.”

“Senin başka bir derdin var, Ferdi değil mi? Gerçeği açıklamamı istiyorsun çünkü beni bırakıp gidebilirsin.”

Nalan bakışlarını boşluğa çevirip saçlarını karıştırdı. “Seni bırakmak gibi bir düşüncem yok. Önce benim ablamsın ama burası bana sıkıcı gelmeye başladı. En azından bir şeylerin çözüme ulaşmasını istiyorum diyelim.”

“Ben de istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Evet, bu yüzden geldik ama inan bana, böyle bir aile beklemiyordum. Kaçar gideriz, asla duymamış gibi yaparım diye düşünüyordum.”

“Ve o iki adamın kalbimizi kıracağını bilmiyorduk,” dedi Nalan.

“O en acısı oldu. Yalan boyumuzu aştı ama biz ağzımızı bile açamıyoruz.”

“Haksız değiller, biliyorsun değil mi?”

“Haksız değiller ama hatalılar.”

“Buraya gelen onlar olsaydı, biz de aynı şeyi düşünecektik. Belki fazlasını bile yapacaktık.”

“Yine de dürüst oynadık.”

“Abla ben çok sıkıldım.” Yerinden kalkıp kapıya ilerledi. “Birkaç gün Bursa yapsam gelsem diyorum.”

Belgin kardeşine kaşları havada bakıyordu. Gerçekten de sıfır morali vardı, tamam, anlıyordu, hissediyordu ama bu hâli çok yabancıydı. “Olur ablacığım, neden olmasın.”

“Annemle konuşuruz, belki o da gelir.”

“Bakarız.”

Nalan kapıyı çekip çıktı, Belgin gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Peşinden sürüklediği yetmiyordu, Ferdi’ye tutulmuştu, ayrılmıştı ve şimdi kardeşinin bu hâlimden Ferdi’yi sorumlu tutuyordu. Elini başına verip alnını ovaladı. Ferdi’ye o kadar sert çıkmasıydı, belki de Nalan’la araları bu denli açılmayacaktı.

Nalan tekrar odaya girdi, çantasını almıştı. “Ben çıkıyorum, markete uğrayacağım. Bir şey istiyor musun?”

“Yok canım,” derken kolundaki saate baktı. “Ben de bir saate çıkarım.”

“Tamam abla, evde görüşürüz.”

Nalan kapıyı çekince arkasından kalktı, diğer tarafa geçip pencereden baktı, Nalan kendi aracına binip uzaklaşana kadar bekledi. Çalışanlarına çıkmalarını söyledi, başka randevusu yoktu. Kızlar toparlarken o da eşyalarını çantasına yerleştirdi.

Etrafı son kez kontrol ettikten sonra Ferdi’yi aradı. Her şey kardeşi içindi, kardeşleri de olabilirdi. “Belgin?”

“Neredesin?”

“Ofisteyim.”

“Bana bir gelir misin?”

“Tamam,” bile demeden kapandı telefon, aynı dakika içinde kapısı çalınınca hemen açtı. Ferdi kuşku dolu bakışlarla kapıda dikiyordu. “İçeri gel.”

Daireye iki adamla girince Belgin kapıyı kapattı. “Hayırdır?”

“Hayır diyelim. Ben sana o gün çok çıkıştım. Haklı veya haksız ama o an çok sinirliydim. Kalbim de kırılmıştı. Nalan’la seni harcamak istememiştim. Sorun Asaf’la benim aramdaydı ama ablalık damarım kalktı.”

Ferdi bakışlarını ayak ucuna indirdi. Haklı bir harcamaydı, aslında harcama bile değildi. Dümdüz haklıydı Belgin. “Asaf inanmadı, ben onu zorladım. Ben işleri karıştırmasam buraya gelmeyecekti, düşüncesizlik ettim.”

“Sen söyledin diye onun inanması gerekmiyordu. O konuyu boş ver, ben sizle ilgileniyorum. Sözlerimi geri alıyorum, Nalan’ı ara bir yerde konuşun. Halledebilirsiniz diye düşünüyorum yoksa Nalan Bursa’ya gidecek.”

“Neden?” dedi ani bir hızla.

“Sizi tanımasak ne olurdu bilmiyorum ama şimdi tanıdı ve sana alıştı. Canı sıkılıyor, dar geliyor buralar. Bir iki gidişten sonra gelmek istemeyecek. Kardeşimi tanıyorum, ben gitmesini istemiyorum ama giderse ben de peşinden giderim. Önceliğim annem ve kardeşim.”

Biz neyiz diyememenin acısı içine köz gibi oturdu. İnancı varla yok arasıydı, Belgin aralarına girmek istemeyecekti ama bu sözlerle artık ihtimal bile veremiyordu. Annesi şu sözleri duysa günlerce, gecelerce ağlardı.

“Arayamıyorum, engeli kaldırmadı.”

“Onu ben hallederim, sen üzerine düşeni yap. Tabii istiyorsan?”

“İstemek mi? Dalga mı geçiyorsun?”

“Ne bileyim, hiç girişim falan yapmadın da. Asaf bile derdini anlattı, senden bir şey görmedik. Oynuyor musun kardeşimle?”

Oynamadığını biliyordu, niyetinin ciddiyetini de biliyordu ama aklına ne gelirse sıralıyordu.

“Ne oyunu Belgin, vurdun anladık, öldürmesen de olurdu. Yaklaşma dedin, kırk yılda bir söz dinleyelim dedik, gördüğümüz muameleye bak.”

“Diklenme bana! Ablayım ben, abla!”

“Ben de abiyim, ne olmuş? Maşallah, senin dil iki metre,” dedi sertçe.

Belgin’in gözleri büyükçe aralandı. Ferdi’nin gözlerinde yalansız, oyunsuz ve gerçek bakışlar gördü. Kalbi korkuyla hızlı attı, bir adım gerilerken boğazını temizledi. “Kavga mı edelim şimdi?”

“Ben bir gün seninle çok ciddi bir kavga edeceğim Belgin, ilk ve son olacak. Ferdi abim demişti dersin, yaz bunu kenara.”

Kapıyı açıp giden adamın arkasından ağzı açık kaldı. Gözleri kapanan kapıdaydı, ayıramıyordu. Şüphe kalbine çöreklenmişti, kalkar mıydı bilinmez.

Akşam yemeğinden sonra hamakta uzanan kardeşinin başında dikildi Belgin. “Kalk, biraz yürüyelim.”

“Yorgunum.”

“Konuşuruz biraz, iyi gelir.”

Sessiz bir kabullenişle doğruldu Nalan. Terliklerini giyerken bile mutsuzdu. Belgin koluna girerken keyifli görünüyordu. “Sen hep böyleydin.”

“Nasıldım,” dedi Nalan bahçe kapısını açarken. Birlikte çıktılar, Nalan değil ablası yön veriyordu. Adımları onları Tellioglu tarafına götürüyordu. “İstedğin olmadığında mutsuz olursun.”

“Kim olmaz ki?”

“Haklısın, insan olmak böyle bir şey.” Ağaçların arasından gelinciklere basmadan bulvara çıktılar. Sağa dönüp yürümeye başladılar. “Abla bence beni oyuncak gibi kullandı.”

“Benim abim öyle şey yapmaz.”

“Abin? Vay be, satılıyorum.”

Belgin sesli güldü. “Seni kimseye değişmem ama o da benim abim. Bunu hiçbir yalan değiştiremez. Fark ettin mi, birbirimize çok benziyoruz, Ferdi benim erkek hâlim gibi.”

“Etmemek için kör olmak gerekiyor. Şimdiye kadar anlamamaları bile hata. Akılları şeytani işlere çalışıyor.”

“Bizi tanımıyorlar, hataları büyük ama bence telafi etmek istiyorlar.”

“Sen de bunu kabul mü edeceksin?”

“Beni boş ver, ben senin için söylüyorum. Asaf’ın işi çok zor.”

“Ne farkımız var? Aynı şeyi Ferdi de yaptı.”

“Ama o seni öpmedi, sarılmadı, ayaklarını yerden kesmedi ve ona aitmişsin gibi hissettirmedi. Sizinki çok tazeydi, çok masumdu.”

“Öptü mü?” Nalan durup ablasına baktı, bu detayı bilmiyordu. “Ne oldu senin âşık olmadan öpmem kuralına?”

“En kötüsü de o, biliyor musun?” Belgin bakışlarını bulvarın sonuna dikti. “Beni kendine bu denli bağlayan tek adam, hakkımda neler düşündü.”

Nalan’ın dudakları büküldü. Ablası seviyordu, hem de yana yıkıla. “Hani koşarak gelip birbirimize anlatacaktık. Sen de bana ihanet ettin abla.”

Belgin gülümseyerek baktı, tekrar kardeşinin koluna girip yürümeye devam ettiler. “Anlatıyorum ya, koşarak olmasa da. Hem öyle anlatılacak bir şey değilmiş. Özel, güzel, iki kişinin arasında kalması gereken tatlı bir anı.” On ağaç sonra iki çınarın arasında duran Ferdi’yi gördü. Ellerini cebine atmış, bir omzunu ağaca vermişti. “Sen de yaşayacaksın, o özel adamla hem de. Bunun kim olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“O odunu öpeceğime şu çınarı öperim daha iyi.”

Belgin kahkaha attı. “Ben çok şanslı bir kadını, senin gibi bir kardeşim var ve aynı zamanda ben senin görümcenim çünkü benim abimle olacaksınız, aynı zamanda da sen benim yengemsin. Kulağa çok saçma geliyor ama hayatın kendisi saçmalık.”

Nalan da gülümsedi. “Bunu böyle söyleme, gerçekten saçmalık.”

Ferdi ağacın ardına geçtiğinde Belgin, Nalan’ı durdurdu. Nalan’ın sırtı Ferdi’ye dönüktü. “Sen burada kalıyorsun, geri kalan yolu tek başıma yürüyeceğim.”

“Ben de geleyim, neden tek gidiyorsun?” dedi Nalan kaşlarını çatarak, hem neden ayrılıyorlardı ki? Anlayamadı.

“Özel şeyler ve özel insanlar için.” Belgin kardeşine gülümseyip yürümeye devam etti. Nalan arkasından boş gözlerle bakarken ne diyeceğini bilemedi. Bir adım atıyordu ki Ferdi elinden tuttu. Tam

korkacağı anda Ferdi'nin, "Sakin ol," sesini duydu. Ablasında olan bakışlarını Ferdi'ye çevirdi. Belgin hiç dönmeden elini kaldırıp salladı. Tekrar Ferdi'ye dönerken elini çekti.

"Ne oluyor?"

"Aşk oluyor, sen, ben ... Biz?" İşaret parmağı ikisi arasında döndü, Ferdi'nin yeşil gözleri aşkla parlıyordu.

"Çekil git, çakma Romeo!" Geldiği yöne döndü Nalan. "Bir de ablamı alet etmiş. Aşkmış, sen kim, aşk kim?"

Ferdi sırtarak peşine düştü, iki adımda yakalayıp kolunu Nalan'ın omzuna doladı. "Nalan."

Nalan onu silkeledi ama işe yaramadı. Hem uzundu hem güçlü. "Ne var?"

"Sensiz çok canım sıkılıyor, seninle konuşmadan gün bitmiyor. Gece dolmuyor, sabah olmuyor ve güneş çok renksiz doğuyor."

"Cehaletindendir o," dedi Nalan başını çevirip gülüşünü gizlerken.

"Değil. Nalan'sızlıktan o!"

Nalan durup Ferdi'nin kolundan kurtuldu. İki eliyle adamın göğsüne vurup itti. "Ben yokken ne yapıyordun?"

Ferdi dudaklarını büküp çınar ağaçlarına baktı. Ciddi ciddi düşünüyordu ama bulamadı. "Hatırlamıyorum." Nalan'ın sokak lambaları arasında parlayan gözlerine baktı. "Gerçekten Nalan, ne yapıyordum?"

O kadar tatlı görünüyordu ki Nalan istemsizce gülümsedi. Gülüşünü saklamak için arkasını döndü, birkaç saniye sonra boğazını temizleyerek Ferdi'ye baktı, Ferdi gülümsüyordu ve bu gülüşü Nalan çok özlüyordu. "Kalbimi kırdın! Sonra da beni unuttun!"

"Kalbini kırdım ama seni unutmadım. Ablan olacak cadıdan korktum. Mahalleyi falan alır da hanımağa olur, parası boşa gitmesin diye çekindim. Çok ciddi konuştu, orayı alan kalarını da alırdı ama sen de beni engelledin."

"Sen ablamdan korktun, öyle mi? Ortalığı yıkan abi Ferdi, ablamdan korktu?"

“Zorlamak istemedim, çok kızmıştı. Üzerine gidersem seni de alır, gider diye düşündüm. Yüzüme karşı adam sandık dedi, yüzüne bakacak yüzüm mü kaldı Nalan?”

“Sen de haklısın, kim o kadar aptalca şeyler düşünebilir ki, aa, tabii ki sen?” Nalan ona sarmayı özlemiş olsa gerek, dilinin ayarını koparmış gibi sıralıyordu ve bundan bile zevk alıyordu. “Ben eve gidiyorum, sen dikil burada.”

Ferdi bileğine yapıştı, Nalan çekti ama o bırakmadı. “Gitmiyorsun, biz seninle başka yere gidiyoruz.”

“Gitmiyorum, zorla mı?”

“Zorla!” derken Tellioğlu tarafına çekti. Bağırır bağırıyor, seslense mahalleyi kaldıracak, en iyisi sustu, Ferdi’nin arkasından sırtıp kolunu çekti. “Serserisin sen, zorba serseri.”

Gelincik Bulvarı’nın sonuna doğru yürürken sesleri duyuyordu ama dönüp bakmadı. Ellerini keten pantolonunun cebine atmış, gülümseyerek yürüyordu. Belgin ne kadının ne erkeğin süründürülecek canlılar olmadığına inanan biriydi. Sürününce daha mı çok seviyordu? Hiç ilgisi yoktu, mantık dışı olayların vuku bulmasından başka bir şey değildi. Evrende konuşarak anlaşılan tek canlı insandı, konuşamıyorlarsa zaten anlaşmalarının da bir önemi yoktu. Konuşunca çözülmüyorsa, o zaman herkes kendi yoluna gidebilirdi.

Kaybolan güven için biri bir şey yapmalıydı, yapmıyorsa da kendi bilirdi. Giden gittiği yerde kalabilirdi. Kimse vazgeçilmez değildi. Bakışları yan tarafa kaydı ama hemen çekti, önüne bakarken çenesini havaya dikti. Adım atmaya devam etti.

Asaf tek bir hareketle kaldırımdan atlayıp önünde durdu. Belgin durup gerilemek zorunda kaldı ama rahatını hiç bozmadı. “Nereye Megara?”

“Yürüyorum, sakıncası mı var?”

“Yok!” Elindeki gelinciği uzattı. “Birlikte yürüyelim mi? Bulvarı... Yolları... Yılları...”

Gelinciği alıp iki parmağının arasında sapından çevirmeye başladı. Dönen çiçeği izliyordu, kalbinde sanki ona mecburmuş gibi bir duygu vardı. Çok garipti, şuradan kıvrılıp yoluna devam etse de olurdu ama gidemiyordu. Başma buyruk aşk insanları tutsak etmeye hiç utanmıyordu. “Evlilik teklifi gibi oldu?” Asaf’a bakarken gülümsüyordu.

“Onun için daha iyi bir fikrim var.” Asaf yüzünde tatlı bir tebessümle başını eğmişti.

Belgin dudaklarını büküp Asaf’ı süzdü. “O kadar eminsin yani, ben seninle evleneceğim?”

“Ne var ki Megara? Dün, bugün, yarın muamma, fırsatımız varken yaşamayalım mı? Sen demedin mi yaşama ihtimalim varken yaşayamadıklarına ağlıyorum diye. Buna da mı ağlayalım? Bak, bir ihtimal daha var.”

Gelinciğin sapını kırıp kulağının ardına taktı, Asaf’ı dinlemişti, iyi, hoştu, ağzı güzel laf yapıyordu. Kalbini çelen bir dili vardı, kalbi de ona kanmaya hazırdı. Saçlarını geriye itip yana doğru bir adım attı. Asaf’ın yanından geçip ellerini cebine bıraktı. “Emin değilim.”

Asaf olduğu yerde dönerek arkasından baktı. O kadar kolay değildi, emin olana kadar koşardı. Hızlı iki adımda yetişip yanında yürümeye başladı. Ellerini cebine bırakmıştı, sakince ilerliyorlardı. “Yeniden tanışalım mı?” Önüne geçip arka arka yürümeye başladı. Belgin bir adım atıyor Asaf bir geri adım atıyordu.

“Ben Asaf, Asaf Gümüşay.”

“Belgin, Belgin Ardahan. Memnun oldum.” Adım atıyordu ama Asaf da önünde yürüyordu.

“Çınaraltı’nda bir çay mı içsek Belgin Hanım?”

“Bilemiyorum, ben sandığınız kızlardan değilim Asaf Bey. Paşa babam duyarsa akıbetiniz nice olur?”

Asaf gülümsedi, geniş ve güzel, çok tatlıydı. “Paşa babanız

duymadan gider, geliriz. Şansımız varsa muhallebi bile buluruz.”

Belgin durdu, Asaf durdu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, çakan kıvılcımları yine kendileri yakalıyordu. Gönüllerinde taze gelincikler açıyordu. Asaf’ın bakışları Belgin’in başındaki gelinciğe döndü. “Doğru kadına yanlış yaptım, özür dilerim Belgin.”

Belgin derin bir nefes alıp başını salladı ama gözlerini kaçırdı. Çınar ağaçlarına bakıyor, unutup üstesinden gelip gelemeyeceğini sorguluyordu. Bunu tek başına anlayamayacağını fark etti. “Yarın bir çay içeriz, belki bu kez daha iyi tanışırız.”

Asaf gülümsedi, içinde rahatlatma çokça huzur ve aşk dolu gülüşüyle başını salladı. “Yarın akşam yedide, seni Çınaraltı’nda bekliyorum.”

“Geleceğim, iyi geceler.”

“İyi geceler Megara.”

Belgin geldiği yöne döndü, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını kaldırdığında kömür karası saçları sırtına döküldü. Eve doğru yürüdü, rahat bir solukla arkasına döndü. Asaf bir milim bile kımıldamadan onu izliyordu. Çok garip bir hisle dolup taşıtı. Sanki bu anı daha önce yaşamıştı. Dudaklarını büküp önüne dönerek yoluna devam etti. Eve girdiğinde Nalan’ı göremedi, gelirdi nasılsa. Odasına girip başucundaki kitabı açıp kulağındaki gelinciği arasına bırakıp kapattı. Kitabı yerine bırakıp yatağına uzandı. Yarın ne getirecekti bunu kimse bilemezdi ama dileği mutlu olmaktan yanaydı ...

Kar beyazı spor ayakkabısını eline aldı, saçlarının önlerine geleni arkasına yarım bağlamıştı. Kalem gibi dümdüz yaptığı saçlarını geriye itekledi. Üzerinde yazlık sıfır kol krem rengi, etekleri uçuşan bir elbise vardı. Makyajını soft tonlarda yapmıştı. Çantasını da alıp alt kata indi. Nalan kapıya yaslanmış, elindeki tesbihi sallıyordu.

“O ne?” derken kaşlarını birleştirdi Belgin.

Nalan hiç istifini bozmadı. “Abin verdi, eller pırlanta takar, benimki tesbih verdi.”

Belgin kahkaha atarken başı arkasına düştü. “Ne beklenirdi ki? Racon da kesin, tam olsun.”

“Yok, onu sen kesiyormuşsun, Ferdi öyle diyor.” Çapkınca erkek gibi göz kırptı.

“Peki...” derken havalı havalı geçti kardeşinin yanından. Ayakkabılarını dışarı bırakıp giydi. “İlk randevuma çıkıyorum, bana şans dile.”

“Şans senin köpeğin olsun ablam.”

“Nalan, gerçekten mi? Bunlar nasıl sözler?” Göz devirip gülümseyerek başını iki yana salladı.

Nalan tek kaşını kaldırıp tesbihi salladı. “Öyle gülüm, hadi sana uğurlar olsun.”

“Annem nerede?”

“Fahriye abla çağırdı, ona gitti.”

“Tamam.” Nalan’a kaçamak bir bakış attı, konuşacaktı ki Nalan kapıyı üzerine kapattı. Belgin kaşlarını çatıp kapalı kapıya bir süre baktıktan sonra önüne döndü. Arabasına binip Çınaraltı’na gitmek için ayrıldı.

Nalan kapıyı arkasından kapatırken alt dudağını ısırılmış, hemen konsolun üzerindeki telefonu almıştı. Yeni açılan gruba ses attı.

“Hazırlanın ekip, ablam evden ayrıldı. Yedi otuzda oradayız.” Sesi kapatıp odasına koştu.

Belgin arabasını park edip tarihî çınar ağacının bulunduğu kafeye girdi. Etrafına bakınırken Asaf’ı göremedi, biraz içeri doğru girdi ama yine bulamadı. Dış mekâna çıktığında ağacın altındaki bir masada Asaf’ı gördü. Bronz tenine yakışan kahve tonlarındaki

polo yaka tişörtünü görünce gözlerini kısıp baktı. Yanına yaklaşıırken Asaf da onu gördü. Ayağa kalkan Asaf karşısındaki güzelliğe bir kez daha vurulurken, Belgin de onun bal rengi gözlerine bakıyordu. Tişörtü gözlerini öne çıkarmıştı. Gerçek bir randevuydu, gülümsemi. Kalbi tekliyordu.

“Merhaba.”

“Merhaba,” dedi Asaf ilk kez görüşüyorlardı da iki yabancı gibiydiler. “Oturmaz mısın?”

“Olur,” dedi Belgin, kare masanın Asaf’a yakın olan tarafına oturdu. Hem karşılıklı hem yan yana gibiydiler. Yanlarına gelen garsona döndüler. “Ne içersin?” dedi Asaf.

“Çay.”

“Bize iki çay, iki tane de muhallebi.”

“Tabii efendim,” diyen genç kız uzaklaşırken birbirlerine döndüler.

“Muhallebi var mıymış?” Belgin dirseklerini masaya verip esmer güzeli adama bakmaya başladı. Bal rengi gözleri ayrı bir parlaktı, içinde kendini göreceği kadar parlak.

“Yokmuş, yaptırdım.” Belgin gülümseyince Asaf da ona eşlik etti. “Rica ettim, kırmadılar.”

Belgin bunu ömrü boyunca hatırlardı. Tarihi bir kafede, 185 yaşındaki çınar ağacın altında aldığı bu jesti unutamazdı. Kalbinin en güzel köşesinde ölene kadar misafir edecekti. “Teşekkür ederim.”

“Ben de, iyi ki geldin.” Asaf da kolunu masaya verip yaklaştı. “Eee... Kimdir Belgin, seni dinliyorum?”

“Çok sıkıcıyım, emin misin?”

Asaf dudaklarını sağa sola kıvrıp düşünürken Belgin’in yüzüne bakıyordu. “Hiç bu kadar emin olmadım.”

“Peki...” Belgin ellerini masaya indirdi. “Doğdum, büyüdüm, babam hukuk okumamı istedi ama diş hekimi oldum ve hiç pişman değilim. Birkaç ülke gezdim, canım ne isterse onu yaptım. Kimse bana karışmadı, özgür bir kadıyım. Kısıtlanmaktan hiç hoşlanmam

ama makul de biriyim. Yolum Çengelköy'e düştü, şimdi buradayım. Yıllarımı okuyarak, gezerek geçirdim. Rahat büyüdüm, sıkıntı nedir bilmedim. İlk kez..." dedi yüzü düşerken. "Babamı kaybedince ağladım... Sonra da yirmi altı senenin acısını çıkarır gibi hayat benimle dalga geçti."

Asaf burnundan sesli bir nefes bırakırken merakını öteledi. Bir gün konuşacağını umut ediyordu. "Sıkıcı demiştin ama aksiyonlu bir hayat gibi geldi."

Başlarında duran iki garsonla sessizliğe büründüler. Muhallebiyi görünce gülümseyen Belgin tabağını önüne çekti. Çelik kâse içindeydi, altındaki tabak da çelikti.

"Afiyet olsun," diyen garsonlar uzaklaşırken ikisi de birbirine döndü.

"Sen anlat, kim bu Asaf?"

"Benimki gerçekten sıkıcı, emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım." Belgin'in sözleri ikisini de gülümsetti. Belgin kaşığını alıp muhallebiye daldırdı. Bir lokma alırken Asaf'a bakıyordu. "Hadi!"

"Doğdum, büyüdüm, senin kadar okuma meraklısı olmadığım için üniversiteyi uzaktan bitirdim. Tarih bölümü mezunuyum ama sadece meraktan okudum. Bana verdiği bir artı yok. Dede mesleğini icra ediyorum ve hurdacıyım. İlerideki hedefim çelik demir toplama şirketi kurmak, o zaman daha rahat edeceğimi düşünüyorum. Sonra... Hayat bana bir çelme taktı, orman gözlü bir güzel gönderdi. Zaten bir eksiğim oydu, o da olursa tamamlanacak gibiyim."

"Nasip..." dedi Belgin gülümseyerek.

"Her şey nasip ama zorlarım. Baktım gelmiyor, kapılarını kırarım."

"İnatçı mısın?"

"Her şeye inat etmem ama istediğimi alırım. Ama bugün ama bir sene sonra ama on sene sonra. Hedefe giden yolda nasip benimle baş edemez."

“Hiç öyle biri gibi görünmüyorsun, sakın ve sessiz birine benziyorsun.”

“Öyleyim, başarmak için bağırmama gerek yok ama ara sıra aptallıklarım oluyor. Bu yanıma da ilk kez görüyorum.”

“Umarım son olur yoksa senin kadar inatçı değilim, olmuyorsa zorlamam. Annem beni karnında taşırken kalp atışlarımı beklemiş, o atan kalbimi kimsenin kırmaya hakkı yok.”

Asaf başını sallarken masanın üzerinde duran eli tuttu, ince beyaz parmaklar elinin içinde tezat oluşturunuyordu. “Kaybetme korkusuna ver. İnsan zor bulduğunu gözünden sakınırken hatalar yapar. Öyle bir şey...”

“Hım...” dedi Belgin gülümseyerek. “Kıskanç mısın? Ben çok kıskancım.”

Belgin’in gözlerine bakarken kendi bakışlarına tutku oturdu. Ateş edip yakıp kavuran bir sıcaklık aralarında oynaşıyordu. “Tahmininden daha fazla, kimseyi benim kadar sevemezsin. Anneni bile! Merkez olmak isterim, herkes bir yana ben bir yana. Görmek isterim, açıkça anlatmanı da. Mesafe koyarsan buna katlanamam, aramızda su geçişi kadar bile yol olamaz. Ama tüm bunların dışında masum sayılırım.”

“Tüm bunların dışında masum? Neymiş o masum?”

“Kısıtlayıcı değilim.” Aklına gelince işaret parmağını salladı. “O gece giydiğin elbiseyi çok sevdim, mahallede giyme ama belki bir gün bir gece birlikte bir yelere gideriz ve sen onu yine giyersin.”

Belgin tek kaşını kaldırırken sinsice gülümsedi. “Olabilir.”

“İşin doğrusu ben bakımlı, güzel, çekici ve alımlı kadın seviyorum. Sende hepsi can bulmuş, Bursalı güzelden şikâyetçi değilim. Sen ne burcuydun?”

Kaşlarını birleştirdi Belgin. Ne alakaydı şimdi? “Yengeç, neden?”

Asaf elini bırakıp masanın altından çıkarttığı kâğıt torbayı masaya bırakıp Belgin’in önüne doğru sürdü. “Doğum günün kutlu olsun.”

Gözleri şokla açılırken Asaf'la paket arasında mekik dokuyordu. Asla beklemiyordu, yüreği heyecan ve mutlulukla kasılırken dudakları kımıldadı. "Nereden biliyorsun?"

"Kuşlar söyledi. Açsana, senin için seçtim."

O kuşun kim olduğunu elbette biliyordu. Nalan ... Arkasından iş çeviren kardeşi. Bunun hesabını sormayacaktı, hayatının ne güzel doğum günü bile olabilirdi. Olmalıydı. Bu akşam kolayca bitmemeliydi. Torbanın içindeki kare kutuyu çıkarttı. "Bu ne?" dedi açmaya girişip. Paketi yırtıp yeşil hediye kutusunun kapağını kaldırıp içine baktı. Gözlerine kadar gülümserken Asaf'a baktı.

Asaf onu aşkla izliyordu, dilsiz olsa bakışları derdi seni seviyorum diye.

Belgin kutunun içindekini çıkarıp masaya bıraktı. Ahşap kasanın üzerinde bir kadın ve bir adam figürü dans eder şekilde duruyordu. Kadının üzerinde beyaz bir elbise, adamda takım elbise vardı. Şık ve tatlıydı. İkisi aynı anda somutlaşmış gibi görünüyordu. Belgin hayatı boyunca her yıl doğum gününde hediyeler aldı. On yaşında istediği lüks oyuncaklar. On altı yaşında beğendiği kıyafetler, on sekizde ilk arabası, yirmide bir ev, değerli mücevherler... Ama bunun kadar tatlı bir hediye hiç almamıştı.

Asaf uzanıp ahşabın yanında bir düğmeye dokundu. Kutudan müzik sesi yükselirken üzerindeki çift dönerek dans etmeye başladı. "Eskiden kurmalı oluyordu ama artık düğmeli yapmaya başlamışlar."

Belgin için ne önemi vardı ki ... Gülümseyerek müzik kutusuna bakıyor, dans eden çifti izliyordu. "Çok güzel ..."

O kadar dalmıştı ki kulağının yanındaki adamı o an fark etti. "Hiçbir şey senden daha güzel değil Megara." Belgin'in yanağına masum bir buse bırakıp geri çekildi. Sandalyesini biraz daha kaydırıp yakınına sokuldu. "Bir gün böyle dans edeceğiz."

Yanağında kor ateşler yanan Belgin ona yandan tatlı bir bakış atarken sessiz kaldı. Yüzlerce yıllık ağacın altında, ilk ve muhtemelen son aşkıyla en güzel doğum gününü kutluyordu. Söze ne gerek

vardı ki ... Müzik kutusuna bakarken tepelerinde dikilenlerden bir ses geldi.

“Allah muhabbetinizi artırsın.”

İkisi de aynı anda döndü, Nilüfer konuşmuştu. Ferdi, Emin, Nalan, Yasemin ve Nilüfer’i görünce ayağa kalktılar.

“Unuttum sandın!” dedi Nalan. “Sana kırgınım abla, unuttuğumu nasıl düşünürsün.”

“O kadar usta oynadın ki.” Belgin kollarını kardeşi için açtığında Nalan girip sıkıca sarıldı.

“Mutlu yıllar canım,” dedi Nilüfer, arkadaşına sıkıca sarılırken. “Teşekkür ederim,” dedi Belgin.

Yasemin’in gözlerinde nem duruyordu, mutlu yaşlar oynayıyordu yeşil bakışlarında. “İyi ki doğdun Belgin, annen seni iyi ki doğurdu ve iyi ki döndün.” Ablasının kollarına girerken Belgin’in bakışları Nalan’la çakıştı. Nalan da donup kalmıştı ama Belgin daha hızlı toparlandı. Gülümseyip kollarını Yasemin’e sardı. “Teşekkür ederim.”

Ferdi derin bir nefes alıp Yasemin’le sarılan Belgin’e bakarken bakışlarını aniden başka bir yöne çevirdi. Nalan’ın gözünden kaçmadı bu tavrı, tekrar Yasemin’le ablasına baktığında iki kadının ayrıldığı görüldü.

“Mutlu seneler yenge,” dedi Emin.

“Yenge? Sağ ol Emin abi.” Belgin kocaman gülümserken Asaf’a bakmıştı.

“Mutlu yaşa bacım.”

Belgin, Ferdi’ye bakarken başını sallayıp tebessüm etti. “Sağ ol abi.”

Aylar sonra ağzından bir abi lafı duydu Ferdi, kalbinde titredi ses. Gergin tele dokundu Belgin, titreşim yankılandı ve Ferdi bir kez daha abi olduğunu hissetti. Bakışlarını çekerken, yüzüne zorla bir gülümseme ekledi.

Nalan onu da gördü, içi giderek ablasını izleyen Yasemin’e tekrar baktı. Sonra düşünmek için aklından attı. Birlikte oturdukların-

da kafenin içinden doğum günü şarkısı yükseldi. Belgin sağına solu-
na bakınırken bir grup garsonun yaklaşmasıyla anladı ki sürprizler
bitmemişti. Bir garson elinde vanilyalı pastayla masanın başında
durdurdu.

“Mutlu yıllar Belgin Hanım.” Genç erkek garson gülümseyerek
pastayı masaya bıraktı. Diğer garsonlar masaları yaklaştırıp büyüttü,
bir diğerleri servisleri ve içecekleri bıraktı. Pastayı getiren garson ka-
fenin içine doğru seslendi.

“Bugün Belgin Hanım’ın doğum günü, iyi dileklerinizi bek-
leriz.”

Belgin’in gözleri hızla büyürken garsonu hedef almıştı. Onu
dinleyen kafe sakinleri bir ağızdan iyi ki doğdun Belgin dediğinde
küçük bir gürültü koptu. Belgin alt dudağını ısırp ayağa kalktı. “Te-
şekkür ederim,” dedi, başını samimiyetle eğmiş güzel dilekleri kabul
etmişti. Yerine otururken garsonlar gitmiş, kafenin içindekiler ken-
di hâllerine dönmüştü.

“Siz manyaksınız.”

“Eniştemin fikriydi,” dedi Nalan. “Kabul etmek isterim, çok hoş
jest.”

Belgin müzik kutusunu kutuya yerleştirip torbasına bıraktı.
Asaf yanında oturuyordu. Başını Belgin’e doğru eğmişti. “Ablan çok
hoş, ondan ilham aldım.”

Belgin elini kaldırıp yanındaki Asaf’ın yanağına bırakıp parma-
ğıyla gözünün altındaki gamzeyi okşadı. “Teşekkür ederim.”

Ferdi derin bir nefes aldı. “Çek kız o eli,” demek vardı, ah ulan,
nasılsa hesabını soracaktı. Abilik neymiş, hepsini Asaf’ta kullanmak
gibi düşünceleri vardı ama umuyordu ki daha fazla uzamasın. “He-
diyelerimizi versene gönlümün karası.”

Nalan o an hatırladı, çantasına uzanırken, “Ah... Unuttum,”
dedi, iki paket çıkarıp ablasına uzattı. Belgin hevesle açmaya başladı.
Kutunun birinden üzerinde isim yazan bir kalem çıktı.

“Onu ben aldım,” dedi Nalan.

“Canım,” dedi Belgin. “Teşekkür ederim.” İkinci kutuyu açtığında bileklik gördü. Yatağından çıkardığı bilekliği havaya kaldırdı. Ucunda küçük bir bebek figürü sallanıyordu. Gülümseyerek bilekliği indirdi. “Teşekkür ederim.”

“Güle güle tak.”

“Öyle yapacağım,” diyerek Asaf’a uzattı. “Takar mısın?” Asaf ince bileğe gümüş bilekliği taktı. Diğer hediyelerini de açıp pastalarını yediler, birkaç haftanın ağırlığı üzerlerinden kalkarken şen gülüşleri yanlarında ve hafızalarında tatlı bir anı olarak kalacaktı.

Arabaların yanına geldiklerinde Yasemin, “Bitmedi, annem seni bekliyor,” dedi.

“Neden?” dedi Belgin sesi içine çekilirken.

“Sana pasta yaptı, gelmezsen çok üzülür. Sabahtan akşama kadar uğraştı, hep birlikte gidiyoruz. Annen de orada olmalı, Aysel abla ve babalarımız da var.”

Babalarımız ...

Nalan dudaklarını sağa sola oynatırken bu işte bir şey olduğuna emindi. “Hadi abla, saat dokuz oldu zaten, geç kalmayalım.”

“Biz tek araba geldik,” dedi Nilüfer.

“Sen benimle gel, arabanı Emin getirsin,” dedi Asaf.

“Olur,” derken anahtarını Emin’e uzattı. Asaf’ın arabasına bindi. Nalan, Ferdi’nin aracına bindi; Yasemin ile Nilüfer de Emin’leydi.

Nilüfer, Emin’in yanına oturdu, araç hareket ederken Yasemin arkadan başını uzattı. “Bir an hiç barışmayacaklar sanmıştım ama şükür,” dedi.

Emin yola bakıp direksiyonu kırıp caddeye geçip arkasına yaslandı. “Akıllı kız, neyi ne kadar uzatacağını biliyor.”

“Katılıyorum, şımarıp süründürmedi. Zeki kadının hâli başka oluyor,” dedi Nilüfer.

“Değil mi? Kör olanlara örnek olsun,” dedi Emin, Nilüfer’e kısa bir bakış atıp önüne döndü. Nilüfer kaşlarını çatıp Emin’e baktı ama

anlamadığı için arkasına döndü, Yasemin de onun gibi bakıyordu. Nilüfer önüne dönerek sessizliğini korudu, Emin de başka bir söz etmedi.

Üç araba arka arkaya evin önünde durdular. Belgin arabanın kapısını kapatıp eve bakarken yutkundu. Bu eve gelmek ona iyi gelmiyordu. Bir de doğum günü pastası mı yiyecekti? Yıllar önce ölen kızını doğurduğu günü unutmuş muydu Fahriye Hanım?

“Ne bekliyorsun?”

Düşüncelerinden Asaf’ın sesiyle sıyrıldı. “Hiç, dalmışım.” Öne doğru bir adım attı ama geriye gidiyordu. Asaf’ın elini sırtında hissettiğinde daha iyi olduğuna karar verdi. Adımlarını sağlam atarken Nalan da yanındaydı, geri kalanı arkasından konuşarak geliyordu. Bahçe kapısından geçtiklerinde ailelerini çardakta çay içerken buldular.

“Aman da çocuklarımız geldi,” dedi Aysel Hanım.

Çardağa adım atınca etrafına bakınma gereğiyle göz attı Belgin. Asaf’ın babası da oradaydı, Serdar Bey’le yan yana oturuyorlardı ve şimdi kendilerine dönmüşlerdi. “İyi akşamlar,” diyebilirdi.

“Hoş geldiniz,” dedi Serdar Bey.

“Oturun hadi,” dedi Fahriye Hanım. “Anlatın, nasıl geçti?”

Nalan ile Belgin annelerinin yanına iliştiler. Neşe Hanım kızlarının elini alıp birer bacağına bıraktı. “Anneciğim, unuttum mu sandın?”

“Bir an evet anne, kimseden ses çıkmadı.”

“Nalan biz bir şeyler yapacağız deyince aradan çekileyim dedim. Hediye evde, çok beğeneceksin.”

Belgin gülümseyerek başım annesinin omuzuna bırakırken Fahriye Hanım onları gözlerinde kederle izliyordu.

Anneler babalar çocukları yan yana görünce anladılar ki aralarındaki sorunlar kalkmış, hiç söz konusu etme gereği bile görmediler. Asaf, Ferdi ve Emin yan yana oturmuştu.

“Doğum günün için sana pasta yaptım.”

Belgin, Fahriye Hanım’a bakmak için başım annesinin omzun-

dan kaldırdı. Yüzüne taktığı zoraki gülüş takındı. “Ne gerek vardı, yorulmuşsunuzdur.”

“Olur mu? Sana ilk defa pasta yapıyorum, ölsem bile tamamlardım.”

Belgin’in gülüşü soldu, kadının yüzüne bakarken gözlerinde takılı kaldı. “Sağ olasın, mahcup oldum.”

“Hiçbir şey olma kızım, her sene yapacağım. Sen de her sene o pastadan yiyeceksin.”

“Ee, tabii artık buralısınız,” dedi Aysel Hanım, Nalan’a kaçamak bir bakış attı. “Akraba da oluruz, değil mi Neşeciğim?”

“Öyle görünüyor Ayselciğim.”

Asaf kulağının arkasını kaşırken aslında saklanıyordu. Hiç alışık olmadığı alanlarda bulunuyordu ama hoş da bir duyguydu. Ferdi yarım ağız sırtıp aileleri üzerinde göz gezdirdiyordu. Asaf’a doğru fısıldadı. “Analarımız bizi Kadir Gecesi doğurmuş.”

“O benim bir kere,” dedi Emin. “Ben Kadir Gecesi doğmuşum. Hoş, din eğitimimden başka elimde bir şey yok ama ona da şükür.”

“Sana da bulacağız birini, rahat ol,” dedi Ferdi.

“İstemez, size biri mi buldu?”

“Buna da iyilik yaramıyor, kızların bir arkadaşı vardır belki. Salınır gelir mahalleye, neden olmasın.”

Emin, Ferdi’ye yüzünü buruşturup baktı. “Bir sussan mı?”

Yasemin ile annesi pastayla çardağa geldiklerinde Fahriye Hanım pastayı masanın ortasına bıraktı. Üzerinde 27 rakamı vardı ve tek bir mum. Ama asıl tuhaf olan pasta beyazdı.

“Annem sana vanilyalı pasta yaptı,” dedi Yasemin elinde çakmak vardı, mumu yakmak için bekliyordu.

Belgin önce şok geçirdi, ardından da zorla gülümsedi. “Sevdiğimi söylemiş miydim?” dedi ama soruyu kendine soruyor gibiydi.

“Hayır,” dedi Fahriye Hanım. “Benim çocuklarım vanilyalı pasta sever, sen de seversin diye düşündüm.”

Serdar Bey karısı ve kızı arasında mekik dokuyor; bir tepki, bir söz bekliyordu ama Belgin tutulmuştu. Zoraki gülüşü bile donup kalmıştı.

“Ben de severim,” dedi Nalan. “Sevmeyen var mı ki?”

“Ben,” dedi Nilüfer. “Onca tat varken neden vanilya?”

“Zevksiz!” dedi Yasemin. “Neyse canım ... Yakıyorum, gel, dilek tut.”

Belgin bir soluk alıp yerinden kalktı. Pastaya yaklaşıp Yasemin’in mumu yakmasını izledi. Dilek hakkı karşısında duruyordu, Asaf’la göz göze gelince gülümsedi. İkisi de ne dileyeceğini biliyordu.

Birbirilerini ...

15. Bölüm

Belgin mahallenin uyuduğuna emin olduktan sonra usulca evden sıvışmadan önce Nalan'la konuşuyordu. Dünden sonra ikisi hatta anneleri de şüpheye düşmüştü ama elle tutulur da bir şey görünmüyordu.

“Aptal değiller, bir şey biliyorlar ama ne?”

Belgin de aynı fikirdeydi. “Aynı şeyi düşünüyorum ama nereden bilecekler ki?”

“Konuşurken duydular desem dikkat ediyoruz hem bilseler saklarlar mı?”

“Emin değilim.” Belgin saçlarını gerisine attı. “Neyse ne! Ben çıkıyorum, anahtarım var, beni bekleme.”

“Tamam.”

Nalan'ı evde bırakıp bahçeden çıkıp duvar diplerinden hurdalığa ilerledi. Açık kapıdan girince ışıklandırmanın açık olmasıyla yolunu buldu. Her geldiğinde biraz daha fazla demir görüyordu. Son gelişini hatırladı ama hemen aklından sildi.

Gecenin kör sessizliğinden seslenemiyordu da birkaç adım daha atmaya karar vermişti ki bir el belinden tutup kaldırdı. “Bağırma sakın!” sözünü tam zamanında söylemişti Asaf. Açtığı ağzını

geri kapattı Belgin. “Anladık, güçlü kuvvetlisin de her fırsatta ayaklarımı yerden kesmen gerekmiyor.”

“Aklını bile alırım.” Saçlarının kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. “Çok güzel korkuyorsun, kötü olduğun bir şey var mı?”

Temastan kalbi karışan Belgin kendini serbest bırakıp bedenini gevşetti. “Bazen çok çirkef olabiliyorum.”

“Bir gösterebilirsen, mesela nasıl oluyorsun?” Belgin’e sardığı kolunu gevşetip sırtına çıkardı, diğer kolunu dizlerinin arkasından geçirip kucağına aldı. Belgin anın hoşluğuna kapılıp kendini ona bırakmıştı. “Genelde kutu oyunlarında kavga çıkarırım, öyle çok konuşurum ki şaşırırsın. Herkese saldırırım, kimseye fırsat vermem ve sonunda ben kazanırım.”

Gece olmasa sessizlik gerekmece Asaf sert bir kahkaha atardı ama içine gülerek başını eğdi. Alnını Belgin’in alnına yaslayıp güldü. “İlk fırsatta görmek istiyorum.”

Küçük ofisine doğru ilerledi. Açık kapıdan Belgin’i kucağında geçirip indirdi. Ayakları yere basan Belgin saçlarını geriye attı. Karanlık alanda birbirilerine bakıyorlardı. “Işıkları açmayacağım.”

“Biri gelir mi?”

“Ferdi dışında kimse gelmez, evdekiler uyudu.”

“Neden açmıyoruz peki?”

“Sen varsın, ışığın yeter, kokun yeter hatta tek başına bile yetersin.” Çalışma masasının önünde duran ikili koltuğa oturup elinden tuttuğu kadını kollarının arasına çekti. Belgin yanına oturup bedenini ona yasladı. Bir dakikaya sığan sessizlik ikisine de iyi gelmişti.

Belgin gözlerini kapatmış, saçlarının arasındaki parmakların uyuşturucu sakinliğini sevmişti. Asaf’ın yanında farklı birine dönüşüyordu. Sakin bir Belgin, hiçbir şeyi düşünmeyen bir kadın ve güvenli bir limanda demirlemiş de dinleniyordu.

Asaf için durum daha farklıydı, o daha fazlasını istiyordu. Konuşmasını, sakladıklarını anlatmasını istiyordu ama tek bir soru bile sormayacaktı. Bir gün o güvene layık olacağını düşünüyordu hatta

emindi. Bu karmaşık düşünceleri bir kenara alırsa Belgin onun içinde, saklayıp koruduğu adamı ortaya çıkarıyordu. Aşksa aşk, tutkuy-sa tutku, sevmekse sevmek.

“Bugün yorulдум, ilk kez bu kadar yoğundu. Biri gitti, biri geldi.”

Asaf göğsünde duran eli tutup havaya kaldırdı. “Bu incecik parmaklarla mı çekiyorsun o dişleri? Gücü yok gibi görünüyor?”

“Sen beni bir de elimde penseyle gör. Ayrıca her gelen diş çek-tirmiyor.”

“Umarım sonsuza kadar dişçiye gitmem gerekmez.”

“Korkma canım, dişçi sana gelir.” Belgin gülüşüyle sarsılan be-denini Asaf’a iyice yaklaştırdı. “Elim çok hafiftir.”

Asaf da gülerek Belgin’in saçlarını eline doladı. “Gülüşe bakı-nız, zannedersin tüm dişlerimi sökecek.”

“Öyle şey yapar mıyım?” Başını geriye itip dışarıdan sızan ışıkla Asaf’a baktı.

“Yaparsın, sende o gücü görüyorum.”

“Ama beni çok yanlış tanıyorsun, aşk olsun. Kalbimi kırma, kü-sersem görürsün.

“Aman!” dedi Asaf ellerini kaldırıp. “Ne olur yapma! Senden önce neyse de senden sonra sensiz çekilmiyor.”

“Hım...” dedi gülümseyerek bakıyor, biraz daha anlatmasını istiyordu. “Ne yapıyordun bensiz?”

Parmaklarının arasındaki saçları tutup bırakıyor, saniyeler son-ra tekrar aynısını yapıyordu. Buna alışabilir, vazgeçilmezi olabilir-di. Beyaz teninde pembelikle parlayan dudaklarına bakarken derin bir nefes almak zorunda kaldı. “O soru öyle değil aslında,” dedi Belgin’in dudağının ucuna dudaklarını bastırıp baskı uygularken. Belgin gözlerini kapatırken gülüşü söndü, o böyle yakın olunca eli ayağına karışıyordu. “Nasıl?” diyebilirdi.

“Bensiz yaşıyor muydun diye sor.”

“Yaşıyor muydun?”

Belgin'i kollarının arasma çekerken dudaklarına sokulmadan hemen önce, “Bir nefes alayım, cevaplarım...” dedi.

Belgin, Yasemin'in arabasının yanında durdu, kolunu camdan sarkıttı. Gözlüğünün üzerinden bakıp gülümsedi. “Nereye komşu?”

Nilüfer de arabadaydı, Yasemin arabayı kullanıyordu. “Sen nereye, biz oraya komşu?”

“İyi, düş önüme,” dedi Belgin.

Yasemin önden Belgin arkadan mahalleye girmek üzereydiler ama evlerinin olduğu sokağa dönmeden yol kenarında duran Emin'i gördüler. Yasemin'in arabasına dur işareti yapmıştı. Yasemin aracı yana çekti ama motoru durdurmadı. Emin, Nilüfer'in olduğu açık cama yaklaştı. Ellerini kapıya verip gülümsedi.

“Eve mi abi?” dedi Yasemin. “Gel.”

“Yok Yasemin.” Emin bakışlarını Nilüfer'e indirdi. “Sen biraz gelir misin?”

Nilüfer kemerini çözdü, “Olur, önemli bir şey mi var?” derken arabanın kapısını açıyordu.

“Gel sen...”

Emin uzaklaşırken Nilüfer de arkasından yürüdü ama önce Yasemin'e ardından da arkada duran Belgin'le Nalan'la bilmem işareti yaptı. Sokağın sonundaki binanın önüne kadar yürüdü Emin, iki adım sonra Nilüfer de karşısında durdu.

Pek çok kez provasını yapmıştı ama şu an hiçbirini hatırlamıyordu Emin. Bildiği tek bir şey vardı, içinde tutup yanacağına Nilüfer de bilsin olmazsa da tek başına yaşar, giderdi. Acı olurdu belki hatta kesin çok zor olurdu ama elinden başka bir şey gelmiyordu. Bu kadarını yapabilirdi, şansımı denemedim demeyecekti.

Bal rengi gözleri vardı Nilüfer'in, buğday teninde başaklar gibi parlıyordu. Kestane rengi saçlarının gerçek olduğunu biliyordu Emin. Pek çok şey biliyordu, hayatının en güzel çağları onu izleyerek geçmişti. Şimdi karşısında beklentiyle bakan gözlerine bakıp derin bir nefes aldı. "Özür dilemeyeceğim. Gönülüm senin gibi bir güzele düştü, teşekkür ederim."

Nilüfer bedenini geriye çekerken bakışları şokla büyüdü. Dudakları kımıldadı ama tek bir söz bile edemedi. Konuşsa bile aklında uygun bir cümle kurulmuyordu.

Nilüfer'in şaşkınlıkla açılan gözlerine acı acı gülümsedi. "İşte bu yüzden söylemedim. Yabancı gibi bakıyorsun, şaşkınsın, biraz da kör tabii, bu benim açımdan böyle. Beni görmen gerekmiyordu ama yine de üzdü. Biraz da abin yüzünden, çekindim, arkadaşlığımız bozulur dedim. Hani sen biraz fark etseydin, belki abinle başa çıkabilirdim ama ikinizden de olmak istemedim. Bugün neden söyledin diyeceksin, artık bir tarafı seçmem gerekiyordu. Hiç gelmeyecek, hiç sevmeyecek bir kadını beklemenin, hem de burnunun dibinde anlamsız olduğuna karar verdim."

Dili tutulan kadına doğru bir adım attığında Nilüfer kendini toparlayıp arabalardan onları izleyen kızlara bakmaya başladı ama hiçbir şey görmüyordu.

"Sana soruyorum Nilüfer, hiç mi ihtimalim yok?"

Nilüfer bu soruya orada o an cevap veremezdi, düşünme yetisi bile kaybolmuştu. Gerçekten hiçbir şey fark etmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Emin'e dönmedi, ağzını bile açamadı.

Saniyeler boyunca Nilüfer'e baktı, içini kaplayan umutsuzlukla bir adım geriledi. "Tayinimi isteyeceğim, bu konuşmayı hiç yapmadık sayabilirsin."

Kederli gözleriyle Nilüfer'e son bir bakış atarak sokağa dönen köşeye girip gözden kaybolduğunda kızlar arabalardan patır patır inip koşar adım Nilüfer'in yanına geldi.

"Ne oldu şimdi?" dedi Yasemin.

“Aşkınlı ilan etti, değil mi?” dedi Belgin.

Nilüfer şaşkın bakışların Belgin’e âdeta sapladı. “Sen biliyor muydun?”

“Ne?” dedi Yasemin, şok olmuştu. “Doğru mu?”

“Ablam fark etti, ben emin değildim ama doğruymuş,” dedi Nalan.

“Ne dedi?” dedi Belgin.

Nilüfer gözlerini kapatıp ellerini şakaklarına bırakırken kaldırım taşına oturdu. Kızlar da hemen yanına oturup sakinleşmesini bekledi. Ellerini indirip karşısındaki binanın mavi boyalı demir kapısına bakmaya başladı.

Kızlara harfı harfine aktardı. “Tayinimi isteyeceğim dedi.”

“Kıyamam...” dedi Yasemin hüzünle, yüzü düşmüştü.

“Bir şey yapmayı düşünüyor musun?” diye soran Nalan’a başın iki yana sallayarak, “Bilmiyorum, beklemiyordum. Hiç aklımdan geçmezdi. Ne düşüneceğimi kestiremiyorum,” dedi.

“Hiç mi alıcı gözle bakmadın, bir kez bile?” dedi Belgin.

“Hiç! Neden yüzüme bakmadığını, konuşmaktan çekindiğini şimdi anlıyorum. Benden hoşlanmadığını düşündüm de aksini aklıma bile getirmedim.”

“Şimdi bir de böyle bak,” dedi Nalan. “İnsan burnunun ucundakini göremez derler, belki sendeki öyle bir şeydir.”

“Nalan haklı, en azından şimdi biliyorsun. O seni kardeşi gibi görmüyor, sen de ona öyle bak,” dedi Belgin.

Nilüfer ayağa kalktı, oturan kızlara döndü. Üçü de başlarını kaldırmış, kendisine bakıyordu. “Biraz düşünmem lazım.”

“Abin kızar mı?” dedi Belgin, ayağa kalkarken. “Anlayışlı biri ama söz konusu kardeşi olunca ne olur ben bilmiyorum, sen daha iyi bilirsin.”

“Ben de bilmiyorum, hiç başıma gelmedi ki.”

“Bence duysa çok kızar,” dedi Yasemin. “Hatırlasana biz on yedi

on sekizlerdeyken bir sohbet geçmişti. Okuduğumuz bir kitaptan konuşurken bizi duymuştu. Abimin arkadaşı temalıydı, bize nasıl kızmıştı.”

“Ne diye kızdı?” dedi Belgin kaşlarını çatıp.

“Ahlaksızca buluyor, abi diyorsun sonra kalkıp sevgilin yapıyorsun,” dedi Yasemin.

Nalan küfreder gibi yüzünü buruşturdu. Kendisi Ferdi’nin kardeşini öperken iyiydi. “O konuyu geçelim, ablam Herkül’üne sahip çıkar. Nilüfer, sen düşün taşın, tayinini istemedenden kararını ver. Düzenini bozup acısını da alıp kendini kim bilir hangi şehre vuracak.”

Nilüfer başını salladı, arabalara binip evlerine dağılırlarken akşam yemeğinden sonra buluşup yürüyüş yapma kararı almışlardı.

Saatler sonra Belgin merak edip Nilüfer’e bakmak için evlerinin kapısını çaldı. Hava kararmıştı, bıraktıklarından bu yana ne bir mesaj ne ses seda çıkmamıştı. Ayrılırken de o kadar karışık görünüyordu ki sabrı bitmişti.

Açık kapının -ki bu kapılar hep açıktı- ziline bastı Belgin. Aysel Hanım mutfaktan çıkıp koşar adım kapıya yaklaşırken Belgin’i görünce gözleri parladı. Müstakbel gelini mi gelmişti aman da aman. “Gel içeri kızım, ne zile basıyorsun.”

“Sağ ol Aysel abla, Nilüfer nerede?”

“Odasına galiba, bu akşam pek tadı yok.” Aysel Hanım tek kaşını kaldırdı. Bu kız buraya boşuna gelmemişti. “Sen nedenini biliyorsun sanırım.”

“Ay yok canım, yürüyüşe çıkacaktık da gelmedi, bakayım dedim.” Ayakkabılarını çıkarıp eve adım attı. “Odası nerede?”

Yemedi Aysel Hanım, yermiş gibi yaptı. “Üst kata çık, seslen o seni bulur.”

“Sağ ol abla.” Alt dudaklarını ısırıp merdivenlere koştu, basamakları çıkıp, “Nilüfer?” diye seslendiğinde iki kapı birden açıldı. Odalar geniş alandan karşılıklıydı. Solundan Nilüfer çıktı, istemsizce sağına dönünce gözleri büyüdü.

Elindeki havluyla saçlarını kurulayan üstsüz Herkül ona bakıyordu. Kaçamak bir bakışla Asaf'ın kaslarına göz atıp eliyle gözlenin önünü kapattı. "Git giyin, ne çıkıyorsun, adın Nilüfer mi?"

Asaf'ın gülüşü genişlerken Nilüfer'e elini salladı, odana gir diyordu. Nilüfer gülümseyerek kapısını kapattı. Belgin başına geleceği anladığında Nilüfer'in odasına doğru bir adım attı, Asaf onu yakalamıştı. "Nereye Megara, odam bu tarafta?"

"Manyak! Annen aşağıda, baban evde olabilir. Bırak!"

"Babam evde değil." Belgin'in belinden tutuyordu, kadını kaldırıp odasına sokup kapıyı kapattı. Yere bırakıp karşısına geçti. Belgin tek kaşını kaldırıp Asaf'ı süzerken bir an önce odadan kaçmak istiyordu. Bakmak istemiyordu, istemiyordu. Allah belasını versin ki dokunmak istiyordu ama yapmayacaktı. Arkasını döndü. "Giyin!"

"Rahatsız mı oldun?"

"Hayır, kendimi sapık gibi hissediyorum."

Asaf sesli gülerken tişörtünü başından geçirdi. "Giyindim."

Yandan bir bakış atıp emin olunca döndü. "Şuradan bir çıkabilir miyim? Annene yakalanırsak çok utanırım."

"Bir şey soracağım, sonra çık."

"Hızlı ol."

"Nilüfer'in nesi var? Sordum, geçiştirdi ama eve geldiğinden bu yana çok düşünceli ve sessiz. Bunlar hiç onluk hareketler değil. Sen de hiç gelmezsin, hayırdır?"

"Canım," dedi Belgin yaklaşıp, elini Asaf'ın yüzüne yaslayıp gamzelerini okşadı. Tatlı tatlı bakıp bir de canım diyordu.

Asaf'ın aklı karışıyordu, beş dakika böyle dursa Nilüfer kim bile diyebilirdi. "Efendim canım?"

"Bir şey yok, işte canı sıkılmış, kamu dünyası, bin tane insan gelip geçiyor. Anlatmaya gerek görmemiştir." Uzanıp Asaf'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaşıp kapıyı açtı. "Kızlarla mahallede yürüyeceğiz."

“Biz de katılalım.”

“Hayır, kız kıza takılacağız.”

“Ama bak, ben sana dedim, merkezci bir adamım. Kardeşim bile olsa öncelik bana ait.”

“Olur, yakana da yapıştır beni, rozet gibi gezerim. Sal beni!”

“İki saat veriyorum, sonra ben seni bulurum.”

Belgin göz devirip çıktı, karşı odaya girip kapıyı kapattı. “Az daha dikkatli olmalısın, abin seni sordu.”

“Ne dedin?” gözlerini korkuyla açmıştı.

“Emin aşkını ilan etti, Nilüfer şokta demedim.”

“Sessiz ol.” Nilüfer gözlerini aç a aç a korkuyla çıkıştı. “Hazırım, çikalım.”

Asaf’a yakalanmadan evden çıktılar, Yasemin ve Nalan da kapının önünde bekliyordu. Ters yöne dönüp Gelincik Bulvarı’nın başından yürümeye başladılar. Belgin burnundan derin bir nefes alıp başını karanlığa kaldırdı. “Çok güzel bir gece.”

“İçim sıkılıyor,” dedi Nilüfer. “Bombayı avucuma bırakıp gitti. Canımı bu kadar sıktığı için suratına bir tane çakasım var.”

“Belli ki onunki de çok sıkılmış, yarısını sana bıraktı. O şu an daha rahat, yüklerini indirmiş gibi,” dedi Belgin.

“Ve umutsuz,” diye ekledi Nalan.

“Burada mevzu benim ben!” dedi Nilüfer.

“Sana sen karar vereceksin. Senin neyini konuşacağız?” dedi Belgin.

Bulvarın sonuna gözlerini dikti Nilüfer. “Vicdan mı yapıyorum yoksa...”

“Yoksa?” dedi Belgin başını eğip bakarken. “Yoksa uyanıyor muyum mu diyecektin?”

“Bu da iyi ki ilişki uzmanı!” dedi Nilüfer göz devirip. “Bilmiyorum.”

“Bir şeyler mi yapsak anlamak adına?” dedi Yasemin.

“Ne gibi?” dedi Nalan.

“Uzaktan izle, alıcı gözle bir bak. Belki göremediğin bir şeyler vardır ya da gerçekten bir şey hissetmiyorsundur.”

“Çok mantıklı, yapalım ama bu gece olmasın. Yarın, ben ayarlarım,” dedi Belgin. “Annem yatınca bizim çardakta buluşuruz, onları da alırsak bahçeye. Çok ses çıkarmazsak kimse görmez hem görse ne olur? Tüm dillerde dolandığımıza eminim.”

“Hım...” dedi Yasemin. “Aysel abla Belgin benim gelinim olacak diyormuş.”

“Ne?” Belgin adım atmaya bıraktığında Nilüfer kıkırdadı. Nalan kahkaha attı. Nilüfer onu dürttü. “Sen ne gülüyorsun, Fahriye abla da senin için diyor aynı şeyleri.”

“Hobaaa!” dedi Nalan. “Bismillahirrahmanirrahim, bu ne evlilik meraklısı mahalledir, anlamadım ki.”

Saat gece on birde çardağa çıkardıkları atıştırmalıkları ve Yasemin'in yaktığı semaveri yerleştirip oturdular. Nilüfer tedirgindi ama kızlar elbette oldukça rahattı.

“Eymen hafta sonu gelecek, beni birinin idare etmesi gerekiyor.”

Nalan elindeki fındığı Yasemin'e fırlattı. “Gelin gelin, kendine gel, burada kölelerin mi var?”

Yasemin fındığı havada yakalayıp ağzına attı. “Dedi abimin sevgilisi. Sen sadece abimi oyalasan yeter Nalan.”

“O kolay, ben onu alır, giderim, sen biz çıktuktan sonra kaybol Eve gelmeden mesaj atarım.”

“Yenge gibi yenge,” dedi Nilüfer, Belgin'e yan bir bakış attı.

“Bakma öyle, işin düşerse elimden ne gelirse yaparım ama Asaf'tan bir Ferdi çıkmaz. Ferdi türünün tek örneği, insanı uyuz eden bir abi çeşidi.”

“Ya ... Deme öyle,” dedi Yasemin.

“Bir de kavga edin Feriha’!” dedi Nalan. “İşinize bakın, adam bana ait.” Ağzına bir tane daha fındık atıp kayıtsızca yedi. Üç kadın da ağzı açık ona bakıyordu.

“Boşuna dememişler, abim var deme el koynuna girmeden.”

Nilüfer’i duyunca fındık boğazında kaldı. Öksürüp suya uzandı, Belgin kardeşinin sırtına vurdu. “Helal helal.”

“Ne koynu, ben öyle şey yapmadım.” Nalan zorla aldığı nefesi cümle için harcamıştı. Arkasına yaslanırken boğazını temizliyordu, acımıştı.

“Misal verdik kızım, yaptın mı dedik,” dedi Nilüfer sırtarak.

“Geliyorlar,” dedi Yasemin. Kapıdan çekinerek giren adamlar usulca çardağa yaklaşırken ayağa kalktılar. Emin en arkadaydı, Nilüfer, Yasemin’in yanına sokuldu.

“Hoş geldiniz,” dedi Belgin.

“Tutturdun gelin de gelin, evinizde erkek mi var bizi çağırdınız, anlamadım,” dedi Ferdi, Nalan’a bakarak.

“Var, işte eniştem.” Nalan, Asaf’ı işaret ettiğinde Asaf kendini evin erkeği gibi hissetti. Hoşuna gitmiyor değildi.

“Ben de onun kadar adayım Nalan.” Ferdi yüzünü buruşturup oturunca Nalan da hemen yanına yerleşti. “Ama o evin ablasına talip, sen küçük kızına.”

Asaf çenesini havaya dikerken havasını atıyordu hem de sessizce, koluna giren Belgin’in elini tuttu. Emin, Yasemin’in yanına oturunca Nilüfer abisine doğru kaydı. Emin her zaman olduğu gibi yüzüne bakmıyordu ama bu gece daha da mesafeliydi çünkü neşesi hiç yoktu.

“Abi.”

Ferdi, Yasemin’e döndü. “Ne abisi?”

“Nalan az önce ne dedi, bilemezsin.”

S. Adını Feriha Koydum dizisine gönderme yapılmıştır.

“Yasemin!” Nalan gözlerini kocaman açarak bakarken Ferdi merakla kıvrandı. “Ne dedi?”

“Evde söylerim ben sana.” Yasemin keyifle kalkıp sırtarak çayları doldurmaya başladı.

“Ağzını açarsan...” Nalan işaret parmağını Yasemin’e salladı. Gözleriyle konuşuyordu, dudaklarında sinsî bir kıvrılma da vardı. Yasemin gözlerini kısıp çayını uzattı. “Buyur yengeciğim.”

“Şöyle akıllı ol görünceciğim.”

“Vallahi bir şey dönüyor.” Başını Nalan’a çevirdi. “Hayırdır bah-tımın karası, ne oluyor?”

“Ben sana anlatırım yiğidim, sakın ol.”

Nalan başını bilir kişi gibi salladığında Nilüfer kahkaha attı. “Yemin ederim tencere kapak gibiler.”

“Sorma,” dedi Belgin. “Zannedersin yirmi senedir beraberler.”

“Emin senin neyin var?”

Asaf’ın sorusuyla bakışlar Emin’e döndü. Sessiz ve mutsuz görünüyordu ve bunu hiç gizlemiyordu. Daha doğrusu gizleyemiyordu. Gelmek istememişti ama o kadar ısrar kıyameti de anlamamıştı. “Okullar da yok, sıkıldım. Sizinle bir tatil mi yapsak? Üçümüz.”

“Hayır!”

“Hayır!”

Belgin’le Nalan’ın aynı anda yüksek sesle hayır demeleriyle kızlar yerlerinden zıpladı, beyler de kaşlarını çatıp yanlarındaki kadınlara döndüler.

“Gidemez!” dedi Belgin.

“O kadar!” dedi Nalan.

“Ne oluyoruz?” dedi Ferdi, Asaf’la göz göze geldikten hemen sonra. Ne demek gidemezlerdi? Hem ne için gidemiyorlardı?

“Ne demek üç bekâr adamın tatile çıkması? Asla olmaz!” dedi Belgin, çenesi havadaydı.

Asaf, Belgin'e bakarken kaşlarının havada olduğunu göremiyordu. "Belgin..."

"Olmaz dedim Asaf, ha olacaksa, ben de kızları alır, giderim. Gideriz, değil mi? Bodrum'da yazlığımız var, kalalım mı bir hafta?"

"Yok deve, kızım nereye?" dedi Ferdi.

"Kime kızım diyorsun sen?" dedi Asaf, Ferdi'ye çıkışarak.

Ferdi kendini geri çekti. "Ağzımdan öfkeyle çıktı. Ama gidemezler."

"Yooo..." dedi Asaf. "Gidebilirler."

"Ya..." dedi Nilüfer.

"Gerçekten mi Asaf?" dedi Emin. "Oğlum sen şaka mısın?"

"Jet sosyeteye girse salon beyi olur bu," dedi Ferdi. "Dört tane kadın tek başına tatile gidecek, sağ ol, ben almayayım."

Belgin gülümseyip başını Asaf'ın omuzuna yasladı. "Ama sen gidemezsin, ben giderim."

"Ben sana güveniyorum da sen neden bana güvenmiyorsun?"

Belgin başını kaldırırken göz devirdi. "Ne alakası var Asaf? Ben de sana güveniyorum."

"Geliyor, ben sana değil, onlara güvenmiyorum," dedi Nilüfer. "Ama bence de gidemez, yani sevgilim yok ama olsa izin vermezdim."

Emin burnundan sert bir soluk verdi. "Her şehir dışına çıkan eşini mi aldatıyor? Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Neden düşünmeyelim?" dedi Nilüfer omuz silkerek.

"Neden düşünesin?" dedi Ferdi. "Biz o adamlardan mıyız?"

"Sonuçta türünüz belli," dedi Belgin ama gaf yaptığını geç fark etti. Az önce ne alaka demişti. "Canım ben senin için demiyorum. Of! Ne büyüttünüz. Kıskanmak diye bir şey var! Tatile turla Balkan ülkelerine falan gideceksiniz, sorun yok ama yazlık bölgelere gidemezsiniz. Her yerde bikinili kadınlar, çoğu erkeklerin peşinde macera arayan tipler. Biliyorum çünkü oralarda çok tatil yaptım. Nalan da vardı, bizim kimseyi bulmak gibi niyetimiz olmadı ama gözümüz

de kör değildi, neler gördük, neler. Siz bakmazsanız ama onlar size bakar. Kıskanmayalım mı?”

Asaf tatlı tatlı konuşan Belgin’e eğilip gülümsedi. “Bu şartlar altında erkekler de kadın avlamaya geliyor demektir. O şartlar altında da siz gidemezsiniz.”

“Abla çenenin bağına...”

Belgin gözlerini kocaman açarken, Nalan da elini ağzına kapattı. “Ne dedim ben?”

Ferdi’nin tuttuğu kahkahası bedenini deli gibi sarsarken başını eğdi. “Ah ulan Nalan...” demeyi de ihmal etmedi.

“Ağzına biber süreceğim Nalan!”

Nalan elini ağzından çekip çemkirdi. “Gül gibi tatilden olduk, sen ona yan.”

Emin’in de sinirleri bozulmuştu. Dirseğini masaya verip alnını avucuna yasladı, sarsılan bedeniyle gülüyordu. Gece olmasa bu sesler sokağı inletirdi. “Yemin ederim akıllı yok!” Başını kaldırınca Nilüfer’le göz göze geldi, gülüşü yerle yeksan olurken gözlerini kaçırdı.

“Kimse bir yere gitmiyor!” dedi Asaf.

“Of.” Belgin kolundan çıkıp yüzünü ters yöne çevirdi.

“Ben gidiyorum,” dedi Emin.

“Gez gel,” dedi Ferdi. “Balkanlar olursa izin var, gidersen geliriz.”

“Tayin olmak istiyorum, başka bir yere.”

Masada sesler kesildi, odak noktaları Emin oldu. Beş saniye boyunca ses çıkmadı, Asaf ile Ferdi kaşlarını çatmış bakıyordu.

“Neden?”

Asaf’ın yüzüne bakamadı, bakışlarını çayına indirdi. Kardeşini seviyorum ama o beni sevmiyor, kaçmak istiyorum diyemiyordu. “Değişiklik istiyorum.”

“Sen geleli daha bir sene oldu, neyin değişikliği bu?” Ferdi’nin ses tonu öfkeli, keskindi. “Bizden mi sıkıldın?”

“Saçmalama! Zaten bir gün gideceğim, ha şimdi, ha seneler sonra.”

“O zaman bırak, seneler sonra gidişini izleyelim,” dedi Asaf.

Nilüfer abisini dinleyip gözlerini Emin’e çevirdi. Kararlı görünüyordu, kimse onun gitmesini istemiyordu, Nilüfer de istemiyordu. Aralarında bir şey olması ya da olmamasıyla ilgili değildi. Gitmesine üzülmüyordu, kendisi yüzünden gidecekti. İstemedi, kaçmak için.

“Emin abi,” dedi Belgin, abi diyordu çünkü üç yaş büyüktü. İsmiyle hitap etmek istemiyordu. Genç adamın bakışlarını üzerine çekince konuşmaya devam etti. “Belli ki bir şeylerden kaçırıyorsun, kaçmak sorunu çözmez. Meşhur sözü bilirsin, neyden kaçarsan o da seninle gelir. Kalıp çare aramayı denemelisin.”

Emin tebessüm etti, öyle ya o da biliyordu ve üzeri kapalı bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Çare neydi ki? Kimsenin kalbine zorla giremez, kendini sevdiremezdi. Doğru giden onunla gelirdi ama her gün görmek ve ona ulaşamamak daha acıydı. “Ben memurum, bugün değilse yarın, öyle bir şey değil.”

“Olmaz sen de gidemezsin!”

“Ferdi haklı, gidemezsin!” dedi Asaf.

Emin kararlıydı ama onlarla bunu tartışmak istemedi. “On beş gün sonra atama başvuruları var, ona yetişirim diye düşünüyorum.”

“Başvurdun mu?” Asaf’ın bakışları tedirginlikle kısılmıştı. Neden diye sorguluyordu ama Belgin biliyor gibiydi.

“Henüz yapmadım.”

“Yapma, arıyoruz seni. Vakti gelince gidersin, ne bu zorun.” Asaf konuşuyordu ama Emin’i de o kadar iyi tanıyordu ki inatçı bakışlarından yapacağını anlıyordu. Yanında oturan Nilüfer’e kaydı bakışları, Emin’e bakıyordu hem de hüznle. Yok daha nelerdi, o da üzülmüştü sonuçta abisi sayılırdı. “Yok canımı...” dedi içinden.

“Biz seninle konuşalım, sonra bakarsın,” dedi Ferdi.

Emrin olur dercesine başını salladı ama Ferdi de biliyordu o inatçı kıramazdı. Gecenin kalanı sessiz ve sakin geçti.

Asaf kardeşiyle evine geçerken Nalan ablasının isteği zerine Ferdi'yi durdurdu. Ayakta karşılıklı duruyorlardı.

“Sizde bir şey var.”

“Var. Syleyeceğiz ama Asaf duymayacak.”

Ferdi bir an rkt, Asaf'la arasında hiçbir zaman sır olmamıştı, şimdi ne içti, merakı kabarırken eliyle *konusun* der gibi işaret yaptı. Yasemin de yanında sessizce dikiliyordu.

“Emin dn bizi yolda görüp durdurdu,” dedi Belgin. “Nilüfer'le konuştu ama biz duyamadık. Emin, Nilüfer'e gönül vermiş de diye-bilirim şık da sen hangisini istersen.”

Ferdi hayatının en büyük şoklarından birini daha yaşıyordu. Otuz sene dip dibe yaşadığı dostunun böyle bir sırrı olduğunu bilmediği gibi anlamadığına da hayıflandı. Cümleler bir bir aklın-da oturum alırken bakışlarını Belgin'den alamıyordu. Nilüfer ve Emin...

“O kadar da değil, Nilüfer ona o gözle bakmadığı için tayin istiyor. Kaçıp gitmek bir şeyi üzecek gibi düşünüyor.”

Nalan'a döndü bu kez, şaşkınlığı karamsarlığa dönüşüyordu ve bunu susarak yaşıyordu. Bir an kendine gelip eliyle yüzünü sıvazladı. “Ben... Bilmiyordum. Hiç fark etmedim, şaşkınum. Nilüfer ne dedi?”

“Hiçbir şey, tedirgin ama bunun neden olduğunu kendi de bilmiyor. Gitmesini elbette istemiyor ama kalması için de bir neden veremiyor.”

Belgin'in sözleriyle Asaf'm evinin önüne doğru bakmaya başladı. Emin, Nilüfer'i seviyordu ama kız onu sevmiyordu. Arkadaşının acısını bir an kalbinde hissetti. Gidip onunla konuşmaya karar verdi. “Ben hayatım boyunca Asaf'tan bir şey saklamadım. Bu ona ihanet gibi, siz Nilüfer'i iyice yoklayın, ben gerisini hallederim.”

“Bu gece onun için toplandık,” dedi Nalan. “Hiç alıcı gözle bakmamış ne düşündü ne düşünecek sonra öğreniriz ki çok sıkboğaz da edemeyiz. Yanlış kararlar verebilir çünkü vicdan azabı yaşıyor.”

"Sen gitmesine engel ol, bir sonraki atamaya kadar bir şeyler buluruz."

Belgin'e başını sallayıp başını telefonuna eğdi. **"Ben Emin'i bulmaya gidiyorum, Yasemin seni eve bırakayım."**

"Tamam abi."

Abi kardeş Tellioğlu tarafına geçerken Belgin ve Nalan da evlerine girip odalarına çekildiler. Belgin yatağına girene kadar telefonuna bakmamıştı. Başını yastığa bırakırken Asaf'ın mesajlarını açıyordu.

"O tatile birlikte gideceğiz."

"Herkes tatil desin, biz balayı deriz."

"Uyudun mu?"

"Megara?"

"Benden bir şey saklıyor musun? (Emin'le ilgili)"

En alttaki mesajı okuyunca üsttekiler anlamını kaybetti. Hayır derse, bir gün yalanı ortaya çıkabilirdi. Evet derse de açıklamak zorunda kalırdı. Ne diyecekti? Bir dakika kadar düşündükten sonra görmezden gelmeye karar verdi.

"O tatilde en güzel mini elbisemi giyeceğim. Pardon balayında... Çok uykum var, her an bayılabiliyim."

Telefonu sessize alıp baş ucuna bıraktı ama bildirim gelince titredi, mecbur dönüp aldı.

"Ben de zevkle çıkaracağım. İyi geceler..."

16. Bölüm

Ferdi hızlı adımlarla Emin'in evine yürürken aklında onca zaman nasıl fark etmediği sorusu dolanıyordu. Kendine kızıyor hatta sert küfürler ediyordu. O fark etmediyse Asaf da etmemişti diye düşünüyordu. Asaf'ın hiç hoşuna gitmeyecekti, arkadaşını çok iyi tanıyordu. Ferdi elini havaya salladı. "O önce kendine baksın." Mırıltısını yine kendi duymuştu. Saat bire geliyordu ama olsundu. Emin'in sokağına girdiğinde adımı havada kaldı. Emin evinin önündeki basamaklara oturmuş, kol dirseklerini dizlerine vermiş, yere bakıyordu.

Derdi dağları bulmuş da evine bile girememenin kaderi sarmıştı Emin'i. Canı nasıl sıkılıyordu, kimseler anlamıyordu. Anlatsa bile yeterli sözcükleri bir araya getirip kendini ifade edemeyeceğini düşünüyordu. Bal gözlü Nilüfer asla onu sevmeyecekti, o güzel kadın bir kez bile ona bir erkek gözüyle bakmayacaktı. Bu galiba hepsinden daha acıydı.

Önünde bir çift ayakkabı görene kadar içindeki dertlerle kavruldu. Başını hızla kaldırınca Ferdi'yi gördü, arkadaşının yüz ifadesine bakıp anladı. Biri ona söylemişti ki bu saatte yeni ayrılmışken soluğu yanında almıştı. Başını indirip yana çevirdiğinde Ferdi basamağa oturdu.

“Kendime çok kızdım Emin, nasıl fark edemedim.” Sokağın karşısındaki eve bakıyordu, kahverengi boyalı demir apartman kapısına.

“Kendimi tebrik ederim, saklamayı başarmışım.”

“Bizim fark etmediğimizi Nilüfer de etmemiştir. Biraz belli edemez miydin?”

“Beni hiç fark etmedi ne belli ederken ne etmezken. Onun için abisinin arkadaşı, mahalleden biri oldum. Bir kez bile farklı bakmadı, baksa gözlerinde görürdüm. Bir yerden sonra ben de bakamadım, görememek her gün yıkıyor, yakıyordu.”

“Acele ediyorsun, dün konuşmuşsun, bugün sana âşık olmasını bekliyorsun.”

“Ben öyle bir şey beklemiyorum. Gözlerindeki şaşkınlık var ya...” Başını karşısındaki eve çevirdi. “Oradan bana hiçbir şey çıkmaz, beklemek neyi değiştirecek?”

“Neyi bilmem ama yine de acele etme. Gitmek istiyorsan gidersin ama hemen değil. Nilüfer çok üzgünmüş, hiç fark etmemiş ama ağzından *asla olmaz* sözü de çıkmamış. Aklını karıştırdın belki, öylece çekip gitme.”

Emin umutsuzluğun karanlık kuyularında geziyordu. “Gitmek için can atmıyorum ama artık kalmam daha zor. Asaf duyarsa arkadaşlığımız biter, en iyisi ortadan kaybolmak.”

“İnadın tuttu Emin, şu inadını kızı kendine bağlamak için kullansan şimdiye kadar sana âşık olmuştu.”

Emin bilmiyordu o nasıl yapılır, ne denir, nasıl bakılır. “Ne gibi?” Ferdi’ye döndüğünde arkadaşı da ona baktı. “Hepimiz acelemiyiz de sen hiçbir şey bilmiyorsun.”

Emin tekrar önüne döndü. “İnsan ömrü boyunca olmayacak duaya âmin deyince olacakların ne olduğunu bilemiyor.”

“Biz de hata yaparak öğreniyoruz. Bir kez hata yapsan belki de fark ederdi. Nalan içimden geçiyor Emin, o çenesi var ya, bir dakika susmuyor. Sustuğunda da konuşmuyor, en kötü tarafı o, kadınlar

sessizlik sevmiyor. Sen susarsan o da susar sonra bir bakarsın gitmiş. Sessizce. Sen ses çıkar, şansını zorla. Asaf'ı düşünme, düşünme çünkü onun ipi de benim elimde."

"O ne demek?" Kaşlarını çatıp Ferdi'ye döndü.

"O kısmını boş ver, bir gün öğrenirsin. Sen sana söylediğimi düşün, sakın gitmek için bir eylemde bulunma."

Emin önüne döndü, güzel konuşuyordu ama o onun kadar umutlu değildi. "Düşüneceğim."

"İyi düşün, ne zamandır var bu durum?"

"Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Önce anlamadım, yaşı küçüktü, şu sokaktan geçip liseye gidiyordu. Bir gün, iki gün, üç gün ... Geldi, geçti, gitti. Çoğunda denk geliyordum. Sonra onu tüm gözlerden kışkırdığımı fark ettim ama onu bile kabullenmem aylarımı aldı. Abi diyordu, o zaman kendimi adi biri gibi hissediyordum ama sonra bıraktı, abi demedi. Çünkü bana abi dememesi için onunla muhatap olmadım. O da bir şey fark etti ama ne, bilmiyorum. Ben onu görmezden geldim, o da beni derken yıllar geçti."

"Daha önce konuşmalıydın, en azından benimle. Kendimi bok gibi hissettim lan! Otuz senelik dostumsun, kızlardan duydum. Taş mısın oğlum, nasıl çatlamadın?"

"Çatladım işte ama bunda sizin de payınız var. Sizi mutlu görünce dank etti. Tek tabancayken daha kolaymış."

"Bırak şimdi ..." dedi Ferdi. "Savaşmadan kaybedilmez, bir gün pişman olursun."

"Ne yapacağım?"

"Baştan al baştan, sar kaseti ... Çalsın Ferdi Baba, çiçekler açsın böcekler ötsün⁶ ..."

6. Ferdi Tayfur – Çiçekler Açsın.

Mevsim ağustosa döndü, yazın son ayına girmişlerdi ve Emin'in en azından bir süre gitmeyeceği kesinleşmişti çünkü atama tarihi geçmişti. En azından Nilüfer düşünmek için biraz daha zaman kazanmıştı. Yemekten sonra toplanıp Nilüfer'in yanına gelmişlerdi, şimdi odasında yatağın üzerine serili dört kadın vardı. Tek kişilik yatakta sıkışarak oturuyorlardı. Nalan kalkıp Nilüfer'in makyaj masasının önündeki sandalyeye oturdu. Nilüfer'in ağzına bakıyorlardı.

"Öğlen arasıydı, yemeğe gidiyorduk ki kurye geldi." Baş ucunda ki çekmeceyi açıp içinden küçük bir saksı çiçeği çıkardı. "Bu geldi."

Yasemin görmüştü çünkü alırken yanındaydı. Belgin ve Nalan heyecanla izleyip dinliyordu. On beş santimlik küçük bir çiçektir. "Ne çiçeği bu?" dedi Nalan.

"Karanfil," dedi Nilüfer. "Anlamı sonsuz aşk demekmiş."

"Vay, vay, vay..." dedi Belgin gülümseyerek.

"Not var mıydı?"

Nalan'a başını salladı Nilüfer. Çekmecedeki notu alıp okumaya başladı. "*Gitmekten vazgeçtim, savaşmaya değersin.*"

"Ah..." dedi Yasemin, iki elini de kalbine sertçe yaslayıp kendini yatağa devirdi. "Ben bile kalbimden vuruldum."

Odayı kızların kıkırtısı sardı, Yasemin yattığı hızla doğruldu. Nilüfer çiçeği baş ucuna bırakıp notu çekmeceye koyup kapattı. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Umutsuzca arkasına yaslandı.

"Bırak savaşsın, kim bilir, kazanır belki," dedi Belgin.

"Şu geçmişini bırak Nilüfer," dedi Nalan. "Geçmişte öyle olmuş, çekinmiş, utanmış, korkmuş falan filan... Şu anda kal, o bir erkek, sen bir kadınsın. Akışına bırak, onu bizden daha iyi tanırırsınız, kötü biri olmadığını söyleyebiliriz. İyi bir sevgili olmaması için bir neden yok, tabii bu ilişki başlamadan belli olmaz ve savaşmak istiyorsa meydan burada."

Nilüfer dudaklarını büküp kucığına bakmaya başladı. Hiçbir şeyden emin değildi, bu öyle düşününce bulunan bir duygu da değildi.

“Ne düşüneneğini bilmiyorsun ya,” dedi Belgin. “Belirli bir tarafından bak.”

“Nasıl belirli?” bakışlarını Belgin’e kaldırdı.

“Bak şimdi...” derken doğruldu Belgin, yatağın üzerinde dık oturdu. “Kapat gözleri.” Nilüfer onun dediğini yaptı. “Sakinleş, gevşe ve derin bir nefes alıp ver.” Söylediklerini yapan Nilüfer’e bakıyordu. “Emin bir erkek, onu bugün olduğu gibi hayal et. Hoş bir adam, efendi, terbiyeli ve ahlak sahibi. Bu günümüzde pek rastlanmayan bir durum, namazında niyazında, Allah korkusu nedir bilen biri. Bunları kenara al. Bu adam seni seviyor, senin için savaşmaya hazır ki savaşacağı kişi sensin. Senin için seninle savaşacak, bu çok basit bir şey değil. Büyük bir artı, derdi senin de onu sevmen ve bunun için girişimleri var. Buraya kadar sorun var mı?”

Nilüfer gözlerini açmadı, bir soluk daha alıp verdikten sonra, “Yok,” dedi.

“Sen bir kadınsın, kadınlar ilgiyi seven canlılardır. İlgiiyi tüm canlılar sever ama kadınlar başka sever. Çiçek ve not sana ne hissettirdi?”

Nalan dudaklarını büzüp yana büktü, Yasemin gözlerini kırptırmış, Nilüfer’i izliyordu. Belgin pürdikkatti. Buradan bir şey çıkmazsa sonrası çok zordu. İlk jest önemliydi. Nilüfer gözlerini açıp tek tek kızlara bakıp Belgin’de durdu. Nefeslerini tutmuşlardı ya ileri ya bitiş.

“Hoşuma gitti, sevdim, sevindim.”

Üçü de aynı anda gevşedi ama Belgin sırtıttı. “Işık var, seni etkiledi.”

“Bir an hiçbir şey diyeceksin sandım,” dedi Yasemin. “Bana ne oluyorsa...”

“Ben de gerildim.” Belgin kocaman gülümsedi, yataktan inip aynanın karşısına geçti. Boy aynasında kendine bakıp saçlarını düzeltmeye başladı. “Ben gidip Herkül’üme görüneyim. Beni görmeyince deliriyor, neymiş, ben size ondan daha fazla zaman ayırıyor-

muşum. Çattık! Evlendiğimi düşünemiyorum, elime bir çekiç verip yanımda çalış der falan ...”

“Vah!” dedi Yasemin. “Bir de bebek yaptığınızı düşünürsek işler hepten karışır. Bebeği bırak, benimle ilgilen derse o zaman ayvayı yedin demektir.”

“Yok daha neler, ikisinin çocuğu olacak. Öyle der mi?” Nalan daha çok Nilüfer’e bakıyordu, *senin abin sen konuş* dercesine.

Nilüfer başını yana yatırıp, “Yani ... Ben nereden bileyim. Abim sonuçta, o hemen hemen herkesi ve her şeyi kıskanır ama açık görüşlü de biri,” dedi.

“İyi ki de bilmiyorsun,” dedi Yasemin.

“Sakin olun.” Belgin iki elini de açıp havada tuttu. “Biz bunun okulunu okuduk, gazını alırız, biter.”

“Nasıl alıyorsun acaba?” Nalan tek kaşını kaldırmış, sırtıyordu. “Anlat, biz de bilelim.”

Belgin saçlarını arkasına atarken çenesini havaya kaldırdı. “Senin ihtiyacın yok kardeşim, Ferdi seni zapt ediyor. Bizde işler tersine, neyse ki bende sevgi arsızlığı var yoksa o bozdoğan ayvasını gerçekten yemiştin.”

“Tut ki bir gün Ferdi’yi tutmam lazım, ne yapacağım? Ki bu yılın bir tarihe denk gelir, Eymen abimi öğrenince bir tur köpürecek.”

“Ya ... Doğru, nasıl yapacak?” dedi Yasemin. “Annem hiç beceremez, artı olarak da salak oğlum diye daha da delirtir.”

“İçgüdüsel düşün, o çok sinirliyse sen sakince yaklaş. Tatlı tatlı konuş ama baktın olmuyor, bayıl, bunu okulda öğretmediler. Kadınlar bilir...” Belgin sırtıp ellerini beline attı.

“Ferdi’nin abiliği beni korkutuyor,” dedi Nalan. “Üç baba gücünde, değişik bir şey.” Yasemin’e döndü. “Baban nasıl, bu korumacı konularda?”

“Abimi biraz da babam bu hâle getirdi. Abimden sonra ölen bebekle babama başka bir güç yüklenmiş, annem öyle der. Sonra ben doğunca bana da bir şey olur diye fazla korumacı olmuş, abimle

aramda altı yaş var, ben altı yaşındayken o, on iki. Akı kemale ermiş, babamı takip etti. Bir yerden sonra hatırlıyorum, babam sürekli abime elinden tut, karşıya geçir, bazen okula sen götür, kardeşine göz kulak ol gibi yüzlerce cümle... Abim ister istemez korumacı oldu. Babam da bir yerden sonra hiç karışmadı, abime emanet yaşıyorum.”

Belgin onu dinlerken birçok insanın hayatını ister istemez etkilediğini anladı. Belki onların yanında büyüse Ferdi bu denli korumacı olmayacaktı. Babasının psikolojisi bozulmayacaktı. Çocukları bundan etkilenmeyecekti. “Anladım...” diyebilirdi. “Neyse canım, abin iyi biri. Gerekirse hep bir elden hallederiz.”

“Umarım,” dedi Yasemin, ellerini dua niyetine açıp yüzüne sürdü.

“Ben gider,” dedi Belgin.

“Ben de, Ferdi’yle çıkacağım.” Nalan da kalktı. “Gidip biraz tatlı dil denemesi yapayım. İşe yararsa artık kullanırız.”

“Ben de eve gideyim, işlerim var.” Yasemin de kalkınca Nilüfer arkadaşlarını yolcu edip odasına geri döndü ve çekmecedeki notu alıp tekrar okudu, okurken gülümsedi. Çiçeği okşadı, notu tekrar okudu. Telefonunu alıp Emin’in numarasını buldu. Hiç mesajlaşmaları olmadığı için ekran boştu.

“Çiçek için teşekkür ederim.”

Kalbi ağzında atarken cevap gelmemesi için içinden dualar ediyordu ama her dua kabul olmaz ve bazen olmaması en doğrusuydu ki Emin yazdı.

“Telefonuma mesajın düştü Nilüfer! Ben teşekkür ederim.”

Nilüfer birkaç kez mesajı okudu ama başka bir şey yazmadı. Ekranı kapatıp ellerini başının altında yerleştirip tavanı izlemeye başladı.

Hurdalığa girip artık ezbere bildiği alanda aheste adımlarla ilerdi. Gece geç vakte kadar hurdalıkta bulunmasının nedeninin kendisi olduğunu biliyordu Belgin. Başka bir görüşme alanları henüz yoktu ki rahatça gözlerden uzak olan tek yer de orasıydı. Bir yere gitmek hem zaman alıyor hem de Çengelköy dışında olması gerekiyordu çünkü Asaf, Üsküdar'ın yerlisiydi ve her an karşısına biri çıkma ihtimali vardı. Belgin bunu istemiyordu, şikâyetçi de değildi.

Masanın başında ayağını dizine atmış Asaf'ı telefonunu kurtarlarken buldu.

Asaf onu görünce telefonu masaya bırakıp yaklaşan kadına başını kaldırdı. Yanağına sesli ve sıcak bir öpücük aldı. Kokusu bir hurdalık için fazla çekiciydi. Demir yığınları arasında açan beyaz kardelen gibiydi Belgin.

Yanındaki sandalyeye oturdu Belgin. "Yarım saatim var, eve geçeceğim."

"Geline gitmenin planını yapan sevgilim, hiç düşünmüyorsun bu adam beni özler, doyamaz diye."

"Plan yapmıyorum sevgilim ... Evde işlerim var, bakım yapacağım." Ellerini kaldırıp tırnaklarını gösterdi. "Oje ne renk olsun?"

Asaf dudaklarını sağa sola kıvrıp havadaki ellere baktı. "En son mordur, bu kez mavi olsun ama gece mavisi."

"Anlaştık." Ellerini indirip Asaf'a sokuldu. Kolunun altına girip elini adamın yüzüne yasladı. "İşe başladığımdan bu yana seni top oynarken görmüyorum."

"Ben de oynamıyorum. Tribün boş, oynayasım gelmiyor." Gülmeyen kadını alnından öptü. "Belgin..."

"Efendim."

"Emin gitmekten vazgeçmiş."

"Doğru olanı yapmış, zamanı gelince gider."

"Ne için doğru olan, bir şey biliyor gibisin."

"Nereden çıkardın ki, gitmesine gerek yoktu yani bizce."

“Megara...” dedi başını eğip gülümsedi. “Bir şey biliyorsan ya şimdi konuş ya da ben öğrenirsem çok kızarım.”

“Bana mı?” dedi Belgin, başını Asaf’ın omzundan kaldırıncan.

“Benden gizlediğin kısmında sana.”

Belgin iki kaşını birden kaldırdı. “Ne yaparsın kızınca?”

“Ne yapabilirim?” derken göz devirdi Asaf. “Kırılırım, insan kırılınca hâliyle dili silah gibi olur.”

“Şu an beni kırıyorsun Herkül, elinde çekicinin eksik.”

“Amacım seni kırmak değil, kırmamak.” Uzanıp saçını kulağının arkasına iteledi, Belgin gözlerinin içine kedi yavrusu gibi bakıyordu. “Birbirinden bir şey saklayan çift mi olur Belgin?”

Belgin yutkundu, neler saklıyordu, asla bilemezdi. “Senin hiç mi sırtın yok?”

“Olduğunu düşünüyorsan sorabilirsin, cevap veririm.” Bir şey sakladığına emindi ama bu bakışlar daha fazlasını gösteriyordu. Asaf yakında kafayı yemez de kavga etmezlerse kendine madalya bile takardı. Yaklaşıp Belgin’i yanağından öptü. “Hadi, anlat bana.”

“Neyi?” Belgin’in sesi güçsüz çıkmıştı, Asaf ondan bir şey saklasa o da kızardı. Haksız görmüyordu ama her şey de pat diye konuşulmuyordu.

“Tamam...” Asaf derin bir soluk alıp Belgin’e baktı. “Emin ile Nilüfer arasında bir şey mi var?”

Belgin’in algıları gibi yeşil gözleri de kocaman açıldı. “Bir şey mi varmış?”

“Belgin!” dedi kısık ama sert bir tonda. “Ben sana soruyorum. Nilüfer’le her zaman açık bir ilişkimiz oldu. Ben ona bu konularda hiç baskı yapmadım ama benden ilk kez bir şey saklıyor. Ben kardeşimi tanırım, çok düşünceli, sessiz ve neşesiz. Emin desen gideceğim diyordu gitmedi. Ne oluyor?”

“Hepsini toplayıp bunu mu çıkardın?”

“Sadece kadınlar mı zeki Megara? Biz erkeklerin kafası çalışmıyor mu?”

“Diğerlerini bilmem de seninki çok fazla mesai yapıyor.”

“Hangi anlamda canım sevgilim?” derken sinirle gülümsedi Asaf.

Belgin gevşeyip Asaf’a yaklaştı, temas etmezse kendini ifade edemeyecekmiş gibi hissediyordu. “İyi anlamda.”

Asaf kolunu tekrar kaldırıp altına giren kadını kendine çekti. “O zaman konuş bakalım.”

“Ama aramızda kalacak, taşkınlık yapmak yok. Sana anlattığımı kızlar duyarsa beni aforoz ederler.”

“Ben kendimi anlatamıyorum, ben bilmediğim şeye kızarım, biliyorsam anlamaya çalışırım. Ama hem bir şey var hem de bilmiyorsam o zaman daha çok kızarım. Kabadayı mıyım ben Belgin? Kendi kardeşime eziyet mi edeceğim?”

“Yok, sen değişik bir türsün, tam çözemedim.”

“Abart ama anlat.”

“Bir şey olduğu yok. Sen de abartma bence, kendin kurmuşsun. Aralarında hiçbir şey yok inan, sadece ikisi de birbirinden kaçarcasına etkileniyor diyebilirim. Emin senin kardeşin olduğu için kaçıyor, Nilüfer de bunca senelik tanıdığı adamdan etkileşim aldığı için. Bu! Başka bir şey değil.”

Küçük bir detayı atlayıp en masum yolla anlattı ama umuyordu ki başına iş açılmasın.

“Şükürler olsun!” Asaf’a bir rahatlama geldi, bedeni bile gevşedi. “Bunlar beni kekleyip buluşuyor, görüşüyor sanmıştım.”

“Yok öyle bir şey hem olsa ne olur?”

“Öncesi yazık olur ama sonrası için bilemiyorum. Ben kardeşim gibi görüp evime aldığım adamın kardeşime göz koymasını kaldıramam.”

“Göz koydu demek için Emin gibi birini mi seçtin? Emin gibi damadı nerede bulacaksın?”

“Emin ve Ferdi hayatımda tanıdığım en iyi adamlar, bahsettiğim öyle bir şey değil. Bu çok adice bir şey, ben sevemezler demiyorum. Ama her şeyin bir adabı var.”

“Benim Ferdi gibi bir abim olsaydı o adap tam olarak ne olurdu?” Gözlerini bile kırpmadı, Asaf’a kilitlenmişti. Her bir detayı yakalamak istiyordu.

“Ferdi senin abin olsaydı, sen bu mahallede büyürdün ve biz çoktan evlenmiş olurduk, keşke öyle olsaydı.”

Belgin gülümsedi ama cevap bu değildi. “Sona geldin, başa al Abim senin en yakın arkadaşın ama senin gözün de bende, ben burada oturuyor olabilir miyim?”

“Muhtemelen hayır.” Asaf sinsice sırttı. “Ferdi beni vururdu. Senin peşine düşer her adımını izlerdi. Ben de ona saygı duyduğum için kısıtlı görüşebilirdik. Arada bir buluşsak kendime nimet sayardım ama şikâyet etmezdim.”

Belgin sinsice gülümserken bir gün bu sözleri yemesini diliyordu. Ferdi ona dünyayı tersten gösterecekti ve çok âmindir. Öyle bir gün gelmeliydi hem de öyle gelmeliydi ki Asaf isyan etmeliydi. “Çok tatlı bir adamsın, bunu daha önce söyleyen oldu mu?”

Asaf da yürek hoplatan gülüşüyle başını yaklaştırıp burnunu Belgin’in burnuna değdirdi. “Hiç kimse demedi, sana özelim.”

“Ama ben seni yerim.”

Asaf’ın neşeli sessiz kahkahası Belgin onu öperken saf bir tutkuya dönüştü. Gelecekte bir gün abisi Ferdi olan bir kadın olacaktı, bugünün kıymetini bilmezse Allah günah yazardı. Beline dolanan kolların onu sarmasıyla kendini sevdiği adamın kucağına buldu.

Gece uzundu, yarım saat değil iki saat kaldı ve keşke hürdalığın dili olsa da konuşsaydı...

17. Bölüm

Belgin, Asaf'ın gerçeği bildiğini Nalan hariç kimseyle paylaşmadı. Nilüfer'in abisini düşünerek hareket etmesini istemedi. Asaf da çenesini tutacağını ama bir şey olursa Belgin'den duyacağını sözünü aldı. Birbirlerinden haberli habersizlerce geçiyordu zaman, ortada birden fazla sır vardı ve herkes birbirinden saklıyordu. Bu ne zaman ve nasıl ayaklarına dolanacak, hiçbirinin aklının ucundan bile geçmiyordu. Sanki hayat hep böyle gider gibi üzerlerine bir rahatlık çökmüştü. Bir grup değil, kırk tilki vardı da kırkının da kuyruğu birbirine değmiyordu.

Nilüfer ve Emin mesajlar üzerinden iki haftadır konuşuyor, birbirlerini anlamaya çalışıyordu. Daha çok Nilüfer, Emin'i dinliyordu, konuşma derine inip neden, nereden, ne zaman sorularına gelmişti ama henüz bu evreyi geçip bir deneyelim cümlesine değmiyordu. Emin küçük jestler yapmaya devam ediyor, Nilüfer'in ayakları yerden kesiliyordu. Etkilendiğini saklamıyor, kendini dinleyerek önüne bakıyordu.

Şimdi Belgin'in odasında bir pazar günü rutin sohbetlerini ederken arka arazide top oynayan çocukların arasındaki adamları dikizliyorlardı ve bu kez Eymen de vardı. Tek üstsüz de Asaf'tı. Balkona birer sandalye atmış, Türk kahveleriyle sevdikleri adamları keyifli bir sohbet eşliğinde seyrediyorlardı.

“Seninki şov yapıyor,” dedi Yasemin, Nalan’a.

“Sen seninkine bak, halı saha bebesi, ne koşuyor kız,” dedi Nalan.

“Abime bak be! Gerçek Herkül müsün mübarek.” Nilüfer bir abisine bir Emin’e bakıyordu. Uzak da olsa o bakışı hissediyordu Emin.

“Ya işte anası benim için doğurmuş.” Belgin gülümseyip Asaf’a bakıyor, arada da iç çekiyordu.

“Ben uzak ilişkiden nefret ederken başıma gelmesi ... Büyük bir laf etmiş olmalıyım,” dedi Yasemin. “Benim de hakkım sevgilimi sizin kadar görmek.”

Eymen hemen her hafta sonu geliyordu ve bazen anne babası da oluyordu. Ama ikisine de yetmiyordu, bir sabah vakti veya akşamın karanlığı çöktüğünde de birbirlerini görmek istiyorlardı. “Ben evleneceğim, teklif bekliyorum.”

“Abin de öyle diyordu, seni iki aylık sevgilin alıp da gitsin falan,” dedi Nalan. Ferdi’yi çözmüştü, öfkesinin arkasında tertemiz bir adam vardı ve aslında Ferdi öfkeli biri değildi. Ani atakları olsa da mantıktan ayrılmıyordu. Söz konusu kendisi ve Yasemin değilse... Nalan bir kadının isteyeceği her duyguya Ferdi’yle sahipti. Bir aydır sakince oturan ilişkileri onlara rutin bir anlaşma şekli getirmişti. Sakin huzurlu ve açık. Ferdi ona sanki onu yıllardır tanıyor gibi güvenir, davranırken Nalan onun aktığı yönde kendine yer bulmuştu. Artık tartışma değil, alışılmış bir anlaşma şekliyle yola devam ediyorlardı ve bunu ikisi de seviyordu. Ferdi’nin seni seviyorum demesine bile gerek yoktu, bakarken bile hissediyordu Nalan ama yine de henüz duymamıştı.

Bacak kadar veletlerin arasında top oynayan koca koca adamlar deli gibi eğlenirken birbirlerine takılmadan edemiyordu. Asaf, “Hasan al,” dedi ve topu hafifçe kaldırıp küçük çocuğun ayağına uçurdu. “Tuttum abi,” diyen Hasan yükselip topa göğüs attı.

“Adamıma bak!” dedi Eymen. “Koş Hasan.”

Hasan koştı, topu kimselere vermeden kaleyle buluşturdu. Asaf ile Eymen sevinirken Ferdi sinirlendi. "Sizin atacağınız topa tüküreyim!"

"Ne abi ya, Asaf abi pas verdi," dedi Mehmet. Güneşten karar-mış yüzündeki teri silerken burnunu çekti Mehmet.

"Ne o, çamurluk yapma Ferdi!" dedi Eymen. "Biz kazandık işte."

"Bana mı dedin sen?" Ferdi, Eymen'in üzerine yürümeye başladığında Emin tişörtünün ucuyla alnını siliyordu.

"Sana dedim, yalan mı?" Güneşin altında gözlerini kısı Eymen, zaten uyuz olmaya başlamıştı. Yasemin'i yeterince göremiyordu. Bu abiyle nereye kadar gidecekti? Çaksa bir yumruk, tüm hırsı geçer gibi hissediyordu. Sonrasını pek düşünmüyordu, nasılsa Yasemin onu seviyordu.

Ferdi yaklaşıp eliyle Eymen'i ittiğinde genç adam geriye sendeledi. "Bacak kadar velet attı golü, senin havan kime?"

Asaf sırtarak izliyor, Belgin'den aldığı gizli bilgilerle şu an damadına yürüyen Ferdi'nin hâline kahkaha atmak istiyordu. Bilse ağzını burnunu kırar, Eymen'in eline verirdi.

"Ben de onu diyorum, çocuk attı, sana ne oluyor?"

Ferdi dişlerini sıktı. "Lan Eymen, senin canın dayak mı istiyor?"

"Yo..." dedi Eymen. "Sen uyuzluk yapıyorsun."

Ferdi bir Asaf'a, bir Emin'e, ardından da başlarını kaldırmış altı küçük çocuğa bakarken Hasan da durdu. "Bana mı uyuz mu dedi Hasan?"

Hasan burnunu çekip tozlu eliyle burnundaki sümüğü sildi. "Sana dedi Ferdi abi."

Ferdi, Eymen'e döndü, sırttı. "Dayağın gelmiş."

"Saçmalama!" dedi Eymen. "Fena yaparım, sakın deneme bile."

"Bak şu horoza," derken üzerine yürüdü Ferdi. "Ne yapacaksın lan? Hem sana ne oldu bugün, hayırdır paşam? Bir kabanık gördüm seni, derdin ne?"

Eymen geri adım attı, konuşursa Yasemin'i hiç göremezdi. Ama nereye kadar saklayacaktı ki bir gün birinin söylemesi gerekiyordu. Tam ağzını açmaya karar vermişti ki Belgin'in sesini duydular.

"Abi!" dedi Belgin kime dediğini bilmeden. Dört kadın hızlı adımlarla aralarına girdiğinde Ferdi geriledi.

"Abimi mi döveceksin Ferdi?" dedi Nalan, kaşlarının arasında derin bir çizgi belirmiş, koyu gözleri ok gibi saplanıyordu.

"Yok gülüm, olur mu öyle şey?" Sevimlilikle sırttı Ferdi, gel-mese bir tane çakardı da ah işte... Canına yandığı kadın ortada bit-miştii.

"Bana hiç öyle gelmedi ama neyse," dedi Nalan.

"İki dakika rahat oynadınız, hemen dövüşün," dedi Belgin. "Bir topu paylaşamadınız mı?"

"Konunun topla ilgisi yok," dedi Eymen. "Çamur işte."

Yasemin'in gözleri büyüdü, nefesi içine kaçmıştı. Abisine baktı-ğında ibiklemeye hazır horoz gibi hazırlandığını gördü.

Ferdi işaret parmağını kaldırıp Eymen'e çevirdi. "Senin bir sı-kıntın var, kaşınıyorsun."

"Çocuklara kötü örnek oluyorsunuz," dedi Nilüfer. "Hadi baka-yım, eve koşun, yıkanın, paklanın."

Altı çocuk çil yavrusu gibi dağıldığında Asaf yaklaştı. "Biz ka-zandık, baklavalardan senden Ferdi. Büyütme."

"Konuş sevgilim," dedi Belgin.

Ferdi gözlerini kapatıp burnundan derince bir nefesi ciğerleri-ne çekti. Gözlerinin önünde oynaşmıyorlar mıydı, Ferdi yakıp yı-kamak istiyordu. *Benim bacım, ulan terbiyesiz, çekil kenarından, her gece hurdalıkta ne bok yiyorsunuz zaten deliriyorum, diyemiyordu ama çatlamasına çok az kalmıştı.*

"Hadi gidelim, baklavayı akşam sahilde yeriz," dedi Emin.

Yerdeki tişörtü aldı Belgin, baş kısmını bulup Asaf'ın kafasın-dan geçirdi. "Dolaşma Herkül gibi, giy şunu!" dedi, Asaf tişörtü sır-

tarak giyerken Belgin diğerlerine döndü. “Hadi abilerim, hadi canlarım. Eve, temizlenin, baklavayı ben açarım, yine yersiniz.”

Ferdi, Asaf’a kocası gibi davranan Belgin’e bakıp başını salladı. “Gidelim bacım, şimdi gidelim ama nasılsa bir gün görüşürüz.”

Nalan, Ferdi’ye yandan bir bakış attığında Ferdi de ona baktı. Aralarındaki gerçek yalanları bildiklerini biliyor olmalarını anlatıyorlardı. Nalan gözlerini kaçırdı, Ferdi önüne bakıp uzaklaşırken Nalan dönüp ona baktı. İç yanağını ısırp düşünüyordu, bu iş ufaktan karışmaya başlamıştı ama balonun patlayacağı günü bekleyecekti çünkü ablası onu dinlemiyordu.

Birkaç gün sonra Ferdi aracını Nalan’ın evinin önünde durdurdu. Gülümseyerek kapıyı çekip arabaya koşturdu Nalan. Ferdi kolunu direksiyona vermiş, her gün daha fazla sevdalandığı kadını yarım ağız bir gülüşle izliyordu. Kemerini takan Nalan çoktan konuşmaya başlamıştı. “Nereye gidiyoruz?” Çantasını arkaya doğru fırlatıp Ferdi’ye döndü.

“Nereye gidelim gülüm?”

“Sakin bir yer olursa iyi olur, derslerde konuşurken yoruluyorum, kafamın içinde bir dünya var Ferdi.”

“Emrin olur.” Önüne dönerek gaza bastı. Mahalleden ayrılıp Kuzguncuk’a doğru sürdü. Sahilde nezih bir mekâna girdiler, müzik sesi az, kalabalık olsa da localar birbirine uzaktı. Deniz manzarasını görüyor ve denizin sesini duyabiliyorlardı. “Burası çok hoşmuş.” Etrafına bakındı Nalan.

“Ben de severim, bazen bizimkilerle geliyorduk.”

“Sizinkiler?”

“Eski aşklarım Asaf ve Emin.” Genişçe gülümserken Nalan da küçük bir kahkaha attı. Garsona birer tatlı ve çay söylediler. Siparişleri gelinceye kadar Ferdi sahilin diğer tarafındaki ilçeleri anlattı,

daha sonra gitmek için niyet kurdular. ayları ve tatlıları gelince yalnız kaldılar.

“Ben daha önce geldim İstanbul’a ama detaylı bilmiyorum. Ablamla, annemle babamdan gizli kaçardık. Babam buraya gelmemizi istemezdi, annem çok karışmazdı.”

“Neden istemiyordu?” diye sordu Ferdi ama tahmin ediyordu. Öyle bir öfke vardı ki içinde yaşıyor olsa, Nalan’ın babasını öldürebilirdi. Ne olduğunu bile bilmeden bunun için geberiyordu.

Nalan omuz silkti, neresinden tutsa açıklayamazdı. “Bilmem, sevmezdi bu şehri.”

“Kötü bir anısı varsa...” Nalan gibi bir kadının babasıydı ne dese ne yapsa boştu. Nalan’ın bağı saçının ucunu parmaklarının arasına alıp bakışlarını da saç tellerine çevirdi. “Bazen babanı çok merak ediyorum. Toprağı bol olsun.”

“Âmin, çok güzel adamdı.”

“Senin gibi bir kızı var, kötü olma ihtimalini düşünemiyorum.”

Nalan’ın gülümsemesi dondu ama hemen toparladı. “İyi babalardan iyi kızlar mı oluyor?” derken niyeti konuyu geçiştirmekti.

“Bilmem. Onu sen söyle, baba da senin, kız da babanın. Bana sorarsan babam Yasemin için çok iyi bir baba ama Yasemin kendini yetiştiren bir kadın oldu. Her şey aileden öğrenilmez, biraz da içinde olacak.”

“Buna katılıyorum. Ben aslında çok farklı biri olabilirdim, ablam değiştirdi.”

“Nasıl yani?” dedi Ferdi gerçek bir merakla.

Nalan omuz silkti, dudaklarını büküp masada duran çayına baktı. “Ben... Biz çok zenginiz. Yaşadığımız camia çok farklıydı, çılgın partiler, kadın erkek ilişkileri... Uçuk kaçık gençlik ve bize karışmayan anne babalarımız. Para çok, kartlarımızın limiti yoktu, gece eve gelmesek nerede olduğumuzu söylememiz yeterliydi. Kiminleyiz, ne yapıyoruz, babamın da annemin de ilgi alanı dışındaydı. Bizi sevmediklerinden değildi, onlar bunun doğru olduğunu

düşünüyorlar. Çocuklar gençliklerini yaşasın derdi babam, annem çıkışsa bile bir yerde pes ederdi. Ama ablam öyle değildi, çok zıttı. Eve gelmezsem olay çıkarırdı, sesimiz babama kadar giderdi. Babam ona kızardı karışma diye ama o babamı da dinlemezdi. Para harcamaktan ablam pek hoşlanmaz, ihtiyacı yoksa bir iğne bile almaz. Ben tam tersiydim, her şeyden üçer beşer tane olmak zorundaydım. Ablamda değişik bir damar vardı, bazen onu annem sanıyordum ki tüm hayatım onu izleyerek geçti. En küçük yaşlarımda bile ablam ne yaparsa onu yapardım. Onun ergenliği çok kolay geçti ama benimki felaketti. Ablam sanki büyük doğmuş, olgun, düşünceli ve hemen her şeye empati beslerdi. On yedi yaşındaydım, ablam da on dokuz. Üniversite ikinci sınıftaydı, ben de hazırlık aşamasındaydım. Hazırlanmış falan da yoktu çünkü okumak gibi bir niyetim de yoktu. Para çok, okuyup ne yapacağım, bir özel üniversitede okur, alırdım diplomayı ama ablam inatla devlet üniversitesini kazanmam için diretiyordu. *He abla, he,* diyerek geçiştiriyordum. On yedi yaşında bir akşam eve dönemedim, arkadaş grubum bana bir sigara verdi, salaklık çok ya, içtim. Sonrasını hiç hatırlamıyorum.”

Ferdi'nin gözleri kocaman oldu, göğsü daraldı. “Nasıl?” derken buldu kendini. “Ne oldu?”

Nalan gülümsedi. “Korkma canım, bir şey olmadı. Ablam partiyi basmış hem de polislerle. Beni de aldılar tabii ama ablam çıkardı, öyle ince durduğuna bakma, onda bir çene var, bilemezsin. Tatlı dille anlatamıyorsa, masayı kafana geçirir. Meğer telefonumdan beni izliyormuş, bir iki arkadaşımı da arayınca olayı çözmüş. O gece ilk ve son uyuşturucumu aldım. Ertesi gün kendime geldiğimde -annem babam da dâhil olmak üzere- güzel bir nutuk yedim ama en acısı ablamın gözlerimin içine baka baka, “Senin parçalarını toplayıp mezara mı bırakayım Nalan?” dediğinde yandı içim. Bir daha ablamın sözünden çıkmadım. O kadar ağladım ki o sözlerine, bir tokat atsa daha az canım yanardı. Arkadaş çevreme veda ettim, evden ablamla çıkıp eve onunla döndüm. Ablam tüm arkadaşlarımla bacaklarını kırmakla korkutup ailelerine tek tek şikâyet etti. Hepsini peşimi bıraktı, deli gibi çalışıp devlet üniversitesi kazandım. Sonra

bu kadın oldum.” Denize döndü Nalan. “Bazen hayatımda ablam olmasa yok olurdu diye düşünüyorum.”

Ferdi’nin ciğeri yandı, ince bir sızı tüm hücrelerine yayıldı. Belgin de onlara ait bir gen vardı. Kimse kimsenin hayatına boşuna girmiyordu ve bu dengeyi kuran bir Yaradan vardı. Nalan’ın omzuna kolunu sarıp başını kendi omuzuna yasladı. Saçlarına dudaklarını bastırdıktan sonra Nalan’a yaslandı. “Ablamı çok seviyorum Ferdi, onu benden alanın eceli olurum.”

“Sakin ol... Buradan bakınca ancak Asaf’a gidecek gibi görünüyor.” Yüzünü buruşturdu ama Nalan onu göremedi.

“Ona veririm.” Gülümsedi, sesini işitti Ferdi. “Eniştem o benim.”

“Aman enişteni sevsinler. Biraz da sen abla ol, her gece hurdalıkta ne yapıyorsunuz diye sor mesela?”

Nalan başını kaldırırken kaşlarını çatmıştı. “Ben burada ne yapıyorsam, onlar da onu yapıyor Ferdi, ne demek?”

Pot kırdığını anlayan Ferdi gülümsedi. “Hemen atarlanma gülüm, mesela dedim. Neyse...” dedi Nalan’ın elini tutarken. “Bize dönelim, ne zaman istemeye gelelim?”

Nalan göz devirirken gülümsedi. “Ne zamandır sormuyordun, unuttun sandım.”

“Unutur muyum gönlümün kara yazısı, kızılıyorsun diye dedim. Ne olur yani taksak bir yüzük? Söz, bir sene düğün demem.” Nalan çenesini havaya kaldırdığında Ferdi anladı, itiraz geliyordu.

“Yapman gerekenler listesinde en son sırada bir yüzük var Ferdi.”

Ferdi de bunu bilmiyordu sanki. “Ne gibi Nalan?” Nalan’a yaklaştı. “Listenin en başında şu var ki Nalan ben seni seviyorum.”

Nalan’ın kalbinde hoş bir tını yükseldi. Dudakları iki yana ayrıldı, kahverengi gözleri parladı. “İkinci sırada ne var?”

“Sen de beni seviyorsun.”

Daha geniş gülümseyip başını salladı Nalan. “Seviyorum.”

Ferdi'nin bakışlarına tutku bulutları konuk oldu. Bir erkek olarak hayatında duyacağı en güzel söz bu olabilirdi, sevdiği kadın tarafından sevilmek ... Nalan'ın alnına dudaklarını bastırdı, başını kadının başına yaslayıp gözlerini kapattı. "Üç Nalan, üç vakte kadar..."

Akşam güneşi çoktan batmıştı, Asaf'ın evinin önünde Belgin'in omuzlarını ovalıyordu Yasemin. "Yaparsın bacım, bu aşk sana çok şey borçlu olacak. İlk çocuklarına Belgin adını verecekler."

"Erkek olursa?" dedi Nalan.

"Belhan falan koyarlar herhâlde, ne bileyim kızım," dedi Yasemin.

"Of, susun!" dedi Belgin.

Hafta sonu Emin ile Nilüfer ilk randevularına çıkacaklardı ve bunun için Asaf'ın ortadan kaybolması gerekiyordu. Koca bir gün, dört kadın ve Emin ortadan kaybolamazdı ama sadece Asaf orada olmasa yeterdi. Ferdi de destek olacaktı ama sadece susarak.

"Daha önce bir şey istemedim, anlarsa peki?"

"Aklını karıştırmanın yolunu bulursun," dedi Nilüfer. "Lütfen Belgin." Nilüfer dudaklarını bükmüş, ıslak kedi yavrusu gibi bakıyordu.

"Tamam," dediğinde Yasemin omuzlarını bıraktı. Belgin saçlarını arkasına atıp omuzlarını kaldırdı. "Gidiyorum."

"Gazamız mübarek olsun," dedi Nalan.

Belgin hurdalığa giden kısa yolda bir bünyeye bu kadar yalanın fazla olduğunu düşünüyordu ama yapacaktı. Asaf'ı bir gün boyunca buralardan götürecekti ki sorunsuz bir buluşma yaşansındı. Emin'in ve Nilüfer'in ortada olmadığı bir anda Asaf anında anlardı.

Her zamanki rahatlığıyla girdi, Asaf zaten onu bekliyordu. Başını kaldırıp gülümsedi. "Megara..."

“Canım.” Öperek yanına oturdu. “Yorulдум bugün, sen hiç yorulmamış gibisin.”

“Yorgunum aslında, seni bekledim. Bazen bu yorgunluk fazla geliyor, ileride çocuğum bu işi yapmak istemez umarım.”

“Neden?”

“Yorucu ve güç istiyor, bu meslek benimle bitebilir. İleride daha rahat edersek yapmasını isterdim ama tam bu kısmını değil.”

“Nasip... Bak ne diyeceğim.” Bedenini Asaf’a çevirince genç adam da ona döndü. “Bir günlük kaçamak yapmaya var mısınız?”

“Ne zaman ve ne nereye? Seninle her şeye varım.”

Belgin kocaman gülümsedi. “Hiç Adalar’a gitmedim. Büyüka-da’ya gidelim mi? Cumartesi günü, sabah erken çıkar, akşam döneriz.”

Asaf kafasında bir hesaplama yapmaya koyuldu. Birkaç saniye kadar süren sessiz bekleyiş Belgin’i gerdi de gerdi.

“Babama söylemem lazım, kamyonlar gelmeden yetişemeyebilirim ama hayır diyeceğini sanmıyorum. Hiç izin kullanmıyorum, içeride birikmişim çoktur.”

“Deli... İş senin, ne izni.”

“Kötü yanı da bu ya, iş benim olunca izin de olmuyor. Tamam, gidelim, cumartesi günü hazır ol.”

“Ben hazırım Herkül’üm.” Kollarını Asaf’ın boynuna doladı. Öpücükler kondururken gülümsüyordu. “Bisiklete de bineriz.”

“Bineriz.” Şu kadarcık şeyin neden onu bu kadar mutlu ettiğini tam anlayamadı ama kendini onunla sevinirken buldu Asaf.

Şu kadar kolaydı bir kadını mutlu etmek, onunla mutlu olmak... Dünya belki boştu, belki yalan ama duygular nefes alır, yaşar ve asla ölmezdi... En güzeli de en acımasız da...

18. Bölüm

Cumartesi sabahı sekizinde Asaf arabasını Belgin için garajdan çıkardı ve kapısının önünde durdu. Güzel bir güne merhaba diyerek uyanmıştı. Hoş, annesi ve babası Belgin’le gezip dolaşmasını hiç onaylamıyordu. Eski toprak insanına göre takalım yüzükleri kafası ölmez, gömülmezdi. Genç bir kadının bir erkekle dolaşması onlara ters geliyordu. Söz konusu oğulları bile olsa. Babası ona, “Uzatma, senin de bacın var, abartmadan şunu bir yere bağlayın,” dediğinde hiçbir şey diyemedi.

Mahalleli zaten kazan gibi kaynıyordu ama bunu ne Asaf ne Belgin umursuyordu. Bir şekilde Belgin’i ikna etmeliydi, bunun zamanını kollayacaktı. Bu kadına daha o ilk gün, ayakkabısını gördüğünde bağlanmıştı, kopuşu olmayacağını biliyordu.

Belgin de biliyor muydu?

Umuyordu ki bilsindi, bunun gelip geçici bir şey olmadığını daha nasıl anlatabilirdi, Asaf bunu bilmiyordu. Aralarında geleceğe dair konuşmalar geçiyordu elbette ama bunlar düşünceler, hayaller gibi dağılıp kayboluyordu. Bir temele oturması gerekiyordu. Mesele hemen evlenelim değildi, o yola girmek ya da en basitinden *biz o yoldayız* demekti.

Aslında Asaf korkuyordu, iki insanın birlikte olması daima

mutlu sonla taçlanmıyordu. Aylardır bulutların üzerinde oluşu onu bu korkuya hapsedendi. Ve o gizlenen şey, hâlâ gün yüzüne çıkmamıştı. Ötelese de şüphesi asla solmuyordu. O her neyse tek dileği ilişkilerini etkilememesiydi.

Kapısını çekip arabaya binen sabah güzeline bakıp gülümsedi. “Hazır mısın Herkül’üm?”

“Seninle her şeye hazırım.” Birbirlerine bakıp gülümsediler, kemerler bağlandı ve yola çıktılar. Kadıköy sahilde önce kahvaltı edip sonra vapura bindiler. Belgin sırtını Asaf’ın göğsüne yaslayıp kollarının arasına girdi. Yüzünü denize dönerek gözlerini kapattı. Nilüfer bahane, gerisi şahaneydi.

“Yerin rahat galiba,” dedi Asaf oysa kendisi daha rahattı. Elleri Belgin’in üzerindeydi hem de rahatça, nasıl şikâyet edebilirdi.

“Hem de nasıl rahatım, yola çıkınca bile mutlu oldum.” Gözlüğünü takıp gökyüzüne baktı. “İyi ki İstanbul’a döndüm ve iyi ki seni buldum.” Elini kaldırıp Asaf’ın yüzüne yasladı.

Asaf gülümseyerek elini, Belgin’in elinin üzerine yasladı. “İyi ki Belgin, çok iyi ki ... Döndüm derken, burada yaşadın mı?”

“Yok, burada doğmuşum. İstanbul’da doğan İstanbul’a döner.”

“Anladım...” dedi ama kaşları birleşmişti. Annesi ona Neşe Hanım’ın İstanbul’a daha önce hiç gelmediğini söylemişti. Asaf dudaklarını büktü, annesi yanlış anlamış olmalıydı.

Bazen konuşup bazen denizi izleyerek bir saatin sonunda Adalar’a adım attılar. İskeleden adanın içine doğru ilerlediler. Belgin hayranlıkla etrafını izliyordu, eli Asaf’ın elindeydi.

“Reşat Nuri Güntekin’in evi bu adada, görmek ister misin?”

Belgin gözlerini heyecanla açtı. “Deli misin, tabii ki isterim.”

“Hadi o zaman. Faytonlar kalktı, elektrikli araçlar var, ona binip gidelim.”

Asaf araca Belgin’in bilmediği bir kart okuttu. “Bu ne?”

Asaf elindeki karta baktı. “İstanbulkart, bilmiyor musun?”

“Hayır, bu şekilde mi kullanılıyor?” Asaf gülmemek için dudaklarını sıkırsa da Belgin pekâlâ görüyordu. “Gülme!” kendi de gülüyordu.

“Ah Megara ... Sen hiç otobüse de binmedin, değil mi?”

“Yo... On sekizimden bu yana arabam var, ondan önce de şoförüm vardı.”

Asaf başım iki yana salladı. “Belediye otobüslerine bunu okutup biniyorsun, seni otobüse bindireceğim bir sonraki gezimizde, hazır ol.”

“Bineriz canım, ben açığım.”

Küçük araç yokuşu tırmanırken Belgin etrafını izlemeye devam ediyordu. Arada Asaf ona adayla ilgili bilgiler aktarıyordu. “Osmanlı’ya kadar Bizans bu adayı sürgün yeri olarak kullanıyormuş, çok fazla insanın işkence merkezi de denebilir. Arap istilaları ve Haçlı Seferleri’yle yağmalanmış ama sonra Osmanlı’yla huzura kavuşmuş. 8. yüzyılda sürgün imparatoriçe İrene burada yaşamış. Lev Troçki, Adile Naşit, Reşat Nuri Güntekin, Sait Faik Abasıyanık, Halide Edip Adıvar ve birçok ünlü isim de bu adada yaşayanlar arasında. İstanbul’un fethiyle Adalar da Osmanlı’ya geçti ve sonra bu huzurlu ortam oldu, olmuş yani. Prens Adaları olarak da bilinir, atalarımızın ruhu şad olsun.”

“Âmin...” Belgin büyülenmiş gibi seyrediyordu. “Çok güzel bir yer... Bir şey söyleyeceğim ama kızma.”

“Ben sana ne zaman kızdım?” Belgin’e dönerken kaşlarını çatmıştı ama Belgin tatlı tatlı sırıtıyordu. “Araziyi aldığım da.”

Asaf göz devirdi. “Haber verseydin yanlış anlamazdım.”

“Neyse, konumuz o değil, buradan bir ev alsak? Satılık evler var mıdır?”

“Vardır ama çok ucuz olduğunu sanmıyorum. Sen gayrimenkul seviyorsun.”

“Sorma, hastalık gibi. Parayı mala çevirmek bana çok mantıklı geliyor. Yazları tatile geliriz, fena mı olur?”

“Para senin, ben bilemem.”

Belgin gözlerini kısıp diğer tarafına dönen Asaf’a baktı, evet yani haklıydı, para onundu ama Asaf’ın da olabilirdi. Küçük araç durunca bu para detayını sonra konuşmak için zihninde erteledi. İnip çantasını sırtına taktığında önündeki eve bakıyordu.

“Bu ev,” dedi Asaf.

Pembe panjurlu eve iç çekip baktı. “Girilmiyor sanırım.”

“Girilmiyor, beş yıl önce çıkan bir yangında ev zarar gördü. O zamandan bu yana ziyarete kapalı.”

“Kim bilir neler yapmıştı bu evde?” Belgin evin her alanına göz gezdiriyordu. “Kitaplarını bu evde yazmıştır.”

“Akşam Güneşi, o biliniyor.” Asaf da başını kaldırmış, eve bakıyordu.

“Çalığışu’nu nerede yazdı bay çok bilen?”

“Tarihçi olsan bilirsin derdim ama hiç ilgisi yok. Edebiyatı severim,” dedi Asaf gülümseyerek. “Çalığışu Tekirdağ’da Süleymanpaşa ilçesinin Çalığışu Mahallesi’nde yazılmış, bir kısmının yazılmış olduğu söylenir. O ev de duruyor ama ben de hiç gitmedim. Bir gün gideriz.”

“Gidelim.”

Beyaz evin pembe panjurlarına içi geçerek baktı, cumbalı küçük balkon, önde bir giriş, yanda kıvrılan merdivenlerini bir süre daha izleyip aşağı doğru indiler. Öğlene kadar sokak sokak gezdiler, yanlarından geçtikleri evlerin önünde fotoğraf çekindiler, el ele sohbet edip mutlu gülüşlerle saati öğlen ettiklerinde bir emlakçı bulmak için devam ettiler. Belgin çoktan Nilüfer’i unutmuştu.

Nalan kapısının önünde duran Ferdi'ye gülümsedi. Ferdi de ondaydı çünkü Yasemin de Eymen'le buluşacaktı. Eymen yoldaydı, akşamüzeri geri dönecekti.

"Yiğidim..." diyerek cilveyle arabaya yaslanmış adama yaklaştı. Sokak ortasında aralarında mesafe bıraktı ama Ferdi eridi, asfalta karıştı. "Gülüm... Hayırdır kız, bu cilve ne?"

"Aşk olsun," derken bir adım daha attı Nalan, küsmüş gibi bir surat ifadesi olsa da nazdandı nazdan. "Ablamlar Büyükada'ya gitti, biz de seninle karşıya geçelim mi?"

"Geçelim yavrum, itin olayım, ne demek."

Nalan yerinde zıpladı. "Çantamı alıp geliyorum." Dönerek zafer gülüşüyle eve koştu, çantasını alırken gruba mesaj yazdı. "Ferdi'yi alıp karşıya geçiyorum, eksi iki. Yola devam ekip." Telefonu çantasına bıraktı, mesajlar geliyordu ama bakmadı. Ferdi'nin yanına oturup mahalleden çıktılar.

Yan evde Nilüfer son hazırlıklarını yapıyordu. Kalbi küt küt çarpıyordu. Kendine asla anlam veremiyordu. Saçlarına kalın dalgalar verip günlük makyajını yapmıştı. Etekleri pileli, üstü dar kalın askılı beyaz elbisesini giymişti. Parfümünü sıkıp rujunu sürdü. Saçlarının iki yanına tatlı iki toka taktı. Kahverengi çantasını alıp aşağı indi. Babası bugün hurdalıktaydı, annesi onu kapıda yakaladı. Kızına şöyle bir göz atıp tek kaşını kaldırdı.

"Nilüfer..." dedi bilir gibi.

Kahverengi ayakkabılarını giyerken, "Anne?" dedi.

"Özel bir gün mü?"

"Yasemin'le çıkıyorum, ne kadar özel olabilir?" İki ayağı da ayakkabıya kavuşunca annesine döndü. "Görüşürüz anam." Annesinin yanağından makas alıp bahçe kapısına ilerledi. Yasemin arabasını kapının önünde durdu. Nilüfer binip, "Gaza bas, anam bir şeylerden şüphe etti."

"Gözlerinden kaçsa şaşırırdım." Yasemin gaza basıp Kartal'a sürdü. Mahalleden ne kadar uzak o kadar iyiydi.

“Belgin bir şey yazmadı,” dedi Nilüfer.

“Geziyordur, ikisi de aynı kafada. Nerede eski antika bir şey var, dipleri düşer. Kesin evlerin içinde neler yaşandığını hayal edip içleniyorlardır.” Nilüfer kıkırdadığında Yasemin de gülümsedi.

“Abimin ben o kadını bekliyorum diye diye o kadını getirmesi peki?”

Yasemin yola bakarken derin bir nefes aldı. *Boşuna gelmedi, ablam o benim, ablam, abin sadece hissetmiş diyemedi.* “Çok enteresan gerçekten ama hiçbirisi senin Emin’le buluşmaya gittiğin kadar değil Heyecan var mı?”

“Ah... Unutmuştum, neden hatırlattın.” Elini kalbinin üzerine bıraktı. “Kalbim çok sert atıyor.”

“Bak! Siz daha enteresansınız. Bir kadın bir adama yirmi dört sene sonra nasıl âşık olabilir?”

“Ben âşığım demedim.”

“Kalbin de bakkal için atıyordu zaten.”

Nilüfer dudaklarını büktü. “Ben âşık mıyım?” Yasemin’e döndü, ne bilsindi aşk nasıl bir duygu. Bir şey vardı ama adı neydi ki?

“Şaka mısın Nilüfer? Tabii ki âşıksın. Şu hâline bak, nasıl özenmişsin. Ama henüz tam anlayamadın, bence sen de ona karşı boş değildin, Emin ateşin fitilini çekti.”

“Âşık mıydım?” derken bağırdı Nilüfer, gözleri kocaman açılmıştı.

Yasemin kahkaha atıp, başını iki yana salladı. “Ne bileyim kızım, sen söyleyeceksin.”

Nilüfer önüne dönüp kaşlarını çatı, düşündü ama bilemedi. “Bilmiyorum.”

“Hep onun sana kaba davrandığını söyledin, seninle konuşmaması, yüzüne bakmaması dokunuyordu. Ben bunun altında hiçbir şey aramadım ama sen de fark etmedin. Ona abi demeyi ben bırakmadım ama sen bıraktın. Neden bıraktın?”

“Bilmem,” derken omuz silkti Nilüfer. “Sanırım beni görmezden gelirken ona kızgındım. Söylemek istemedim, içimden gelmiyordu.”

“Neyse ... Zamanla anlarsın. Ben seni bırakıp Eymen’le bir yerde yemek yiyeceğim. Akşam beş gibi alırım seni, geç kalmayalım. Abinler gece ancak dönerler, yine de biz evdekileri şüpheye düşürmeyelim.”

“Nalan abini geceye kadar oyalar ama bence de erken dönelim, anlaştık.”

Yasemin arkadaşını restoranın önünde indirdi, Emin içerideydi, az önce mesaj göndermişti. “Sakin ol, tanıdığın biri. Gevşe, sıkma kendini ki güzel geçsin.”

“Üç ayda uzman oldun,” dedi Nilüfer ama tam da onun dediği gibiydi.

“Suratını görsen, az sonra ölecek gibi bakıyorsun. Gece birlikteyiz, uzun uzun anlatırsın.”

“Tamam, git,” dedi Nilüfer kapısını kapattığında Yasemin gaza basıp devam etti. Nilüfer restorana döndü, saçlarını geriye atıp eliyle düzeltti, eteğini çekiştirip vakit kazandı. Basamaklara adım attı, ön yüzü kapalı restoranın cam kapısını itip girdi. Mekânın şıklığı onu ısıtırken derin bir nefes alıp adım attı. Deniz kenarına doğru genişleyen cam duvara ilerledi. İç ve dış mekânı birbirinden ayıran kapıdan geçtiğinde sağına bakındı, soluna dönünce onu gördü. Ayakta bekliyordu, aralarındaki on beş metrede birbirlerine baktılar. Emin onu beğeniyle süzerken Nilüfer ilk kez onu kendine bu denli hoş bakarken görüyordu. Sakin bir soluk daha alıp masaya ilerledi. Gözlerini kaçırarak istese de yapamadı. Yaklaşana kadar ikisi de birbirinin gözlerinin içine baktı.

“Merhaba,” dedi Nilüfer tebessüm ederek, biraz çekinik biraz karışık.

“Merhaba.” Emin masada duran papatya demetini alıp Nilüfer’e uzattı. “Senin için.”

Papatya sevdiğini bildiğini bilmiyordu, ufak bir şaşkınlıkla bakışları çiçekten Emin'in gözlerine çıktı. Dudakları kımıldasa da kapattı. Gülümseyip aldı. "Teşekkür ederim." Emin'in karşındaki sandalyeye oturduğunda Emin de yerine oturdu.

Papatyaları koklayıp masaya bıraktı. "Sevdiğimi bildiğine bir an şaşırdım."

Emin burukça gülümsedi. Nilüfer demek çok şey demekti Emin için, henüz bilmiyordu genç kadın ama öğrenecekti. "Biliyordum, sen papatya seversin."

Yasemin'in sözleri zihninde yankılandı. *Gevşe. Rahatla.* "Biraz tuhaf hissediyorum, biraz da heyecanlı. Karışığım. Fark ediyorsundur."

"Ediyorum, normal sanırım. Onca seneden sonra burada bizim farklı bir görüşme için bulunuyoruz. Bana daha farklı geliyor."

"Nasıl?"

Emin bu masadan kalkıp oradan çıktığında bu kadının sevgilisi olmazsa kendi salaklığına yanardı. Kararlıydı, o restorandan Nilüfer'in sevgilisi olarak ayrılacaktı. "Bir umut bile değildin Nilüfer, rüya gibi şu an. İhtimal bile vermiyordum ama buradasın. Bunun bana ne hissettirdiğini sana uzun yıllar anlatabilirim."

Yüzündeki tatlı gülüş Nilüfer'e çarpıyordu. Gözlerindeki sevgi dolu yoğun bakışlardan kendini alamıyordu. "Ben..." Nilüfer sağındaki denize döndü. "Ben hiç fark etmedim. Yasemin fark ettiğimi ama fark edemediğimi söylüyor."

"Nasıl yani?" Emin gülümser gibi oldu, Nilüfer'in bal gibi görünen gözlerini görmek istiyordu. Dönünce bakışları çakıştı.

"Sana uyuz oluyordum." Emin'in gülüşü büyüdü, yakışıklı yüzüne yakıştı. Nilüfer onu izlerken sözlerini toparlamakta zorlandı. "Bana ters davranıyordun, yüzüme bakmıyordun ve konuşmuyordun. Benden hoşlanmadığını düşünüyordum."

"Evet, aynen öyle yaptım. Bana abi dememen için seninle muhabbetti kestim. Kaldıramıyordum. Ağır geliyordu, deliriyordum. Kırmak için ya da senden hoşlanmadığım için değildi."

Garsonun gelişiyle yemeklerini sipariş ettiler, kısa süre tekrar yalnız kaldılar. Konu orada kapanmıştı.

“Belgin, abimi Büyükada’ya götürdü, sırf şurada rahatça oturabilirim diye.”

“Merak etme, uzun sürmeyecek, sen bir karar verdiğinde ben halledeceğim.”

“Nasıl?” derken gözlerinde korku ve şüphe dolandı.

“Nasıl...” dedi Emin düşüncelerini toparlarken. Nilüfer’e bakıp çekinse de erken de olsa niyeti bakıydu, ertelemenin anlamı yoktu. “Benim niyetim bugün kurulmadı, dün, önceki gün, bir sene önce de değil Nilüfer. Benim tek sorunum sensin, sen beni kabul ettiğinde ben abinle konuşacağım. Burnuma yazık olacak belki ama olsun.”

Son sözlerine gülümsedi Nilüfer. “Yapmaz öyle şey.”

“Burnumla kurtulursam sevinirim, umarım kafama darbe almam.”

“Kıyamam, ben engel olurum.”

Emin durup gözlerine ve gülümseyen şekilli dudaklarına baktı. Dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi emin olamadı. “Ölürsem mezar taşıma sevdiği kadın uğruna gitti yazarsınız.”

“Ben ölmene izin vermem.”

Emin’in gülümsedi. “Neden?” dedi devam etmesi için. Bir şeyler daha söyleyecekti, inanıyordu.

“Sana bir şey yaparsa üzülürüm hem hangi kadın hoşlandığı adamın abisinden şiddet görmesini ister ki?”

Emin’in kaşları havalanırken gözlerine farklı bir ışıltı oturdu. O ışıltı kalkmayacaktı artık, hep orada Nilüfer’e her baktığında daha da kuvvetle parlayacaktı. “Nilüfer...” dedi. “Sen...”

“Utandırma beni!” derken denize döndü. “Sana böyle alışkın değilim ama alışmak istiyorum.”

Kurban olurum kızım sana... diye düşünüp boğazını temizledi, tatlı gülüşü dudaklarındaydı. “Tamam.” Ne diyeceğini bilemedi ne dese utanacaktı.

Nilüfer güldü, Emin de güldü. Birbirlerine bakıp genişçe gülümsediler. O andan sonra daha rahattılar, birbirleri üzerine geçen uzun sohbetlerin sonunda daha da gevşediler. Restorandan çıkınca Emin, Nilüfer'in elini tuttu. Önce elleri ısındı, sonra kalpleri. Gülümsemeleri güneş gibi parladı. Dünyanın en mutlu erkeği o an hiç şüphesiz Emin'di. Ömrü boyunca sevdiği kadının eli elindeydi. Milyarlarca insan silindi, bir Nilüfer kaldı.

Yasemin bıcır bıcır konuşuyor, Eymen de onun iki dudağına bakıyordu. Yasemin'in yanında asla sıkılmıyordu, onun dingin tarafının ayrı bir parçası gibi olmuştu. Yasemin etrafında olunca dünya güzelleşiyor, çekilesi bir hâl alıyordu. İş yorgunluğunu unutuyor, ruhu dinleniyordu ama bu kadını ne kadar daha uzakta özleyecekti?

"Yasemin..." dedi usulca.

"Efendim." Susup Eymen'e döndü. "Ben çok konuştum, değil mi?"

"Sen konuş aşkım, o sorun değil de ben başka bir şey diyeceğim."

Yasemin bedeniyle döndü. "Söyle canım." Yeşil gözlerini kırptırıp gelecek sözleri beklemeye başladı. Eymen yaklaşıp dudağının kenarından öptüğünde Yasemin gülümsedi. "Bunu mu diyecektin?" Elini Eymen'in yüzüne yaslayıp adamın tenini okşadı.

"Hayır, ben seni özlüyorum. Öyle basit de değil, çok özlüyorum. Bir girişimde mi bulunsak?"

Yasemin de istiyordu ama önce Belgin'in gerçek ablasının olduğu ortaya çıkmalı diye düşünüyordu. Hoş, Belgin'in parmağını oynattığı yoktu, ne kadar süreceği muammadan ibaretti ama bilemiyordu. "Seni oyaladığımı düşünmeni istemiyorum. Ben de seni özlüyorum ama biraz daha zaman ver."

"Neden? Bir sebebi var mı? Nişanlanınca da birbirimizi tanımaya devam edebiliriz, nişan bunun için değil mi?"

"Sorun o değil, sana güveniyorum. Seviyorum, mutluyum ve elbette bunun gelecekte devam etmesini istiyorum."

"O zaman bana söylemediğin bir şey var?" Eymen dikkatle bakıyor, kadının yüzünden okumaya çalışıyordu ama ne mümkün.

Eymen'in bilip bilmediği konusunda bir şey bilmiyordu Yasemin. Belki sen de benden saklıyorsundur diyemiyordu. "Var, sadece bunu bil. Tabii ki bir gün konuşuruz."

Eymen gözlerini kıstı. "Az önce bana güvendiğini söyledin."

"Mesele güven değil, ailesel bir neden."

Eymen göz devirdi. "Abin mafya mı?"

Yasemin gülümsedi. "Hayır ama o havası var değil mi? Hem ni anlansak bile abim peşimi bırakmaz. Benim abim biraz değişik."

" ok ... Sevdieim kadının abisi olmayacaktı, ah ah ..."

" i  t." Yasemin kınarcasına bakıp tek kaşını kaldırdı. "Olacak olacak, biraz daha sabır."

" zl yorum diyorum, sabır diyor. Adıma tag açılsın, #sabıreymen."

"Kıyamam sana ben ..." dedi yanağından öperken. "Boş ver abimi, ben seviyorum seni. Onu Nalan halleder."

Ayağını pedala takıp şapkasını kaldırıp gülümsedi. "Seni ge e eğim Herkül."

"Zevkle seni ge e eğim Megara." Pedala basıp bisikletin tekerini çevirdi.

"Seni düzenbaz," diyerek pedala yüklendi Belgin. Asaf'ın peşine düşüp bağırdı. " ike yapıyorsun."

Asaf arkasına bakıp kahkaha attı. "Sen de yap."  n ne dönerken frene usulca bastı ki yanına yakla sın. Adanın sokaklarında kıyasıya bir yarış ba ladı.

“Alçak Herkül.” Vites atıp çevirdi Belgin. “Numara yapma, frene bastın.”

“Kıyamıyor işte insan...” diye seslendi yanına doğru. “Sevince...”

Belgin ne dediğini anladığında frene dokunup yavaşladı. Yana bir bakış atıp dudaklarını birleştirip gülümsedi. Asaf’ın bisikleti durdu, bir ayağı yerde diğeri pedalda kollarını göğsünde bağlamış, Belgin’e bakıyordu.

Belgin daire çizip dibinde durdu. Ayağını yere basıp bisikleti kendine yasladı. “Ne dedin sen?” Yeşil gözleri parlıyordu, yıldızlar koloni hâlinde geçiyordu.

“Hiç, insan sevince kıyamıyor, her şey onun olsun istiyor.” Başını yana yatırıp göz kırptı Belgin’e.

Bu adam onu seviyordu, biliyordu ama ilk kez duyuyordu hem de bir bisikletin üzerinde ve tarihî bir adanın üzerinde. Kalbinde yeni bir filiz can bulurken gülümsedi. “Gel gel,” dedi eliyle yaklaş dercesine bir hareket yaptı.

Asaf istifini bozmadan başını uzattı. “Bir şey mi diyeceksin?”

Aralarında on santim kalmıştı, Belgin başını yana yatırıp gülümsedi. “Sen beni seviyorsun.”

“Ciddi olamazsın Belgin, aslında ben bisiklete söylemiştim.”

Sesli gülüşüyle bedeni usulca sarsıldı. Asaf’ın bal rengi bakışlarında kendini görüyordu. “Sana iyi bir haberim var.”

“Nedir Megara?” Belgin’in dudaklarına bakıyordu, göğsünü şişiren bir nefes aldı. “Ben ölmeden söyle.”

“Çok acımasız bir adamsın.”

Beklediği sözleri bunlar değildi. “Neden?”

“Acımazsın çünkü düşebilirdim, kalbime inebilirdi.”

Aydınlanmayla kaşlarını kaldırdı Asaf. “Ben onu hiç hesap etmedim.”

“Sen ayaklarımın dibine düştüğün o nisan günü de tahmin etmedin.”

“Neyi?” dedi Asaf, zekâ oyunları ile aklı karıştı.

“Benim sana o gün âşık olduğumu.”

Bağlı kolunu çözüp tek elini kaldırdı, alına vurup çekti. “Hay Allah... Ama senin de bilmediğin şeyler var.”

“Neymiş?”

“Seni o gün gördüğümde biliyordum, ben de sana âşık oldum.” Belgin’in gülüşü yüzünü kaplarken Asaf devam etti. “Artı olarak o gün karar verdim, aynen şöyle dedim. *Ben bu kadınla evleneceğim.*”

Belgin burnundan aldığı nefesle gülümsedi. Başını uzatınca Asaf yaklaştı. Birbirlerine masum bir öpücük verdiler. “Hayatımdaki en güzel kararsın Belgin.”

“Tamam, şimdi evlenme teklifi etmezsen bir daha zor kabul ederim.”

Asaf başını iki yana salladı. “Şimdi değil ama yakında!”

“Tamam, ben edeyim.”

Asaf alt dudağını ısırp güldü, Belgin işaret parmağını kaldırıp açtı ağzını. “Vazgeçtim, bekliyorum. Umarım kabul ederim.” Pedala bastığında Asaf bisikletin kolunu tutup durdurdu. Belgin’e eğildi. “EDECEKSİN!”

“Bak sen ... Dizlerimi titretmezsen üç beş seneye düşünürüz.”

“Göreceğiz.” Bir öpücük daha çalıp bıraktı. Belgin bisikleti sürüp döndü. “Akşam yemeğini de burada yiyelim, saat kaç oldu?”

Asaf arka cebindeki telefona uzanıp aldı. “Altı, hadi o zaman.” Asaf da pedala basıp Belgin’in peşine düştü.

Bisikletleri bırakıp sahilde bir restorana girdiler. Sıcacık ev hissi veren bir yerdi, tek tük insanlar vardı ama onlar denizim sesini de duymak için dışarıda bir masaya oturdular. Hemen yanlarında küçük bir tekne, teknede genç bir adam çalışıyordu. “Burayı özlerim, anısı da var artık. Bana aşkını ilan ettin, Büyükağa’da, o evi almamız lazım.”

Bir tane ev bulmuşlardı ama yıkık döküktü. Yine de Belgin çok

sevmişti, Asaf da evin ruhunu sevmişti. “Buralar özel yerler, tablolarımı buraya getirebilirim. Biraz yeteneğim varsa kitap bile yazarım.”

“Biz gideceğiz ruhun burada kalacak Belgin.”

“Hissetmiyor musun? Havada aşk kokuyor.” Tüm romantizmi bozan bir çekiş sesiyle yerinden zıpladı Belgin, ikisi de tekneye dönerken yanlarında beliren kadını görmediler. Adam çekici bırakıp işine döndü. “Ne yapıyor o?” dedi Belgin.

“O adanın delisi efendim, aldırmayın.”

Tekrar ani bir hareketle diğer yanlarına döndüler. Kestane rengi saçları, ela gözleri ve buğday teniyle genç bir kadın gülümsüyordu. “Ne alırdınız?”

“Deli mi?” dedi Asaf, orada kalmıştı, tekrar tekneye döndü.

“Evet, zırdeli. Teknede arıza çıkmış da sabahtan bu yana onunla uğraşıyor.”

“Deli değil o zaman, asabi,” dedi Belgin.

“Ben bir bakayım mı?” dedi Belgin’e bakarak.

“Bak canım.”

“Tamam, sen yemekleri söyle, ben bir bakayım.” Asaf kalkıp iskeleye yürürken Belgin balık sipariş etti. Kadın not alırken onu izledi. “Zırdeli beyle aranızda bir delilik mi var?” Kadın da asabi görünüyordu, Adalılar sıcak insanlardı ve umdu ki ters bir tepki almasın.

Kadın kâğıdı kalemi indirip tekneye ve üzerindeki zırdeliye baktı. “Bir delilik oldu ama adı üzerinde delilik işte.” Belgin’e bakıp gülümsedi. “Birazdan geliyor.”

“Bekliyoruz.” Gözden kaybolan kadından sonra tekneye baktı Belgin. Asaf tekneye binmişti, adamın yanındaydı.

“Anlar mısınız?” dedi zırdeli bey.

“Anlarım, sorun olmayacaksa bakabilirim.”

“Daha nasıl bir sorun olabilir ki. Bak lütfen.”

“Ben Asaf,” dedi elini uzatıp.

"Akın." Elini sıkıp bıraktı. Asaf teknenin motorunun açık kapağına eğildi, birkaç dakika mekanizmayı inceledi.

"Tamirci misin?"

"Hurdacıyım, binlerce makine söktüm. Mekanizmayı çözmeye çalışıyorum." Bakışları küçük çarklar üzerinde dolaşıyordu. "Birkaç kez söktüm bunlardan, içinden çok hoş metaller çıkabiliyor."

Akın esmer yüzünü sıvazladı. "Anladım ... Metale hoş diyen biriyle daha önce tanışmamıştım."

Asaf gülümseyip Akın'a bir bakış attıktan sonra tekrar motora döndü. "Eh... Ondan para kazanıyorum, tabii ki hoş olacak." Beş dakika boyunca motorun her yerini inceledi ve sonunda anladı Asaf. "Aslında bunu sen de bulurdun, sanırım biraz sinirlendin ve gözden kaçırdın."

Akın başını umutsuzca iki yana salladı. "Aklım pek başımda değil, nesi varmış?"

"Kayış kopmuş. Onu değiştirmen yeterli, eskisi gibi çalışır."

Şu kadarcık şeyi bulamamıştı çünkü sebebi o kadındı. Restorana doğru baktığında Asaf onun baktığı yönü takip etti. Garson kadına bakıyordu, dudaklarını sağa sola kıvrıp boğazını temizledi. "Seni anlıyorum sanırım." Ellerini birbirine vurup tozu silkeledi, ayağa kalkarken Akın da doğruldu.

"Bir kadın istediğinde bir adamı delirtebiliyor."

Asaf başını salladı. "Dilinden anlamazsan, var öyle bir güçleri."

"Okulu falan olsa keşke."

Akın o kadar dertli görünüyordu ki Asaf tebessüm etti. "Çok kadın tanıdım diyemem ama kadınlar her üç ayda bir müfredat değiştirip onu da karman çorman ederler. Dilinden anlamak öyle bir şey değil. Sen hiç duymadın mı *Allah'tan korkan imanla, kadından korkan huzurla ölür* diye bir cümle."

Akın sinirleri bozulunca gülümsedi, burun kemerin sıkıp Asaf'a baktı. "Teşekkür ederim, iyi geldi."

"Ne demek, sana kolay gelsin."

Asaf tekmeden inince Akın daha sakindi ve yedek kayışını bulmak için aletlerinin olduğu sandığı açıyordu. *Kadından korkan huzurlu ölür* sözünü düşünüp duruyordu.

Asaf ellerini yıkayıp masaya dönerken Belgin telefonundaki son mesajı yazıyordu. Hepsinin işlem tamamı, ayrıntıları gece öğrenecekti. Dışarıda bir kendisi kalmıştı.

“Nesi varmış?”

“Garson hanım aklını başından almış, motor da kayış koparmış.”

“Sen de mi fark ettin?”

“Etmemek için kör olmak lazımdı, ne söyledin?”

“Balık.”

Birkaç dakika sonra yemekleri gelmişti, konu konuyu açmış, hava kararmıştı. Yemekten sonra kahve... Zamandan soyutlanmış gibiydiler.

Yaşlıca bir kadın masalarına geldiğinde ona döndüler. Beyaz saçlarını tepesinde minicik bir topuz yapmıştı. Beyaz teninde yer yer güneş lekeleri oluşmuştu ama tatlı bir kadındı. Mavi gözleri sevecenlikle bakıyordu. Elindeki tepsiyi masaya bıraktı.

“Size helva getirdim, ikramımız.”

Kadının yabancı olduğunu ikisi de anladı, gülümseyip kabul ettiler. “Teşekkür ederiz,” dedi Belgin.

“Rıza ederim. Gezmek isin mi gelmiştiniz?”

“Evet,” dedi Asaf.

“O saman size kötü bir haberim var.”

Asaf’la Belgin’in gülüşü soldu. Birbirlerine bakıp tekrar kadına döndüler. “Anlamadım,” dedi Asaf.

“Anlarsın gens adam. Son vapur on dakika önze gitti.” Yaşlı kadın gözlerini kırıştırıp gülümsedi. “Ben Eleni, memnun oldum.”

“Hadi canım...” dedi Belgin, saatine bakarken.

Asaf gözlerini kapatıp elini alnına vurdu. “Daldık Belgin.”

“Daldık ve battık canım.”

“Eleni Hanım, ben Belgin, erkek arkadaşım Asaf. Biz şimdi dönemiyor muyuz?”

“İmkânsız. Geceyi adada geçirirsiniz.”

Asaf’la birbirlerine baktılar, başka çare yok gibiydi. “Benim için sorun yok,” dedi Belgin.

“Babam çok kızar, yanımda sen varsın. Bu doğru değil.”

Belgin tek kaşını kaldırıp arkasına yaslandı. “Yakınlarda iyi bir otel var mı Eleni?”

“Ah, olmaz mı, elbette var. Küçük bir pansiyon var, temiz ve güvenli.”

“Ne güzel...” dedi Belgin.

“Ben bir evdekileri arayayım,” diyerek masadan kalktı Asaf. Eleni onun yerine oturduğunda bir şey diyeceğini anlayan Belgin masaya eğildi.

“Seni şanslı kız, bu ahlaklı çocuğu nereden buldun?”

“Sorma Eleni,” dedi Belgin, sanki kadın onun kırk yıllık arkadaşydı. “İstanbul’a taşındım bir baktım komşum.”

“Ah... Canımu sen çok şanslısın.” Akin’a baktı Eleni. “Biraz şans da Akin ile Arzu’nun olamaz mı?”

Kadının adı Arzu’ydu demek. “Neden olmasın Eleni, bence doğru yolu bulacaklardır.”

“Ah umarım Belgin...” Yerinden kalktı. “Helvalarınızı yiyin, özel tarifim. Afiyet olsun.”

“Teşekkür ederim Eleni.”

Eleni gidince Belgin telefonunu alıp annesini aradı, Nalan da yanındaydı. Onlara durumu anlatıp kapattı. Bazen bu denli anlayışlı bir annesi olduğuna şükreliyordu.

Asaf geri döndüğünde hiç mutlu değildi. Belgin gülmek istiyordu, rolleri değişmiş Romeo ve Juliet gibiydiler. “Baban mı kızdı?”

“Kızmadı ama içim rahat değil. Senin açımdan da hiç hoş değil, gülme Belgin.”

Belgin kakhaha attı. “Burada benim korkmam falan gerekiyor-
du ama senin suratına bak.”

“Ben seni düşünüyorum. İnsanların senin hakkında yanlış bir
şeyler düşünmesi hoşuma gitmez.”

“Tabii kimse sana laf etmez çünkü erkeksin.”

“Ben ne olduğumu gayet iyi biliyorum, birinin bana bir şey söy-
lemesi ya da söylememesi çok umurumda değil.”

“Boş ver canım,” dedi yerinden kalkıp sandalyesini Asaf’ın ya-
nına götürüp oturdu. “Evleniriz nasılsa, namusumu temizlersin.”
Söylerken bile gülüyordu çünkü zerre kadar umursamıyordu. “Ne
dedi baban?”

“Ayıp oğlum dedi, bacın olsa yeri göğü yıkardın dedi. Haklısın
dedim, ne diyebilirim ki.”

“Ee, haklı tabii, Emin ile Nilüfer’in şurada mahsur kalmasına
ne derdin?”

“Sus!” dedi inlercesine.

“Benim üzerimde kötü emellerin mi var?”

Asaf, Belgin’e döndü. “Tabii ki var!”

“Gerçekten mi?” Belgin’in yeşil gözleri kocaman oldu, asla bek-
lemiyordu. “Ben sana güveniyordum.”

“Büyük hata!”

“O yüzden bacılarınıza her yaklaşıp aslan kesiliyorsunuz siz!
Şu an uyandım. Ee, tabii, kişi kendinden bilir işi dedikleri kişi er-
kekler.”

Asaf başını yatırıp Belgin’e bakarken sırıtıyordu. Kulağına doğ-
ru sokulup bir şeyler fısıldadığında Belgin gülümsedi. İki arasında
geçen çok özel bir konuşmaydı. Birbirlerinin dilinden anlıyor, aynı
duygulardan geçiyorlardı.

Gece Yasemin'de kalacakları için Nalan evinden çıktı, Tellioglu tarafına doğru aheste adımlarla ilerliyordu. Nilüfer biraz işinin olduğunu bir saate geleceğini söylediğinde Nalan tek başına sıkılmış, Yasemin'in çenesini çekmek ve Ferdi'yi görmek istemişti.

Çardakta oturan Serdar Bey'le Fahriye Hanım'a iyi akşamlar deyip eve girdi. Hiç yabancıysa değildi artık, odaları ezbere biliyor, evden biri gibi davranıyordu. Abıasının aksine...

Yasemin de onu beklediğı için odasından çıkarken karşılaştılar. Birbirlerine imalı bakışlar atıp sessizce güldüler. "Gel içeri." Nalan'ı odasına çekip kapıyı kapattı.

"Nasıl geçti acaba," dedi Nalan. "Çabuk gelse bari."

"Belgin nerede?"

"Sorma..."

Kapı tıkanınca sustular, Ferdi başını uzatıp gülümsedi. "İnsan bana uğrar, zalimin kızı. Kokun evi sarıyor."

"Annenle baban kapıda Ferdi."

"Şaka yapıyorum yavrum, ben çıkacağım siz rahat edin."

"Nereye?" dedi Nalan.

"Emin ve Asaf'la otururuz biraz, siz rahat edin."

"Eniştem bu gece yok ki."

Ferdi kapıyı tümüyle açıp içeri girerken kaşlarını çatmıştı. Anlayamadı. "Ne demek yok, nerede?"

"Vapuru kaçırmışlar, abıamla otelde kalacaklar."

Yasemin elini alına bırakırken içinde kocaman bir sıkıntı hissetti. Abisi birazdan delirmezse daha da bir şey olmazdı.

Ferdi buz kütlesi gibi kalmıştı. Belgin! Onun kız kardeşi! Asaf! En yakın arkadaşı, artı erkek, artı bunlar sevgili! Otel! Birlikte bir gece hem de onun bacısıyla.

"Ne demek otelde kalacaklar Nalan!"

Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Nalan bir adım geriledi. Yase-

min'e baktığında gözlerinde acınası bir bakış gördü Nalan. Ferdi'ye döndü tekrar. "O sesine dikkat et."

"Nalan!" dedi Ferdi arkasına dönerken ellerini ensesinde bağladı. "Ah Nalan, ah... Kalamazlar otelde falan! Nasıl kaçarsın lan vapur! Oraya giden o vapurun kaçta kalkacağını bilmez mi?" Sözlerinin sonunda Nalan'a döndü Ferdi. "Bilmez mi?"

Sesi öyle bir çıktı ki Nalan bu sesi ilk kez duyuyordu. Delirmiş gibiydi Ferdi. Kapıda anne babasını görünce Nalan da kayış koptu. "Sana ne! Sana ne! Ablam yetişkin bir kadın! Canı ne isterse onu yapar! Senden izin mi alacak?"

"Alacak!" Ferdi, Nalan'a doğru birkaç adım atıp burnunun ucunda durdu. Nalan da ona meydan okuyordu, birbirlerine bakışları seven sevilen gibi değil de iki düşmandan farksızdı. "Sana ne diyemezsin bana! Senin ablan isterse elli yaşına gelsin, benim nezdinde hiçbir önemi yok!"

"Ne saçmalıyorsun Ferdi?"

Ferdi'nin gözlerini kıskançlık bürümüşü. Arkadaşlık da bir yere kadardı, aylardır göz yumduğu yetmişti de artmıştı. Gözlerinin önünde, bir abi olarak ikisinin hâlleri kanı damarlarında hızlandırken öfkesine bu kadar bile sahip olduğuna şaşırmıştı Ferdi. "Kimse benim bacımla otellerde kalamaz Nalan!" Sesinde çiviler çekiçler havada uçuşuyordu, katı yaralayıcıydı.

Nalan bir adım daha geriledi. "Bacı? Baldız demek istedin sanırım?" dedi sesi içine kaçarken.

"Bırak oyunu Nalan!" dedi Ferdi yüksek sesle. "Belgin benim kardeşim, bak bu kızın ablası." İşaret ettiği Yasemin'in dolan gözlerine baktı Nalan. "Bu adamın kızı, Belgin'i benim anam doğurdu, benim anam."

Nalan gözlerini kapattı, kalbi acıdı. Bu gerçek hiç bu kadar acımasız dile gelmemişti. Ne zamandır şüpheleniyordu, tokat gibi patlamıştı yüzünde.

"Benim bacım," dedi Ferdi acı çeker gibi usulca bir sesle. "Anlamaz mı sandınız?"

Nalan dolan gözlerini açtı, Ferdi'ye bakarken ona doğru yaklaşıp ellerini adamın yüzüne yasladı. Ferdi'yi sinirli, agresif, deli dolu çok görmüştü ama hiç acı çekerken görememişti. Ona ayrı içi yandı, ablasına ayrı. "Ferdi, tamam sakin ol."

"Olamam. O Asaf'ın suratını dağıtmadan olamam." Tekrar öfkeye kapıldı Ferdi.

İki öfkelinin bir eve ve bir kalbe zarar olduğunu düşündü. Sonra bir zaman diliminde sakinleşince konuşabilirlerdi. Ferdi şu an delirmenin eşiğindeydi ve az sonra Nilüfer gelecekti. Olay dallanıp budaklanacak her şey örtü gibi göz önüne serilecekti. Kaldı ki Ferdi muhteşem bir abi, düşünceli bir adamdı ve tek kusuru olan saman alevini andıran öfkelerini on dakika sonra unutacaktı.

"Tamam canım, dağıtırsın. Hak etti zaten, sen abisin, sen çok iyi bir abisin ama şimdi Nilüfer gelecek. Lütfen sus!"

Serdar Bey eliyle yüzünü sıvazladı, Belgin'e karışmaya hakları vardı ama yoktu. Bunu o da biliyordu. En az oğlu kadar bu duruma kızsada onun kadar taşkın değildi. Fahriye Hanım çoktan göz çeşmelerini açmıştı.

"Ferdi sessiz ol."

Babasının sesini duydu Ferdi, onun yüzündendi tüm bunlar. Öğrendiğinde konuşsalaradı iş buraya gelmeyecekti. Onu dinlemek istemiyordu ama mecburdu.

"Gel, biz senin odana gidelim."

Annesiyle babası odanın önünden çekilince Nalan, Ferdi'nin elinden tutup çekiştirdi ve yandaki odaya soktu.

Yasemin elini yüzünü düzelterip sakinleşmek için bahçeye çıktı.

Nalan kapıyı kapatıp, üzerindeki kilidi çevirdikten sonra odanın ortasında dönen Ferdi'nin karşısında durdu. O durunca Ferdi de durdu. "Bak şimdi, sakin oluyoruz ve güzelce hallediyoruz."

"Adam benim bacımı otele götürmüş, sen bana sakin ol diyorsun."

"Bağırmadan sevgilim, lütfen. Geri kalanının öğrenmesi için

uygun zaman değil. Hem götürmedi, mecbur kaldılar. Ayrıca o Asaf, senin arkadaşın. Onu tanıyorsun.”

“Asaf erkek değil mi Nalan?” dedi, yeşil gözleri  akmak gibi ateş atıyordu.

“Ne bileyim ben Ferdi, ben ahlak yapısından bahsediyorum. Ablama değer veriyor, aklından ne geçiyorsa lütfen sil.”

Ferdi gözlerini yumup başını kaldırdı. Burnundan derin bir nefes alıp indirdi. Aklından neler geçmiyordu ki. Asaf’ı duvardan duvara vursa rahatlamazdı. “Ara ablanı, ara sor, odaları ayrı mı?”

“Tamam. Sen bir sakinleş, söz, arayacağım.”

Ferdi yatağının üzerine oturdu, hareketleri hızlı ve fevriydi. Sakinleşmek değil, sanki her an daha çok deliriyordu. Bir dizi yere ritmik vurduğundan hareket ediyordu. Nalan yanına oturdu. Elini hareket eden bacağın üzerine bıraktığında Ferdi durdu.

“Rahatla, ablam sağ salim ve sevdiği adamın yanında. O adam da onu seviyor. Yarın sabah aynı şekilde geri dönecekler.”

O da biliyordu tüm bunları ama içindeki seslere kulak tıkamıyordu. “Nalan şu kadar rahat olsam yüz sene yaşardım.”

“O zaman ben yüz sene yaşayacağım ve sen bu sinirle geç yaşta gideceksin. Sonra ben dul kalacağım.”

“Aylardır gözümün önünde cilveleşiyorlar. Belgin benim abisi olduğumu bile bile hiç esirgemedi yaşıtı.”

“O biliyor, senin bildiğini bilmiyor. Biz abi falan bilmeyiz, ablamda da o korku ya da çekinme oluşmadı.”

“O kadar belli ki Nalan!” Sesi g r çıkmış, yeşil gözleri hâlâ öfkenin koyu rengineydi.

Nalan kızmaya başlıyordu ama şansım sonuna kadar deneyecekti. “Canım benim, sen sakin olmazsan ben de delireceğim, sonra bizi kimse toplayamayacak. Erkeklerin dilinden anlamıyorum Ferdi, ben düz biriyim, zorlama.”

Kolları kucağına düştü, elleri boşlukta kaldı öylece. Başını arkasına atarken gözlerini kapattı. Sorun Belgin’di ama sonuç

Nalan olmuştu. Nalan onun öfkesini çekmek zorunda değildi, özellikle şu an hiç değildi. Sakinleştikçe bunu anlaması daha kolay oldu.

Nalan da onu izliyor, saniye saniye kendine gelişini takip ediyordu. En azından düşünebilen biriydi, düşünüp doğru yolu bulan. Ferdi de sevmediği tek özellik bu ani çıkışlarıydı.

“Bazen çekilmez oluyorsun. O anlarda acaba hata mı yapıyorum diye düşünmeden edemiyorum.”

Ferdi gözlerini hızla açıp başını indirdi. Nalan’a bakarken anı ve korkaktı. Şimdi bir şey yapmazsa veya ters bir söz ederde Nalan kapıdan çıkar, giderdi ve önceki gibi bir ayrılık da olmazdı. “Senin bir kabahatin yok, özür dilerim.”

“Senin de bir kabahatin yok ama delirebiliyorsun. Biraz mantıklı yaklaşırsan, öfkene yenilmesen daha kolay olacak.”

Ferdi derin bir nefesle teslim oldu. Kolunu Nalan’ın belinden geçirip kalkması için baskı uyguladı. Nalan anlayıp kalktı ve Ferdi’nin dizine çekilip oturdu. Ferdi onu iki koluyla sarıp kendime bastırdı, başını Nalan’ın göğsüne yasladığında sevdiği kadının ellerini saçlarında hissetti. Gözlerini kapatıp sakince nefes aldı. “Şu kızları evlendireyim, söz daha sakın olacağım.”

Nalan dudaklarını birbirine bastırıp güldü ama bunu Ferdi’ye hissettirmedi. “İyi oldu, o zamana kadar Nalan uğraşsın. Ferdi delirmesin diye dönsün dursun etrafında, yazık değil mi bana?”

“Değil. Sen beni böyle sakinleştireceksen, ben daha çok delirebilirim.”

“Her zaman bu kadar sakın olmazsam birbirimizi yeriz Ferdi.”

“Sonra Ferdi de seni yer, dinamik ilişki diye buna derim.”

Nalan iç çekti. “Bahtıma ağır top düştü, kader işte.”

“Ne topu? Topa benzer bir hâlim mi var Nalan?” Ellerini Nalan’ın sırtına kuvvetle yaslayıp kendine bastırdı.

“Öyle değil be adam, maço demek istedim. Ben bir yerde çok büyük konuştum ama nerede bilmiyorum.”

"Çok iyi yaptın, birileri büyük konuşmazsa diğerlerinin duan kabul olmuyor sanırım."

"Bunları geçelim... Ablam geldiğinde ne olacak, onu konuşalım."

"Saçlarını elime saracağım."

"Ferdi!" diye cırladı Nalan, adamın kollarından çıkıp karşısına geçti. "Benim ablam o, tamam mı?"

"Ne döndüğünü bilmiyorum Nalan ama bildiğim bir gerçek var ki o benim kardeşim," dedi rahat bir tavırla.

"Çattık, yeni kavgamız bu!" Ferdi'ye yandan bir bakış attı. "Nasıl öğrendiniz?"

Kapının ardından sesler gelince o yine baktılar. Nilüfer gelmişti. Nalan hızlı bir adımda Ferdi'nin yanında durdu. "Sessiz ol."

"Ben anlamadım, Yasemin de. Annemle babam fark etmiş, burada yemekten kullandığı kaşığı DNA testine götürmüş babam."

Nalan'ın gözleri büyüdü, ağzı bir karış açık kalmıştı. "Neden?"

"Görmüyor musun Nalan?" İşaret parmaklarını kendine çevirdi Ferdi. "Bize benziyor, Bursa'dan kalkıp geliyor, babamı görünce geliyor. Hemen kaynaşıp arkadaş oluyoruz. Sizin gibi insanların bu mahallede ne işi var öğrendik. Bizi görmek için geldi. Dahası da var, annemin doğum yaptığı hastane yıllar önce ifşa olmuş ama bundan bizim haberimiz yoktu. Bebek kaçırma olaylarından kapısına mühür vurulmuş, haberlere çıkmış. Babam Belgin'i çok aramış ama tabii ki bulamamış. Umudu kesilsin diye mezarı açtırıp DNA testi yaptırmış, bebek bize ait değilmiş. Annem konusu her açıldığında ağlardı, ölmüş bebeğe bu kadar ağlanır mı derdim, meğer kaybolana ağlıyormuş."

Nalan'ın gözleri doldu, kirpikleri yaşlarla doldu. "O mezardaki benim ablam."

"Of..." Ferdi, Nalan'ı bileğinden tutup az önce kalktığı yere, dizine oturttu. Kederle dolan kadını kollarıyla sıkıca sarıp boynuna dudaklarını bastırdı. "Ne diyeyim Nalan, bu nasıl oyun kurban olduğum."

Nalan sustu, anlatmak, konuşmak istemiyordu. “Ben anlata-
mam, sonra Ferdi... Beş dakika kendime geleyim, kızların yanına
gececeğim ve sen sakın bir gece geçireceksin. Yarın da hep beraber
güzelce konuşacağız. Ablam bunu hak etti. Ben ona artık konuşması
gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi.”

“Neden dinlemedi?”

“Korkuyor, kendini onun yerine koy. Sizinle arkadaş olmak fak-
lı, kardeş olmak farklı. Biraz sizi kaybetmekten, biraz bu aileye dahil
olmaktan korkuyor. Düzeninin değişmesi de var tabii, onca sene bir
ailen varken ikincisi olacak.”

“Neden böyle bir oyuna gerek gördü? En başta çözebilirdik.”

Nalan başını iki yana salladı. “Annem izin vermedi. Sizi tanı-
mıyorduk, kimsiniz, nesiniz, bilemezdik. Ya çok kötü bir aile olsay-
dınız, ayyaş bir baba, evin para yiyen oğlu falan filan... Ablamdan
faydalananak türde insanlar, öyle şeyler ama ipin ucu kaçtı. Bunları,
sizi hiç böyle hayal etmemiştik.”

“Beğendiğiniz yani?” dedi Ferdi gergin bir gülüşle.

“Kızma hemen, o an mantıklı olan oydu. Ablam da, ‘Merhaba
ailem ben geldim, öldü sandığınız kızınız,’ demek istemiyordu. O
sevgi bağı aranızda oluşmazdı, sen de kabul et. İçinize sızdı, önce ta-
nıdı, sonra sevdi, kabullendi. Sizi seviyor. Babandan çok çekiniyor,
annene sempatisi var. Geri kalanını zaman gösterecek.” Ferdi’nin di-
zinden kalktı. “Anlaştık mı Ferdi? Taşkınlık yok, söz ver.”

“Tutamayacağım sözler vermemi mi istiyorsun, almayayım Na-
lan. Asaf’ın burnunu kıracağım.”

Nalan sert ve öfkeli bir soluk aldı. Kapıya dönerek kilidi çevirip
açtı, çarparak kapatıp çıktı.

Kartal iskelesinde motordan inen Belgin’in belini tuttu Asaf.
Taşlara basan Belgin oh çekerek saçlarını geriye attı.

“Ne kadar teşekkür etsem az Akın,” dedi Asaf.

“Rica ederim, biz de gelmişken bir sahil yaparız.” Yanında, motorunda çenesi havada duran Arzu’ya baktı Akın. “Değil mi Arzu?”

Belgin kıkırdadı. Son bir saattir Eleni’nin restoranında dört kişi sohbet etmişti. Arzu ve Akın’ın atışmalarını izlerken Belgin değişik bir keyif almıştı ve en sonunda, “Ay siz çok âşıksınız,” demişti. Birkaç saniye sessizlik oluşmuş, ardından da, “Yok daha neler,” sözleri istikrarla on dakika sürmüştü.

“Olabilir,” dedi Arzu, Belgin’e elini uzattı. Belgin yeni arkadaşının elini tutup iskeleye çektiğinde Akın da motorunun ipini Asaf’a fırlattı. Asaf demire bağlarken Akın da karaya bastı.

“Telefonum sende var, mutlaka ara,” dedi Asaf ellerinin tozunu atıp elini uzattı. Akın tutup sıkı. “Arayacağım. Adanın demir işlerini konuşalım.”

“Seve seve...” dedi Asaf.

“Sen de Arzu, beni mutlaka ara. Zaten adadan ev almayı düşünüyoruz, komşu bile oluruz.”

“Bekleriz,” dedi Arzu muhteşem gülüşüyle.

Arzu ile Akın yolun karşısındaki kafelere yürürken aralarında bir metre boşluk vardı. Asaf ile Belgin bir dakika kadar onları izledi. Asaf saatine baktığında gece on iki olduğunu gördü. “Şükür ki gelebildik.”

“Yandın gidelim de gidelim. Asaf seni nikâhuma alıp adaya kapatacağım. Bir geceyi bana çok gördün, eloğlu değil mi işte?” Yandan yalancı bir sinirle geçti. Asaf yarım ağız gülüp hızlı adımlarla uzaklaşan kadının ardından koşup belinden yakalayıp kaldırdı. “Ben senin bildiğin erkeklerden değilim.”

“Namuslu Herkül, bırak.” Kahkaha atarken ayaklarını yere bastı. “Yürü gidelim, Yasemin’de kalacağım. Beni görünce şok olacaklar.”

“Bir gece de bizde kalın.” Belgin’in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu Asaf.

“Odana almazsın beni, kalmam.”

“İkimizin arasında kalırsa alırım.” Başını iki yana salladı. “Asla affetmem, o kadar namuslu olduğumu sanmıyorum.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Yarım saat sonra Asaf onu Ferdi’nin evinin önünde bıraktı. “Uyumuş olmasınlar.” Asaf eve bakıyordu.

“Kızlar uyumaz, girerim bir şekilde. Yarın görüşürüz.” El sallayıp bahçe kapısından geçtiğinde Asaf arabayla uzaklaştı. Bahçede karanlıkta tek başına oturan Ferdi’yi görmedi. Telefonunun ışığını anında kapattı, Belgin’i görünce doğruldu. Eve doğru ilerlerken telefonuna bakıyordu Belgin.

“Pişt!”

Belgin irkilip sesin geldiği yöne baktığında Ferdi’nin karartısını gördü. “İyi geceler, biraz geç kaldım. Kızlar uyudu mu?”

“Sen gelsene,” dedi Ferdi, elini havaya kaldırıp işaret etti.

Belgin’in tebessümü söndü, telefonu indirip çardağa ilerledi. Ayağa kalktı Ferdi, çardaktan inip Belgin’in karşısına geçti.

“Neredesin sen?” dedi her abinin o basit cümlesini söyledi, nerede olduğunu bilse de...

Belgin anlamadı, bakışları kısılırken dudaklarını sağa sola oynattı. “Sorun mu var?”

“Var!” dedi Ferdi yüksek sesle. “Sorun sensin Belgin.”

“Ne saçmalıyorsun, bağırma bana.”

“Bağıracağım! Yeri göğü inleteceğim. Gezmenin de bir adabı var, sen kantarda topuz bırakmadın.”

Hayatı boyunca kimse ama hiç kimse ona bu şekilde hesap sormadı, o da kimseye cevap vermedi. Şimdi öfkesi göğsünde kabarıyordu ve neden bu şekilde davrandığını bile sorgulamıyordu. “Sen bir şey mi içtin?”

“Zehir içtim Belgin, zehir.”

Evin kapısı açıldı, kızlar tek tek döküldü. “Abi,” dedi Yasemin.

“Susun! Belgin hesap verecek!” derken bahçe sesinden inledi.

“Ferdi!” derken koşar adım yanlarına geldi Nalan. Bakışları susuyor, dur diyordu ama Ferdi’nin gözü hiçbir şey görmüyordu.

Nilüfer anlamsızca ortalığa bakıyordu. Elini uzatıp bahçenin ışıklarını yaktığında hepsi görüş alanına girdi. “Ne oluyor ya ...” diyebildi.

“Hayır Nalan, bana cevap verecek.”

“Sen bu işi fazla abarttın, ben senin hesap soracağın kadın mıyım? Al, sevgilin burada, benimle ne uğraşıyorsun?”

Serdar Bey ile Fahriye Hanım uykularından kalkmış, seslerle koşarak bahçeye çıkmışlardı. Gördükleri manzarayla ikisi de donup kalmış, yolun sonuna geldiklerini anlamışlardı. Serdar Bey oğluna hâkim bir babaydı ama ona bu gücü verdiğini biliyordu. Baba bir gün olmayabilirdi ama abi olurdu. Adım atan karısını kolundan tutup durdurdu.

“Şu evrende benim hesap soracağım üç kadından birisin Belgin! Biri bu!” dedi Nalan’ı gösterip. Nalan gözlerini sıkıca yumdu. “Biri o!” dedi Yasemin’i gösterip. “Biri de sen!”

Belgin’in gözleri korkuyla aralandı, Nalan’a baktığında kendisine *ne bitti* dercesine bakan kardeşinin aşağı yukarı salladığı başıyla bir adım geriledi. Ferdi’nin öfkeyle dolmuş gözlerine bakıyordu. “Sus!” dedi çatallı sesiyle.

“Susmayacağım! Cümle âlem duyacak!” İşaret parmağını Belgin’e çevirdi.

“Kes sesini!” diye bağırdı Belgin.

“Sen benim kardeşimsin!”

Belgin çantasını telefonunu yere atıp ellerini kulaklarına kapattı. “Lütfen sus!”

“Yasemin’in ablasısın!”

“Yapma!” dedi usulca gözlerini kapatmıştı.

“Sen benim babamla anamın kızıydın! Yapacağım! Sen konuş diye bekledik ama umurunda bile değiliz. Sen benim bacımsın kızım, kendine gel!”

Gerçekler hiç bu kadar acımasız olmamıştı, o tatlı rüyalarla bezeli oyun bitmişti. Muhteşem günün üzerine bu gece olmamıştı. Kalbi acıyordu, bildiklerini unutuyor, yerine yenileri için yer açıyordu ve Belgin dün de hazır değildi, bugün de. Arkasını döndü.

Yasemin bir elini ağzına kapatmış, ağlıyordu. Serdar Bey’in gözlerinde nem parlıyordu. Fahriye Hanım gözlerini siliyordu. Nilüfer taş gibi dikiliyor, hiçbir tepki veremiyordu. Hepsiyle tek tek göz göze geldi. Gözlerinden inci gibi yaşlar damlarken adım attı, kapıyı açıp çıkarken Nalan peşine düştü, Ferdi kolunu tutup durdurdu. “Sen dur!” diyerek Nalan’ı arkasında bırakıp kapıdan çıktı. Belgin’in peşine düştü ama susmadı. “Kaçman hiçbir şeyi değiştirmeyecek Belgin.”

“Gelme peşimden!” Belgin koşar adımlarla Gelincik Bulvarı’na girdiğinde Ferdi kolundan tutup durdurdu. “Nereye Belgin?”

“Evime!” diye bağırdı.

“Senin evin bu tarafta!” eliyle geldikleri yönü işaret etti. “Anlatamıyor muyum Belgin?”

“Anlamak istemiyorum.” Çırpınıp kolunu çekti ama Ferdi iki kolunu birden yakalayıp kendine çekti. “Neden?”

“Bilmiyorum, lütfen bırak.” Sesi titriyor, gözleri durmadan akıyordu. “Bırak!” diye bağırdı.

Bırakmadı ama sakince bir soluk aldı. “Benim güzel bacım, biz seni seviyoruz, sen bizi sevemedin mi?” Gözleri dolmuş, sesine yansımıştı.

Sorun sevmek değildi, sorun yirmi altı senenin yokluğunda oluşan boşluktu. “Sevmek değil sorun, anlayamazsın.” Gözyaşları arasında, ağlarken konuşmak çok zordu.

“Anlarım, o kadar iyi anlarım ki bilemezsin.”

Belgin çırpınmayı kesip duruldu, başını eğip sakinleşmeye ça-

lıştı. Onca zaman gözlerinin içine baka baka kandırdığı abisi, “Sevmedin mi?” diye soruyordu. Sevmiştı, hem de çok. Benimsemiştı, bir kardeşin abisini benimsemesi gibi. “Özür dilerim.”

“Ben özür dilerim, yaşadığını bilmiyordum. Bilsem seni arardım, bulurdum da.”

Belgin başını kaldırdı, yaşadığını nasıl öğrendiklerini merak etti ama soracak gücü kendinde bulamadı. Karmakarışıkta, düşünemiyor, konuşacak bir söz bulamıyordu.

Ferdi’nin de gözleri dolu doluydu. İçi gidiyordu, kanı kaynıyordu, üzülmelerini istemiyordu ama bu anların yaşanması kaçınılmazdı. “Ben senin abimim, sen benim kardeşimsin.”

Belgin başını sallarken eğdi, yüreğinde değişik bir sancı vardı ve onu yok ediyordu gibi acıtıyordu. “Abimsin.”

“Seni bize geri getirene kurban olurum Belgin, canımsın kızım sen.”

Abisinin kederli sesi tüm hücrelerine elektrik verilmiş gibi acıttı. Titretti. “Abi...” dedi usulca, korkakça, dudaklarını büküp hıçkırdı. Sevilmenin de acısı olurmuş, Belgin onu yaşıyor, her bir hücrelerinde hissediyordu. Koyu ve hırçın bir hıçkırık daha döküldü Belgin’den. Aylarca içinde sakladığı her şey, tüm duygular abi sözcüğüyle ondan kopuyordu.

Kabullenişin gözyaşlarını akıtıyordu, Ferdi acı acı gülümsedi. Kollarından çekip göğsüne sardı. Belgin ilk kez abisinin sinesine sokulurken daha çok ağladı. Ferdi kardeşini sıkıca sarıp saçlarını okşadı. “Abim... Ölürüm sizin için.”

“Ferdi!” dedi o ses. Belgin abisine daha çok sokuldu, ürktü korktu ama Ferdi gülümsedi. “Eceline geldi,” derken Belgin’i bıraktı. “Gebertmezsem adiyim, çekil kenara.”

Gücü kalmayan Belgin gözlerini kapattı, açtı ve Asaf’la Ferdi’nin yaka yakaya tutuşmasını gördü. Bulvarın diğer tarafından Yâsemin, Nilüfer ve Nalan’ın seslerini duydu.

“Sen kime sarılıyorsun lan!” Asaf’ın gök gürültüsünü andıran

sesiyle Ferdi dişlerini sıkı sıkı güldü. “Oğlum, hayatında yemediğin dayığı bugün yiyeceksin!” dedi ve kafayı Asaf’ın alınına çaktı, âdeta çaktı ama acısını bile algılayamayan Asaf’ın yumruğu da Ferdi’nin dudağında patladı. Ferdi’nin sözleri daha da canını yaktı, ne demekti o? O sözler neyin nesiydi? Ferdi kızlara doğru gerilerken dudağına dokundu, patlamıştı elinde kan vardı.”

“Belgin!” dedi Asaf. “Ne oluyor burada?”

“Elinin körü Asaf, rahat günlerinin sonundasın,” diyen Ferdi öyle bir uçtu ki ne Nalan tutabildi ne Yasemin ne Nilüfer.

İkisi çetin bir kavgaya girdi, biri vurdu, diğeri de vurdu. Gözleri ve dudakları patladı. Kızlar ne yapsa alamadılar, ayıramadılar. Belgin öylece durup hem ağladı hem izledi. Yaka paça kalmadı, çürüğe çıkıyorlardı ki Belgin abisine vuracak olan Asaf’ın elini havada yakaladı. Elini tutana bakmak için başını kaldırdı Asaf. Belgin’in bitik hâline bile aldanamıyordu. Onun sevdiği kadına sarılmak? Ölümü gelmiştir! Hem de en yakın arkadaşı, dostu. Kalbinde kıskançlık damarları şahlanıp arşa çıkmıştı.

Asaf öyle sert bakıyordu ki Belgin yaralandığını hissetti. “Abim o benim, abim. Gerçek abim, ben onun kardeşiyim. O da benim abim. Onun babası benim de babam, annesi de annem. Yasemin, ben ve Ferdi, kardeşiz biz. Çok merak ettiğin gerçek de bu!”

Asaf ömründe böyle bir saçmalık duymamıştı, ilk algısı buydu. Saçmalık. Eli havada kaldı, Belgin elini çekti ama Asaf indiremedi. Algıları açılırken şaşkın, şok bakışları Ferdi’ye döndü, öyle bir sırtıyordu ki bir tane daha vurmak istedi. Kan akan dudağını kıvrı kıvrı gülüyordu.

“Duydun mu?” dedi yara bere dolu suratıyla. “Benim kardeşim, ayağını denk al damat!” Boşluğundan faydalanıp yumruğunu Asaf’a geçirdi.

Aldığı darbeyeyle sendeleyerek bir metre geriye çıktı. Şaka olmalıydı, böyle bir şey gerçek olamazdı. Onca zaman tek bir kelime bile söylemedi Belgin, bir hayatı paylaşmak için her anlarında bunu dile getiren kadın ona tek bir kelime bile etmemişti. Bir kırgınlık, karı-

şıklık yaşıyordu. Üzerine tuz gibi en yakın arkadaşıyla yanlış şeyler düşünmesine neden olmuştu. Bu işten çıkmaları o kadar zordu ki...

“Bunca zaman tek kelime bile etmedin Belgin, sana inanamıyorum. Yanlış düşünmeme neden oldun. Bu adam benim otuz senelik dostum, birbirimize girdik. Mutlu musun?”

Ferdi dudağını silerken yan tarafına döndü, haklıydı, ne desin. Onun yerinde olsa aynı şeyi düşünürdü. Kırılır, dökülürdü, aynı soruyu sorardı. Asaf’la bir kez bile kavgaları olmamıştı, ağız burun bırakmadan dövüşmüşlerdi.

Belgin ağlarken başın iki yana salladı. “O kadar kolay değildi, üzgünüm.”

“O kadar kolay olmayan zoru zirveye çıkardın.” Dönerek çınarların arasından karşı tarafa geçti. Nilüfer abisinin arkasından koşturdu. “Ben eve gidiyorum, sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi Yasemin, o da kendi arkadaşını kırdığını hissediyordu.

Böyle olmamalıydı, bu şekilde öğrenmemeliydi. Onu kırdığının acısı kendi içinde parçalanıp dağıldı. Öne doğru bir adım attı ama şimdi gitmek her şeyi daha kötü yapacaktı. Kendini açıklayamazdı. Sevdığı adam kırgınlıkla gidiyordu. Gelir miydi, gelmemesinin acısını ve korkusunu bile orada yaşadı. “Ben evime gideceğim,” dedi Belgin, Seferoğlu tarafına adım attığında Nalan önüne geçti. “Bu tarafa abla, annemin tansiyonu fırlar. Yarın! Anahtarlarımız bile yok, lütfen abla. Bir kez sözümü dinle, sadece bir kez.”

O eve Belgin olarak girmişti, evin kızı olarak girmenin ne olduğunu bilmiyordu ama Nalan’ın sözleri de ayrı karıştırmıştı kalbini.

Yasemin yanlarına geldi, ablasına baktı. İlk kez abla olarak bakıyordu, ikisinin de bildiğinin gerçeğiyle. “Hadi, gel. Söz, kimse konuşmayacak. Dinlenelim, yarın yeni bir gün.” Ablasının koluna girdi, Belgin sürüklenir gibi bir kabullenişle Yasemin’le karşıya yürüdü.

Nalan öfkeli bir soluk alıp Ferdi’nin yanına ilerledi. “Sana var ya ... Diyecek sözüm yok Ferdi, rahatladın mı?”

“Öfkelenme gülüm, ne oldu ki?” dedi dudağındaki kanı silerken.

“Rahatlamışsın, yağ gibisin, nasıl da üste çıkıyorsun.”

Ferdi sırtıp gözüne dokundu. “Haşat etti beni, pansuman yapar mısın?”

“Geber!” Yanından rüzgâr gibi geçti Nalan.

Ferdi dönüp arkasından ilerledi. “Kollarında öleyim aşkımın karası, kızma bana.”

Nalan gülümserken kalbini bu adama verdiği asla pişman olmayacağını biliyordu. Çünkü gönül, kırılınca bile almasını bile emanet edilmeliydi. “Yürü, yüz yılın abisi.”

Serdar Bey ile Fahriye Hanım ortalıkta değildi, Belgin'in kendilerini görmesine hazır olduğunu sanmıyorlardı. Odalarında yatağın içinde ikisi de uyanık bir oyana bir bu yana dönüp duruyorlardı. Kızları kendi evlerinin çatısı altında ilk kez kalırken, kim olduğunu da biliyorlardı. Gelecekte umutluydular, şu anki sıkıntı bir gün geçecekti, dualarında en geniş yer Belgin'e aitti.

Belgin duş almak için Yasemin'in yönlendirmesiyle banyoya girdi, kardeşinin kıyafetlerinden giyerek çıkmıştı. Yarım saat kalmıştı suyun altında, gözleri kan çanağı gibi kırmızıydı. Başındaki havluyu çekerken yanından geçtiği odadan Nalan'la Ferdi'nin sesini duydu ama hızlıca odaya girdi. Yasemin saçlarını örüyordu, gülümsemi. “Sihhatler olsun.”

“Sağ ol,” dedi kapıyı kapatırken. Yatağa Yasemin'in yanına usulca oturdu. “Saçlarını taramamı ister misin?”

Patlamış bomba gibi parçalanmış ve etkisizdi Belgin. “Olur,” dedi yavaşça döndü. Yasemin tarağı ablasının saçına üstten değdirip dikkatle aşağı çekti. “Saçların çok güzel.”

“Seninkilerin aynısı,” dedi Belgin, kitaplığa bakıyordu.

“Olsun, sen benden daha güzelsin. Sende farklı bir aura var, o kadar da benzemiyoruz. Öyle olsa Asaf abi bana âşık olurdu.”

Aklına Asaf gelince dudaklarını büktü. “Çok kızdı.”

“Sen de çok kızmıştın, geçiyor.”

“Hiç sanmıyorum, son bakışım unutamıyorum.” Gözleri tekrar doldu. “Böyle olmamalıydı.”

“Olanda hayır vardır, yarın daha sakın olacaksınız. Her şeyi dağıtan abim bunu düzeltecek.”

“Ona göre hava hoş, biz erkeklere yaklaşmayalım, ne olurca olsun.”

Sesli güldü Yasemin. “Çözmüşsün.”

“Kör olsam bile çözerdim.”

“Sende de var o damar, kızınca kıızıyorsun. Abimden daha mantıklı olman dışında çok benziyorsunuz. Allah Nalan’a yardım etsin, işi zor.”

“Bahtının karası Ferdi,” dedi Belgin, bedeni sessiz kıkırtısıyla sarsıldı.

Yasemin kahkaha attı. “Gerçekten de. İçeride canına okuyor ama abime işler mi, sanmam.”

“Nalan da benim kardeşim, üzerse üzerim.”

Nalan da benim kardeşim mi yoksa Nalan da benim kardeşim mi? İçinde başka kimler vardı, Yasemin onu merak ediyordu. “Dedim ya, benziyorsunuz. Üzmez, üzse Nalan’ı, içeride kalır mı? Onlar anlaşmayı öğreniyor, başaracak gibiler.”

“Uyumak istiyorum, her yönden çok yorgunum.” Belgin gözlerini kapatıp sakın bir nefes aldı. Şu an tek istediği uyuyup unutmak ve yeni bir güne uyanmaktı.

“Tamam.” Yasemin tarağı komodine bırakıp kalktı. “Sen burada yatıyorsun, biz Nalan’la misafir odasında kalacağız.”

Hiç hayır diyecek durumda değildi, kalkıp Yasemin’in açtığı örtünün altına girdi. Üzeri örtülürken telefonunu gördü. Uzanıp aldı.

ekranını açtı ama hiçbir şey yoktu. Bırakıp gözlerini kapattı, yüreğindeki hangi ağırlığı düşünse bilemedi. Dakikalar sonra ağır bir uykuya çekilirken Yasemin ışığı kapatıp çıkıyordu.

Kapıyı usulca çekip abisinin kapısına vurdu Yasemin, “Gel,” sesiyle açıp içeri girdi. Nalan elindeki bantları abisinin yüzüne yapıştınyordu. “Uyudu mu?” dedi Ferdi.

“Uyudu, hadi Nalan, biz de yatalım. Bırak onu da kendi yaralarnı kendi sarsın. Başını belaya sokarken bize mi sordu?”

“Çok haklısın,” dedi son bandı Ferdi’nin kaşına bastırırken. Ferdi acıyla inledi. “Yavaş,” dedi alttan bakarken. “Ne çekiyorum ben Demirci kadınlarından.”

“Ben Demirci değilim.” Nalan pamukları toparlıyordu.

“Olacaksın ya gülüm, bunu mu konuşacağız şimdi?” O kadar mülayim konuşuyordu ki bir saat önce Asaf’ı pataklayan o değilmiş gibi.

“Ah Ferdi, ah... Suçlu olduğunu biliyorsun, nasıl şekersin.” Çöpleri alıp kapıya ilerledi, Yasemin açmış, çıkmıştı bile. “Yarın erkenden anneme gideceğiz.”

“Gideriz yavrum, annen annemdir, ne demek.”

Eve girer girmez Nilüfer abisinin önüne geçti. “Abi biraz sakın ol ha.”

“Nasıl sakın olayım, aklımı yiyordum ikisini öyle görünce. Altından çıkana bak Nilüfer? Sen biliyor muydun?”

“Bilmiyordum, bahçede Ferdi abi söylerken duydum. Seninle adada mahsur kalmasına kızmış, hesap sordu ama ne sorma abi...”

Asaf iki elini öfkeyle havaya açtı. “Ne acayip bir oyunun içine düştüm ben. Arazi almaya gelmesi o kadar basitmiş ki keşke öyle olsaydı.”

“Yüzünü temizle, bir şeyler sürelim. Yarına mor kalkacaksın.”

“Ölsem acı hissetmem, ihanetin içine düşmüşüm de can veriyorum Nilüfer.” Kardeşinin yanından geçip odasına girdi.

“Ben de abi, ben de.”

Duş alıp üzerini değiştirip hurdalığa geçti Asaf. İçinden atamıyordu, unutamıyordu. Bir şeyler saklanırdı da bu nasıl bir sırdu. Hiçbir detaya vakıf da değildi. Karıştıkça karışıyordu. Gecenin bu saatinde gürültü de yapamazdı. “Kum torbası!” diyerek arka tarafa ilerdi. İki demir arasına astığı siyah, eski kum torbasına yavaşça birkaç kez vurdu. Aldatılmış hissini atamıyordu, farklı şartlarda öğrenmeliydi. Daha önce duymalıydı, Belgin’le şu an empati kuramıyordu. Kurmak bile istemiyordu, aklı çorba olmuştu. Eline bant bile sarmadı, bedenini ateş basınca tişörtünü çıkarıp attı. Nereye gittiğini bile görmedi. Ferdi havada yakalamıştı, fark edemedi. Kum torbasına daha hızlı indirdi, daha hızlı ve daha hırslı. Ter bedenindeki kasların üzerinden parlayarak düşüyordu. Ensesinde birikenler omurgasını takip edip pantolonun kemer kısmında eriyordu.

Bunca zaman dibinde, en yakın arkadaşının kız kardeşi olarak yaşamıştı. Ferdi’nin yanında karısı gibi sahiplenip elini kolunu asla esirgememişti. İçine inamlmaz bir hırs daha oturdu. Sabırsız ve öfkeli diye bilinen Ferdi, taş kadar sert çıkmıştı. Onun yerinde olsa çoktan ağzı burnu dağılmıştı. Bu geceyi beklemez, indirirdi. Elinde olmadan utandığını hissetti. Belgin’in her gece buraya geldiğini Ferdi biliyordu, kendisi söylemişti. Burada buluşuyoruz demişti, ya bir erkek olarak, erkek erkeğe sohbetle başka şeyler söyleseydi. Ölüm sebebiydi. Öyle bir hırsla bağırdı, öyle sert vurdu ki kum torbasının halatı koptu. Torba yerde kendine yer bulurken toprağa tekme attı.

“Sakin ol şampiyon.”

“Git!” dedi dönmeden, geldiğine şaşırmadı. Elini kaldırıp havaya savurdu. “Git lütfen.”

Ferdi elindeki tişörtü Asaf’a fırlattı. “Giyin! Gitmiyorum,

konusacağız. Sen kimsin de benim bacıma posta koyuyorsun.”

“Kahretsin!” Bağırarak döndü Asaf. “Biriniz bile söyleme gereği görmediniz lan! Hepinize yazıklar olsun.”

“Kes lan! Keyfimizden değil herhâlde, babam izin vermedi.”

Yere düşen tişörtünün üzerine basıp geçti. “Ben neyim, ben? O kız benim sevgilim, o kız benim sevdiğim kadın! Aylardır gözümün önünde bana oyun oynadınız.”

“Ağzımı kırardım da yoruldum, ona dua et. Geç, anlatacağım.” Yan dönüp Asaf geçsin diye yolu açtı. Perişan bir hâlde arkadaşının yanından geçti Asaf. Ön tarafa geçip masanın önündeki sandalyeye oturdu. Ferdi de çekip diğer yanındakine oturdu.

“Konunun seninle, sizinle bir ilgisi yok.”

“Konunun öznesi benim, kafan yerinde mi? İnsan neyi kınarsa yaşamadan ölmezmiş ama ister ama istemez. Sana mı yanayım, Belgin’e mi? Siz bana bunu nasıl yaptınız?”

“Ne bilsin oğlum kız buraya gelirken sana tutulacağını, senin için gelmedi ki bizim için geldi. Sen hesapta yoktun, sana göre de o yoktu. Cilve işte, kader oynatmadan bırakmıyor.”

Arkasına yaslandı Asaf, elleri acıyordu. Parmaklarından biri inanılmaz sancıyordu. Oynatmaya çalıştı ama olmadı, anladı ki çıkık ya da kırık. Umursamadı. “Dinliyorum, en başından anlat.”

Ferdi yirmi altı sene geriye gidip bildiklerini, sonradan olanları hepsini anlattı ama Belgin kısmı boş kaldı. Onu henüz hiçbirisi öğrenememişti. Asaf ara sıra öfkeli soluklar alsa da bölmedi. İnanılmazdı, filmlerde yaşananlar gibiydi. Yok canım, bu da bizim başımıza gelmez dedikleri türdendi.

“İnanması güç ama gerçek,” dedi Ferdi başı önüne düşerken.

“Asla aklıma gelmez, bin sene yaşasam bir kez düşünmem.” Asaf da demir yığınlarına bakıyordu.

“Ben de ama anamla babam ajan gibiler. Bizim mezarda yatan da Nalan’ın ablasıymış.” Ferdi burnundan kederli bir soluk bıraktı.

“Of...” dedi Asaf kederle.

“Bacımdan özür dileyeceksin!” Ferdi başını kaldırıp gözlerini ok gibi arkadaşına sapladı.

“Bacın benden özür dileyecek!” Asaf da diklenerek başını öne uzattı. Gözlerini kısmış, sesinde inatçılık kol geziyordu.

“Asaf, bak hoş adamsın, dağıtırım lan güzel yüzünü. Ne yapsın kız, kolay değil. Elinden geldiğince sakladı işte, sanki sadece sana mı söylemedi, hiçbirimizin bildiğinden haberi yoktu.”

“Ben onun sevdiği adamım! Bir hayat için yola çıkıyoruz, ben ondan bir şey sakladım mı? Ben hata yaparken bile dürüsttüm. Bu-
raya gelmişsin, eyvallah. Aileni tanımak istemişsin, ona da eyvallah. Ama beni tanımışsın, ben onu tanımışım. Gelecek hayalleri kurmu-
şuz ama aklının arkasında kim olduğunu saklamış. Bu doğru mu?”

“Savunmuyorum ama korkuyormuş. Bugünü yaşamamak için kaçtıkça kaçtı, içinde bir yerlerde bizi yaşıyordu. Söyleyip ortalığı dağıtma korkusuna engel olmamış. Nalan söyledi, onu da dinleyeceksin. Canımı sıkma Asaf! Vallahi billahi tallahi evlenene kadar ev-
den işe, işten eve, göremezsın kızı. Hoş eskisi kadar göremeyeceksin ya neyse onu sonra konuşuruz.”

Hak etmişti bunu, Ferdi’nin yüzüne bakamadı, parmağı şişiyordu. “Sen kalk arabayı getir, benim galiba parmağım kırık.” Sağ elini masanın üzerine bıraktı.

“Siktir, çıplak elle torba döversen olacağı bu.” Yerinden kalktı. “Üstüne bir şey giy, geliyorum.”

Saat beş gibi Ferdi evinin kapısını anahtarla açtı, parmak uçlarında hareket edip koridoru aştı. Yana döndüğünde annesiyle babasını gördü, Yasemin’in odasının kapısını minicik aralamışlar, Belgin’e bakıyorlardı. Ferdi gülse mi ağlasa mı karar veremedi. Annesinin kapıyı çekişiyle birkaç adım geriledi.

“Gidip şükür namazı kılalım,” dedi annesi. “Kızım evinde uyuyor Serdar.”

“Hadi kılalım.”

Karı koca döndüklerinde bir adım gerileyip bağırmaktan son

anda kurtuldular. Ferdi bu hâllerine gülmemek için boğazını temizledi. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sen eve yeni mi geliyorsun?" dedi babası.

"Evet, Asaf parmaklarını kırmış. Saatlerdir hastanedeyiz, şimdi eve bıraktım."

"Etme ... Nasıl kırdı?" dedi annesi.

"Eldivensiz, sargısız, kum torbası d  verse kırar tabii," dedi anne babasının arasından geçip odasına girdi. Kendini yatağa bıraktığı gibi kıyafetleriyle üç dakika sonra uykuya daldı. Öfke insanı yoruyordu, çok yorgundu Ferdi,   ok. Belgin evden kaçmadan uyanmıydu.

19. Bölüm

Sabah yedide gözlerini araladı Belgin, odanın tavanını görünce ok gibi doğruldu. Örtüyü üzerinden attı. Üzerine baktı, Yasemin'in pijamaları vardı. Üzerine bir şey geçirse yeterdi, kardeşinin dolabını açıp karıştırdı, uzun bir hırka bulup aldı. Giyip etrafına bakındı, çantası ve telefonunu alıp kapıyı usulca açtı. Evde hiç ses yoktu, Nalan'ı geride bırakmanın sızısı çabuk geçti, evin gelini olacaktı, alışsındı. Hiç kendinin evin kızı olduğunu düşünmüyordu. Evin ana kapısını açıp çıktı. Ayakkabıları görünmüyordu ama terlik vardı, onu giyer giderdi. Giyip bahçeye adım attı, kapıyı arkasından usulca çekti. "Oh!"

"Günaydın kızım," dedi bir ses.

Kaçamayacağını anlayan Belgin'in omuzları düştü, küçük gül ağacının arkasından kalkan annesi elinde bitki sulama bidonuyla duruyordu.

"Günaydın," dedi kaçamak bakışlar atarken.

"Acelen neydi yavrum, saat daha yedi." Kaçacağını tahmin eden Fahriye Hanım başını iki yana salladı ama Belgin göremedi.

"Gitsem iyi olur."

"Gidersin, acele etme, gel biraz oturalım." Elindeki bidonu yere bırakıp kızını bekledi, Belgin çantasını yere bırakıp hırkasına sarıl-

dı. İstemese de annesinin ardından çardağa adım attı. Fahriye Hanım'ın yanına mesafeyle ilişti.

“Kaçıyordun.” Kızının yüzüne eğlenerek bakıyordu ama Belgin ona bakmıyordu.

“Evet.” Belgin ayaklarına bakıyordu.

“Nereye kadar kaçacaksın?”

“Bilmiyorum.” Omuz silkti, umursadığı söylenemezdi.

“Tahmin edememişsindir ama ben ilk gördüğümde anladım.” Belgin başını kaldırıp annesine baktı. “Nasıl?”

“İnsan çocuğunu tanımaz mı? Kendine hiç bakmıyor musun? Gözlerin benim gözlerim, ben doğurduğum kızı tanımaz mıyım?”

Evet, üç çocuk da annesini gözlerini almıştı. Baba mavi olmasına rağmen üç kardeş de yeşil gözlüydü. “Ölmüştüm, nereden bilecektiniz? Tahmin edemedim.”

“Babana söyledim, bana inanmadı, seni görünce o da anladı. Bu umudumuz da solmasın diye kaşığına teste götürdü, çok şükür ki boş çıkmadı.”

Belgin şaşkınlıkla annesine bakarken, “Ne?” dedi.

“Sen konuşmuyordun, kalkıp sen bizim kızımız mısın diye soramazdık, biz de böyle bir yol denedik, kusura bakma. Sonra söyledik Ferdi'yle Yasemin'e. Onlar senin ölmediğini bilmiyordu. Biz senin yaşadığını sen beş yaşındayken öğrendik, baban çok aradı ama bulamadık. O taraf...” dedi yanlış bir şey söylememek için. “Ne olduğunu bilmiyoruz.”

Belgin baba bildiği adamın sebep olduklarına öfkelenirken derin bir nefes aldı. “Neyse... Sonra konuşuruz.”

“Tabii... Artık buradasın, gitmezsin. Hem buraya gelin olacaksın. Babanın senin için çok güzel hayalleri var.”

Belgin ağlamak istedi ama kaçamadığı için yabancılık devam ediyordu. Bulunmak istediği bir ortam değildi. Henüz değildi.

“Gelin olur muyum, biraz karışık.”

“Olursun kızım, seve seve olursun. Bu arada seninki parmaklarını kırmış, abin sabaha karşı hastaneden getirdi.”

“Ne?” derken annesine bedeniyle döndü. “Asaf mı?”

“Başka seninki olmadığına göre, evet, o.”

“Abim mi getirdi? Kavga mı ettiler, yine yeniden mi?”

“Yok, Asaf eldivensiz kum torbası dövmüş. Kaç parmak onu bilmiyorum, öğreniriz bugün.”

Tükenmişlikle önüne döndü. Sabahın bu saatinde kapısına dayanamazdı, ailesine ne diyecekti, açılın ben geldim mi? Gitse bile Asaf yüzüne bakacak mıydı?

“Hadi sen ocağa bir çay suyu koy, sonra git bacılarını kaldır. Kahvaltıdan sonra annene gidelim, orada bir kahve içeriz. Biraz konuşuruz, ne olduysa oldu, seni bu yaşa getirmişler, okutmuşlar, meslek sahibi yapmışlar. Kin güdecek değiliz, sen yaşıyorsun, bak evimizdesin, biz başka bir şey istemiyoruz.”

Şükür kimse kavga etmeyecekti; sen aldın, ben aldım, sen büyüttün, ben büyüttüm tartışması olmayacaktı. Minnet bilerek ayağa fırladı. “Ben çay koyayım, evet,” dedi çardaktan inerek. Çantasını yerden alıp üzerinde anahtar olan kapıyı açıp kapıyı itti. Koştur koştur mutfığa girip önce çay suyunu ocağa bıraktıktan sonra abisinin odasına ilerledi. Kapısını vurdu ama ses gelmedi, yavaşça kapı kolunu çevirdi, başını içeri uzatıp baktı. Yatağın örtüsünü bile açmadan kıyafetleriyle elini başının altına almış, uyuyordu. İçeri girip kapıyı kapattı. Baş ucuna yaklaşıp durdu. “Abi,” dedi, içinde gele gele. Annesiyle babasını kabul edemeyen kalbi kardeşlerine alabildiğine açıktı ve bundan keyif alıyordu. Ama Ferdi duymuyordu, eliyle omzuna dokundu. “Abi!” Bu kez sesini yükseltti.

Ferdi uyku mahmuru yeşil gözlerini araladı. Bir abi sesi duymuştu, Yasemin’den alışkındı ama Belgin’i görünce gülümsedi. “Abim.”

“Kalk!”

“Neden, saat kaç?” Ferdi uykuya aç gözlerini hafifçe aralamıştı.

“Kalk, saat yedi falan, Asaf parmaklarını kırmış, ne oldu, anlat.”

“Kim dedi bu saatte?” Ferdi yan döndü.

“Annen söyledi, ne oldu?”

Annen deyince Ferdi kardeşine net ve açık gözleriyle baktı. “Annem diyeceksin, annem.” Belgin’in bileğini tutup yanına çekti. Kolunun üzerine yatırıp sardı kardeşini. Belgin hiç şikâyet etmeden girdi. “Ne oldu? Kavgaya mı ettiniz?”

“Yok, gece hurdalığa gittim. Seninki elleri bandajsız, eldivensiz kum torbası dövüyordu. Konuştuk biraz, sıkıntı yok ama sonra eli şişmeye başladı. Beşe doğru geldik, üç parmağı eklem yerinden çatlamış, biri hem çatlamış hem kırılmış. Alçıya aldılar, bir ay kullanamaz dediler.”

“Hadi ya ...” dedi kederle. “Bana hâlâ kızıyor mu?”

“Ağzını burnunu kırarım kızarsa ama daha sakın. Sonra konuşursunuz, düzelir ama bana kalırsa daha çok utanıyor.”

“Neden?” dedi Belgin, başını abisine çevirip.

“Gözümün önüne oynastınız ya, ondan canım.” Yüzünü buruşturdu Ferdi, dudakları kindarca büküldü.

“Of!” dedi abisinin kollarını silkelerken.

Ferdi kahkaha atıp kardeşini serbest bıraktı. “Senin bacaklarını kırarım Belgin, o hurdalığa gece bir daha git, bak ben neler ediyorum size.” İşaret parmağını hem sallıyor hem de gözlerini kıskançlıkla kısmıştı.

Yatağın ucunda oturup abisine ters bir bakış attı, kızabilirdi, bana ne karışırıyorsun da diyebilirdi ama istemiyordu. İsterse Ferdi’yi her türlü ekarte edebilirdi ama asla içinden gelmiyordu. Yirmi altı seneyi abisiz geride bırakmıştı, bundan sonra abisi olan bir hayat istiyordu hem de Ferdi gibi sahiplenici, koruyan -ihtiyacı olmasa da- bir abi. Neden olmasında ki? Onu seviyordu ve her hâlini benimsiyordu. “Ama abi ya ...” dedi bakışlarını kaçırıp. “O zaman sen de Nalan’a yaklaşmayacaksın. Onun da abisi benim.”

“Gel buraya da o dilini koparayım.”

Kapı aralanırken Belgin kaçmaya hazırlanıyordu ki Yasemin başını kapıdan uzattı. Suratında tatlı bir gülüş belirdi. “Vay... Bensiz aile saadeti demek.” Koşarak yatağa atladı. “Abi hayırdır, satılıyor muyum?”

Belgin’in yüzünde küçük bir tebessüm oluştu, gitgide büyüyen bir gülüşe döndü. “Kıskandın mı?”

“Kıskandım,” dedi Yasemin.

Ferdi tek kaşı havada ikisine bakıp sıırttı. “Kıskanmayın, ben ikinize de yeterim. Gelin bakayım,” diyerek yatağın ortasında iki kolunu da açtı. Birine Belgin, diğerine Yasemin girdi. Ferdi kollarını kapatıp kardeşlerini sıkıca sardı. “Çok şanslı bir adamım, iki tane bacım var.”

“Biz de çok şanslıyız, abimiz bir deli,” dedi Yasemin. Ferdi saçını çekince küçük bir çığlık attı Yasemin. “Abi ya.”

Belgin ikisine bakıp gülümsedi. “Benim kardeşim nerede?”

“Yüzünü yıkıyordu,” dedi Yasemin.

“Ya biz bu işi nasıl çözeceğiz, yengen kızım o senin,” dedi Ferdi.

“Ne yengesi abi, Nalan benden küçük, yenge dememi falan mı bekliyorsun? Asla olmaz. Kardeşim olarak doğdu, öyle de ölecek.”

“Ölme falan sus, konuşma. Neyse en azından sana abla demesi işi kurtarıyor.”

Elinde küçük havluyla açık kapıdan içeri baktı Nalan. “Ooo... Demirci ailesi, var mı eksik?”

Sabah mahmurluğunun verdiği o duru güzellikle odasında sevdiği kadını gören Ferdi’nin gözleri aşkla parladı. “Kalkın bakayım, kollarımın asıl sahibi geldi.”

Belgin ve Yasemin’in kahkahası evin içinde çınlarken abilerinin kollarından hızla çıktılar. Nalan tek kaşı havada sırttırken kapı kapandı çünkü kızlar odadan çıkmıştı.

“Gel yavrum, korkma!” Ferdi yatakta doğrulup dizlerinin üzerinde Nalan’a yaklaştı.

“Sen kafayı yedin! Kalk!” Nalan bir adım geriye kaçtı ama dudakları keyifle iki yana ayrılmıştı.

“Kız gel, boş ver,” derken elini uzattı Ferdi, gözlerinde hain pırıltılar dolaşıyordu.

“Manyak,” dediğinde Ferdi yatağın üzerinde hızlı bir atak yaptı ama Nalan kapıyı açıp çıktı ve çekip kapattı. İçeriden Ferdi’nin kahkahası duyuldu. Kaçar adım uzaklaştı Nalan ama gülümsüyordu.

Neşe Hanım dünyadan habersiz sabah kahvesini çardakta yudumluyordu. Belgin ile Nalan’ı görünce gülümsedi. “Anneciğim buradayım.”

Kızlar birbirine bakıp arkalarına göz attılar. Neşe Hanım kızlarının tavrına anlam veremedi, gülüşü yüzündeydi ama kızların arkasında beliren Serdar Bey’le Fahriye Hanım’ı görünce gülüşü usulca yerini kuşkuya bıraktı. Yasemin ile Ferdi de gelince anladı kadın, bir şeyler olmuş. Kızlarının gözlerinde dolandı, birer çift kabulleniş, bitti sözcüklerini okuyordu.

“Hoş geldiniz, buyurun gelin.” Ayağa kalktığı anda Serdar Bey ve eşi kızların önüne geçip çardağa ilerlediler. “Günaydın Neşeciğim, seninle hasbihâl etmeye geldik.”

“İyi ettin Fahriye, nicedir bu anı bekliyordum.”

Belgin, Yasemin, Nalan ve Ferdi de yerlerini aldı. Belgin, Neşe annesinin yanında oturuyordu. Neşe Hanım meraktan kıvransa da belli etmedi. “Ne oldu?” dedi yanındaki Belgin’e.

“Biliyorlarmış,” dedi Belgin. “Abim dün gece beni haşlarken itiraf etti. Asaf’la adada mahsur kalmamla biraz delirmiş de.”

Ferdi umursamaz bir tavırla çardağın ahşap tavanına bakıyordu. Dün gece söz haklarını kullanmıştı, bugün susmak istiyordu.

“Nasıl anladınız?” dedi Neşe Hanım.

“İnsan çocuğunu tanımaz mı?” dedi Fahriye Hanım.

“Bu kadar kesin bilgiye bir hisle mi ulaştınız?”

“DNA testi yaptırdım,” dedi Serdar Bey ve ne varsa ne biliyorsa anlattı.

Neşe Hanım iç çekip Belgin’in elini tuttu. “Bizim hikâyemiz mi kaldı?” dedi gülümserken ama kimse onu cevaplamadı.

“Ben çok geç anne oldum, Belgin’in yerinde doğan bebeği otuz sekiz yaşında dünyaya getirdim. Olmadı, ne denediysek olamadı ama günün birinde, tam umutlarım bitmişken hamile olduğumu öğrendim. Ömer, rahmetli eşimle dünyalar bizim oldu. Dokuz ay boyunca korkuyla yaşadık, psikolojim bozuldu. Sürekli ağlıyordum, kaybetme korkusu beni yok ediyordu, düştü düşecek korkusunu bir süre yaşadım. Sonra bir sürü hastalığım ortaya çıktı ama ona rağmen dokuz ayı tamamladım. Doğum günü ateşle hastaneye kaldırıldım, sezaryene alındım. Ben uyudum uyandım kucığıma Belgin’i verdiler. Benim kızımdı, kim bunun aksini iddia edebilirdi. Bir fark vardı, ben esmer bir kadınıym, eşim de esmerdi ama bebek kargı gibiydi. Büyüdükçe fark daha da belirgin oldu ama yine de benim kızımdı. Gendi, çekebilirdi, eşimin babaannesi beyaz tenli, renkli gözlüymüş, eşim bir fotoğrafını buldu, getirdi, siyah beyazdı. Ben onu yedim, kimin umurunda ki o benim kızım. Bir daha çocuğum olmaz sanıyorduk ama bir sene sonra Nalan’a hamile kaldım. İkinci bir sevinç, inanılmaz bir mutluluktu. Kırk yaşında bir daha anne oldum. İki kızım oldu, çok severek büyüttük, Ömer, Belgin’i ayrı severdi, ondaki ışığa bayılırdı. Biz çok zor anne baba olduk, olunca da kaybetmemek için her şeyimizi avuçlarına döktük, iyi mi ettik, kötü mü, bilemem ama Belgin tek başına bizi idare ediyordu. Nalan’ın anne babası oydu. Biz de yaşlandık, enerjimiz de yetmiyordu. Buraya kadar her şey normal. Eşim öldükten sonra bize bir mektup bırakmış, avukat elimize tutuşturdu. Okuduk ama inanamadık, bir de video bırakmıştı, izledik. Kahrolduk.

Belgin günlerce ağladı, odasından çıkaramadım. O kadar zordu ki kendi analığımı bile unuttum. Ben doğurmamıştım ama ben em-

zırdım, benim sütümü içti. Süt kızımdı, o kısmına bile gelemiyordum. İnandığımız her şey tepetaklak olmuştu. Belgin'le kızım aynı hastanede, aynı gece dünyaya gelmiş, kızım karnımda ölmüş, beni hastanelik eden de oymuş. Ömer benim için, mutluluğum için hastaneye para teklif etmiş, çok para. Çok para! Sizin kızınızla kızımı değiştirmişler. Belgin bana, benimki size verilmiş. Eşim bunu hem videoda hem de yazılı olarak anlattı. Sonra ben hastaneden çıktım, bir ay sonra bu şehirden ayrıldık, abimin yanına Bursa'ya yerleştik. Bu şehre o günden sonra bir daha hiç gelmedim, Ömer istemedi, kızlara da izin vermedi. Okumaları için bile göndermedi. Bilemedik. Bize bıraktığı mektupta sizin adresiniz, adınız, her şeyiniz yazıyordu. Yaşarken söyleyip Belgin'in yıkımını görmek istememiş ama mezara da götürememiş, öyle dedi. Belgin'in kendine gelmesi bir ay sürdü, bir ay. Her gün ağladı. Buraya geldi, bu sokaklarda dolaştı. Geri dönüp sizinle tanışmak istediğini söyledi, ben de onu tek başına göndermedim. Biraz tanımasını istedim, nasıl insanlar olduğunuzu bilmiyordum. Evet, kız sizin ama benim de. Ona zarar verecek her şeye karşı dururdum. Sizi tanıdı, sevdi ve kabullendi. Özet olarak ben bilmiyordum, keşke bilseydim. Onu size daha önce getirirdim, yirmi altı sene sonra getirmezdim. Kendi kızımın mezarını bilmiyorum, Belgin'in annesi olmadığını öğrendiğimde, o gün hissettim acısını. O kadar ağır geldi ki... Kimse bunu yaşasın istemezdim. Eşıme çok kızdım ama artık beni duyamayacak kadar uzaktaydı. Belgin babasından nefret edemedi ama kalbi kırık kaldı. Ömer kızınızı çok sevdi ona gerçek bir baba oldu, öldüğünde de mirasın yüzde ellisini Belgin'e, otuz beşini Nalan'a bıraktı, kalanı da ölene kadar bana. Şimdi sizin kızınız ama benim de kızım."

Ferdi hariç hepsi ağlıyordu. Ferdi'nin gözlerindeyse nefret vardı. Nalan'ın babasından nefret ediyordu ama bu duyguyu sonsuza kadar kendine saklayacaktı.

"Ah Neşeciğim, çok üzüldüm. Kızının mezarına gideriz çünkü o da benim kızım."

Neşe Hanım'ın da gözleri doldu. "Gidelim, çok sevinirim."

“Geçip giden zamanın telafisi yok, kalan ömrümüzde çocuklarımıza sarılacağız, bir kahve içelim ellerinden,” dedi Serdar Bey.

Belgin gözlerini silerek kalktı, Nalan ve Yasemin de. Eve girip Zehra Hanım’ı buldular, kahve söyleyip banyoya ellerini yüzlerini yıkamaya geçtiler. O sırada Ferdi, Neşe Hanım’ın yanına oturdu.

“Neşe abla, Allah sizden razı olsun. Bu bebek ölüm yalanlarıyla çok fazla insan karşılaşmış zamanında. Kötü birine de gidebilirdi, insan böyle şeye teşekkür de edermiş.”

Neşe Hanım gülümsedi. “Ben de başka bir yönden düşündüm, Belgin çok farklı bir çocuktur, büyüdü, farklı bir genç oldu, biraz daha büyüdü, olgun bir genç kadın oldu. Anaçtı, toparlayıcıydı. Olgun ve zekiydi, bunlar genlerle geçen huylar, siz asil insanlarsınız, o da size benziyor. Ben de buna teşekkür ederim. Belgin çok zengin bir kadın ama asla para lafı etmez, paraya değer vermez. Buraya, size alışması çok kolay oldu. Ruhunda vardınız.”

“Şimdi değil belki ama...” dedi Serdar Bey. “Ben kızımı üzerime almak istiyorum.”

“Ben karışmam Serdar Bey, kimliğinde yirmi altı sene Neşe yazdı, biraz da sizin hakkınız. Belgin isterse ben razıyım.”

Serdar Bey gülümseyerek başın salladı. “Sağ ol.”

“Sizler sağ olun, ben size göre oldukça yaşlıyım. Ne kadar daha yaşarım, bilinmez. Ama biliyorum ki kızlarımı emanet edeceğim güvenilir bir ailesi var. Bunun için gerçekten mutluyum.”

Fahriye Hanım eşinin yanından kalkıp Neşe Hanım’ın yanına oturdu, yaşlı gözlerle kadının elini tuttu. “Söyleme öyle, daha gençiz. Kızları bir seneye evlendirir, torun bile severiz.”

Neşe Hanım genişçe gülümsedi. “Ben de çok isterim, seveceğiz tabii.”

Kahveler geldi, kızlar dağıtıp yerlerine kuruldu. Sessizce yudumlar alındı ve Serdar Bey, “Münasip bir zamanda hayırlı bir iş için gelmek isteriz,” dediğinde Nalan’ın dili yandı. Acıyla gözlerini kapatırken zorla yutkundu. Gözlerini açtığında hedefi Ferdi’ydi. Gevrek gevrek gülen adama ters bir bakış attı.

“Buyurun gelin,” diyen annesine sesini çıkarmadı ama çıkarsa da, “Ver beni ana,” diyecekti. Susup arkasına yaslandı, maçoysa maço, deliyse deli. Seviyordu işte, vermezlerse kaçırdı ama yine de varırdı.

Günü akşam ettiler ama zorla, Yasemin Nilüfer'e gidip onu zorla evden çıkardı. Yan eve getirip Belgin'in odasına soktu. Nilüfer onlara trip atıyordu ve kendince bunda haklıydı. Yatağın ucuna oturup kollarını göğsünde bağladı. “Ne var, yeni bir oyun mu sahneleniyor?”

“Sus kız!” dedi Nalan. “Konuş Yasemin.”

Belgin kötü gelin sıfatıyla köşede bekliyordu, Nilüfer ona bakmıyordu. Yasemin konuştu, konuştu ve en sonunda sustuğunda Nilüfer çözöldü. “Yuh be, yuh! Zalimlik değilse ne?”

Bu kez Belgin tek kaşını kaldırıp düz duvara baktı. “Nankör, senin yüzünden adada mahsur kaldım, teşekkür edeceğine surat yapıyorsun.”

“Benim yüzümden gittin ama mahsur kalma kısmına pek katılamıyorum sevgili yengeciğim.”

Belgin umursamaz bir bakış attı. “Abin nerede?”

“Evde, tek elle kırıp dökemiyor da.”

“Ben mi dedim çıplak elle kum torbası döv diye?”

“Sen demedin ama sen itekledin.”

Nalan cık cık etti. “İçinden gerçek bir görümce çıktı Nilüfer.”

“Abim üzgünken yengeci olamam.”

“Ablam da üzgün, senin o abin ablama onu Ferdi'yle aldatmış gibi baktı. Kör müydün?” dedi Yasemin.

“Abla dedi, bana abla dedi ve farkında bile değil.” Belgin iç sesiyle gülümsedi, kardeşine bakarken kalbi sıcacık oldu.

“Kim olsa aynı şeyi düşünürdü,” dedi Nilüfer.

“Abinle ablam barışır, sen bu sözleri ettiğinle kalırsın,” dedi Yasemin. “Yapma.” Kınar gibi bir bakış attı.

Nilüfer orada bir durdu, Yasemin’in sözlerinde haklılık payı yüksekti. Bakışlarını kaçırdı, kollarını çözüp gevşedi. “Aman bana ne ya...” dedi.

“Ha şunu bileydin, daha ipin ucunda sen varsın. Abini zapt edecek kişi de ablam,” dedi Nalan.

“Az daha konuşun da suçlu ben çıkayım,” dedi Nilüfer. “Tamam, sustum. Zaten içimde kaldı, anlatamadım.”

“Hadi anlat,” dedi Belgin, yatağa doğru ilerleyip gülümsedi. Kızlar da uzatmayıp sırtarak yatağa çıktı. Nilüfer yatakta bağdaş kurup ağzına bakan kızlara sırtıttı. “Bana papatya almış, en sevdiğim çiçek ve bunu biliyormuş.”

“Vay, vay, vay...” dedi Nalan.

“Çok nazikti, çok farklıydı, çıkışta elimi tuttu.”

Nilüfer konuştuğu gülüşler, kahkahalar havada uçuştı. Bir saat boyunca susmadı, yemekten sonra gittikleri yerleri anlattı. Neler konuştuklarını asla atlamadı, içinde hiçbir şey kalmayana kadar anlattı da anlattı. Hava kararınca birlikte Asaf’ın evine geçtiler. Aysel Hanım haberi ilk alan komşu olarak Belgin’e sarıldı, ağladı, bir daha sarıldı, bir daha ağladı. Kızın yüzünü ellerinin arasına alıp sevdi, öptü. Konuştu ve konuştu ve sonra da kızları saldı. Burhan Bey bile ağladı, bir ara gözlerini siliyordu.

“Allah’ın mucizesi gibisin kızım, babanla birlikte o bebeği toprağa ben bıraktım. İnanılmaz...” dedi Asaf’ın babası Burhan Bey. Belgin bir şey diyemedi, kederle soluk almıştı. Üst kata çıktılar ama Asaf odasında değildi.

Nalan, Ferdi’yi aradı. “Gülüm...”

“Yiğidim, nerede senin bu kanadı kırık kankan?”

Kızlar Nalan’ın ağzına bakıyor, telefonda kındığı cilvelere dudak büküyorlardı.

“Yanımda ne vardı?”

“Önünün körü Ferdi, neredesiniz?”

Kızlar kıkırdadı, cilve buraya kadardı. Nalan Nalan’dı, Ferdi de aynı Ferdi.

“Nasıl da sevgi dolu bir kadın. Hastayım sana ... Dermansızım.” Ferdi’nin kahkahası Nalan’ı gülümsetti. Yıldız Tilbe’den bir parça söyleyen adama gülümsedi ama Ferdi göremedi. “Ferdi?”

“Hurdalıkta, yarım saat sonra gelsin. Kısa kalacak, saat ondan sonra görüşler kapalı.”

“Kapat.”

“Emret sultanım...” diyerek kapattı Ferdi. Telefona bakıp iç geçirdi Nalan. “Saat ondan sonra hurdaliğa gitmeyecekmişsin, Ferdi hazretleri emir buyurdu.”

“Yok ya...” dedi Belgin. “Kaçarım yine de giderim. Sen de abi-me sahip çıkarsın.”

“Ne yapacağım abla, eve mi zincirleyeceğim?”

“Orası senin sorunun, seni bugünler için büyüttüm.”

“Benim işi ne zaman yaparsın?” dedi Nilüfer.

“Kendimi bir doğrultayım da sıra sana da gelecek.” Asaf’ın bildiğini söylemek istemiyordu ama artık sırlara da tahammülü kalmamıştı. “Nilüfer.”

“Hı?” dedi genç kadın beklentiyle bakıp.

“Abin sizi biliyor.” Kaçamak bir bakış atıp gözlerini kırptırdı.

Üç tane, “Neee!” çığlığından sonra Belgin döküldü. “O hissetmişti, bana sordu, ben de biraz çarpıtarak anlattım. Sandığın kadar karşı değil, sadece arkasından iş çevrilmesine kızıyor. Ben de ona öyle bir şey olmadığını söyledim, dün hariç tabii. Ondan haberi yok. Sizi uzaktan bakışıyor, düşünüyor falan gibi biliyor. Emin usulünce konuşursa sorunsuz olur biter.”

“Sen var ya, karakutu gibisin,” dedi Nilüfer. “Bu ne kızım? Her bir şeyi köşeye at, dursun diye bekletiyorsun. Eymen ona, Ferdi

ona, sen ayrı âlem, ben daha beter. Hepsinden haberi olan adama bir kendini anlatamadın, yer mi bunu abim?”

“Sağ ol, çok rahatlardım.” Göz devirdi Belgin ama haklı olduğunu da biliyordu.

“Kızma sevgili yengeciğim ama bunlar doğrular. Neyse en azından ben yırttım. Yasemin düşünsün şimdi, abime saat biçen Eymen’in içinden geçer.”

“Ay Nilüfer, bugün ayrı bir uyuzsun, ben de acayip rahatlardım,” dedi Yasemin yüzünü buruşturup.

Nilüfer kahkaha attı. “Yengene koş, abini yatağa bağlasın.”

“Dur bakalım,” dedi Belgin tek kaşım kaldırıp. “Ben de Nalan’ın ablasıyım, bakalım ben izin verecek miyim?”

“Hah...” dedi Nalan. “Şimdi tamam olduk, şahtık, şahbaz da oluruz. Bu ne be!”

20. Bölüm

Ferdi ile Emin hurdalıktan ayrılınca Belgin kızları evde bırakıp Asaf'ın yanına gitmek için hurdalığa yürüdü. Ne diyeceğini, nasıl karşılanacağını bilmiyordu ama konuşmadan bir gece daha geçiremezdi. Bir tek buna emindi. Işıkları yanan geniş alana girdi, iç kısma doğru ilerledi. Masanın başında buldu. Ayak bileğini dizinin üzerine atmış ürkerek gelen kadını izliyordu.

Geleceğini biliyordu, Ferdi gitmeden bir nutuk çekmişti ve saatın şu an on oluşuyla on bire kadar izin vermişti, o da özel izin, güne özelmiş. Üzerine basa basa tekrar etmişti. Sesini çıkartamadı ama içi de yanmadı, değildi. Alçılı elini kucığında tutarken diğeriyle masanın üzerindeki telefonu çeviriyordu.

“Gel gel, korkma.” Arkasına yaslanırken başını kaldırıp Belgin'e baktı. “Yemem seni ya da yerim belli olmaz. Sözlerini mesela, kesin yerim.”

Belgin kendine saplanan sözlerle masaya doğru yaklaşıp karşındaki sandalyeye oturdu. “Güzel laf sokuyorsun,” dedi küskünce dudaklarını bükerek.

“Sen de hak ediyorsun.” Asaf da ona kaşlarını birleştirmiş bakıyordu.

“Ben öyle demezdim ama sen de haklısın.”

“Ne derdin peki?”

“Hak etmediğim bir hayatın parçasıydım, hakkımı aramaya geldim ve seni tanıdım.”

“Ben seni tanıyamadım Belgin. Başka bir şehirden gelen kadının en yakın arkadaşımın kardeşi çıkması fikri ... Onca şey yaşadık, bir sürü anı paylaştık, ben sana deli gibi tutuldum, kimseyi sevmediğim kadar sevdim seni. Sen ne yaptın?”

Belgin başını masaya eğdi. “Öyle kolay mı sanıyorsun, sen inanmakta zorlanırken ben yaşadım. Yirmi altı yıl bir yalana baba dedim ve bir gün her şey dağıldı. Başka bir ailem varmış, ne demek olduğunu anlayamazsın.” Sesi çatırdadı, boğazım temizleyerek gidermeyi seçti.

Asaf sesindeki kederi işitti, olmadığına emindi ama kendine de yediremiyordu. “Evet, senin gibi anlayamam ama seni anlardım. Ortaya çıkmasa hiç söylemeyecektin, değil mi?”

Başını iki yana salladı Belgin. “Belki bir, belki iki sene sonra Alışmıştım. Geriliyordum, hâlâ geriliyorum. Ferdi’ye Yasemin’e alışmak kolay oldu ama anne baba için içimde fazla bir şey yok.”

“Gözümün içine baka baka sustun Belgin, iki sene sonra evli, hatta belki biz anne baba olabilirdik. O gün ortaya çıktığında ne yapacaktın?”

“Düşünmedim. Buraya gelirken amacım ailemi tanımaktı. Sen aklımdan geçmezdin. Buraya geleceğim, biriyle tanışacağım ve ona âşık olacağım. Aklımın en ücra köşesinde bile yoktu.” Başını kaldırıp Asaf’ın gözlerine baktı. Yorgun, kırgın ve keder doluydu bal rengi gözleri. “Niyetim yalan söylemek değildi. Kendimden, geçmişimden ve hatta geleceğimden kaçıyordum. Sen bu dönemi kolayca atlatmamı sağladın hem de hiç farkına varmadan.”

“Sakladın, sebeplerin vardı, bunu sen de söylemiştin ama hiç sakladığına pişman değil misin?”

“Sakladığıma pişman değilim ama bu şekilde öğrenmenizden dolayı üzgünüm. Daha erken davranmalıyım, saklamak işime geldiği için sürecin dönemecini kaçırdım.”

Asaf onu izlerken delirmemek için üstün bir çaba sarf ediyordu. Bir kez bile konuşmak istememişti, ömrü boyunca saklayabilirdi, bunu söylüyordu. Belki dürüstçe bir konuşmaydı belki de kendini aklama çabasıydı.

Yaşama ihtimalim varken yaşayamadıklarım ağlatıyor beni. Çok acıtıyor ne geri dönebiliyorum ne ileri gidebiliyorum. Kaçırdıklarım canımı yakıyor ve hiç sahip olamayacaklarım.

“O gün bu yüzden ağlıyordun.”

Bulvarda mendil uzattığı geceden bahsettiğini anladı Belgin. Başını salladı, bakışları masanın üzerinde bir noktaya sabitlendi. “Babamı ilk kez o gün gördüm, masalarına oturdum, yemeklerini yedim. Birbirlerine olan sevgileri, anlayışları ve mutlulukları ağır geldi. O evin bir parçasıydım, merak ediyordum, beni de severler miydi? O evde bir odam olur muydu? Yasemin nasıl bir kardeş olurdu? Ferdi beni de koruyup kollasa, özen gösterse. Tüm bu sorular bir anda ortaya çıktı. Hiçbirinin cevabı yoktu, en kötüsü de buydu. O kadar çok şey kaçırmıştım ki geri alması mümkün değildi.”

Hem öfkeleniyor hem de sarıp sarmalamak istiyordu. İki duygu arasında bocalıyordu. Terazî şimdi eşitti çünkü çok tazeydi. “Belki buna hakkım yok, seni suçlayamam, söyleyecek kadar değer vermedin, belki güvenmedin, peki neden bana o hissi yaşattın? Neden beni sende bir yere koydun, neden kendini değerli yaptın?”

“Hakkın olmadığı için değil, bir kez konuşursam bir daha toplayamam, hemen herkes öğrenir diye düşünüyordum. O yüzden tek bir kişiye bile söylemedim. Bunun kişisel bir yanı yok.” Bakışlarını sevdiği adamın gözlerine dikti. “Ben sana bir şey yapmadım. Biz birbirimize bir şey yaptık ve bu planlı değildi. Sakladım, söyleyemedim. Pişman değilim ama geç kaldım, kabul ediyorum. Gelişigüzel gelişti, zaten savruluyordum, seni tutunacak bir dal olarak bile görmeden kapılmıştım.”

Nokta koyuyordu, bu kadar diyordu, işine gelirse. Sesli ve sert bir nefes aldı. “Geriye dönebilse ne yapardın?”

“Yine saklardım, yalan söyleyemem ama bu şekilde olmaması için daha önce konuşurdum.”

Küstahça güldü Asaf, başını yana çevirip daha geniş sırttı. “Biz seninle birbirimizi seviyoruz Belgin, sen sevmenin ne olduğunu biliyor musun?”

Keskin çıkan sözleriyle Belgin gözlerini kısıtı. “Ben senden öğrendim, verici bu kadar olunca alınan da bu.”

Asaf gözlerini birkaç kez kırpıştırıp anlamaya çalışırken saniyeler harcadı. “Ne demek istedin?”

“Suçluyum, kabul ediyorum ama sen de beni anlamıyorsun. Ben sevmenin ne olduğunu tam çözemedim belki ama sen çözmüş gibisin. Bana bu soruyu sorabildiğine göre usta sensin.”

Bu konuşma başlangıcından daha beter bir yere gidiyordu ama Asaf da susacak değildi. Bugün sustuğu yarın birikip çıkardı ve bu sevmediği bir durumdu. “Ben hata yaparken bile dürüsttüm. Haklısın, ben biliyorum, sen bilmiyorsun.”

Belgin kenardaki alüminyum yığınının bakıp sinsice gülümsedi. Başını Asaf’a çevirirken daha geniş gülümsüyordu. “Demişken...” dedi ayağa kalkarak.

Asaf kadınlardan biraz anlıyorsa bu gülüşün altında canını fena sıkacak bir şey vardı. “Demişken?”

“Beni Ferdi’nin kollarında görünce birden bana olan tüm güvenin gitti. Gözlerimin içine sana ihanet etmişim gibi baktın, ömrüm oldukça hatırlarım o gözlerindeki öfkeyi.” Masaya ellerini bırakıp eğildi. Asaf’ın kısık gözlerine doğru yarım ağız gülümsedi. “Sen de bana güvenmemişsin ve hatta sen Ferdi’ye bile güvenmiyorsun. Bana bunun hesabını vermek zorundasın. Anlat, dinliyorum.”

Öfkeyle ayağa kalkarken sandalyesi devrildi, alçılı eli ortaya çıktı. Belgin elindeki alçıya göz attı, bileğine kadar alçı içindeydi. İçi gitse de bakışlarını Asaf’ın yüzüne çıkarttı. Asaf’ın bakışları yaz görmeyen ülkeler gibi soğuktu.

“Ben sana söyledim!” derken bağırdı. “Ben kıskanırım dedim, annenden bile kıskanırım dedim. Senin için ben varım, benim için bir tek sen varsın dedim. Merkezci bir adamım dedim. Ben bunların hepsini sana söyledim. Ben konuşurken dikkate almamışsın. Ferdi’nin abin olduğunu sen biliyorsun, ben bilmiyordum. Benim için o bir erkek sen de sevdiğim kadınsın. Benim sevdiğim kadın... Benim kollarımın arasında beni tamamlayan kadını değil arkadaşım erkek kardeşim olsa kıskanırım.”

Ürkütücü kıskançlığıyla Belgin geri adım attı, hakkıydı ve belki haklı. “Ben sana kıskanma demedim, sana ihanet etmişim gibi baktın dedim.”

“Oradan bakınca öyle görünüyordu. Nasıl bakmamı tercih ederdin, ‘Kenarda dur şekerim, ben şunu bir dövüp geleyim, sana bakma şeklimi ayarlarım,’ mı diyecektim Belgin?”

“İnsan olup beş dakika beklesen konuşulurdu Asaf! Ama sen kolayını bildiğin yolu tercih ettin.”

“Değilim ben insan! Asaf’ım ben! Kiskancım! Deliyim! Benimse benimdir aksi diye bir durum yok! Baban abin hariç kime dokunsan kıskanırım! Onları da ayrı kıskanırım! Bana bunun hesabını soramazsın!”

“Neden soramıyormuşum?”

Asaf kendini ya kendini anlatamıyordu ya da Belgin onunla kafa buluyordu. Öfkesi daha da harlandı, kollarını iki yana açtı, gözlerini Belgin bürümüş, kalbini Belgin almış, ruhunu Belgin ele geçirmiş, dünya olmuş Belgin ama o kalkmış ne diyordu. “Beni neden kıskanıyorsun ile beni neden seviyorsun sorusu kadar saçma bir soru daha yok! Ben seni seviyorum! Öyle annen baban gibi değil, abin kardeşin gibi değil. Sen onların çocuğu olabilirsin, Ferdi’yle aynı anne babandan doğabilirsin ama hepsi bu kadar. Şu an tek başına bir varlıksın ve benimsin.”

Biraz nutku tutulmuş olabilirdi, biraz ürkmüş. Bu derece kıskanılmak yorucu gibiydi. Tırnağını saçına geçirip bir noktayı kaşır gibi yaptı. Amacı zaman kazanıp düşünmekti. “Senin olduğuma çok

emin değilim. Yarım saattir benden ayrılmak için kendine yol yapıyorsun.”

“Yemin ederim, aklımlı kaçıracağım.” Arkasını dönüp uzaklaşıırken Belgin, “Nereye?” diye bağırdı arkasından gülümseyerek.

“Öteki yetmedi, diğer elimi kırmaya.”

Gözleri fal taş gibi açıldı, yerinden sıçrayıp peşine düştü. “Saçmalama Asaf.”

Asaf öğlen tek eliyle geri astığı torbanın başma gitti. “Ben saçmalıyorum, ben, öyle mi? Kiskancım dedim, aptalım demedim.”

Torbanın önünde durdu Belgin. “Ya tamam ... Yapma, parmaklarını kırmışsın zaten. Ben de biliyorum, biz ayrılamayız.”

“Anlamana çok sevindim.” Kaya gibi bir suratla üstten bakıyordu Asaf.

Bir adım atıp ellerini Asaf’ın göğsüne yasladı. “Bundan sonra sana çektiğim dişlerin bile hesabını vereceğim, söz. Sen de bana günlük demir kilo sayısını söylersin.”

Nasıl güzel, nasıl da tatlıydı. Belgin’i ondan ne ayırabilirdi ki... Ölüyordu onun için, onsuz bir güne bile uyanmak istemiyordu. Neyse neydi... Asaf sırtarak başını iki yana salladı. “Sana dayanamıyorum. Hem kızıyorum hem seviyorum.”

Belgin de gülümseyerek başını yana yatırdı. “Duygularımız karşılıklı, sen bana piyangodan çıkan büyük ikramiyesin.”

Sağlam kolunu Belgin’in beline sarıp diğeriyle destekledi, sevdiği kadını kendine sarıp sarmaladı. Belgin kollarını Asaf’ın bedenine sarıp başını kaldırdı.

“Neye üzölüyorum, bilemezsin.” Belgin’in alnından öptü. “Bu mahallede büyümeliydin, ben seni küçük bir kızken bile tanımalıydım. Genç kız olduğunda seni sevmeye başlamalıydım, mesela benim liselim olmalıydın. Genç bir kadına dönüşürken seni izlemeliydim. Sana her gün yeniden aşık olmalıydım, her gün kapının önünden geçmeliydim. O toyluk günlerini birlikte yaşamalıydık, abinden kaçıp buluşmalı, arkasından iş çevirmeliydim. Bu dayağı dün gece

değil, o zaman yemeliydim. Seni bizden alan adamı ömrümün sonuna kadar affetmeyeceğim.”

Belgin de affetmeyecekti babasını ama seviyordu. Baba diye bilmişti, sevmiştı. Bir anda yüreğinden koparıp atamıyordu. Asaf’ın olmayacak hayalleri kalbini kırdı, keşkeler asla can bulmazdı. Mezar olurdu keşkeler, insan geriye dönemez, geçmişi baştan yaşayamazdı. “Belki o zaman sevmezdin beni, ilişkimiz duygularımız bu denli sağlam olmazdı. Biz şimdi yetişkiniz, anlaşması zor değil ama o zaman günlerde ben de sen de başka insanlar olabilirdik.”

“Ah Megara...” dedi Belgin’in güzelliğine içi giderek, ruhu can çekişerek. “Ben seni o gün de seviyordum, bugün de seviyorum, yarın da seveceğim. Ait olduğum kalpte sen doğduğundan bu yana yaşıyorum. Biraz zaman, biraz da mekân, yıllar geçti ama sen ben-deydin.”

Gözleri mutlulukla doldu. “Sen de bende. İyi ki döndüm, iyi ki seni tanıdım.”

Göğsünü şişiren nefesiyle Belgin’i alnından öperek sıkıca sarıldı. İçine sokarcasına, deli gibi severcesine. Gözlerini kapatıp kokusunu içine çeke çeke. “Abin bizi basmadan git bence.”

Belgin gülümseyerek kollarından çıktı. “Bugün gidiyorum ama ben bir yolunu bulur, kaçarım.”

“Yaparsın, ben hazırım.” Göz kırparak gülümsedi.

“Aslında onu dinlemeyebilirim, karşı çıkarım ama bunu yapmak istemiyorum. Bir abim var hem de Ferdi gibi bir deli, bunun tadını çıkarmak istiyorum.”

“Sen yine de dinle, doğru olan bu.”

“Tamam.” Asaf’ın yanağını öperek geriye çekildi. “Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz Megara.”

Belgin hızlı adımlarla uzaklaşırken ardından bakıp iç çekti. Gözden kaybolunca kum torbasına döndü. Sağlam eliyle usulca bir yumruk attı. “Ben bu kızı alacağım, bak gör eski dostum.”

21. Bölüm

Günlük hayatlarına devam ederken tüm mahalle gerçeği öğrenmişti. Belgin artık Serdar Demirci ile Fahriye Demirci'nin kızıydı. Aysel Hanım'ın da gelini, kulaktan kulağa yayılıp tüm tanıdıkların kulaklarına ulaşmıştı. Belgin'i görenler farklı bakıyor, bazıları cık cık ediyor, vah kuzum diyorlardı. Belgin alışmıştı, birkaç aya hepsi unuttacak, susacak, kabullenecekti.

Ufak bir sıkıntı baş göstermeye başlamıştı. Ferdi ısrarla taşınmasını istiyordu, "Yirmi altı sene onlarla kaldın, evlenene kadar da bizimle kal," diyordu. Neşe Hanım bunu kabul ediyordu ama Nalan asla istemiyordu. "Ben ablamsız yaşayamam," diyor, üzerine söz etmiyordu.

Belgin iki arada bir derede kalmış, ne yapacağını düşünüyordu. Karar vermiş değildi ama Ferdi bu gidişle asla susmayacaktı. Oda'nın birini çoktan boşaltmışlardı, boyasını yeniden yaptırmış, rengi de Belgin'e seçtirmişlerdi. Sürükleniyordu, dur demeden, nereye demeden. Fahriye Hanım sevecenliği tatlı diliyle Belgin sanki hiç gitmemiş, hep onlarla yaşamış gibi rahat davranıyordu. Sıkırmamak için yapıyordu, ağzından çıkan her söze imtina ediyor, baskı kurmak için genel konuşuyordu.

Babası...

Serdar Bey hep çok sessizdi, çocuklarını sadece izliyordu. Belgin buna ierleniyordu, anlam veremiyor, yanlış fikirlere düşüyordu. Karşı dairelerde çalışıyor ama nadir görüşüyorlardı. Belgin her gün Tellioğlu tarafına uğruyor, bazen akşam yemeğine kalıyor, bazen de kahvaltıya katılıyordu. Genelde hafta sonları oluyordu, annesi katılmıyordu. Ailesine alışması için Neşe Hanım kendini geri çekiyordu. Nalan hiç annesi gibi düşünmüyordu, ablasının yanından bir saniye ayrılmıyordu. Kimse onu yadırgamıyordu, Nalan ablasından önce alışmıştı eve ve aileye. Gelin olarak girmek daha kolaydı.

Hafta sonu Ferdi, Nalan'ı istemeye gelecekti. Dayısı bir gün önceden gelecek, kızı o verecekti. İlk nişanı Nalan ile Ferdi yapacaktı ama düğün kime nasip olurdu, bilinmezdi. Hafta sonuna kadar iki küçük detay kızlar tarafından hafifletilerek beylere aktarılacaktı. Nalan da Ferdi'ye Eymen'den, Belgin de Emin'den bahsedecekti. Emin konusunun kolay olduğunu düşünerek Belgin abisine Eymen anlatılırken yanında duracaktı.

Asaf çok şikâyetçiydi ama sesini çıkarmadan bekliyordu. Tüm haklarını tükettiğini biliyor, Ferdi'ye saygı duyuyordu. Belki Ferdi önce nişanlanıyordu ama Asaf ondan önce evlenmeye kararlıydı. Sinsice sırasını bekliyordu, çekemezdi *gelmesin, gitmesin, görmesin* muhabbetlerini. Günde bir nadir olarak iki saat yetmiyordu.

Belgin kendi bahçesine bir merdiven dayamıştı, gece geç saatte Asaf onu oradan alıyordu. Antika odasında rahatça vakit geçiriyorlardı. Bahçeden bahçeye geçerken o kadar eğleniyorlardı ki kendilerini lise çağlarında hissediyorlardı. Ferdi'nin ruhu bile duymuyordu ama onlar keyfilerinden asla ödün vermiyorlardı.

Mevsim eylül sonralarındaydı, havanın hâlâ sıcak olduğu ama hafiften de dönmeye başladığı o güzel mevsimde. Çınar ağaçlarının yaprakları ekimde kurumaya başlayacak, bulvara farklı bir görüntü verecekti. Belgin merakla karışık heyecanla o günleri bekliyordu.

Belgin ailesinin evinde Yasemin'le telefona bakıyorlardı. Yasemin ona bir butiğin elbiselerinin fotoğrafları gösteriyordu. Çardakta oturuyorlardı ama artık hava akşamları soğumaya başlamıştı. İnce

birer hırka giymişlerdi. Babası bu akşam yemekte yoktu, Ferdi de Nalan'la çıkmıştı, o da Asaf'm yanına uğrayacaktı.

“Eteği çok kısa,” dedi Belgin. “Günlük hayatta bu kadar kısa olması hoş olmuyor.”

“Bana başka hayat varmış gibi,” diyen Yasemin gülümsedi. “O kibar adamın içinden bile sert bir maço çıktı.”

“Kim, Eymen abi mi?” Kardeşine bakıyor, inanmıyordu.

“Eymen abin, ne oluyor bunlara, anlamıyorum.” Ekranı kaydırdı. “Bir kadına sahip olunca tüm erkekler bir namus abidesi oluyor. Neyse ki o tarz giyinmiyorum ve hiç giyinmedim. Duysa abim ne sevinirdi.”

Belgin gülmemek için dudaklarını büktü. Asaf'ın karışmadığını kimseye söylemeyecekti, nazara gelirdi sevdiceği. Hatta çok sevdiğini, en yakın zamanda bir gece kaçmayı planlarken. “Eymen abimin eski huyudur aslında, ucuz bulur öyle şeyleri.”

“Abimle ne zaman konuşacaksınız, iki gün kaldı?” Telefonu bırakıp ablasına döndü.

“Yarın, dayımlar gelince aileler de tanışmış olur. Sonraki nişan senin olacak gibi.”

Yasemin gülümsedi. “Senin niyetin yok gibi.”

Omuz silkti. Bir niyetleri vardı ama sessizce bekleyecekti. “Acemimiz ne canım.”

“Acelen değil de... İnsan sevdiğinin yanında yakınında olmak istiyor.”

Yasemin'in gözleri kapıya kaydı. “Babam geldi.” Toparlanıp sustular, Serdar Bey çardağa adım atarken gülümsüyordu. “Üşümüyor musunuz?”

“Yok baba, henüz o kadar soğuk değil,” dedi Yasemin.

Serdar Bey yanlarına gelip, “Açılın, ben de oturayım,” dediğinde Belgin bir yana Yasemin bir yana kaydı. Kızlarının arasına oturan baba gülümseyerek sağına soluna bakındı. Belgin ürkmesin korkmasın derken kızı kendinden uzaklaştırdığını eşi sayesinde fark

eden Serdar Bey zaten sabrının son demlerinde bir şeyler yapma gereği duydu. Kızlarının elini alıp bacaklarını üzerine getirdi.

Belgin, babası elini tutarken gözlerini bile kaçırmadan ellerine bakmış, çekmek gibi bir düşünceye kapılmamıştı. Bunu bekliyordu, bir babası vardı ve diğer kardeşleri gibi sevilme istiyordu. Kalbi sıcacık olurken gülümsediğinde babası da ona gülümsedi.

“Neler yapıyorsunuz, merak ettim?”

“Hiç baba, elbise bakıyorduk, anlar mısın?” dedi Yasemin sırtarak.

“Anlarım tabii, biz de genç olduk, değil mi?”

“Bilmem, sen hep böyle babaymışsın gibi geliyor bana.”

Yasemin’e tek kaşı havada baktı. “Anneniz sizin yaşıңызdayken manken gibiydi. Gerçi hâlâ genç ve güzel.”

Anneniz ... Biraz daha ısındığını hissetti Belgin, gülümsedi.

Serdar Bey mavi gözlerini eve çevirdi. “Bir taneniz de bana benzemedi, ona yanarım. Ben dedim, dördüncü çocuğu yapalım diye istemedi. Artık nasip, torunlardan bekliyorum.”

Torun lafının üzerine ikisi de uğramadı. Belgin kendini tutamadı, sesli gülerken babasıyla göz göze geldi. “Ne o küçük hanım, fena mı, bir Ferdi daha olabilirdi.”

“Ay baba, aman...” dedi Yasemin. “Bir tanesiyle zor başa çıkıyoruz.”

“Kız da olabilirdi, bir bacınız daha olsa güzel olurdu.”

“Ee, Nalan var işte, sen artık torun seversin,” dedi Yasemin.

“Doğru, umudum torunlarda demiştim. Mavi gözlü bir kız çok güzel olurdu. Anneniz de güzel ama olsun, biri de bana benzesin.”

Fahriye Hanım kapıdan başını uzattı, çardakta kızlarını ve eşini görünce gözleri parlayıp söndü. “Hoş geldin,” dedi kocasına.

“Hoş bulduk hanım.”

Fahriye Hanım kızlarıyla eşini yalnız bırakmak için hiç yaklaşmadı. “Benim işim var, siz oturun.”

“Annenizi tanıdığım da on altı yaşındaydı. Rahmetli anamla annenizin halası aynı hastanede birkaç gün yatmıştı. Senin yeğenin var, benim yeğenim var derken bizi buluşturdular. Ne anasının haberi var ne babasının. Biz bir çay içtik, sonra gizli gizli görüşmeye başladık. Ama bir abisi vardı, of!”

Yasemin hikâyeyi biliyordu ama hiç yorum yapmıyordu ki ablası da bilsin. “Dayım...” dedi küçük bir kahkaha atıp.

Dayısı mı vardı? Henüz kimseyi görmemişti, akraba çetelesinden hiç haberi yoktu. Sadece dinliyordu, daha neler çıkacaktı bakalım.

“Dayın ya!” dedi babası. “Ferdi onun yanında sütle yıkanmış, kızı evden dışarı salmıyorlar. Ben de gittim, istedim, önce küçük dediler, vermediler, bir daha istedim. Bizim zamanımızda o yaşta evlenmezsen evde kaldın diyorlardı. Normaldi, şimdi ben kızlarımı vermem mesela.”

Belgin’le Yasemin alttan birbirine bakıp sıırıttı. Bağlasan durmazlardı ama babaları da bilmese olurdu.

“On yedi yaşında evlilik mi olur? Cehalet. Aldım annenizi, Gümüşhane’den İstanbul’a getirdim, sonra da ancak tatillerde falan gittik.”

“Annem de gönüllüymüş baba, hiç itiraz etmemiş.”

“Aa!” dedi Serdar Bey. “Beni almazsan ölürüm diyordu.”

Belgin kendini tutamadı ve en sonunda kahkaha attı. “Gerçekten mi?”

“Tabii,” dedi babası kızına dönerek. Yasemin alttan *yalan* dercesine kaşlarını kaldırıyordu. Belgin gözlerini kırpıştırıp inanmış gibi yaptı.

“Bulmuş benim gibi yakışıklı adamı, bırakır mı? O da akıllıydı, aldı beni, rahat etti.”

“Kral...” dedi Yasemin. “Yine çok mütevazısın.”

Serdar Bey keyifle çenesini havaya kaldırdı. “Her zamanki hâlim.”

Kızlar sesli gülerken Serdar Bey cebinden iki tane çikolata çı-

kardı, birini sağına, birini soluna uzattı. Yasemin hemen alırken, Belgin alamadı. Gülümsemesi donup kaldı, babası ona ilk kez çikolata veriyordu. Bakışları çikolatadan babasının gözlerine döndü.

“Biraz geç oldu ama olsun, sana da aldım. Küçükken her akşam bir çikolatayla gelirdim, sana da şimdi nasipmiş.”

Dudaklarını burukça iki yana ayırdı, çikolatayı alırken eli titredi gözleri doldu. “Teşekkür ederim.”

Baba diyeceği gün de gelecekti, Serdar Bey gülümseyip kalktı. Abla kardeş birbirlerine bakıp gülümseyerek paketleri açıp yemeye koyuldular.

“Ne var be!” dedi Nalan, odasının kapısını açıp ön balkona çıkarken. Yasemin ile Nilüfer sokağı inletti, Nalan da Nalan diye. Saat akşamın dokuzuydu. Kapıyı çalsa olmuyor muydu? Ellerini balkon mermerine verip aşağı baktı. Belgin de arkasından girip aşağıya baktı ama onun yüzünde tatlı bir gülüş vardı.

“Sulukule hanımları gibi ne bağıyorsun Yasemin? Kapıda anahtar var, aç gir!” Nalan öyle bir çemkirdi ki Belgin kahkaha attı. “Onu ne zaman öğrendin?”

Nalan ablasına yan bir bakış attı. “Ben Ferdi’nin sevgilisiyim, lütfen abla.”

“Bekle orada!” dedi Nilüfer. Yasemin ile ok gibi fırlayıp gözden kayboldular. Nalan üst kattan göz devirdi. “Kimse normal değil, önce çağırıp sonra bekle diyorlar.” İçeri gireceği anda Belgin kolunu tutup durdurdu. “Bekle dedi ya.”

O anda kızlar balkon kapısından girdiler. Yasemin, Nalan’ı tutup yönünü bahçeye çevirdi. “Yıldızlar ne kadar parlak değil mi Nalan? Bak gökyüzüne, insanın aşık olası geliyor.”

Nalan istemsizce gözlerini karanlık gökyüzüne çevirdi ve tek bir yıldız bile göremedi. “Vah vah... Aşkından kafayı yedi,” diye mırıldan-

dığında kıkırtılar duyuldu. Nilüfer ve Belgin kendilerini sıkıyordu.

“Of Nalan, biraz kalp gözünle bak.”

Nalan göz devirip baktı ama göremedi, başını indirirken Gelincik Bulvarı’ndaki kızılığı gördü. Gözleri kocaman açıldı. Nefesi içine kaçarken, “Bulvar yanıyor, itfaiye çağıralım,” diyerek arkasını döndüğünde üç kadın da hızla bedenini bulvara çevirdi. “Yangın yok,” dedi Belgin.

“Yangın var ama başka yerlerde,” dedi Yasemin.

“Ya gönüllerde ya da...” dedi Nilüfer kıkırdayıp.

Nalan ağzını açıyordu ki sokağı inleten bir ses duydu. Ne sokağı, Çengelköy çatırdıyordu. Ferdi Tayfur yaşasaydı, gözleri dolardı. “Lan!” dedi inlercesine. “O ne?” dedi balkon mermerine yaklaşıp. Bulvar boyu kızılık devam ediyordu. Ferdi Baba söylüyordu.

*Çiçekler açsın, böcekler ötsün,
kırlarda sevgililer el ele olsun...
Kaç mevsim bekledim dönersin diye
şu garibi arayıp sorarsın diye...
Gözlerim yollarda ismin dilimde,
belki feryadımı duyarsın diye...
Çiçekler açsın, böcekler ötsün,
kırlarda sevgililer el ele olsun.
Ben razıyım yeter ki sen gel,
isterse her gün yağmur yağsın...
Korkuyorum sensiz ölüp gitmekten,
kara talihime boyun bükmekten...
Kalmadı mecalim kalmadı bittim.
Kalmadı bittim.
Her gün sana gel gel demekten...
Ben razıyım yeter ki sen gel.⁷*

7. Ferdi Tayfur – Çiçekler Açsın.

Meşaleler yanıyordu, bir sürü araba bulvar boyu dizilmişti. Ses öylesine çoktu ki Çengelköy mahallesinin o sokağı camlara çıkmış, izliyordu.

Nalan elini kalbinin üzerine bıraktı. Bu görsel şölen onun içindi, Ferdi geliyordu hem de bağıra çağıra. Dudakları kımıldıyor ama yeterli bir söz bulamıyordu. Bulvarın içinden bitimine kadar devam eden arabalar onların sokağına kırdı direksiyonları. “Ay geliyor, dizlerim titriyor abla.”

Belgin dudaklarını iki yana ayırıp kocaman gülümsedi. “Aşk-tandır bacım, aşktan.”

Arabaların camlarında oturan gençler ellerinde meşaleler, Ferdi Baba’ya eşlik ediyorlardı. Bir sürü araba vardı, bir sürü. Ferdi ne kadar arkadaşı varsa hepsini getirmişti.

Neşe Hanım, Zehra Hanım’la bahçeye çıkmıştı, başlarını uzatmış bakıyorlardı ki durumu anlamaları çok uzun sürmedi. Neşe Hanım üst kata bakıp gülümsedi. Duyguları bir anne olarak arşa çıkar-ken kızını iyi bir adama verecek olmanın o eşsiz tadını aldı. Kalbi huzurla dolmuştu.

Yan evden de çıkan Burhan Bey ve Aysel Hanım kapının önün-de durup sinema izler gibi seyre koyuldular. “Gençlik,” dedi Aysel Hanım. “Biz de sevdik Burhan Bey.” Kocasına gülümseyerek bakı-yordu. Burhan Bey kolunu karısının omuzuna atıp gülümseyerek başını salladı. “Sevdik, çok şükür hatun.”

Tellioğlu tarafından gelen Serdar Bey ve Fahriye Hanım köşe-den izlemeye koyulurken Fahriye Hanım kocasını bedeniyle dürttü. “Serdar ya... Bu çocuğu biz yaptık.”

“Ben sana dedim, bir tane daha yapalım diye, dinlemedin ki.” Oğlunun işine gururla bakan baba omuzlarını kaldırdı. “İyi iş çıkar-mışız.” Karısı kahkaha atarken kocasının kolunun altına girdi.

Asaf, Ferdi’nin aracının önüne çekti, arabasını durdurup inerken gülümsüyor, başını üst kattaki balkona kaldırmış, kendi güzeli-ne bakıyordu. Ferdi arabasını durdurup havalı bir şekilde çıktı. Ka-

pısını kıvrak bir hareketle kapatıp başını kaldırdı. Nalan'la göz göze geldi. Ferdi Baba hâlâ söylüyordu.

Müzik durdu, kızıl sokak sessizliğe büründü. Ferdi kocaman gülümserken Nalan da ona gülümsedi. "Nalan Hanım," dedi kahkaha dolu sesiyle.

Nalan başını uzattı, balkondan uçmak ister gibiydi. "Buyurun Ferdi Bey, hayırdır?"

"Şerle ne işimiz olur gülüm, kız bahtımın kara kızı. Nalan!" diye bağırdı ellerini iki yanına açıp.

Nalan onca insanın içinde utansa da öteledi. Hayatının en özel günlerinden birindeydi. "Efendim," diye bağırdı.

"Nalan, evlen benimle Nalan, iflah olmam Nalan! Evlen kızım benimle!"

Başını gülümseyerek sağa sola salladı. Ferdi iflah olmazdı da Nalan olur muydu? O etrafında bahtımın karası diye dolaşsa bile yeterdi. Ondan yeşil gözlü çocuklar yapacaktı ve her gün gözerinde kendini görecekti. "Tamam ulan!" diye bağırdı. "Evlenirim."

Onlarca genç adamın ısıkları ikinci bir ses dalgası oluşturduğunda Ferdi gülümseyerek elini yumruk yaptıktan sonra iki kez kalbine vurup Nalan'a kaldırdı. Nalan ışık hızıyla dönerken kızlar önünü açtı. Koşan Nalan'ın peşine düştü.

"Çengelköy böyle sevda görmedi, yetişin dostlar," diyen Yasemin merdivenleri iniyordu. Kızlar kahkaha atarak Nalan'ın açtığı kapıdan çıktı. Ayağına ne bulduysa geçirip bahçe kapısına koştu. Kapıyı açan Ferdi'nin kollarına atladığında başka bir müzik kulakları ve Gelincik Bulvarı'nı doldurdu. Müslüm Gürses diyordu, Hangimiz Sevmedik Çılgınlar Gibi. Müzik sesine ısıklar karıştı. Nalan kollarını doladığı adamın ellerini sırtında hissetti. "Manyak!" dedi kulağına.

"Manyagınım Nalan, ah ulan Nalan..." Ayrılıp birbirlerine baktılar. Nalan başını Ferdi'nin göğsüne yasladı.

Belgin kolunu açan Asaf'ın kanatlarının altına girip iç çektiler. "Arşa çıkardı, benimki daha büyük olamaz."

“Olsun,” dedi Belgin, kardeşlerini izlerken. “Onlar benim canım, tüm güzel şeyler onların olsun.”

Asaf gülümseyerek Belgin’in saçlarına dudaklarını bastırdı. Kolunu sıkıp Belgin’i göğsüne sardı. “Sen de benim canımsın.” Belgin başını kaldırıp ıslıl ıslıl gözleriyle gülümsedi. “Deli gibi sevmek ruhumuzda var,⁸” diye mırıldandı.

“Var,” dedi Asaf, aşk dolu bakışlarla gülümsediler.

Nilüfer kıyın kıyın Emin’in yanına yaklaştı, Emin de yan gözle onu izliyordu, bir adım da o attı. “Şu evreye ne zaman geliriz Nilüfer?” dedi başını eğerek.

Nilüfer dudaklarını büktü ama içi aşkla kaynıyordu. “Bilemedim ki...” dedi. “Çok uzak mı dersin?”

“Bence değildir, sence?” dedi Emin, yan bir bakış atarken gülümsüyordu. Nilüfer de ona döndü. “Bence de değildir.” Birbirlerine bakıp gözlerdeki o eşsiz bakışlarla gülümsediler.

Yasemin hepsine birer birer bakıp iç çekti. Elbet bir gün o da sevdiği adamın yanında olacaktı. Şimdilik onların mutluluğuyla omuzlarını indirip kaldırdı.

“Hadi gidiyoruz,” dedi Ferdi. “Bu gece burada bitemez.”

22. Bölüm

Ferdi arkadaşlarına sonsuz teşekkürler edip uğurladıktan sonra çay bahçesinde ailecek kalmışlardı. “Salak, benim için çay bahçesi kapatmış,” diyordu Nalan, söylüyor, bir daha gülüyordu. Ferdi yerine otururken dudaklarını sağa sola oynattı. Bakışları yine dip dibe oturan Asaf ile Belgin’deydi. Bu gece için görmezden gelecekti çünkü Belgin göreve çıkıyordu.

Görev: Asaf’a Emin’in uçsuz bucaksız aşkını anlatmak.

Görevli: Belgin Ardahan

Destek Kuvvet: Ferdi Demirci

Aralarında mesafe olsa da her an kucaklaşacak gibi durmaları sınırlarını bozuyordu. Asaf’ın neyi beklediğini bilmiyordu Ferdi ama bildiği bir şey varsa, o da bir an önce evlenmeleri idi. Ona kalsa kendisi de bir aya evlenirdi ama Nalan gelecek yazı kadar ancak gelinlik bulmuş diye el mecbur bekleyecekti.

Belgin öyle değildi. O duruydu, istiyordu ve bunu çok kısa sürede yapıyordu hem de her konuda. Ferdi iki kardeşiyle de gurur duyuyordu ama Belgin’in duruşu Yasemin’den katıydı ve bu onun omuzlarını kaldırıyordu. Yasemin de işine gelince aslan kesiliyordu ama o yumuşak kalpliydi. Hırsı yoktu, üzerlerse çok üzülürdü, kendine dert ederdi. Belgin ağlasa bile kendi gözyaşını yine kendi

silerdi. Neyse dedi, neyse ki vardı ve kimse onun kız kardeşlerini üzemezdi.

Kızlar cephesinde durum daha farklıydı. Nalan da kendi dalında görevliydi.

Görev: Ferdi'ye Eymen'den bahsetmek.

Görevli: Nalan Ardahan.

Destek Kuvvet: Belgin Ardahan ve Asaf Gümüşay.

Ferdi, Belgin'e kaşıyla işaret verdiğinde kardeşi başıyla onayladı. Belgin kaşını kaldırıp başını eğdi. *O iş bende* diyordu. Ferdi dişlerini sıkıp başını salladı. Belgin omuz silkerek Asaf'a döndü. "Asaf," dedi.

Asaf yanındaki Emin ile konuşurken aniden ona döndü. "Mergara?"

"Gel, biz seninle biraz dolaşalım."

Yeşil gözlerindeki hain ışıkları gördü Asaf. "Neden?"

"Gel sen, bir şey konuşacağız."

Asaf göz devirdi. "Yine neyi bilmiyorum?"

Emin, Asaf'tan biraz uzaklaşırken boğazını temizledi. Nilüfer bakışlarının yönünü değiştirdi. Ferdi dudaklarını bükmüş, sağa sola oynatıyordu. Yasemin gözlerini bile kırpmıyordu. Nalan da psikopatça burnunu çekti. "Kalk git enişte, hadi."

"Oooo!" dedi Asaf yerinden kalkarken. "Siz de biliyorsunuz?"

Belgin, Asaf'ı kolundan tutup çekiştirdi. Masanın ardından çıkınca adamın koluna girdi. "Sen onlara bakma Herkül'üm."

"Şiştt!" dedi Ferdi ama ses arkalarında kalmıştı.

"Söyleme şöyle abinin yanında, rahatsız oluyorum."

"Of tamam, ne menem bir şeymiş abili hayat, insan sevdiğini bile söyleyemiyor. Başlarım edebinize ya..." Başını arkasına çevirdi, biraz daha uzaklaşmaları gerekiyordu. Çay bahçesinin kafe binasının arkasına sürükledi adamı.

"Olur mu ama Belgin, abi sonuçta. Başka zaman dersin. Ne diyeceksin sen bana?"

Belgin binanın köşesini dönünce kafenin arkasına gelmişlerdi. Karanlıktı ve kimseler yoktu. “Bilmediğin bir şey değil.”

“E çok şükür, neymiş?”

“Şey...” dedi siyah ojeli tırnaklarına bakarak. “Emin ile Nilüfer...”

“Anlaşıldı.” Asaf doğruldu, Belgin başını kaldırıp gülümsedi. “Kızma, senden çok çekiniyor. Onunla konuşmanız gerekiyor. Seninle konuşmadan yol alamıyorlar.”

“Görüşüyorlar mı?”

“Yok canım...” dedi abartarak. “Ona cesaret edebilirler mi? Sadece telefonda, yan yana bile gelmediler. İşte böyle bizim yanımızda falan.”

Asaf sırtıttı, başını iki yana salladı. “Belgin, yemiyorum.”

Belgin daha anlatacaktı ama ağzı açık kalırken Asaf’a baktı. Dudaklarını anında kapatıp saçını arkasına attı. “Şey... Belki bir kez görüşmüş olabilirler.”

“Hı?” dedi Asaf, anlat yalanları dinliyorum duruşuydu. “Sonra?”

“Abim de biliyor, kötü bir şey yok.”

“Kötüden kastın ne?”

Belgin sıkılmaya başlamıştı, başını kaldırıp gözlerini kıstı. “Mesela gece evden kaçıp kendini adamın kollarına atmıyor. Sonra bilmem o tenhalarda neler neler yapmıyorlar.” Başını yana yatırırken kaşlarını kaldırmıştı.

“Tamam,” dedi Asaf telaşla ellerini kaldırıp. “İkna oldum.”

“Sonrası tufan zaten, olmaman hata olurdu.” Belgin gülümseyerek gözlerini kırptırdı. “Ben gideyim, Emin gelsin, siz biraz konuşun, olur mu?”

“Yok, birlikte gidelim. Konuşacağız.”

“Tamam ama olay çıkarmazsın zaten, sen abim gibi değilsin. Kardeşini üzecek bir şey yapma, bak sonra içinden görümce çıkıyor.”

“Bak sen... Nilüfer öyle şeyler de biliyormuş?” derken binanın

köşesine adım atıp görünür oldular. “Sen ne diyorsun, canı istesin, kâfi.”

“Korkma,” derken kahkaha attı Asaf. “Seni yedirmem.”

“Herkül’üm ya... Koru beni.” Asaf’a yaslanıp gülümsedi.

“Geliyorlar,” dedi Yasemin. “Pek de mutlular.”

Emin yerinde kıpırdandı, ince mevsimlik kazağı bir an boğazını sıkı gibi gelirken parmağıyla genişletti. Nilüfer’le göz göze geldiklerinde ikisi de birbirine içli içli bakıyordu.

“Arsızlar, yemin ediyorum arsızlar,” dedi Ferdi, yüzünü buruşturdu.

Masalarına geri döndüklerinde Asaf, Emin’in arkasında durdu. “Kalk!” dedi gür sesiyle. Belgin yerine otururken Emin’in yüzüne baktı. Az sonra ölecek gibi Ferdi’ye bakıyordu. Ferdi de kaşları havada Asaf’a.

“Duymadın mı beni?” dedi Asaf.

Nilüfer’in abisiyle Emin arasında mekik dokuyan gözleri korku doluydu. Ağzını da açamıyordu. Asaf’ın bakışları kardeşini bulunca Nilüfer başını eğdi.

Emin mecburen usulca kalktı. Arkasını dönerken kesin yumruk yiyeceğini düşünüyordu. Korkmanın kimseye faydası yoktu, bakışlarını Asaf’a kaldırdı.

“Yürü, benimle konuşacakların varmış, anlat, dinliyorum.” Asaf dönerken Nilüfer’e ters bir bakış atmayı ihmal etmedi. İçinden gülüyor olsa da bunu bilmeleri gerekmiyordu. Nilüfer bakışlarını kaçırdı, Emin burnundan sesli bir soluk bırakıp Asaf’ın peşine takıldı. İleride boş bir masaya karşılıklı oturdular. Asaf sahte sert bakışlarını Emin’in üzerinde gezdiriyordu. Emin de kaçacak yer arıyordu.

“Konuş,” dedi Asaf.

Emin yerinde kıpırdanıp boğazını temizledi. Kaçacak delik kalmamıştı, buraya kadar gelmesi bile mucizeydi, elinden kaçıramazdı. “Kardeşine talibim.” Tek seferde takılmadan, dan diye döküldü o iki

sözcük. Başını kaldırıp Asaf'ın gözlerine baktı, kısık bakışlar ürkmesine neden oluyordu.

“Ne zamandır?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Emin başını sağa sola salladığında Asaf'ın kaşları havalandı. “Nasıl yani?”

Emin omuz silkti. “Hatırlamıyorum, çok uzun zamandır olduğunu biliyorum.” Emin, Asaf'ın şaşkın bakışlarını görünce daha da ürktü ama duramazdı. Masanın üzerindeki boşluğa bakmaya başladı. “Sana saygısızlık yapmadım. Yapmamak için de elimden geldiğinde kardeşinle muhatap bile olmadım. Ne yoluna çıktım ne yan bir bakış attım. Böyle gider sanıyordum ya da Nilüfer beni fark eder ama etmedi. O orada ben diğer tarafta durum böyle gider sanıyordum ama sonra Belgin ile Nalan geldi.”

“Ne ilgisi var onlarla?”

“Çok ilgisi var. Ben yalnızdım ama siz de yalnızdınız. Sizi birer birer kızlara sevdalanırken görünce bir şeyler içimde yer değiştirdi. Siz yaşarken ben de ya yaşayacaktım ya da çekip gidecektim. Karşısına çıkıp niyetimi söyledim, beklemiyordu, şok geçirdi ama sonra...” Bir es verip önüne bakmaya devam etti. “Allah yardım etti demekten başka bir açıklamam yok. Hepsi bu.”

Bilmen gereken bunlar demek istiyordu ve Asaf onu anlıyordu. Emin daima efendi biriydi, onun yanında kız muhabbetti bile yapılmazdı. Kızlar söylenirdi. Kalkıp da ben senin kardeşini seviyorum demesini beklemiyordu. Asaf da bunu beklemiyordu. Hatırlamadığı zaman diliminde neler yaşadığını tahmin etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Belgin'i aklına getirdi, yıllarca sevecekti ve uzaktan bakacaktı da tek kelime edemeyecekti. Zor, çok zor olmalıydı. Burnundan derin bir nefes alırken doğruldu. “Nilüfer'e olan duygularını annen baban biliyor muydu?”

Emin başını kaldırıp iki yana salladı, Asaf'ın gözlerinin içine baktı. “Ferdî bile geçenlerde öğrendi, bilemezler.”

“Aylar önce baban, babama Nilüfer'i sana istemek istediklerini söylediler.”

Emin'in gözleri kocaman açıldı, şaşkın bakışlarına düşünceler oturdu ama asla bilemeyeceklerini biliyordu. Dudakları kımıldadı ama diyeceklerini toparlayamadı. "Haberim yoktu," dedi ama annesine bunu sonra soracaktı. "Sen ne dedin?"

"Olur mu öyle şey dedim, annesi babası kendilerince uygun görmüşlerdir dedim ve konu kapandı. Haberin olmadığına emindim ama niyetin olmadığına da emindim Emin." Son harfleri üzerine basa basa söyleyince Emin çekinerek sindi. Başını eğdi, ne dese haklıydı. Evine girip çıkan annesinin yemeğini yiyen arkadaşısıydı. "Yemin ederim, göz falan koymak değildi, işte anla..."

Asaf gülümsedi, bakışları ilerideki onları dikizleyenlerdeydi. Nilüfer'le göz göze gelince kardeşi bakışlarını kaçırdı. Emin'e çevirdi gözlerini, ondan daha iyisini nerede bulacaktı? Edep desen var, temiz ahlak desen o daha çok vardı. Ferdi de efendi idi ama bir Emin değildi. Kendini hiç saymıyordu bile, yıllar önce Belgin geri dönmüş ya da hiç gidememiş olsaydı; Asaf, Gelincik Bulvarı'nı yol eder, o kızı görür, canının istediğini yapardı ve Ferdi'nin ruhu duymazdı. Kendini açık bir dille hiç yalansız ortaya koyan Emin'e kardeşini vermeyecekti de ne yapacaktı?

Emin başını kaldıramıyor, gözlerine bakamıyordu. Delice bir utanç ruhunda fırtına gibi esiyordu. "Kalk lan şerefsiz, evime girip kız kardeşimi mi ayarttın," derse oracıkta ölürdü. Nilüfer'den geçmezdi ama otuz senelik dostuyla arası bozulurdu.

"Uzatma, Nilüfer istediği zaman gel, iste."

Emin başını hızla kaldırdı, gözlerinin içinde sevinç parıltıları Asaf'a kadar ulaşıyordu. "Bana kızmadın mı?"

"Böyle bir şeye nasıl kızabilirim? Gönül bu, gelmiş, kardeşime konmuş. Benim kızdığım konu bu değil. Beni yanlış anlamışsınız." Emin'in kaşları havalandı ama Asaf devam etti. "Evime girip kardeşimi kullansaydın, kalbini kırıp alay etseydin, sonra gelip gözlerimin içine dostummuş gibi baksaydın, ona kızardım. Çok kızardım. Gözünü hastane odasında açardın, en iyi ihtimalle o da yoksa kesin

mezarda olurdun. O seni sevmiş, sen onu sevmişsin, edep adap bilmişsin. Buna kızmam, babam da kızmaz.”

“Sağ ol,” dedi tebessüm ederek.

“Sen de sağ ol. Ama şunu da bil,” dedi Asaf, gülümsüyordu, eğilip fısıldadı. “Allah yardımcın olsun.”

Emin kaşlarını çatı. “Ne için?”

“Nilüfer için, canı isterse öyle çirkef biri olur ki aklın almaz.”

Utanmasa kahkaha atarak gülecekti ama onun yerine dudaklarını sıkıca bastırıp bir miktar iki yana ayırdı. Bakışlarını çekerken başını salladı. Emin de biliyordu Nilüfer nasıl bir kadındı, birlikte büyümüşlerdi. Asaf kalkınca o da kalktı. Birlikte konuşmadan masaya dönüp yerlerine oturdular; Nilüfer, Yasemin’in arkasına doğru çekmişti sandalyesini. Abisiyle bakışmak bile istemiyordu.

Emin gülümsüyordu, Belgin, Asaf’a bakış atıp gülüşüyle teşekkür ederken sevdiği adam masanın altından elini tutup sıktı. O sıkınca Belgin daha çok sıktı.

Ferdi de Emin ile Asaf arasında bakışlarını gezdirdi, neyse ki sorun görünmüyordu. Arkasına rahatça yaslanacağı anda Nalan, “Ferdi, kalk. Konuşmamız gereken bir konu var,” dedi.

Ferdi ona dönerken kaşlarını çatı. Bu sahne az önce bir oyun için sergilenmişti. Aklına ne için olduğu gelince yeşil gözleri büyükçe aralandı. “Yok artık!” dedi. Yasemin ürkekçe sandalyesini ablasına kaydırmaya başladı. O kaydıkça Nilüfer açığa çıktı.

Nalan göz devirdi, kalkamayacaklardı. Ferdi’nin gözleri Yasemin’i aradı. Az önceki yerinde sadece Nilüfer oturuyordu. Hemen ilerdeki kızı buldu. Ablasının arkasına saklanmıştı. Belgin bir kolunu Yasemin’in üzerine atmıştı. Bakışları Belgin’e, oradan Asaf’a geçti. O *biz biliyoruz* duruşunu tanıdı.

“Ulan Yasemin!” dedi hırsla. “Başka yakın arkadaşım yok! Kim ulan?” Yasemin biraz daha sindi, başı asla görünmüyordu. “Mahalleden biri mi, geberteyim mi onu Yasemin?”

“Ferdi,” dedi Nalan sakince. Doğrulan adamı kolundan tutup

arkasına sabitledi. Ferdi'nin gözleri ateş atıyor, Yasemin'e saplanıyordu. "Sen ablası değil misin, neden engel olmadın?"

Belgin gözlerini şokla açtı. "Sana olamadım ki ona olayım ama aralarını ben yaptım. Oh olsun sana abi."

"Ne?" dedi Ferdi tekrar doğrulmak için kımıldadı ama Nalan bir kez daha sabitledi. "Otur yiğidim, sakin ol."

"Ah Nalan, ah, benden mi sakladın?" derken Nalan'a kırgın bakıyordu. Nalan omuz silkti. "Ne gerekiyorsa onu yaptım."

"Bana gelip söylemen gerekiyordu Nalan."

"Çemkirme abi, kardeşime," dedi Belgin.

"Biz eve bir gidelim, senin saçlarını elime dolayacağım," dedi Ferdi, işaret parmağıyla tehditler savururken.

"Yavaş!" dedi Asaf. "Sakin ol."

"Sen de biliyordun!" dedi Ferdi. "Kim ulan bu?"

"Eymen abim," dedi Nalan.

Yasemin ablasının arkasında gözlerini sıkıca yummuş, duyacağı sözlere kendini hazırlıyordu.

Ferdi ikinci bir şokla arkasına yaslandı. Aklından binlerce şey gelip geçiyordu, Eymen ve Yasemin... Yan yana, el ele, orada burada şurada... Kesin görüştü bunlar, ne bok yediler acaba? Nalan hayatta söylemezdi. Kan damarlarına akın etti, Eymen'in Yasemin'e yaklaşması, dokunması ışık hızıyla aklından geçerken kıskançlık damarı şahlandı. Ne ara görüşmüş olabilirlerdi ki? Asla fark etmemişti. Tüm duyguları gözlerine oturmuştu, Nalan korkmaya başlamıştı. Belgin pek oraları olmuyordu.

"Ferdi..." dedi Nalan yumuşacık bir sesle. Kolunda duran Nalan'ın elinden ve sesinden aldığı sakinleştirici dozla, "Efendim?" dedi ama bakışları Belgin ve Yasemin'in görünen yarım bedenindeydi.

"Sevmek ayıp mı, suç mu?" dedi Nalan. "Onlar birbirini seviyor, neyse ne! Ne seni bağlar, ne bizi! Abim istemeye gelmek istiyor."

Nalan'ın o tatlı sesiyle ettiği sözlere derin bir nefes aldı. Ne ayıptı, ne suç! Ama o kıskanç bir adamdı. Bakışları tek tek masadakilerin üzerinde gezindi. Asaf tek kaşı havada bakıyordu, suratında da küstah bir gülüş vardı. Belgin dudaklarını bükmüş, *lütfen abi* dercesineydi, ona kıyar mıydı Ferdi? Emin meraklı bakışlarını uzatmışken, Nilüfer gözlerini kırpa kırpa iyi bir şeyler bekliyordu. En önemlisi Yasemin'in kalbi ağzında atıyordu.

“Tamam,” dedi Ferdi, hepsinin gözleri şokla aralandı. “Madem istiyorlar, gelsin.” Haince gülümsedi Ferdi, vardı onun da aklında bir şeyler.

Nalan ayağa kalkıp kollarım Ferdi'nin boynuna doladı. “Sen çok iyi bir abisin.”

Kesin öyleydi, Ferdi sırttı.

Belgin de gülümsedi. Ama Yasemin kaşlarını çatmış, ablasının arkasından çıkmamıştı. Hiç abisinin yapacağı bir hareket değildi.

“Evlere, yorulduk sanki,” dedi Asaf.

Belgin, Yasemin'in onu çekeştirmesiyle ailesinin evine gelmişti. Ferdi, Nalan'ı bırakıp dönecekti herhâlde. Yasemin kapısını kapatıp evin bahçe kapısına koştu. “Yasemin!” dedi Belgin, aracını kilitlerken.

Yasemin durup döndü. “Abla, bak diyorum sana, bir şey planlıyor. Kendime güvenli bir alan bulmam lazım.”

“Ya tamam, gel, eve gidelim,” derken peşine düşmüştü. Yasemin zile bastı, açılmasını beklerken kapıya bakıyordu. “Duruma bir bakalım, gidebiliriz.”

Ferdi'nin arabası kapıda durdu, kapısını çarparak çıktığında kızlar anladı bir şey var. Aslan gibi kabarmış, geliyordu Ferdi. Belgin anladı ki Nalan kızmasın diye sesini çıkarmadı. “Of,” dediğinde Yasemin yerinde zıpladı. “Anne!”

Annesi kapıyı açınca kızlarını gördü, gözleri parlayarak geriye çekildi. “Kızlarım gelmiş, gelin, geçin.”

“Anne çekil!” dedi Yasemin kendini eve atarken. Belgin de arkasında hızla girdi, Ferdi ayakkabılarını yarı yolda çıkarmıştı, ayağından fırlatıp attı. Fahriye Hanım şaşkınlıkla onlara bakıyordu. “Ne oldu da?” diyordu.

“Abim, Eymen abiyi öğrendi,” dedi Belgin.

“Ha o mu?” dedi Fahriye Hanım.

Koridorun ucuna ulaşamayan Yasemin’in saçlarını yakaladı Ferdi. “Nereye kız?” dedi Ferdi’nin keyifli ama öfkeli sesi.

“Abi bırak ya?”

“Bırakacağım,” dedi kökünden çok da çekmediği saçlarla kızı annesine çevirdi. Salon kapısından babası da çıkmıştı. “Ne oluyor?” dedi Serdar Bey.

“Hiç baba, Belgin’in kaçırdığı sahneleri canlandırıyoruz,” dedi Ferdi.

“Abi bırak!” dedi Belgin, Ferdi’nin yanına varıp eline yapıştı. Aralarında başladı bir çekişme, biri “Bırak,” diyor, öteki acıyla inliyor, Ferdi dişlerini sıkı sıkı, “Sizi geberteceğim, bacaklarınızı kıracağım,” diyerek kızları koridorun ortasında kıvrandırıyor.

Genelde de karışmazlardı kardeş kavgasına ama bu kez gülümseyerek izliyorlardı çünkü Belgin de aralarındaydı. Ayrı bir tat, başka bir keyif veriyordu görüntüler. Karı koca gülümseyerek izliyorlardı. Bir ara Belgin’in saçları da Ferdi’nin elindeydi. Koridorda halı kayıp yer değiştirdi, Yasemin’in odasının açık kapısından içeri düştüler.

“Benden habersiz yediğiniz hurmalar bugün sizi tırmalıyor,” diyordu Ferdi. Belgin başını tutarken, “Abi ya...” diye inledi.

“Sen hiç konuşma, asi kaçak!” dedi Ferdi ayağıyla kardeşinin ayağına vurdu. Elinde de Yasemin vardı, her yer darmadağın, saçlar kıyafetler karman çorman olmuştu. “Ne var?” dedi Yasemin nefes nefese. “Sen alırken iyi de biz varınca mı kötü?”

“Seni Bursa’ya gelin verirsem adiyim Yasemin! Yaz bunu bir

yere!” diye fısıldadı. Babası duymasın diye alçak sesle konuşuyordu. Belgin doğrulup abisinin elindeki kardeşine uzandı. “Yeter, bırak!” dedi ama Ferdi bir eliyle onu da Yasemin’in üzerine çekti. Altaki Yasemin inledi. “Abla, kolumu acıttın!” diye bağırdı.

“Bırakmıyor ki Yasemin!” diye acıyla inledi Belgin. Yerde yuvarlanıyorlardı ki başlarında babaları durdu. Oğlunun kollarını tutup çekti. “Bırak kızlarımı!” derken Ferdi kollarını gevşetti. Yasemin’le Belgin can simidi gibi bulduklarının babalarının arkasına emekleyerek geçip ayağa kalktılar. Ferdi de kalkıp doğruldu, babasının gözlerine bakıyordu. Annesi de kapının önünde gülümseyerek izliyordu. Kaşlarını kaldırdı Fahriye Hanım; bu, babanın haberi yok demektir. Ferdi burnunu çekti.

“Yorulдум, çekilin!” diyerek babasının yanından geçip çıktı.

“Neye delirdi bu?” dedi Serdar Bey kızlarına dönerken. Ama kızları görünce güldü. İkisinin de saçları kabarmış, elektriklenmiş dağılmıştı.

“Şey baba!” dedi Yasemin. “Ters bir laf ettim ama aldım ağzımın payını. Ablam da nasiplenmiş oldu.”

Belgin saçlarını yatıştırmakla meşguldü. “Spor oldu, spor,” dedi ağzının içinde. Nalan’la hiç böyle atışmaları olmamıştı. Abili bir hayat farklı güzeldi. İlk deneyimiydi, umuyordu ki son olmazdı. Sevmişti. Kendini en derinlerde bir yerde bu eve ait hissetmişti. Bu eve, bu aileye... Kardeş olduklarını anladığı anlardan biriydi. Belki en güzeli... Gülümsedi. Babası da gülümsedi, yüreği sıcacık oldu. Geceyi o evde geçirdi, Ferdi o gece bir daha görünmedi...

23. Bölüm

Artık anahtarı olan Belgin havanın soğumasıyla kapanan kapıyı açtı. “Ben geldim ...” diye seslendi. Evin ışık havası iyi hissettirmişti.

“Hoş geldin kızım,” diyen babasının sesi salondan geliyordu. Terliklerini ayağına geçirirken, “Hoş buldum, abim nerede?” diye sordu.

“İçeride sanırım,” dedi babası kapının önünde dururken. “Nalan ... Sen de hoş geldin kızım.”

“Hoş bulduk efendim, küçük bir işimiz var, Ferdi’yle konuşacağız ama sonra sizinle de konuşuruz.”

Serdar Bey kaşlarını çatı. “Hayır olsun.”

“Hayır baba, hayır,” diyen Belgin abisinin odasına yürürken durdu. Ne demişti? Geri de dönemedi, alt dudakını ısırırken hızlı adımlarla Ferdi’nin odasına yürüdü.

Serdar Bey’in güzel gülüşünü göremedi. Nalan da sırtarak ablasını takip etti. Serdar Bey salona girerken, “Bana baba dedi,” diyordu.

Abisinin kapısını tıklattı Belgin. “Gir,” sesiyle kolu indirdi. Abisi üzerinde bir tişört, altında eşofmanı, saçları nemli bir şekilde yatağında doğrulan abisini gördü. Nalan da girip kapıyı kapattı.

“Canlarım...” dedi Ferdi. “Ne oldu?” dedi sırtıtırken.

“Yiğidim, konuşmaya geldik,” derken yatağa oturdu.

“Yavrum sen konuş, ben dinlerim.”

“Abi, annemle Yasemin nerede?”

Belgin’e döndü Ferdi. “Üst katta poça mı ne yapacaklarmış, Aysel ablayla Nilüfer de var sanırım.”

“Bohça bohça,” dedi Nalan. “Benim için o.”

“Ben ne anlarım bohçadan. Size ne oldu? Bir sorun mu var?”

“Sorun demeyelim de dünkü mevzu,” derken abisinin diğer yanına oturdu Belgin.

“Kızların canını çıkarmışsın Ferdi,” dedi Nalan.

“Ne?” diye bağırdı, kardeşine ve Nalan’a bakarken kaşlarının ortasında çizgi belirdi. “Ben ne yapmışım ki, biraz tepiştik sadece.”

“Abi neden kıızıyorsun, usulünce kızı istemek istiyor. Ne bu celal ya.”

“Hiç, rahat dur Ferdi.”

Derin bir nefes alıp başın tavana kaldırdı. “Bir şey yapmadım ki?”

“Bursa’ya kız veririm adiyim demişsin,” dedi Nalan. “O ne demek?”

“Siz iki cadı aralarınızı yaptınız, benden gizli görüştünüz. Gezip tozdular, orada burada koklaşıp dolaştılar, değil mi? Size güvenen aklımı... Kaçın!”

Ferdi başını indirirken sesi odadan taştı. Kızlar ürkerek kalktılar. “Ferdi! Kendine gel!” dedi Nalan ama Ferdi’nin gözlerinde gece olmuştu.

“Kaç kızım,” dedi Belgin. “Hiç böyle hayal etmemiştim, sen hallet Nalan, bir daha tepişemem.” Kapıyı açıp Nalan’ı çekiştirdi.

“Saçlarınızı keseceğim! Daha sinirim geçmedi.”

Nalan işaret parmağını Ferdi’ye salladı. “Saçlarıma dokunursan yüzüğü başka yerlerine takarsın.”

“Allah ...” diye bağırdı Ferdi.

Belgin duyduklarına inanamadı, rengi değişirken kapıdaki babasını gördü. “Ne oluyor?” diyen babasının yanına koşup kolunu tuttu. “Abime bir şey söyle, Yasemin’e görücü var, delirdi.” Anne-sinden haberi almıştı, Fahriye Hanım kocasına usulünce anlatmıştı. Serdar Bey de, “Olur, gelsinler, tanışalım,” demişti.

“Baba!” dedi Ferdi. “Senin o kızın gezip tozdu, bak yazıyorum buraya baba!”

“Dur bir oğlum!” Serdar Bey.

“Eymen abim, dayımın oğlu, biliyorsun. Konuşup anlaştılar, niyeti ciddi. Dayımlar da gelmişken tanışır, kaynaşırsınız diye düşündük. Abim evlenmek istiyor.”

“Baba yeme!” dedi Ferdi.

“Allah aşkına sus Ferdi!” dedi Nalan.

Babası oğluna döndü. “Be oğlum, konuşmadan nasıl anlaşıacaklar? Dumanla mı haberleşecekler? Tabii ki konuşacaklar, istiyorsa vereceğiz. Ne yapacağız, kızları eve mi kapatacağız?”

Ferdi dudaklarını sıkıp büktü, burnundan derin bir nefes alıp gözlerini kapatırken içinden sakince sayıyordu.

“Değil mi?” dedi Belgin. “Ayıp değil ya, hem sen de istemeye geliyorsun, ne var yani?” derken abisine döndü.

Ferdi gözlerini açıp kıstı, kardeşine bakarken koşa Çengelköy’de bir tur kovalardı Belgin’i. “Ne diyorsun sen?”

“Ne mi diyorum, işine gelince senin bacın, gelmeyince babamın kızı. Haftaya Yasemin’i istemeye gelecekler, sen de paşa paşa vereceksin.”

“Baba!” dedi sert ama kısıp bir tonda. “Sen bir içeri gider misin?”

“Hayır!” dedi Belgin babasının arkasına saklanırken. “Saçlarımı seviyorum.”

“Dokunma kızıma, sen de evleniyorsun, ne var bunda? Bu kız-

lar yetişip kendi hayatlarını kursun diye büyüdü. Ne olacaktı başka Ferdi?"

Belgin çenesini kaldırdı. "Duydun mu?"

Ferdi dişlerini sıkarken sırttı. "Duydum."

"Serdar babacığım," dedi Nalan. Baktı ki babada iş var, biraz cilve fena olmazdı.

Bir günde iki kez baba olan Serdar Bey'in egosu okşandı. "Efendim kızım?"

"Bize biraz müsaade eder misiniz?"

"Olur," dedi Serdar Bey, Belgin'i sırtından itekleyip kapıyı çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Belgin babasına.

"Ne demek kızım, Yasemin istiyorsa ben onay veriyorum." Gözlerine hüznün çökmüştü, Belgin görebiliyordu.

"Tamam," dedi, ne yapsa bilemedi. "Ben bir annemlere bakayım."

"Hadi, bak bakalım annene."

Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp kapıya ilerledi. Üst katın kapısı evin dışındaydı, üst kata çıkıp çeyiz hazırlayan kadınların olduğu odaya girdiğinde ona dönen başlara gülümsedi. "Sıkıntı yok, babam verdi, abimin gazını Nalan alıyor."

"Baban mı verdi?" dedi annesi şaşkınlıkla.

"Evet anne, babam verdi. Yasemin istiyorsa ben onaylıyorum dedi."

"Yemin et," dedi Yasemin.

Fahriye Hanım kızına bakarken eridi, gözleri doldu. Ayladır beklediği sözcüğü duyunca dudakları titredi. "Aysel, bana anne dedi."

"Duydum ahretliğim." Aysel Hanım gözlerini siliyordu.

Nilüfer'le Yasemin tatlı bir gülüşle izliyorlardı. Fahriye Hanım da gülmeye ağlama arası bir yerdeydi, kızına bakıyordu. Belgin yerde halının üzerinde oturan, elinde işlenmiş havluyla kalan annesinin

yanına oturdu. “Bu ne kadar güzelmiş,” diyerek annesinin elindeki havluyu aldı.

Burnunu çeken Fahriye Hanım, “Sana da yaparım kızım,” diye cevapladı onu.

“Olur.” Annesine bakıp gülümsedi, annesi de ona.

Alt katta Nalan ile Ferdi sessizce horoz misali tartışıyordu. Bağırıp babasını getirtmek istemiyordu Ferdi.

“Benden sakladın Nalan!”

“Aynen öyle yaptım, neden sana söyleyeyim ki? Ne bu hava, sanki abim gizli nikâh kıymış gibi. Sevmek günah mı Ferdi?”

“Ben günah mı dedim?”

“Ne deliriyorsun ya? Biz de gezdik, tozduk, yapmasa mıydık?”

“Ne alaka biz? Ben adamım, adam!” dedi işaret parmağını göğsüne bastırırken. “Ben seni öpmedim bile.”

“O senin eşekliğın, öpseydin.” Nalan çenesini kaldırdı.

“Edebimle oynama Nalan!”

Nalan göz devirdi, bulduğu kadını yatağa çeken bir camiadan, “Evlenmeden öpmem,” diyen adam denk gelmişti. “Bırak şimdi bizi.” Ferdi’nin kolunu tutup yatağa oturttu, kendisi de yanına ilişti. “Onlar da yanlış bir şey yapmadı. Ablamla eniştem de. Biraz rahat olur musun? Gevşe. Kimse senin bacına yanlış yapmıyor, aksine gelip isteyeyim, yüzük takalım, adını koyalım diyor. Yasemin’i sevme-se, hayatımda istemese yapar mı?”

“Öyle her isteyene kız mı vereceğiz? Ne güzel dünya, biz büyütelim, gelip alıp gitsinler. Gidemezler!”

“Beni de bir ana baba büyüttü Ferdi, biraz geniş düşün. Şu sözlerini kıskançlığına veriyorum yoksa asla mantıklı bir yanı yok. Bir gün bir kızımız olduğunda o da birini sevip bizden ayrılacak, değil mi?”

“Kim?” dedi Ferdi, Nalan’a kocaman gözlerle dönerken. “Benim kızımı alacak adam daha doğmadı.”

“Tahminen doğmamış olabilir ya da henüz bebektir, bilemiyorum. Neyse, bunu düşünme şimdi.” Ferdi’nin elini tutup yaklaştı. “Canım sevgilim, bak yarın gece nişanlım olacaksın, bırak, onlar da mutlu olsun.”

“Of!” diyerek teslim oldu Ferdi. “Ama gülüm, Müslüm Baba gibi damardan giriyorsun.” Nalan tatlı tatlı gülümserken Ferdi ona bir daha âşık oldu. “Tamam ama hemen vermem kızı, ona göre.” Nalan daha tatlı gülümsedi. “Bakma şöyle.”

“Çok güzel adamsın Ferdi, gerçek misin diye bakıyorum.”

Öfkesi buhar olup atmosfere karıştı, çok seven bir adamın aşk dolu bakışlarıyla içi geçerek izliyordu. “Benim kadınımla güzel.” Nalan’ın gülümseyen dudaklarına baktı. “Eşekliğimi telafi etmem lazım.”

“Soruyor musun yoksa izin mi alıyorsun?”

“Kendi kendime konuşuyorum.” Vakit kaybetmeden öptü, doyamadı, bir daha öptü. Ömrü boyunca da doyacağını sanmıyordu.

Evde bir koşturmaca, tatlı bir meltem gibi esiyordu. Dekorcular salona süsleme yaparken Nalan da onları izliyordu. Biri kadın, biri erkek sessizce çalışıyordu. Salonun bazı mobilyaları çıkarılmıştı, bir duvarı baştan ayağa süslüyorlardı. Onları yalnız bırakıp mutfığa geçti. Dayısı, yengesi, Eymen, Belgin ve annesi sohbet ediyordu.

“Yok dayıcığım, benim babam var, sağ ol. Babamdan isteyecekler ama siz de olacaksınız.”

Ablasının yanına oturdu Nalan. “Babam yaşısaydı, bugün burada olmayacaktı çünkü ben de burada olmayacaktım ama yine de üzüldüm.”

Kardeşinin omzuna kolunu sarıp kendine çekti Belgin. “Üzülme, dünya değişik bir yer.”

Omuz silkti Nalan. “Garip bir yer.”

“Kederlenmeyin,” dedi Eymen. “Güzel günü yaşayın.”

“Sen kendine bak abi,” dedi Nalan. “Ferdi içinden geçecek kızı verirken.”

Eymen sırtıttı, çayından bir yudum aldı. “Nişanlın diye demiyorum ama çok uyuz adam Nalan.”

“Olur, nişanlım demez, kayınçom dersin,” dedi Nalan sırtarak.

“Ne münasebet?” Eymen’in annesi Sinem Hanım kaşlarını çatarak. “Ne yapacak ki?”

Nalan iki kaşını birden kaldırıp, “Bilmem,” dedi.

“Ben oğlumu ezdirmem.”

“Anne,” dedi Eymen. “Sakin ol.”

“Ezer yenge, ezer, abımdan her şey beklenir,” dedi Belgin.

“Kız almak kolay mı?” dedi Adnan Bey. “Onca talibi varken Belgin’in kardeşini seçti, çeksin.”

“Aşk olsun Adnan, ne demek çeksin? Sokakta mı bulduk oğlumuzu?”

Nalan, Belgin’i dürttü, göz göze gelip alt dudaklarını ısırıldılar. Nalan ablasına eğildi. “Yengemin içinde kaynana varmış.” Sus dercesine dudaklarını büzdü Belgin.

Üzerinde anahtar olan kapının açılma sesini duydular, Yasemin ile Nilüfer’in sesiyle kapıya baktılar. Eymen’in gülüşü değişti. “Yasemin mi o?”

Sorusu cevap bulamadan kızlar içeri girdi. Müstakbeli ve ailesini görmeyi beklediğinden kocaman gülümsedi Yasemin. “Merhaba, hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk kızım,” dedi Adnan Bey.

Sarılip hoşbeş biterken Eymen’in gözü Yasemin’in üzerinden bir saniye ayrılmadı. Kızlar oturmadı, Nilüfer, “Belgin biraz odana gidebilir miyiz?” dediğinde Belgin kaşlarını çattı ama soru sormadı. “Olur,” dedi kalkarken. “Ben de geleyim madem öyle,” diyen Nalan da peşlerine düştü. “Ben de bir dışarı çıkayım,” dedi Eymen.

Üst kata Belgin'in odasına çıktılar. "Ne oldu?" diye sordu kapıdan girerken, kızlara döndü.

"Ay bir şey olduğu yok, abim top oynuyor da benim hatun beni izlesin dedi."

Belgin anlamakla anlamamak arasında kalıp gülümsedi. "Ne?"

"Yürü abla, şov yapacak sanırım," dedi Yasemin.

Yasemin ona abla dedikçe Belgin'in kalbi çarpıyor, çok mutlu oluyordu. Yasemin sırtından itekliyor, Nalan kapıyı açıyordu. Balkona adım attığında her zamanki çocukları Asaf'la top oynarken gördü. Bu kez üstü vardı, Belgin dudak bükerek gülümsedi ve maçı izlemeye koyuldu.

Asaf onu görünce sinsice sırıttı. Ayağına gelen topa vurdu. "Hasan vur!"

"Vurdum Asaf abi," diyen çocuk topu kaleyle buluşturdu. "Aslanım benim, gol!" diye bağırdı Asaf. "Topu bana atın, hazır olun."

Mehmet kıkırdadı, Kaya başını arkaya atıp güldü. "Hazırız abi," diye bağırdı. Top Asaf'ın ayağına geldi, Asaf, Belgin'e çevirdi başını. Güzel gözlü sevdiği gülümseyerek izliyordu. Kızlar da yanında ona eşlik ediyordu. Topu ayağında sürüyerek eve yaklaştı, yerden kaldırıp tüm gücüyle vurdu. Top karşısındaki evin balkonuna yol aldı.

Belgin'in gözleri hızla büyüdü. "Ne yapıyor?"

"Ay bize gelecek," diyen Yasemin eğilirken ablasını da yanına çekti. Belgin başını balkonun içine doğru eğdi. Top arkasındaki cama çarptı, cam parçaları şingirtıyla etrafa dağıldığında nutku tutuldu. Başını kaldırırken ağzı açık kalmıştı. "Kırdı!"

"Yuh, yuh!" dedi Nalan. "Güce bak!"

Asaf topa vurunca havalanıp sevdiği kadının balkonuna uçuşunu keyifle izledi. Hasan bir yana koştu, Mehmet bir yana. Kenarda duran sarılı afişin biri bir yanından, diğeri öbür yanından tutup iki yana ayrıldılar. Asaf afişin arkasında kaldı, çocuklara bakıp gülümseyordu.

Belgin hırsla döndü, sırası mıydı şimdi kırık camın? Döndü

ama ağzını açamadı, gerçek bir şok yaşıyordu. Bedeninin tamamını döndürüp balkon mermerinden tuttu. Şoku atlatırken gülümsedi. "İnanmıyorum..." diye inledi ama inanıyordu, hem de çok. Ellerini yüzüne kapatırken kalbi dörtmala atıyordu. "Manyaklar!" diye inledi.

Mehmet'le Hasan'ın iki yanından tuttuğu afişin üzerinde büyük harflerle, "BENİMLE EVLENİR MİSİN?" yazıyordu.

Ellerini indirip mermeri tuttu, nasıl güzel güldüğünden asla haberi yoktu. Kızları gülüşleri arasında dönüp eve girdi, koşar adım merdivenleri indi.

"Düşeceksin!" dediyse de Nalan, duymadı. Son üç basamağı atlayıp aştı. Saçları uçuşuyor, bastığı yeri görmüyordu. Kapıyı açıp ilk terliği ayağına geçirdi. Bahçeye çıkıp kapıyı açıp çıktı, evin yan tarafına dönüp hızlı adımlarla araziye adım attı. Durup tekrar baktı, çocuklar afişi hâlâ tutuyordu. Asaf gülen gözlerine uzaktan bakıp kocaman gülümsedi. Havalanır gibi hızlı bir adım attı, sevdiği adama giden yolda ne bulsa ezerdi, kollarının arasına girerken de hızlıydı.

Asaf sevdiği kadını kollarına alırken bir adım geriledi. "Düşeceğiz," dedi gülümseyerek.

"Camı kırdın!" dedi Belgin kahkaha atarken. Asaf onu bırakmadı, başını kaldıran Belgin'in yeşil gözlerine baktı. "Beklemiyordum, çok şaşırdını. Çok güzeldi. Burada bu şekilde, çocuklarla..."

Asaf iç çekti, bakışları alev aldı. "Sakın öpme, abin izliyor."

"Abimin olmadığı bir yer mi var?" dese de güldü.

"Cevabı da abin verecekmiş, öyle dedi. Abisin dedim, eyvallah dedim."

Belgin'in gülüşü merakla, anlamadığını ifade eden gözleriyle karıştı. "Nasıl?"

Asaf onu bırakınca Belgin iki ayağı üzerinde durdu. Asaf'ın bakışlarını takip ederek evine döndü Belgin. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayır!" dedi Asaf sırtarak.

Ferdi bir yandan, Emin diğer yandan, Belgin'in balkonundan

aşağı kocaman bir pankart indirdiler. Üzerinde büyük harflerle “EVET” yazıyordu.

Tek elini alına veren Belgin gülümsedi ama saniyeler sonra kahkahaya dönüştü gülüşü. Asaf, Belgin’i kendine çekip eve baktılar. “Ne yaparsın işte, kader Megara.”

“Benim abim bir deli.”

Ferdi balkondan sırtıyordu, yerdeki megafonu alıp kaldırdı ve konuşmaya başladı. “Ben kabul ediyorum, evlenebilirsiniz. Evet!”

“Sen iflah olmazsın!” dedi Emin bedeni sarsılıp gülerken.

Belgin kahkaha attı, Asaf gülümsedi. Nalan başım sağa sola sallayıp güldü, Yasemin her şeyi kayda alan Eymen’e bakıp gülümsedi. Emin ile Nilüfer göz göze geldi, Emin ona göz kırparken kimseler görmedi.

Belgin, Asaf’a döndü. “Evet, dün bugün, yarın sonsuza kadar.” Başını Asaf’ın göğsüne yasladığında, ellerini sırtında hissetti.

Yüzüğü Nalan’ın parmağına takan Ferdi için hayat artık daha güzeldi. En güzellerini düğünden sonraya saklıyordu. Nalan ile Ferdi’nin ayakları yere basmıyordu. Öyle aşk dolu, öyle mutluydular ki onları gören sebepsiz yere mutlu oluyordu. Ferdi artık daha sakin, “Nalan da Nalan,” diyerek dolaşıyordu.

Geçen hafta takılan yüzükle sıra Yasemin’e gelmişti. Taraflar tanıştığı için isteme merasimi uygun görülmüştü. Sırayla Nilüfer’i de vereceklerdi. Her hafta birine söz yapmaya alışıyorlardı. Muhtemelen düğünlerde bu sırayı takip edecekti. Ferdi ve Nalan için önlerindeki temmuza gün ayarlanmıştı.

Şimdi odanın içindeki kalabalığa göz atıyordu Belgin. Ailesinin evinde, dayısı, yengesi, Eymen’in kız kardeşi Sevinç, Eymen ve amcasıyla yengesi oturuyordu. Fahriye annesi geçen hafta oğlunu

nişanlamış, şimdi de kızını vermenin tatlı mutluluğuyla bir oyana bir bu yana gülümseyip duruyordu.

Belgin abisine göz attı, tek kaşı havada Ferdi dayısının Allah'ın emri peygamberin kavli sözlerini dinlerken gözlerinden geçen hain parıltılarla gülümsüyordu. Belgin, Asaf'a eğilince Asaf başını eğdi. "Asaf, abim bir şey karıştırıyor."

Asaf da gözlerini kısmış Ferdi'yi izliyordu. "Kesinlikle Megara, aynı şeyi düşünüyordum."

"Asla pes etmiyor," diye mırıldanırken söz hakkı kız tarafına geçti. Babası ağzını açmıyordu, Belgin kaşlarını çattı. Abisi öne eğildiğinde içinden dedi, geliyor bir şey... Yasemin'in rengi attı, Eymen kaşlarını en derinden çattı. Belgin annesine baktı ama o gayet mutlu görünüyordu. Neşe annesi bile tedirgin olmuştu. Yengesi sağına soluna bakınıyor, kuzenleri Sevinç dudak bükmüş, Nalan'a bakıyordu. Nalan da *bilmiyorum* dercesine omuz silkiyordu.

"Şimdi..." dedi Ferdi, Eymen'e bakıp. "Sizi severiz, seviyoruz. Saygımız sonsuz. Biliyoruz ki kızımız yani bacım çok iyi bir aileye gelin gidecek ama bizim bazı şartlarımız var."

Belgin'in kaşları havalandı, Nalan'ın gözleri büyüdü. Annesi ve babası hariç herkes şok olmuştu. Kaynana olmaya hazır yengeleri aniden kaşlarını çattı, kocasına bakıyordu ama kocası da oğluna bakıyordu.

Eymen yutkundu, kravatı birden sıkılmıştı. Babasına bile bakamıyordu, soruyu kimin sorması gerekiyor, bilmiyordu. Boş verdi. "Nedir?" diyebildi.

Yasemin'in omurgasından ince ve soğuk bir damla dizisi usulca akmaya başlamıştı. Gözleriyle ailesini takip ediyordu.

Ferdi, Eymen'e gülümsedi. "Burada oturacaksınız!"

"Aaa! Üzerime iyilik sağlık!" dedi yengeleri. "Nasıl olacak o? Eymen Bursa'da çalışıyor, işimiz orada." Dünürlerine baktı kadın ama her biri önüne bakıyordu. Anlaşmalı olduklarını anladığında gözlerini kıstı kadın. "Adnan!"

“Bir saniye hanım,” dedi Adnan Bey. “Neden böyle bir şey istiyorsunuz?”

“Ben açıklayayım,” dedi Ferdi, başlar ona döndü. “Malumunuz Belgin yirmi altı sene sizdeydi, artık burada ama demek değil ki size benzerini vereceğiz. Vermiyorum!”

Yasemin’in kalbi duracaktı, gözleri ikinci bir şokla açılmıştı. Annesi ve babasına bakıyordu ama bu kez onlardan umudu yok gibiydi.

Eymen’in gözleri kocaman açılırken ok gibi doğruldu. “Ferdi...” dedi.

Ferdi tek kaşı havada gülümsedi. “Belgin’in araziye üç tane ev yapacağım, ortadaki evi ben alacağım.”

Asaf’ın bakışları büyüdü bu kez, Belgin’e indirdi gözlerini. Belgin de ilk kez duyuyordu, o da ağzı açık Asaf’a döndü. İkisi tekrar aynı hızla Ferdi’ye baktılar.

“Sağıma bakacağım, bir bacımı göreceğim, soluma bakıp diğerini. İşini gücünü bilmem, taşırırsın, şube falan açarsın, o sana kalmış. Ha... Kızı alırım, bana kimse karışamaz dersin... Diyemezsin. Ona göre Eymen kardeş, bende özleyecek de size verecek de kardeş bitti. Kalmadı. Annem yirmi altı sene Belgin’i özledi, kalan zamanını da Yasemin’i özleyerek geçirmeyecek. Artı olarak yaşam tarzlarımız çok farklı, benim kardeşimin jet sosyete de işi yok, o buranın kızı. Onu buradan götürüp istemediğimiz bir hayatın içine sokmanıza izin veremem. Biz üç kardeş daha yeni kavuştuk, paylaşacak çok fazla şeyimiz var, kaçırdığımız yüzlerce, binlerce gün ve anı var. Kızları tekrar ayırmayacağım, abla kardeş olmayı bile daha yeni öğreniyorlar.”

Nalan, Ferdi’ye aşk dolu bakışlar atarken yakalandı, gülümsemişti. Ferdi de ona göz kırptı. Nalan onu haklı buldu, bilmezdi abisi ne yapacak ama Ferdi bir abi olarak sonuna kadar haklıydı.

Serdar Bey ve Fahriye Hanım konuşmadan, memnun bir şekilde önlerine bakıyorlardı. Sanki önceden her bir sözü Ferdi’ye tane tane ezberletmişlerdi. Yasemin abisinin sözleriyle donup kalsa da buradan gitmek istemiyordu ama yine de böyle bir çıkış beklemi-

yordu. Bakışlarını Eymen'e çevirmişti. Eymen de ona bakıyordu, çaresiz bakışları *ah Ferdi, uyuz Ferdi* diye bağıırıyordu.

"Ben de oğlumu özlerim," dedi yengeleri. Asla mutlu olmamıştı. Saçmalıktan başka neydi?

Ferdi kadına gülümsedi. "Siz de gelin yengeciğim, Bursa sıkma-
dı mı? Bir ev de size yaparız."

Ortamda çetin bir sessizlik oluştu, kız tarafı erkek tarafına ba-
kırıyordu. Eymen o kadar tutulmuş görünüyordu ki Yasemin vazgeçti
sanmaya başlamıştı.

"Kabul ediyorum!" dedi Eymen. Annesinin ağzı açık kaldı,
babası sıkıntıyla çenesini sıvazladı ama elden gelen bir şey yoktu.
O kapıdan, "Alın kızınızı," diyerek çıkamazdı. Hem Nalan gelinleri
olmuştu hem de oğlu körkütük âşıktı. "Bir yoluna bakacağız," dedi-
ğinde karısının gözleri tamamen açıldı.

Ferdi dudaklarını büküp sırttı. Serdar Bey ve Fahriye Hanım
neşeyle gülümsedi. Yasemin, Eymen'e tekrar âşık olurken gülümse-
di. Eymen de sinsice sırttı.

"Benim de söylemek istediklerim var," dediğinde, Ferdi gözleri-
ni kıstı. İkinci bir sessizlik oluştu. "Neymiş?" dedi kinayeyle.

"Ben neden senin yaptığın evde oturuyorum? Arazi de Nalan'la
Belgin'in. Onlara da sordun mu?"

"Sordun mu?" dedi Asaf. "Bana sordun mu mesela? Ben neden
senin yaptığın evde oturuyorum?"

Ferdi gözlerini kısıp damatlarına keskin birer bakış attı ama ağ-
zını açmadı. Nalan, "Sus," diyerek dibinde mırıldanıyordu. Belgin
de kötü kötü bakıyordu.

Eymen, Asaf'tan destek bulunca daha da omuzlarını kaldırdı.
"Ben evimi kendim yaparım."

"Ben de yaparım," dedi Asaf. "Bakalım, kızlar orada oturmak
istiyor mu?"

"Ama orada çocuklar top oynuyor," dedi Belgin. "Ev yapmak

için almadık." Özel zevklerim var, Asaf'ı üstsüz top oynarken nasıl izleyeceğim diyemiyordu.

"Oraya çok fazla şey sığar," dedi Eymen. "Top oynamaya devam edebilirler." Başını Yasemin'e kaldırdı. "İstiyor musun?"

Yasemin ablasına baktı, göz göze geldiklerinde birbirlerine gülümsediler. Belgin ona başını salladığında, Ferdi en doğru karar verdiğine bir kez daha emin oldu.

"Olur," dedi Yasemin.

"O zaman..." dedi Nalan. "Arazi ablamla benden, evler sizden."

"O zaman verdim, gitti," dedi Ferdi. "Takalım yüzükleri."

24. Bölüm

“Ne yaptın sen?” dedi abisine, ev boşalmış, ailecek kalmışlardı. Nalan ve Yasemin ablalarının iki yanında duruyordu. Anne babaları yatmıştı.

“Ne yapmışım?” dedi Ferdi kendini koltuğa bırakırken. “En iyisini yaptım?”

“Ona ne şüphe,” dedi Belgin göz devirerek. “Asaf’ı nasıl bir yükün altına soktuğundan haberin var mı abi?”

Ferdi kaşlarını çattı. “Ne yükü?”

“Ev yaptıracaksın adama, onun dairesi var annenin üst katında,” dedi Nalan. “Eymen abimle yarışabilir mi?”

Ferdi alayla gülümsedi. Anlamıştı ne demek istediklerini ama bilmedikleri şeyler de vardı. Ferdi biliyordu, Asaf kendini bildi bileli bir kuruşunu bile kenara atan adamdı. Sadece Ferdi’de üç arazisi, dört dairesi vardı ama bunu kızlara demeyecekti.

“Arabasını satar, diker evi. Siz ne düşünüyorsunuz? En olmadı sen verirsin parayı,” dedi Belgin’e.

“Kabul etmez!” dedi ağlarcasına.

“Siz bu konuyu konuşmadınız mı?” dedi Ferdi kaşlarını birleştirip. “Biz konuştuk, hallettik.”

“Nasıl hallettiniz?” dedi Belgin, Nalan’a bakarken.

Nalan, Ferdi’nin yanına oturduğunda Ferdi kolunu kızın omuzuna sarıp kendine çekti. Başlarını Belgin’e kaldırdılar. “Şöyle oldu abla,” dedi Nalan. “Ferdî benim yatırımcım olacak, birlikte kazana-
cağız. O bana eşi olarak sınırsız bir kart verecek, yatırımlardan da payımı hesabıma ayrı olarak yatıracak. Kısacası o kazanacak, ben yiyeceğim. Bu sadece onunla olan anlaşmamda geçerli, Ardahan Şirketler Grubu’ndan gelecek para yine bana ait, onun hesabını ben tutacağım. Zengin kız fakir oğlan meselesini ortadan kaldırdık, ka-
rışmayacak ama ona sormadan araba bile almayacağım. Ortak karar vereceğiz.”

“Çok zeki bir nişanlım var, görün de ibret alın.” Ferdi sırtıp ko-
lunu sıkılaştırıp Nalan’ı göğsüne çekti.

Belgin umutsuzca omuzlarını indirdi. Koltuğa oturup kederle ofladığında Yasemin de yanına oturdu. “Asaf bir kez bile para sözü açmadı. Zengin olmam onu rahatsız ediyor gibi hissediyorum.”

“Onca zaman o hurdalıkta bir kez bile dile getirmemeniz sizin suçunuz. Rahatsız ediyor çünkü o hurdacı,” dedi Ferdi. “Onu ezmek için söylemiyorum, ikiniz başka yerdesiniz. Evlenme teklifi etti ama siz daha en önemli konuya bile geçmemişsiniz. Kalk git, bul şunu, konuşun, bak bir saat izin veriyorum.”

“Hayır, yarın konuşsunlar, ne acelesi var,” dedi Yasemin. “Ablam gergin, şimdi yanlış bir söz çıkar ağızlarından. Yarın sakince konuşsunlar.”

“Doğru,” dedi Nalan. “Beni eve bırak Ferdi, resmen size yerleştim, ayıp oluyor.”

“Kim dedi?” derken ona döndü Ferdi. “Ne ayıbı, kal işte.”

“Hayır, dayım evde. Biz gidince annem yalnız kalacak, asıl ona bir çare gerekiyor.”

“Ne çaresi gülüm, bu yaştaki kadını evlendirecek misin? Biraz Belgin’de, biraz bizde kalır derken yaşar, gideriz.”

“Ya seni yerim...” dedi Nalan, kocaman gülümsedi. “Annem ha-

yatta kabul etmez. Zehra abla da gitti, onu geri getirmemiz gerekiyor. Üç katı teklif edelim mi abla?”

“Edelim, annem onu çok seviyor.”

“Daha yaza çok var, sonra düşünürüz. Hadi, seni eve bırakayım,” derken kalktı Ferdi ama Belgin’in solgun yüzünü fark etmişti.

“Sıkma canını,” dedi Yasemin Nalan ile abisi evden çıkınca. “Her konuda gayet makul biri, buna da bir çare bulursunuz.”

“Neden bir kadın zengin bir adamla evlendiğinde biz bunu dert etmiyoruz da kadın zengin olunca bu bir sıkıntı hâline geliyor?” dedi Belgin.

“Erkek hegemonyası, en sağlıklı bile bunu kendine dert edebilir ama abim yolunu güzel bulmuş. Neden siz de yapamayasınız ki? Abim gibi bir maço bile... Düşün!”

“İçimde bir sıkıntı var, abim haklı, bunu önceden konuşmamız gerekiyordu. Her şeyi düşünen ben, bunu nasıl atladım?”

“Abimin kırk yılda bir haklı olacağı tuttu abla, boş ver. Sendeki işve, cilve hiçbirimizde yok, iki dakikada yola sokarsın.”

Belgin başım kaldırıp kardeşine gülümsedi ama o kadar olmadığını biliyordu. Asaf adadaki evi satın alırken bile ağzından olumlu tek bir cümle duymamıştı. “İstiyorsan,” tek kelimesi buydu.

Geceyi yatağında dönerek sabah etti, odasına alışmıştı ama aklında Asaf ve diğer şeyler varken uyku haram olmuştu. Sabah annesiyle kahvaltı hazırlarken de yüzü asıktı. Annesi fark etmişti. Etmemesi garip olurdu, Fahriye Hanım tüm enerjisini Belgin’i çözmeye harcıyordu.

“Neyin var kızım?” diye sokularak sordu. “Dün gece bir şeyin yoktu, Asaf’la mı tartıştınız?”

Belgin dudaklarını büktü, bakışları mutfağın içinde dönüp duruyordu. “Tartışmadık ama her an tartışabiliriz. Abim dün gece ev konusunu açınca ben kendi evimi yaparım dedi, o evi yapmak kolay mı? Eymen abimle abim bile yarışamaz, Asaf nasıl yarışacak?”

“Hım...” dedi Fahriye Hanım, kızı bilmiyordu Asaf’ın yıllarca

biriktirdiği paraları, o da Aysel Hanım'dan duydukları kadarını biliyordu. Söylese mi, emin olamadı. "Kendine dert edinme, Asaf yıllardır birikim yapıyor, boş çocuk değil. Annesinden biliyorum. Ama tabii siz usulünce bir konuşun."

"Nasıl konuşacağımı bilmiyorum, Asaf zenginliğimi bir kez bile diline dolamadı. Görmezden geliyor, anne bak bu çok büyük bir sorun. Bunu dün gece fark etmiş olmam benim hatam. O açacak değil ya konuyu, benim bir şey söylemem gerekiyordu."

Fahriye Hanım kızını omuzlarından tutup kendine çekti. İlk kez bu kadar samimi bir an yaşıyorlardı. Akışına bırakılan şeyler zamanla otursun diye birçok şeyin üzerine uğramıyorlardı. Belgin annesinin sinesine sokuldu, kalbinde derin bir huzur hissediyordu. Annesi saçlarını okşadı. "Her şeyi düşüneceksin diye bir kural yok, şimdi aklına geldiyse şimdi çözersiniz. Önce onu dinle, dayatma. Orta bir yol mutlaka vardır, ben olduğuna eminim."

"Umarım," dedi kederle.

Belgin kahvaltıdan sonra Neşe annesine geçti, tüm günü dayısı ve yengesiyle geçirdi. Akşam yemeğine dışarı çıkarken Ferdi, Yasemin ve Nalan da vardı. Dayısını ve yengesini ve Eymen'i yolcu edip Asaf'a mesaj attı. Dün gecedan bu yana görüşmemişlerdi. Havalar iyice soğumuştı, siyah boğazlı kazak, kot pantolon ve montunu giyip evden çıktı. Hurdalığa gidecekti, Asaf onu bekliyordu.

Hurdalığın kapısından girerken aklındaki sözleri toparlıyordu. Asaf'ı soğuk gecede, üzerinde oduncu gömleğiyle masanın başında buldu. "Megara..." dedi telefonunu masaya bırakırken kollarını iki yana açtı. "Görüşemedik, gitti mi misafirleriniz?"

Açılan kollara girerken Asaf'ın dizine oturdu. Kollarını adamın boynuna dolayıp yanağına sesli bir öpücük kondurdu. "Yemekten sonra yola çıktılar, yengem çok mutsuz," dedi küçük bir kahkaha atarken. "Ama Eymen abimin ayakları yere basmıyor, bence yol boyu tartışılar."

Asaf şen bir kahkaha attı. Elini Belgin'in açık saçlarının arasına

daldırıp okşadı. “Abin yine yapacağını yaptı ama bu kez hak verdim. Sözleri benim bile canımı yaktı.”

“Mutlu etmedi diyemem ama erkek tarafı için zor bir karar. Eymen abim açacağı şirketi düşünmeye başlamış bile. Abimle ortak bile olabilirler, ben de ortak olabilirim.”

“Sen... İnşaat işine mi gireceksin?”

“Belki sen girersin, kocam olarak.”

“Çok zor, burayı kim idare edecek? Ben kendi işimi seviyorum ama senin için bir ucundan tutarım, istiyorsan...”

“Ben de senin işini seviyorum,” derken elini Asaf’ın saçlarına daldırdı. Koyu kestane saçların arasında keyifle gezen parmaklarıyla derin bir huzur hissediyordu. “Hiç hayalin yok mu?” diye sordu ani bir dürtüyle, plansız.

Asaf, Belgin’in belindeki kolunu sıkılaştırıp kızı kendine yasladı. “Var,” derken boynunun açıkta kalan yerine dudaklarını bastırdı. “Nedir?” diye sordu, çekimine kapılsa da zorla konuştu Belgin.

“İnşaat işi değil,” dedi keyifle gülümserken. Belgin de bedenini sarsarak güldü. “Onu anladım canım,” diye karşılık verdi.

“Bizim iş parçalara ayrılır, mahalle arasında gezenler, bize getirenler, bizim götürdüklerimiz ve onların en son götürdüğü demir çelik fabrikaları. En büyük geliri onlar elde ediyor, benim bir tık üstüm ihale usulü çalışıyor, ben onlara satıyorum, onlar da ihaleyle fabrikaya. Hayalim fabrikaya kadar ulaşmasa da ihaleye çıkabilecek kadar büyümek.”

“Onun için ne gerekiyor?” dedi Belgin, dikkatle dinlemişti.

“Onun için...” dedi Asaf derin bir nefes alıp verdikten sonra. “Çok daha fazla hurda ve hurdaları toplu alım yapabilmek.” Belgin’in düşünceli gözlerine bakıp gülümsedi. “Senin hayalin peki? Dişçilik dışında?”

Belgin başını sağa sola sallayıp güldü. “Yok, yapmak istediklerimi yaptım. Bu saatten sonra kocamı mutlu etmek için yaşayan bir dişçi olacağım.”

“Bak sen...” dedi Asaf gülümseyerek. “Mesela neler yapacaksın?”

“Mesela...” Dudaklarını büktü. “Birkaç çocuk fena olmazdı. Sence?”

“Seninle aynı fikirdeyim Megara, asla fena olmaz. Tabii önce evlenebilirsek.”

“Bırak, hepsi bizden önce nişanlansın, biz hepsinden önce evleneceğiz. Düğün tarihleri netleşiyor Asaf,” dedi kahkaha atarken. “Ağustosta da Yasemin’i vereceğiz.”

“O zaman biz mayısta evleniyoruz, Emin haziran diyor, okullar kapanınca.”

“Olur, kimseye deme, hepsi salonunu tutsun, yarın da gidip biz turalım. Kapak olsun.” Asaf bir kahkaha daha attı. “İyi, hoş da abinin dayattığı ev biter mi? Annem bundan hiç hoşlanmadı, babam bir şey demedi.”

“Yapma ya...” dedi Belgin. “Annen ne dedi?”

“Karda kışta çocuk bakmaya nasıl gelecekmiş arka sokağa, onu dedi. Tek düşündüğü şey torun, torun ve torun!”

Belgin de ciddi bir konu bekliyordu, kahkaha atmamak için içine içine güldü. “Şu da var ki...” dedi Asaf’ın yanağından bir öpücük daha koparıırken. “Bir sene falan istemiyorum, biraz birbirimize kalalım, olmaz mı?”

“Gece gece çok mantıklı konuşuyorsun Megara ama senin hâlinde bir durgunluk var, dökül.”

Belgin gözlerini kapatıp gülümserken omuzları düştü. Açarken Asaf’a biraz daha sokuldu. “Tartışmayacağız ama söz mü?”

“Konu ciddi o zaman?” dedi Asaf kaşlarını merakla birleştirirken. “Seni kırınca benim kalbim de kırılıyor Belgin, tartışmak istemiyorum.”

“Dün gece abim ev dayatması yaptı, malum. Ev yapmak kolay değil, seni zorlamak istemiyorum. Mecbur değiliz, değilsin.”

“Hım...” dedi dudakları birleşirken gözlerini Belgin’de gezdirdi. “Sen istiyor musun?”

“Hiç düşünmedim, yeni bir ev veya bir ev. Ev işte, iki oda bir salon, abime uyman gerekmiyor.”

“Sen istiyor musun, istemiyor musun? Ona göre hareket edeceğim, abin abindir, severim, can yoldaşımdır, tamam ama gerçekten de biraz değişik bir tip. İstiyorsan evlerimi satacağım, burada oturmak istemiyorsan da o dairelerden birinde oturabiliriz ama mahalleyi seviyorum hem de ailelerimiz burada.”

Belgin gözlerini kırıştırdı. “Evlerin mi var? Kaç tane?”

“Dört tane, abinle babanın yaptığı binalardan vaktinde aldığım yatırımlar da denebilir. Ben alırken bu kadar pahalı değillerdi ama şu an iyi para ediyorlar.”

Boş değildi de kirli çıkı olduğunu tahmin etmemiştim... İç sesiyle boğazını temizledi. Asaf’ın gömlek yakasıyla oynamaya başladı. Görüş açısı adamın yakasıydı, Asaf da gözlerini kısmış, ona bakıyordu. “Ben mala çok karşıyım, satma ama ben o evi de istiyorum. Üç katlı istiyorum, en üst katını antikalarımızla döşeriz, ikisi bize yeter. Şömine de yaparız, önüne bir peluş halı atarız. Senin pikabı açar, keyfimize bakarız.”

“Ah...” dedi Asaf, gözlerinde o anın ateşi parlayıp söndü. “Bunlar nasıl hayaller, az önce hayalim yok demiştin.”

Belgin kocaman gülümsedi. “Senli hayallerim var dedim ya.”

“Sevdim ama evleri satmadan o evi yapamam.”

“Yaparsın!”

“Nasıl yapacağım?”

“Ben varım!” dedi ağzındaki bombayı çıkarıp. Asaf’ın gülüşü usulca çözüldü. Dilinin altındakini anladığında başım salladı. Belgin, Asaf’ın dizinden kalkıp önündeki masaya yaslandı. Asaf’ın dibinde, tam önünde duruyordu. “Bu konuyu konuşmak için geldim Asaf.”

“Kırk dereden su getirdin,” dedi Asaf göz devirirken. “Arazi zaten senin. Arazi senin, evi sen yaptır, çeyizini de getir, ben de damat olarak mı gireyim?”

“Oradan bakarsan onu görürsün. Ama öyle değil.” Asaf’ın gözlerine bakıp sakince nefes aldı. Kızgın değildi, üzgün de değildi. Anlamak istercesine bakıyordu. “Nereden bakmam gerekiyor?”

“Asaf bir şeyi kabul edelim, bu geçici bir durum değil. Ben zengin bir kadını. Bunun ikimizin arasına girmesini asla istemiyorum. Ben zenginsem, sen de zenginsin demektir.”

“Daha neler...” dedi Asaf saçmalama dercesine bir gülüşle.

“Evet, öyle. Konumlarımız aksi olsaydı, ben şu an zengin bir adamla evleniyor olacaktım. Paralarını da çatır çatır yiyecektim. Hâl böyle olunca neden kimse buna laf etmiyor ve hatta *buldu zengin kocayı, gününü gün eder artık* diyebiliyor da zengin olan kız olunca bir gurur söz konusu oluyor?”

Asaf gözlerini birkaç kez kırptırdı, sözleri mantıklı bulması Belgin’in parasını yiyeceği anlamına gelmiyordu. “Haklısın ama ben birileri için senin imkânlarından uzak durmuyorum.”

“Ya neden?” dedi dudaklarını bükerek. “Hiç sözünü etmiyorsun, tamam, anladım. İlgi alanında değil ama sanki mirasım zehir miş gibi davranıyorsun.”

“Öyle düşünmüyorum!”

“Ne düşünüyorsun ya? Abimle Nalan bile anlaşmışlar. Benim deli abim Nalan’ın yatırımcısı olmuş, yakında para basacaklar.”

Asaf güldü. “Ya...” dedi, gülüşü Belgin’in gergin tellerini tıngırdattı.

“Alay mı ediyorsun Asaf? Sana diyorum ki param var, gel yiye lim? Senin olsa ben de yedim. Ayıp mı?”

Asaf başını bir miktar kaldırmak zorunda kalırken yarım ağız gülümsüyordu. “Sen bana o kadar güveniyor musun?”

Belgin onu anlamak istercesine birkaç saniye es verdi. Dudakları kımıldadı ama saçma gelen sözlere anlam yüklemek için çırpındı. “Ne saçmalıyorsun, o nasıl söz? Tabii ki güveniyorum.”

“Teşekkür ederim Megara ama olmaz!” dedi Asaf aniden. “Ev-

lerimi satacağım ve o evi ben yaptıracağım. O kadar da değil, ortak bir yaşam için elimi hiçbir şeye sürmeden yapamam.”

“*Buna da şükür,*” diyerek nefeslendi Belgin. “Ortak olduğumuzu kabul etmen çok hoş Herkül. Ama bu bizim bu sorunumuzu çöz-müyor. İstiyorsan sat, rahat edeceksen de sen yaptır ama aramızda paslaşacağız.”

“Nasıl olacak o?” dedi arkasına yaslanırken kollarını göğsünde bağladı Asaf.

“Arazi benden, ev senden, eşyalar benden.” Elini uzattı Belgin. “Anlaşalım.”

Asaf uzattığı ele bakıp tuttu, Belgin’i kendine çekerken hızlıydı. Belgin onun bedenine yapıştı. Asaf’ın eli belinde yerini alırken Belgin de ellerini onun göğsüne yasladı. “Bununla bitmeyecek, değil mi?” dedi Asaf.

“Hayır,” dedi Belgin.

“Ne istiyorsun?”

“Senin benim olayını kaldırmak istiyorum. Bunun bugün değil, sonra değil, hiçbir zaman lafının edilmesini istemiyorum. Sen çalışkan bir adamsın, bana ihtiyacın olmadığını biliyorum ama Ömer babam bana bir şeyler bıraktı ve biz, bizden çaldıklarının yerine koyarak onları yiyeceğiz.”

Asaf başını salladı. “Böyle söyleyince çok mantıklı geldi Megara... Baba deyip durmazsan ben de içimden küfretmem.”

“Yapma!” dedi Belgin kederli gözlerle. “Onu sevdim. İçinde tut.”

“Neler tuttuğumu bilsen...” dedi Asaf, dudaklarını Belgin’in alnına bastırırken. Ferdi ile düzenli olarak küfür seansı yapıyorlardı ama kızların ruhu duymuyordu. Alnını Belgin’in alnına yasladı, gözlerini kapatıp iç çekti. “Bu saatte burada olduğundan abinin haberi var mı?” derken başını çekip gözlerine baktı Asaf.

“Var,” derken küçük bir kahkaha attı. “Sürem bitmeden seninle anlaşma yapmamız gerekiyor.”

“Mesaj at, daha ikna olmadı de.”

“Yalan söylemiş olmam sanırım.”

“Senin çok paran olması gerekmiyor ve sen zaten çalışan bir kadınsın. Aylardır gördüğüm kadarıyla boş yere para harcayan biri de değilsin. İkimiz çok fakir olsak bile yine de zengin olurduk,” dedi gülümseyerek.

“Olurduk,” dedi Belgin gülüşüne eşlik ederken. “Parayı seviyorum, yok yere harcamam. Ve evet, dışçilikten gelen param bile bana yeter.”

“Bir de kocan var, hani beni de sayarsın.” Tek kaşı havada bakıyordu Asaf, dudaklarında tatlı bir gülüş vardı.

“Sırtım yere gelmez,” derken elini havaya savurup ardından gülümsedi. Asaf’ın tebessüm eden yüzüne bakıp iç çekti. “Asaf..”

“Efendim...”

“Gelecekte daha mutlu olmak için, hiç sorun yaşamamak için gel, beni dinle.”

Asaf başını iki yana salladı. “Seninle ne bugün, ne yarın, ne de önümüzdeki onlarca sene asla sorun yaşamak istemiyorum. Bu konuya asla değinmedim çünkü ben öyle biri değilim. Beni yanlış anlarsın diye korktum. Aslında hoşuma giden bir durum değil ama var, atsan atılmaz bir geçmişe sahipsin. Yirmi altı senemizi hangi banka hesabı geri getirebilir ki...” Belgin’in hüznünlü yeşil gözlerine gülümsedi. “Ama inadına o adamın parasını yiyebiliriz tabii makul şartlarda.”

Kederli bakışları yavaşça çözülüp yerini gülümsemeye bıraktı. Asaf’ın göğsündeki ellerini boynuna çıkardı. “Kabul edildi. Gelini öpebilirsin!”

“Zevkle!”

Nilüfer ile Emin arabadan inerek bagaja ilerlediler. Birbirlerine ardından da parmaklarındaki yüzüklere bakıp gülümsediler. Geçen hafta sonu nişanlanmışlardı. Güzel bir gecede eşsiz gülüşlerle yüzükleri parmaklarına takmışlardı. İki gün önce Emin onu bir yere götüreceğini söylemişti. Nilüfer gelene kadar nereye gittiklerini öğrenememişti ama kapının üzerindeki tabela ona izah ediyordu. Darülaceze... Yine de burada ne aradıklarını bilmiyordu. Bagajdaki yirmi iki küçük hediye kutularını ellerine sıkıştırdılar. Her birinin üzerinde isimler yazıyordu.

Büyük bir tepsi baklava da Emin'in elinde yerini aldı. "Nişan tatlısı vermezsem çok ayıp olur," dedi.

"Birazını anladım, daha gizemli olmaya mı niyetlisin?" dedi Nilüfer, iki yandan ördüğü saçlarının örükleri önünde duruyordu. Duru güzelliği ön plana çıkmıştı. Bal gözlerine çektiği renkli kalem sanki daha nasıl güzel olunabilir dercesine Emin'in dikkatini çekiyordu.

"Her pazar buraya geliyorum, iki saat buradaki yaşlılara kitap okuyorum. Bir senedir sürüyor bu, artık seninle geliriz diye düşündüm."

Nilüfer'in dudakları aralandı. "Sen o yüzden ortadan kayboluyorsun her pazar."

Emin gülümsedi. "Evet. Seni benim ihtiyaçlarla tanıştıracam."

Nilüfer başını binaya kaldırdı. "Senin ihtiyaçlar... Hadi gidip tanışalım."

Birlikte içeri girdiklerinde Emin, Nilüfer'i çalışanlarla tanıştırdı. Her tanıştığı gözlerini ona dikip bakmasa kendini daha iyi hissedebilirdi. Çalışanlarla samimi görünen Emin'e kaş göz işaret yapmaları da cabasıydı. Emin de onlara gülümseyerek baş sallıyordu. Nilüfer kaşlarını çattı ama sorma işini sonraya bıraktı.

Emin tatlıyı bir kadına uzattı. Üzerindeki kıyafetten anladığı kadarıyla kadın çalışanlardan biriydi. "Abla sen dağıtır mısın? Ama benimkilere sakla ve orantılı ver, olur mu?"

Kadın otuzlu yaşlarının sonunda sevimli güzel bir kadındı. Kadının ela gözleri Nilüfer'e döndüğünde, "Bu o mu?" dedi. "Nişanlandınız mı?"

"O kim?" dedi Nilüfer.

"Senden bahsediyor," diyen Emin, kadına gülümsedi. "O abla, o, hadi biz içeri giriyoruz ve evet, nişanlandık." Nilüfer'in elindeki torbaların yarısını alıp kapıyı açtı. Nilüfer de bir şey anlasa dışını kıracaktı. Emin'in açtığı kapıdan içeri girerken çekinik bakışlar atıyordu. Kapı kapanınca etrafına bakındı. Yirmi iki tane yaşlı insan ona bakıyordu. Dokuz kadın, on üç erkek. Yakın gözlükleri olan kadınlar ellerindeki örgülerden başlarını kaldırıp Nilüfer'e baktı. Adamlardan biri de örgü örüyordu, Nilüfer gözlüğünün en az beş numara olduğunu düşündü. Kadınlardan biri, "Bunun için mi yandın be oğlum, benim torun daha güzeldi," dedi.

Nilüfer'in gözleri sonuna kadar açılırken başını Emin'e çevirdi. Emin sus dercesine dudaklarını bükerken gülümsüyordu. "Aşk olsun Perihan abla, o benim nişanlım." Nilüfer'in omuzlarından tutup öne çıkardı. "Nişanlım."

Perihan Hanım burnunu kırıştırdı. "Merhaba Nilüfer."

"Adımı biliyorlar," dedi Nilüfer.

Nilüfer ürkerek utangaçça gülümsedi. "Merhaba..." dedi usulca bir sesle.

"Keşke sadece adını bilsek, bu deli çocuk bize senin her bir detayını anlattı," dedi örgü ören yaşlı adam. "Gözlerinin bal rengi olduğu doğru mu? Buradan görünmüyor."

Nilüfer'in gözleri şaşkınlıkla aralandı. "Doğru," dedi, Emin arkasındaydı. Kalbi pırpır ediyordu. Emin onlara ne anlattı, çok merak ediyordu. Emin'in gülüşünü duydu ama dönmedi.

"Abinin adı da Asaf, yeşil gözlü bir kıza vuruldu," dedi kel, ince uzun ve yaşlı bir adam.

Nilüfer'in ağzı aralandı, gözlerini kırpıştırıp adama bakıyordu ki başka bir kadın konuştu. "Sen bizim çocuğu deli divane ettin, ha-

berin var mı genç hanım?” Kadının gri saçları arkasında toplanmıştı, akça pakça yüzünde tatlı bir gülüş vardı.

“Şey...” dedi alnını kaşırken. “Bilmiyordum.”

Perihan Hanım başını örgüsünden kaldırdı. “Ne kadar da körsün, bu çocuk görünmeyecek gibi mi? Ama ben ona dedim, torunum tam sana göre diye ama beni asla dinlemedi.”

Nilüfer kadına bakarken gözlerini kıstı, yaşı seksenden fazla kadına kırıcı bir söz etmemek için dudaklarını sımsıkı kapattı.

“Çok da terbiyeli,” dedi bir adam. “Henüz sana laf çarpmadı Perihan. Sana katlanabilen kaç kişi kaldı ki?” Perihan Hanım adama dönüp kötü bakış attıktan sonra işine geri döndü.

Nilüfer gülmek istediğinde dudaklarını daha sıkı kapattı. Emin arkasından çıkıp yanında durdu. Nilüfer onu yan profilden izledi. Çok mutlu görünüyordu, Emin’in bilmediği yönlerini keşfediyordu.

“Lütfen sakın olun, onu ürkütüyorsunuz.”

Örgü ören adam yakın gözlüğünün üstünden Nilüfer’e bakıp atıp işine geri döndü. “Hiç ürkecek gibi durmuyor Emin, emin misin?”

“Korkutmayın kuzumu,” dedi hiç konuşmayan kadınlardan biri, kızıl boyalı saçları muntazam toplanmıştı. Nilüfer bulunduğu dört metre uzaklıktan kadının parlak mavi gözlerini görebiliyordu. Kadın hem çok güzel hem de çok sevimli bakıyordu. “Tebrik ederim çocuklar, sonunda Emin de mutlu olacak. Çok şanslı bir kadınsın Nilüfer.”

“Teşekkür ederim.” Emin’le birbirlerine bakıp gülümsediler. Emin ihtiyarlara dönerek, “Evet, kitabı alıyorum ve başlıyoruz,” dedi. Nilüfer’e döndü. “Gel, sen yanımda otur,” diyerek ellerindeki hediyeleri kenara bırakıp arkasındaki iki sandalyeyi öne çektikten sonra odanın köşesinde çapraz duran kitaplığa ilerledi. Raftan Binbir Gece Masallarının ikinci cildini çekip aldı. Nilüfer’in yanındaki boş sandalyeye otururken kitabı kucağına bırakıp bir gurup yaşlı insana döndü. “Kaçını gecede kaldık, hatırlayan var mı?” diye sordu.

“782. Gece,” dedi Perihan Hanım.

Emin kitabın ayracını bulduğunda tek kaşını kaldırdı. Nilüfer de dudaklarını bükmüştü. Emin arkasına yaslanıp rahat bir pozisyon ayarladı.

“Şehrazat kadar zeki olsaydım şimdi yalnız olmazdım,” dedi içlerinden bir kadın, kederli bir soluk bırakmıştı. Örgüsüne devam ediyordu. “782 gecedir, iki buçuk senedir, Şah Şehriyar uyuyor. Dürüst olacağız, bize kimse bir şey yapamaz diye diye sonunda yalnız kaldık.”

“Mesela hangi kocanla olurdun Semiha?” dedi Perihan Hanım. “Üçüncü mü yoksa dördüncüyle mi?”

“Of abla, susmayı deneyebilir misin?” Semiha Hanım, Perihan Hanım’a sertçe bakıyordu ama hemen sonra bakışları yumuşayarak önüne döndü. “Sonuç olarak ablamla yaşıyorum.”

Nilüfer bu insanların bu yaşa gelinceye kadar yaşadıkları o yoğun günleri hayal etmek istedi ama başarılı olamadı. Abla kardeş huzurevinde yaşıyorlardı, çocukları ve torunları vardı ama burada kendilerine birer hayat kurmuşlardı. Belki ister, belki istemez... Kimin ne yaşadığı nasıl bilinebilirdi ki...

“Başlıyorum,” dedi Emin, Nilüfer sandalyesini ona çevirdi, net göremediğinde yerinden kalktı. Sandalyesinden kalkıp Semiha Hanım’la Perihan Hanım’ın ortasına oturduğunda Perihan Hanım isteksizce kıpırdandı. Nilüfer iki ihtiyarın arasına yerleşirken Emin kısa bir an başını kaldırdı, göz göze geldiklerine gülümsediler. Nilüfer sevdiği adamı uzaktan geniş açıyla izlerken sesine ayrı âşık oluyordu.

Emin okumaya başladı.

Hükümdarım, Hasan tek başına ava gidiyor, tek başına avlanıp avını tek başına kesiyor ve yine tek başına yiyormuş. Ama yaptığı bu şeyler ona o kadar sıkıcı gelmiş ve yalnızlıktan öyle usanmış ki bir gün kalkıp sarayı köşe bucak dolaşmaya başlamış. Kızların bölmelerine girmiş. Orada görenlerin aklını başından alacak derecede güzel eşyalar varmış. Her birini teker teker incelemiş, ama yalnız olduğu için bu

şeylerin hiçbiri ona zevk vermemiş. Böyle odadan odaya salondan salona gezip dolaşırken kız kardeşlerinin kendisine girmeyi yasakladıkları, hatta kapısına bile yaklaşmamasını emrettikleri odaya gelmiş. Kendi kendine: “Kardeşlerim kesin içeride bana zarar bir şey olduğu için bu odaya girmemi engellemişlerdir. Ama olsun ben güçlüyüm, her şeyle baş edebilirim. Hem isterse ucunda ölüm olsun ne olacak ki” diye düşünmüş ve odanın kapısını açıp içeri girmiş.⁹

Nilüfer, Emin’in ses tonuna kapılıp gitmiş, ihtiyarların arasma karışmıştı. Dikkatle dinlediği masalla sevdiği adamı farklı bir açıdan izlerken keyif aldı. Efendi Emin, temiz çocuk Emin... Tüm mahallenin gözde çocuğuyla nişanlıydı. Parmağındaki yüzüğe bakıp iç çekerken Perihan Hanım ona yandan bir bakış atıp gülümsemişti.

Emin beş geceyi tamamladı, bugün diğer günlere nazaran daha az okudu. Onlara hediyelerini verip biraz da sohbet etmek istiyordu. Kitabı yerine bırakıp hediye kutularını aldı. “Bunları sizin için aldık.”

Nilüfer yerinden kalktı. “Sana yardım edeyim,” diyerek paketlerin bir kısmını aldı. Kapı tıklanarak açılınca başlar o yöne döndü. Baklavayı teslim ettikleri kadın başını uzatarak gülümsedi. “Emin hocam, biraz gelir misiniz?”

“Olur,” derken elindeki paketleri Nilüfer’in eline tutuşturdu. “Sen dağıtır mısın?”

“Olur canım,” derken paketleri aldı, Emin odadan çıkarken iki sandalyenin üzerine bıraktığı paketlerden bir tanesi öne döndü. “Tamam,” dedi ismi okurken. “Hasan Kayış.”

“Benim kızım,” dedi uzun boylu olduğu oturduğu yerden belli olan kel adam. Nilüfer gülümseyerek paketi ona uzattı. “Teşekkür ederim genç hanım, mutluluklar dilerim.”

“Teşekkür ederim,” diyerek diğerlerini dağıtmaya koyuldu. Beş dakikanın sonunda elinde paket kalmamıştı. Semiha Hanım hediyesini açıp içinden çıkan fuları boynuna takmaya çalışıyordu. “Çok zarif çocuk, ne sevdiğimizi bile biliyor.”

9. Binbir Gece Masalları, Alfa Yayınları, 2. Baskı, 2.Cilt, Sayfa 571.

Perihan Hanım inci bilekliği koluna geçiriyordu. “Bazen seninle aynı fikirde olmak beni üzüyor Semiha.”

Bu insanların hayat hikâyesini merak etmemek elde değildi. Nilüfer iki kardeşe gülümseyerek bakıyordu. Sandalyeye otururken, “Sizi tanıdığımıza gerçekten sevindim, her zaman olmasa da Emin’e eşlik edeceğim,” dedi.

“Seni sevdik genç hanım,” dedi Hasan Bey. “Emin senden o kadar çok bahsetti ki sana soracak bir sorumuz yok.”

“Ya...” dedi Nilüfer. “Ne anlattı?”

Az önce hediyesini verirken adını öğrendiği Aytuğ Bey gülümsemi. “İnan, sen kendin hakkında bu kadar bilgiye sahip değilsindir. Doğum tarihin...” dedi düşünürken. “Yaşlılık, unuttum.”

Perihan Hanım şişini dürtüklerken, “25.03.2002,” dedi. “Koç burcusun. Burcunun tüm özelliklerini taşıyorsun. Gözlerini babandan almışsınız, abin de bal gözlü. Abine çok benzediğini biliyoruz. Yasemin en yakın arkadaşın, şu ara Nalan ile Belgin de size katıldı. Belgin ile abin birbirlerini seviyor. Nalan ile Ferdi de nişanlandı. Asaf ile Belgin’in yüzük haberi henüz gelmedi. Sence neyi bekliyorlar? Emin, abine çok saygı duyuyor. Sana açılmasına ihtimal bile vermiyorduk ama sonunda başardı.”

Nilüfer’in gözleri büyürken dudakları aralandı. Emin tüm hayatlarını bu insanlara tane tane anlatıyordu. Hasan Bey söz aldığı anda ona döndü.

“Bizim için Emin’in anlattıkları okuduğu kitaplardan daha keyifli oluyor. Ona sakın kızma, kendimizi onunla gençleştiriyoruz. Biz de o yaşlarda olduk, sevdik, saydık ve belki biraz kırdık hatta kırdık. Emin bize çok iyi geliyor.”

Nilüfer’in bakışları merhametle küçüldü. Açık ağzını kapatırken dudakları büküldü. “Böyle söylerseniz üzülürüm.”

“Neden?” dedi başka bir adam, adı Mehmet’ti. “Bir gün sen de Emin de bizim yaşımıza geleceksiniz. Biz çok uzun zamandır yaşıyoruz. Her şeyi yaşadık, çok şey gördük. Biz üzgün değiliz ki sen

neden üzülesin? Yaşamana bak kızım, içinden geldiği gibi. Bizim yaşamızda üzülecek tek şey, yapmadıklarımız ya da yapamadıklarımızdır. Onlar da bizim sorunumuz.” Mehmet Bey genişçe gülümsedi.

Aytuğ Bey derin bir iç çekti, hediye kutusundan çıkan yasemin kolonyasına bakıyordu. En sevdiği koku buydu. “Yirmi yaşında tanıdığım yasemin kokulu o kızı bırakmayacaktım. Tek pişmanlığım o kız oldu. Çok kıskanç bir adamdım, baktığı boşluğu bile kıskanırdım. Bir gün benden bıktı ve gitti. Gitmeden önce çok büyük bir kavga etmiştik, ertesi gün barıştık ama o kavgadan sonra bir daha barışmadık.”

Nilüfer adamın elindeki yasemin kolonyasına bakarken gözleri doldu. “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Evlendi.” Adam acı acı güldü. “Ben de evlendim, ayrı yerlere savrulduk. Ben hiç mutlu olamadım ama umarım o olmuştur. Onu o şehirde bırakıp bir daha da o şehre ayak basmadım.”

Perihan Hanım örgüsüne devam ediyordu ama kulakları sonuna kadar açıktı. “Emin seni çok seviyor. Öylesine değil, kanının son damlasına kadar seviyor. Bir ara senden umudu kesti, gidecek diye çok korktuk ama neyse ki akıllı kızmışsın.”

Hasan Bey de ona katıldı. “Ağzından hiç başka bir kadının ihtimalini bile duymadık. Perihan, ‘Torunumla bir çay iç,’ dediyse de gülüp geçti.”

“Bir ara kederden hasta olacak diye çok korktum,” dedi Semiha Hanım. “Bazen çok hüzünlü gelir, hüzünlü giderdi. Yüzü gülmezdi, o zaman anlardık, sen onu sevmiyorsun, o da bunu biliyor. Umut kızım, umut, umut yoksa ne o gün biter ne o gece sabah olur.”

Nilüfer’i bıraksalar ağlardı, kendini tutuyordu. Bunca insanın içinde ağlamak istemiyordu. “Ben bilmiyordum,” diyebilirdi boğazını temizlerken.

“Bilmiyordun ama görmedin de,” dedi Perihan Hanım. “Bir ara göz doktoruna gitmeni önerdim ama bana sadece güldü. Siz gençler gerçekten çok aptal olabiliyorsunuz. Burnunuzun ucundaki adamı bırakıp gözünüz dışarıdakileri ararken hiç zorlanmıyorsunuz.”

“Ama nereden bilebilirdim ki,” dedi Nilüfer. “O her zaman tanıdığım adamdı, aklımın ucundan bile geçmedi. Yüzüme bile bakmuyordu, benimle konuşmuyordu ki. Benden hoşlanmadığım düşünüyordum.” Sanki dünyanın en saçma şeyini söylemiş gibi yirmi iki baş ona aynı anda döndü. Ok gibi saplanan kırk dört gözle Nilüfer oturduğu yerde küçüldü. “Ne dedim ki?”

“Okullarda ders olarak verilmeli,” dedi Semiha Hanım. “Bir erkek senden uzak duruyorsa hoşlanmadığından değildir çocuğum, etkinden kaçıyor.”

“Dersin adı da kalp felsefesi dersleri olabilir,” dedi Aytuğ Bey. “Sonuçta iki cins var, o mu bu mu derken hayat bitiyor.”

“Öyle ya,” dedi Mehmet Bey. “İki artı iki kaç eder herkes bilir ama insan ilişkileri öyle olmuyor.”

“Üzmeyin kızı,” dedi içlerinde hiç konuşmayan bir adam. Nilüfer ona döndü. Emekli öğretmen gibi görünüyordu. “O ders, ders olarak verilse kimse hata yapmaz. Hatalar, kaderin bir parçasıdır. Birileri hata yapmazsa diğerlerinin kaderi birleşmez. Nilüfer ve Emin kendi yollarını bir şekilde buldular. Emin o gün karşısına çıkmasa, Nilüfer’in kaderi başka biri olabilirdi. Emin de kendi kaderini yazardı.” Adam Nilüfer’e bakıp gülümsedikten sonra göz kırptı. “Bazen sadece tek bir adım atarsın ve tüm hayatın değişir.”

Nilüfer bal gözlerine kadar gülümsediğinde Semiha Hanım sesli bir iç çekişle bakışları üzerine topladı. “Beklediğim hamle.”

Nilüfer kıkırdadı, Semiha Hanım az önce konuşan adama cilve yapıyordu. Açık seçik gel diyordu. O adamın gözlerinde yıldızlar çarpıştı ve hepsi Semiha Hanım’a çevrildi. Aşk işte yer değiştirir ama asla değişmezdi.

“Şey...” dedi Nilüfer, çekinerek örük ucuyla oynamaya başladı. Az önce konuşan adama döndü. Adam da gözlerindeki keyifli bakışı Nilüfer’e çevirmişti. “Ne kızım?” diye sordu.

“Seviyorsanız gidin söyleyin bence, o bir adım çok önemli.”

Yaşlılar birer birer kıkırdamaya başladığında Semiha Hanım çe-

nesini havaya kaldırıp şuh bir hava takınırken, ablası Perihan Hanım başını sağa sola sallıyordu ama o adam gülümsüyordu. Kıkırtılar şen gülüşlere dönüşürken Emin kapıyı aralayıp girdi. İçerideki keyifli havayla o da gülümsedi. Nilüfer'e bakıyordu. "Ne oldu?" derken bile gülümsüyordu.

"Hiç canım, hasbihâl ettik."

Emin yaşlılarla Nilüfer arasına bakıp dudak büktü. "İyi bakalım, hadi, nişan tatlımızı yemeye. Şekeri olanlar lütfen sadece tadına baksın. Müdür bey bu şartla izin verdi."

Yemek salonuna benzer bir odada baklavaları çaylarla birlikte yiyen ihtiyarların arasında yarım saat daha kaldıktan sonra oradan ayrıldılar. Kabanlarını giymek için kapı önünde duruyorlardı. Yakasını düzelteren Nilüfer kemerini bağladı. Emin fermuarını çekip Nilüfer'in elini tuttu. Kapıyı iterek açtıktan sonra dışarı çıktılar. Soğuk hava sert olsa da içleri bahar bahçeydi.

"Çok tatlılardı," dedi Nilüfer. Emin durup ona döndü. Bu çağda kaç genç kadın ihtiyarlarla geçirdiği zamana tatlı derdi ki? Emin bir kez daha âşık olurken gülümsedi. "Ne zaman istersen yine geliriz."

Adını sonradan öğrendiği Tuncay Bey aklına gelince gülümse-di. "Tuncay Bey ve Semiha Hanım evlenir, diyorum bak sana."

"Fark ettin mi?" derken otuz iki diş gülümsüyordu Emin.

"Nasıl etmem, Semiha Hanım'ın cilvesi gözlerimi aldı." Nilüfer kahkaha attı. "Haftaya da gelelim."

"Olur..." dedi Emin bakışlarına derin bir tutku otururken. "Geliriz."

Nilüfer, Emin'in diğer elini de tuttu. "Bana şey dediler..."

İki eli de ellerinde olan Emin heyecanla, "Ne dediler?" dedi iç çekerek. Nilüfer bir adım daha yaklaşp bedenlerinin arasındaki boşluğu kapattı. Başını kaldırıp bal gözleri aşkla parlarken gülümse-di. "Emin seni çok seviyor dediler."

"Hım..." dedi Emin tatlı bir gülüşle.

“Onlara bizi anlatmışsın, kimseye söylemediğin şeyleri onlarla paylaşmışsın.”

“İnsan senin gibisini içinde tutamıyor ki.”

Nilüfer ayaklarının ucunda yükselip genç adamın yanağına masum bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum, o adımı attığın için teşekkür ederim.”

Öpücükle yanakları ısınan Emin gülümsedi. “Seni hep sevdim, beni geri çevirmediğin için teşekkür ederim.” Nilüfer, Emin’in açtığı kolların arasına girdi. Sıkıca sarıldı Emin, koyu kestane saçlarına huzurlu nefesiyle dudaklarını bastırdı...

Asaf’ın kıyafetine baktı Ferdi. İki dirhem bir çekirdek, böyle bir şey olmalıydı. Sırf Asaf’ın doğum günü diye izin veriyordu. Asaf’ın botları, kot pantolonu, o yakışan kahverengi boğazlı kazağının üzerine giydiği deri mont. Burnunu sesli çekti. Bir yemek için miydi bu süs?

“Ne bakıyorsun?” dedi Asaf, sesinde gizli bir öfke vardı.

“Hiç, on ikide geliyorsunuz ona göre.”

“Gelmiyoruz aslanım. İkiden önce dönmeyiz, eğlenmeye gidiyoruz. Bacının canı eğlence çekmiş. Kiminle? Benimle.”

Ferdi derin bir nefes alıp verdi. “Damarıma mı oynuyorsunuz? Nişanlı bile değilsiniz.”

“Eee? Bir yüzükle mi izin çıkacak? Ben öyle biri miyim Ferdi?”

“Lan neden nişan takmıyorsunuz, onu de bana?”

Asaf çenesini havaya kaldırdı. “Belgin seremoni sevmiyor, parmağında yüzük var. Ben aldım, ben taktım.” Elini kaldırdı. “Bunu da o aldı.”

“La havle! Değişikler. Anamız babamız görmesin mi bir tören?”

“Yapacağız, haziran ayının yirmi altısına gün aldık. 26.06.26 nasıl tarih?” Asaf gülümseyerek göz kırptı.

Ferdi'nin gözleri kocaman açıldı. Aklından tarihleri geçirdi. Kendisi ve Nalan ağustos, Emin temmuzda, bu niye hazırlandı? "Vay çakallar? Bunu şimdi burada mı söylüyorsun?"

"Sabah aldık, yeni kesinleşti. Üç gün, üç gece düğün yapacağız. Nişan, kına, düğün, sen rahat ol kayınço. Çok istiyorsan imam nikâhını hemen kıyarız."

Ferdi kendini ardı ardına gol yemiş kale gibi hissediyordu. İmam nikâhı mı? O zaman Belgin'i asla koruyamazdı. Asaf'ın yanından çıkmazdı, bugün bu kadar rahat oluyorlarsa nikâhla ne boklar yemezlerdi ki. Ah o şerefsiz Ömer babası yok mu? Belgin'in üzerinde yeterli hâkimiyet kuramıyordu. "Çüş! Geri bas! İmam nikâhı resmîden sonra."

"Tamam kayınço, kızma." Asaf gizlice sırttı. "Sen benden nasıl şüphe edersin Ferdi? Benim ben otuz senelik dostun. Ben Belgin'e zarar verir miyim? Canımın son nefesine kadar korurum ki onun zaten böyle bir şeye ihtiyacı yok. Uyan lan, uyan! O kız sen olmadan dev gibi hayatta kaldı."

"Bu onunla sabahlara kadar gezmeni açıklamıyor enişte," dedi üzerine kinayeyle basa basa.

"Pes!" dedi Asaf geriye çıkarken. "İkide buradayız."

"Kıracağım ağzım, burnunu!" Elini yumruk yaptığında Belgin ile Nalan dışarı çıktı. "Abi!" diye cırladı Belgin.

"Yine ne oldu malkoçum," diyen Nalan, Ferdi'nin koluna girdi. Ferdi kız kardeşine ters bir bakış attı. "İkiyi bir geçsin, saçlarını kesirim Belgin."

Belgin göz devirdi. "Tamam."

Ferdi kardeşine bir bakış attı. Pek de edepli giyinmişti. Siyah elbisesi dizlerinin altındaydı. Topuklu çizmeleri görünüyordu. Belgin kabanının önünü açıp çıkarırken Asaf direksiyona geçiyordu. Belgin kabanını arka koltuğa bırakırken tamamen kapalı olan elbise de ortaya çıkmıştı. "Görüşürüz canlarım."

"İyi eğlenceler ablam," dedi Nalan. Belgin ona havadan bir öpü-

cük gönderip arabaya bindi. Asaf'la göz göze geldiklerinde birbirlerine bakıp gülümsediler. "Bas gaza Herkül'üm."

"Sen iste Megara..." Asaf gaza basıp kendi evinin önünden son hızla geçti. Belgin arkasına bakıp yeterli uzaklık sağlandığını anlayınca kıkırdadı. Triko elbisesinin boğazındaki fermuarını tutup aşağı çekti. "Ya bu deveyi güderim ya da güderim."

Asaf kahkaha attığında o elbiseyi bedeninden sıyırmakla meşguldü. Siyah triko elbisenin altından bordo, süper mini, daracık bir elbise çıktı. Belgin'in incecik fiziğine ikinci bir deri gibi oturmuştu. Asaf aracı yana çekti. Belgin elindeki elbiseyi arka koltuğa fırlattı. Saçlarını düzeltirken eteğini aşağı çekti.

Asaf dudaklarını birleştirmişti, gözleri böyle bir güzele kavuşmanın hayalini kura kura kör olacaktı ki sonunda o gece gelmişti. Aracın ışığına dokununca aydınlığa kavuştular. Gözlerini Belgin'in üzerinde dolaştırmaya koyuldu hem de büyük bir keyifle. Bu kadın onundu! Onun sevdiği! Sevildiği kadındı. Daracık elbisesinin içinden taşan hatlarıyla derin bir iç çekti. Gözlerinin rengi kahverengiye dönerken aklından neler neler geçmiyordu ki.

"Hazırım, gidip gecelere akalım." Belgin arkasına yaslanırken dar alanda çırpınmanın verdiği o yorgunlukla derin bir nefes aldı.

"Çok güzelsin. Aklımı başımdan alıyorsun."

Belgin yerinden kayarak ona yaklaştı, dudaklarında çekici bir gülüş vardı. Asaf'ı daha nasıl delirtirim diye düşünmeden ama istemsizce uyguladığı gülüşler. İki ruhun birbirini tamamlamasıydı her tavırları, her hareketleri. Buna katıksız aşk deniyordu. "Böyle bakarsan buradan gidemeyiz."

O kadar yakın duruyordu ki aklı daha çok karışıyordu. Parfümünün keskin kokusu ciğerlerine sızarken aklı başka zeminlerde kaygan pistte gibi hızlanıyordu. "Gidelim o zaman," diyebilirdi ama yetinmesi gerekiyordu ki başını eğip dudaklarındaki hakkını aldı.

"Hadi o zaman," dedi Belgin, neşeli gülüşüyle...

Yemek yedikten sonra önceden seçtikleri gece kulübüne vardı-

lar. Orada saatlerce kalıp baş başa bir locada canları nasıl istiyorsa öyle davrandılar. Yarın sabah Gelincik Bulvarı'ndaki sakin hayatlarına devam edeceklerdi ama bu gece keyiflerine göre eğlendiler. Saat gece bir gibi oradan ayrıldılar. Belgin kıyafetlerini tekrar üzerine geçirirken abisine ağır sitemler ediyordu. İkiye on kala eve gelmişlerdi. Abisine evin önünden fotoğraf attı Belgin. Altına da, "Müsaa-denle biraz bulvarda yürüyeceğiz," yazdı. Uyumayan Ferdi'nin mavi tiki anında göz kırptığında Belgin inledi.

"Yarım saat," dedi Ferdi. Belgin ağzının içinde sayıp söverken Asaf gülmekle yetindi. "Yaz diyorum, çabuk gelmeli."

Belgin başını iki yana salladı. "Gerçekten de çekilecek gibi değil." Asaf'ın kolunun altına girip bulvarın başına yürüdüler. Serin ama sert havayla gözlerini kapattı Belgin. Geçen sene bu aylarda dünya başma yıkılmıştı. Yalanlarla gerçekler arasında sıkışmıştı, bir ara acıdan öleceğini sanmıştı ama duygular öldürmüyor, süründürüyordu. Çınarların tek tük yaprakları kalmıştı. Gelincikler yazın açmak için uykuya dalmışlardı. Kenarlarda ve ayaklarının altında sarı renkli kuru yapraklar uçuşuyordu.

"Geçen sene babamı ekimde kaybetmiştim," dedi kederle bir soluk alıp verdiğinde Asaf'ın kolu onu daha sıkı sardı. "Bir yıl oldu. Hayatım bir yılda yeniden yazıldı. Çok acı çektim, tahmin bile edemezsin."

"Edemem. Acı olmalı." Asaf onun siyah saçlarına dudaklarını bastırıp öptü. "Ama güzel yazıldı, öyle değil mi?"

"Öyle..." dedi Belgin, gülümsedi. "Geçen yıl ocak ayında buraya geldim. Nalan'la geldim, arabamı geriye bıraktım. Tek başıma yürüdüm, bu bulvarı tek başıma geçtim."

Asaf kaşlarını çatı, başını ona eğince Belgin de ona kaldırdı. "Geldin mi?"

"Evet," dese de başını da salladı Belgin. Dudakları o günkü gibi ağlarcasına bükülmüştü, önüne dönüp adım attı. "Aklımdan neler geçiyordu, inan, hatırlamıyorum ama hatırladığım bir şey var, sadece canım yanıyordu. Hayatım boyunca aileye değer veren biri oldum.

Hayatı benimsiyordum, Nalan'ı, annemi ve babamı... İnandığım her şeyin yerle bir oluşu ve benim başka bir hayata ait olmamın acısı çok farklıydı. Buraya geldim, annemlerin evine uzaktan baktım, ışıkları yanıyor, sönüyor, arada kapıları açılıyor, birileri çıkıyordu. Uzaktan sadece kadın ya da erkek olduklarını seçebiliyordum. Onları gördükçe daha çok acı çektim. O evin insanı olduğumu hissediyordum. Babam vardı, annem kardeşim ve abim. Düşündüğüm tek şey onlardı, hesapta olmayan sendin. Ailemle tanışmaya gelip gelmemem gerektiğini düşünüyordum. İki seçeneğim vardı, ya görmezden gelip yoluma olduğu gibi devam edecektim ya da buraya gelip kaderimi değiştirecektim. Evin önünden ayrıldım. Bulvarın alt tarafına yürüdüm, oradan girişi bulup geri dönüş yaptım. Bu bulvardan ilk kez ve o gün son kez geçerken gelmeye karar verdim. Tam buradan geçiyordum," derken durdu, Asaf da durup ona baktı. Kaşları birleşmiş, aklındaki parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

"Buradan geçtim ve gelmem gerektiğini hissettim." Belgin hevesle anlatıyordu. "İçimde bir şey beni buraya çekti. Ben bu tarafa gidiyordum ama içimdeki bu tarafa çekiyordu," dedi bulvarın önündeki ucu işaret ederek. "Ne olur ne olmaz asla düşünmedim. Sadece çekildim ve gelmeye karar verdim." Asaf'ın çatık kaşlarına bakarken başını salladı. "Ne?"

Asaf toparlanıp doğruldu, sağına soluna bakındı. Bomboştu bulvar, soğuk ve boş. O geceki gibi... Belgin'e döndü. "Yanından iki adam geçti."

Belgin'in gözleri hızla büyüdü. "Nereden biliyorsun?"

Asaf emin olunca gülümsedi. Belgin de gözlerini kısıp dudaklarını kıvıldattı. "Sen iniydin?"

Asaf başını salladı. "Ben ve abin. O gece sana bakmadım, yanımdan geçen herhangi biriydin. Sen bu tarafa, biz bu tarafa yürüdük ama ben yolun sonunda geri dönüp baktım. Biri bana seslendi, o kadar emindim ki döndüm ama kimse yoktu."

"Seslenmedim, adını bile bilmiyordum ki nasıl sesleneyim?"

"Bilmiyorum ama adımı duydum ve döndüm. Sadece ben duy-

dum, abin duymadı. O sendin! Seni çeken her neyse, beni de sana döndüren oydu.”

Boş birkaç saniye geçti, en nihayetinde birbirlerine gülümsediler. “Tekrar geleceğim dedim, giderken. Geldim.”

Asaf, Belgin’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bir gün geleceğini biliyordum.”

Gelincik Bulvarı’nda, aylar önce adını işittiği yerde, beklediği kadını öperken kollarının arasına aldı. Hayatı boyunca beklediği kadındı Belgin. Sabırla, sükûnetle. Sonsuzda bir gün bile sevmekten vazgeçmeyecekti...

Altı yıl sonra...

Belgin evinin balkonundan arazide top koşturan, mahallenin artık çok da çocuk olmayan genç yetişkinleriyle kendi çocukları ve yeğenlerine baktı. Zaman geçtikçe kalabalıklaşan mahallede beşle on beşinde olan çocuklar kan ter içinde bir topun peşinde koşuyorlardı. Ellerini cam pervaza verip yaklaştı. Yaz rüzgârı tenini okşuyor, saçlarını uçuşturuyordu. Bu görüntü için ömrünü feda edebilirdi ama neyse ki etmesi gerekmiyordu. Başını çevirdiğinde Nalan'ı, onun gerisindeki Yasemin'i gördü. Nilüfer annesinin üst katında oturuyordu, o da üçüncü kattan kızlara kahvesini kaldırıp selam verdi. Baba mirasına erkenden oturan kadının adıydı Nilüfer. Buna en mutlu olan şüphesiz annesi Aysel Hanım'dı.

O yazın sonuna kadar teker teker biten evlerle mahalleye zenginlik gelmişti. Üç tane yan yana üçer katlı villayla sokağın değeri artmıştı. Belgin zamanla Gelincik Bulvarı'nın neredeyse çeyreğini almıştı. Evinin arkasına yüksek binalar dikilmesin diye yatırım üzerine yatırım yapmıştı. Asaf ona dur bile dememişti çünkü o da onun gibi düşünüyordu. Üç evin kendine ait çevrili bahçeleri vardı. Evlerinin önünde hâlâ çocuklar top oynuyordu. Belgin oraya da el

atıp halı saha yaptırmak istemişti ama Asaf, “Hayır, onu yaparsak o çocuklar o tadı bir daha bulamaz, bırak, toz toprak kalsın,” demişti. İlk gün neyse hâlâ o toz toprak alandı.

Fark!

İki oğlu, bir kızı da oradaydı. İlk ve ikinci çocuğu erkek olmuştu. Bir an kızı hiç bulamayacak gibi gelmişti. Bir yıl ara verdikten sonra üç çocuğunu da peş peşe dünyaya getirmişti. Hiç pişman değildi. Büyük oğlu Demir beş yaşındaydı, ikinci oğlu Çelik dört, üç yaşındaki kızına eğer ondan çalınmasaydı annesinin ona takacağı adı koymuştu. Fulya... Annesinin kopyası Fulya... Oğulları babasına benzese de kızı Belgin’e, doğal olarak da anneannesine benziyordu. Belgin belki Fulya olamamıştı, kızına Fulya adı çok yakışmıştı. İncecik ve zarıftı kızı. Fulya kenarda elinde dondurmasıyla top gelmesin diye filenin arkasında oturmuş, “Baba koş, baba!” diye bağınyordu. İnsanın üç tane annesi olunca üç çocuk çok kolay büyüyordu. Belgin de bunu fırsat bilerek çocukları büyütmüştü bile denebilirdi. Analarını nöbetleşe kullanıyordu. Neşe Hanım bundan hiç şikâyetçi değildi, hiçbiri değildi.

Belgin çocuklarının üçünü de evde doğurdu. Kimseler onu hastaneye gitmeye ikna edemedi. Tüm kontrollerini uzman doktorlar tarafından yaptırdı. Şans ondan yanaydı, ameliyat olması gerekmedi ama Asaf korkudan öldü, bitti. Her seferinde, “Bu kez hastaneye gideceğim, söz,” diyerek kandırdı Asaf’ı ama gitmedi. Doğururken Asaf ona yalvardı, “Gel, gidelim,” diye ama Belgin ağlaya zırlaya, “Çocuğumu çalarlar diyorum neden anlamıyorsun!” diyerek susturdu. Evinde doktorlar, ebeler ve hemşireler eşliğinde doğurdu. Bazı şeyler geçmişte kalıyordu ama bu geçtiği anlamına gelmiyordu. Belgin annesinin koynundan çalınışını aşamıyordu. Fahriye Hanım kızı doğurdukça ağlıyor, Belgin ağlıyordu. Belgin o günlerde kimse de yürek bırakmıyor, elinde olmadan hepsinin içinden geçiyordu.

Ferdi her zamanki gibi damatlarına bağıyor, söyleniyor ama oyunun sonunda da hiçbir şey dememiş gibi gülümsüyordu. Belgin, Nalan’a göz attı. Yasemin kız kardeşiydi ama Nalan sanki Belgin’in

kızıydı. Onu öyle büyük bir bağla seviyordu. Kocasını aşkla izleyen Nalan'a gülümsedi. Nalan'ın önce kızı olmuştu. Babasına âşık bir kız evladı vardı, adını Nalan takmıştı. Elif. Beş yaşındaydı Elif. Bir tane de oğulları vardı, Nalan da ablası gibi peş peşe doğurmuştu. Çok eski huyuydu, ablası ne yaparsa onu mutlaka denerdi. Dört yaşında bir oğlu vardı, adını babası takmıştı. Barış... Babasıyla sahada top koşturuyordu.

Eymen ile Yasemin'in iki kızları vardı. Erkek çocuk hevesleri olduğu da pek söylenemezdi. Yasemin bir daha doğum yapmak istemiyor, Eymen de bunu destekliyordu. Beş buçuk yaşında olan Zeynep ve üç buçuk yaşındaki kızları Eylül şu anda Fulya'nın yanında oturuyor, dondurmalarını akıtarak yiyorlardı.

Nilüfer ile Emin'in de iki oğulları vardı ama Nilüfer kız istiyordu, hem de iki tane. Doğurmaya devam edecekti. Altı yaşındaki Emre ve dört yaşındaki Emir babalarıyla top peşindeydi.

Hepsi evliydi, hepsi anne babaydı, hepsi aşamalı olarak üzül-müş, kırılmış, kızmış ama çok sevmişti. Çok sevmenin kime zararı vardı ki... Onlar bir zararını görmüyordu. Sevmek bazen sadece anlamaktı, bazen de kabullenmek. Olduğu gibi, olacağı gibi ama olmasını istedikleri gibi değil. Kimse mükemmel değildi, olmak gibi istekleri de yoktu. Oldukları kadarla mutluydular, bu da olsaydı ah be sözleri hayatlarında yer almıyordu. Bu, her şeylerinin olmasından kaynaklanmıyordu. Bu, ellerindekileriyle yetinmekten kaynaklanıyordu. Biraz özveri, biraz sevgi, çokça anlayışla hayatını güzel yaşayıp ebediyete göç edebilirdi ve bu aslında çok kolaydı, sadece bunu istemesi yeterliydi.

Belgin saçlarını arkasına atarak gülümsedi. Asaf'la göz göze gelince kalbi o ilk günkü nisan sabahı gibi attı. Asaf ona bakarken suratına top yedi. Nereden geldiğini asla göremedi ama Ferdi'nin kahkahasına bakılırsa atan oydu.

“Ne bakıyorsun lan bacıma?”

Asaf burnunu yoklayıp Ferdi'ye kötü bakışlar attı. “Karım olduğu için olabilir mi?”

“Ha...” dedi Ferdi başını salladı. “Doğru, pardon. Tamam, bir daha bak!” Sert bir kahkaha daha attı ve oğlu Barış’ı kaldırıp omuzuna attı. “Baba ya! Ben bebek miyim?” diyen Barış’a sırttı. “Sus lan!” Barış kıkırdadığında kalenin arkasındaki kızlar top oyunun bitmesiyle sahaya koşturdu. Fulya babasının ayaklarının dibinde durdu. Babası ona dev adamdı. O kadar ki başını büyükçe kaldırmak zorunda kalıyordu. “Baba beni al!” dediğinde Asaf tişörtünü bile giymeden kızını alıp başının üzerine kaldırdı. Bacaklarını iki yana açan Fulya babasının omuzlarında yerini aldı. “Demir, Çelik, hadi eve gidiyoruz!”

“Sen git baba, geliyoruz,” dedi Demir. “Az daha oynayacağız.”

“Güneş batıyor, gecikmeyin!”

“Yine uyuzluğuyla bitirdi maçı,” dedi Eymen. “Abiciğim senin bu uyuzluk yıllar geçiyor ama asla senden geçmiyor.”

Ferdi ters bir bakışla döndü. “Konuşma! Ben değişmedim de sen çok değiştin. Hâlâ abiye uyuz diyorsun, ah, ah, sende suç yok, seni seven bacımda suç!”

Eymen tek kaşım kaldırıp sırttı. “Çatla kayınço!”

“Alırım bak ayağımın altına,” dedi Ferdi bir adım gitti ama kızı ayağına dolandı. “Baba,” dedi Elif. Ferdi başını indirdi. Anasıyla ortak yapımlarıydı Elif. O esmer tende, parlak yeşil gözlerindeki baba sevgisine canını verirdi Ferdi. “Babacığım...” diyerek eğilip onu da kolunun altına aldı. “Kız her yerin dondurma olmuş, annen seni terlikle kovalarsa arkama saklan.”

Elif kıkırdadı. “Ama baba, o zaman terlik sana geliyor.”

“Aaa, doğru ama olsun.”

Eymen de kızlarını omuzlarına alıp evinin yolunu tuttu. Emin tişörtüyle yüzündeki teri silip arkasını döndü. Nilüfer balkondan ona gülümseyerek bakıyordu. Elini kaldırıp gel işaret yapan karısına aşkla bakıp gülümsedi. Demir ve Çelik’le oynayan oğullarına döndü. “Emre, Emir, hadi eve!”

“Geliyoruz baba!” dedi Emre, Çelik ve Demir’le hummalı bir

şeyler konuşuyorlardı. Ne Emin'in ne Ferdi'nin ne de Asaf'ın erkek kardeşleri yoktu ama üçü bu açığı hiçbir zaman hissetmemişti. Şimdi de oğulları onlardan kalan koltukları doldurmaya niyetliydi. Emin evine doğru yol alırken oğulları da peşine düştü. Demir ve Çelik de evin kapısında kaybolan babalarının yanına koştular.

Belgin balkondan ayrılıp alt kata indi. Kapının üzerindeki anahtarı çevirip açan kocasıyla göz göze geldi. "Şu hâlinize bak!" dedi Belgin. Kızını burnuna kadar dondurmaya bulanmıştı. "Ya sen sokak kızı gibisin Fulya." Asaf'ın omuzlarından indirdi.

"Kızma annesi," dedi Asaf kızının kirli burnuna öpücük kondururken. Fulya gülümsedi. Annesi gibi gülüyordu. Açık kapıda belirnelere yol açtı babası, Demir ve Çelik itişerek eve girdiler. Belgin oğullarına baktı. Tişörtlerin her yanı toz topraktı. Kumral saçları bile ter ve tozdan katılaşmıştı. "Ah..." dedi Belgin, gerçekten onları görünce yorgunluk çökmüştü. "Banyoya, hemen!" Asaf güldü, Belgin iç geçirdi. "Sen de!" dedi kocasına. "Herkül gibi dolanma."

Asaf gülümseyerek Belgin'e göz kırptı. "Tamam."

Belgin başını sağa sola sallayıp çocukları yıkamak için banyolara pay etti. Oğullarını babası kızını kendi yıkadı. Güneş batmış, Gelincik Bulvarı'na sıcak bir sükûnet oturmuştu. Saat on olmadan karınları doyan üç çocuk da oldukları yerde uykuya dalmışlardı. Tüm gün babalarının yanında, demir çeliklerin yanında, oyunda, topta derken bitmişlerdi. Demir halının üzerinde, Çelik bedeninin yarısı koltukta, yarısı yerde, Fulya başını koyduğu yastıkta derin ve huzurlu uykularına dalmışlardı.

Salona başını uzatan karı koca görüntüye önce sessizce gülüp, sonra biri videoya, biri fotoğrafa aldıktan sonra tek tek odalarına ve yataklarına taşıldılar. Odaların kapılarını çekip el sıkıştılar. "Bugünü de atlattık," dedi Belgin.

"Bugün kolay oldu, Demir çamaşır makinesi söktü, Çelik de onu izledi."

"İyi bari, enerjilerini atacak bir yer var. Fulya da ona aldığım dişçi oyuncağıyla ağzımda akşam etti. Bu yordu bak!"

“E hadi!” dedi elini tuttuğu kadını kendine çekip. “Yukarı çık-
kalım.”

“Çayı alalım.” Alt kattan biri çaydanlığı, diğeri tepsiyi alıp çık-
tılar. Üçüncü katın kapısını yalnızca ikisi açıyordu. Temizliğe gelen
kadına bile açtırmıyorlardı. Çocuklarına merak ettikçe açıp gezdiri-
yorlardı ama izinsiz çıkmaları yasaktı. Kocaman alanın her yeri raftı.
İki duvar tamamıyla antikaydı. Boş zamanlarında onların tozunu
alır, parlatırlardı. Antikalarla sohbet eder, önceki sahiplerini anar-
lardı. Babasından kalma milyon dolarlık tablolar itinayla asılmıştı.
Sadece evin en üst katında milyonlarca liraları vardı ama o ikisi on-
lara para gözüyle bakmak bir yana değer bile biçmiyorlardı.

Şöminenin üzerinde çerçeve içindeki aile fotoğrafı onlara göz
kırptı. Asaf’ın Belgin’e ilk hediyesi olan çerçeveydi. O özel fotoğraf,
o çerçevede yerini almıştı.

Asaf balkonun kapısını açtı, perdeleri uçuşturan tatlı rüzgâr
içeri doldu. Belgin şöminenin ışığına dokunduğunda yapay alev-
ler ortama romantik bir ışık yaydı. Yazın ışıklarını kışın gerçek ate-
şinden faydalanıyorlardı. Balkona çıkan kocasının arkasından o da
ayağına geçirdiği terlikle yanında durdu. Asaf, karısını omuzların-
dan sarıp kendine çekti. Evlendikten sonra yaptırdıkları üç katlı
hurdacıya bakıyorlardı.

İçi tamamen hurda için yapılmış geniş alanda Asaf hayallerini
yaşıyordu. Artık hurda toplamıyorlardı, babası emekli olmuştu ama
yine de yanında işleri birlikte idare ediyorlardı.. Asaf artık toplan-
ma alanında çalışıyordu. Toplanmış hurdaları alıyor, ihalelerle daha
yukarı satıyordu. Daha iyi kazanıyor, bir kuruşunu bile hibe etmi-
yordu.

“Nilüfer hamileymiş,” dedi Belgin.

“Ya...” dedi gülümserken. Nilüfer’in evine baktı, ışıklar yanıyo-
du. “İyi, hayırlı olsun.”

“Âmin, bu kez kız olmazsa bir daha doğuracakmış, taktı kıza.”

“Fulya doğana kadar yersiz olduğunu düşünüyordum ama hak-
lı. Umarım kız olur.”

“Abim kafana top attı,” dedi Belgin kakhaha atarken. Başını yana uzattı, dediğini yapmış, tam ortalarına dikmişti evi. Şu anda da balkondan teftiş yapıyordu. El salladı Ferdi, yanında Nalan vardı. Belgin abisine el salladı. “Kıskanç, çılgın falan ama seviyorum. Abim de abim.” Asaf sesli güldü. Belgin iki elini kaldırıp abisine kalp yaptı. Ferdi’nin kakhahası evine kadar geldi. Abisi elini yumruk yapıp kalbine iki kez vurduktan sonra Belgin’e salladı.

Eve girip şöminenin önündeki peluş halının üzerine oturdular. Yanlarında duran kitaplar okunmayı bekliyordu. Kabarık minderleri çekti Asaf, birkaçını Belgin’in arkasına, birkaçını kendine. Yan yana yaslanırken Belgin kitabını aldı, Asaf gözlerini kapatıp huzurla nefes aldı. Bir bahar günü gelip ömrüne ortak olan kadına bakmak için gözlerini açıp başını çevirdi. Sayfada gözlerini gezdiren Belgin’e gülümsedi. Kitabı hızlı bir hareketle elinden çekip alırken karısının, “Hayır...” diyen sesiyle gülümsedi. “Ben yanıdayım, görmüyorsun sanırım.” Asaf kitabı kapatıp yanına bıraktı. Belgin göz devirip başını ona çevirdi. “Kitaptan kıskanmak senin gibi birine yakışıyor mu?”

Asaf kolunu Belgin’in başının altında geçirip karısını üzerine çekti. Bir gün bile azalmadan seviyordu, aksine her gün artarak devam ediyordu Belgin’e olan aşkı. Ne güzelliğinden bir şey kayboluyordu ne de sevgisinden. Bu kadın onun için yaratılmıştı. Elini Belgin’in saçlarına götürüp öne gelenleri kadının kulağının ardına itekledi. Derin bir iç çekişle güzel yüzüne dokundu. Gözlerine ateşler tekrar tekrar yuva yaparken gülümsedi.

“Gel Megara, biz kendi masalımızı yazalım, belki bir gün birileri okur. Ama uzun ve tatlı bir masal olacak.”

“Nasıl yazacağız ve kim okuyacak?” dedi Belgin âşık bir kadının parlak bakışlarıyla gülümsedi.

“Antikalar Megara... Onlar bizi izliyor ve dinliyor. Yüz yıl sonra birileri onlara dokunduğunda bizim aşkımızı hissedecek...”

Son

Nayino

“Ben görücü usulü evlilik istemiyorum.”

“Ben de görücü usulü evlilik istemiyorum.”

Gülfem’in yüzünde kocaman bir gülüş belirdi. “Bak, şimdi aynı dil-den konuşmaya başladık.”

“Heveslenme, o beni kandırmandan önceydi. Çok güzel bir kadınsın, aşk dediğin nedir ki sabun köpüğü. Her erkek senin gibi bir eşi ister.”

İşaret parmağını Kaan’a salladı Gülfem. “Seni pişman ederim.”

“Sen bana bir şey edemezsin ama ben sana çok şey ederim.”

“Bana bak züppe! Ben iyi aile kızıyım. On iki senedir tek başıma yaşıyorum, senin yatağını süsleyenlere benzemem, bir sabah uyanırsın, bakmışsın bazı uzuvların yerinde yok. Çok ağlarsın.”

Kaan dalga geçtiğini belli edercesine dudaklarını büktü. “Karadeniz kadını! Bana da böylesi yakışır. Alıyorum seni!”

“Hoşt!” dedi Gülfem, iki eliyle adamı omuzundan itekleyip gerilet-ti. Kaan onun bu tavırlarına deli olduğunu henüz hissedemedi ama sonra bunu düşünecekti. “Şiddete meyilli misin?”

“Belli olmuyor mu?” dedi Kaan’ın koluna yumruk atarken.

Kaan kolunu tuttu. “Elin de ağır.”

“Bu odadan anlaşıp çıkacağız, fazla vaktimiz kalmadı.”

“Ama neden, beni beğenmedin mi?”

“Şımarık tiplerden hiç hoşlanmam.”

“Ciddi olduğumda da salak yerine koyduğun için bu yüzüm sana müstahak.”

“Unut şunu!” dedi sessiz bir haykırıyla iki eli havada. “Bugüne gel! Ben evlenmek istemiyorum. Sen de bana yardım et işte, hayır de.”

“Hayır dersem babam beni mirasından menedecek. Diyemem.” Bulduğu en güzel yalanı şak diye ortaya bıraktı Kaan. Gülfem inandı, mavi bakışları hüsrarla duruldu. Havadaki elleri iki yanına düştü. “Ne?” diyebildi.

Artık dönüşü yoktu, yalanlarını sıralamaya başladı. “Otuz beş yaşımdayım, ailemin en büyük erkek torunuyum. Dedem ve babaannem hayatta ve evlenmemi istiyorlar. Bugüne kadar bulamadım. Babamın tüm o evlen sözlerini bugüne kadar reddedildim ama artık edemiyorum. Mirastan hakkımı alamadığım gibi en fazla avukat olarak hayatıma devam etmem gerekir. Mecburum.”

Gülfem’in gözlerimde anbean beliren yıkımı gördüğünde korktu. “Sen de kaçyorsun, ben de senin kurtuluşun olabilirim. Bu kadar abi bu, sıkı yönetimle kaç sene daha evlenmekten kaçabileceksin?”

Gülfem gözlerini kısarak Kaan’ın gözlerine baktığında oradaki ciddiyeti gördü. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Anlaşma teklif ediyorum. Ben seni kurtaracağım, sen de beni. Söyle, buradan kaçıp nerede yaşamak istiyorsun? Hangi şehir hangi ülke, ben varım.”

Gülfem sinirle gülümsedi. “Yemem. Evlilik esaretten başka bir şey değil. Üç gün sonra üzerimde hak iddia edeceksin.”

“Tabii ki edeceğim.” İç sesiyle çatışırken başını iki yana salladı. “Senin gibi düşünüyorum. Aksini düşünsem birini bulur evlenirdim, boşanma kaçınılmaz olurdu. Sonra kimse benden evlenmemi beklemezdi.”

“Ne olacağını sanıyorsun? Evleneceğiz ama herkes kendi hayatını mı yaşayacak?” derken adama yaklaşıp elini onu boğacak gibi açtı. “Yanında bir kadın görürsem gebertirim! Kimse bana yamuk yapamaz!”

Kaan elleri iki yana açarak söylendi. “Ayar oluyorum Gülfem.”

“Laz kızımı ben, damarıma basarsan hepsini patlatırsın.”

“Laz uşağımı ben, patlayacak damar kalmadığında Hopa’yı yakarım.”

“Uy!” dedi Gülfem. “Şive de yüklendi. Bizden bir fuşki olmaz. Biz bu iki aileyi birbirine düşman ederiz.”

“Buna da şükür!” Rahat bir soluk alıp omuzlarını düşürdü. Sonrasını sonra düşünecekti. Elini uzattı. “Anlaştık.”

Gülfem bağlı kollarını çözüp istemese de Kaan’ın elini sıktı. “Sözünde dur.”

“Durursam, Of yerle bir olsun.” Boğazını temizledi. “Sözüm söz.”